

TỦ SÁCH VĂN HỌC
ANH

*Bên kia
đôi cở
còn xanh?*

PLAYING AWAY

Adele Parks

*Cánh giông mới cuộc ngoại tình dụng tâm,
mặc dù không hoàn toàn như thế!*

CHIBOOKS

NHÀ XUẤT BẢN THỜI ĐẠI

Thông tin sách

Tên sách: **Bên kia đồi cỏ còn xanh**

Nguyên tác: **Playing Away**

Tác giả: **Adele Parks**

Dịch giả: **Cẩm Chi**

Công ty phát hành: **Chibooks**

Nhà xuất bản: **NXB Thời Đại**

Trọng lượng vận chuyển: **540 grams**

Kích thước: **14.5x20.5 cm**

Số trang: **488**

Ngày xuất bản: **06/2010**

Giá bìa: **89.000 đ**

Thể loại: **Tiểu thuyết Lãng mạn**

Thông tin ebook

Nguồn: <http://tve-4u.org>

Type+Làm ebook: **thanhbt**

Ngày hoàn thành: **22/06/2014**

Dự án ebook #23 thuộc Tủ sách BOOKBT

Ebook này được thực hiện nhằm chia sẻ cho những bạn không có điều kiện mua sách!

Còn nếu bạn có khả năng hãy mua sách ủng hộ nha!

Giới thiệu sách

“Tôi lập gia đình rồi.” Tôi nói.

“Còn tôi là tên khốn đấy.” Anh ta mỉm cười.

Vừa đề phòng vừa thách thức.

Đơn giản. Không thể. Cường lại được.

“Gần giống như một vụ ngoại tình vụng trộm, mặc dù không hoàn toàn như thế!”

Connie đã hạnh phúc với chồng sau một năm chung sống. Nhưng cô đã gặp John Harding. Hãy tưởng tượng đó là người đàn ông quyến rũ nhất mà bạn từng biết tới. Anh ta vui tính, bất kính, tốc độ, tự tin, và là thành phần không thể thiếu ở các quán bar. Anh ta còn hoàn toàn vô đạo đức. Anh ta chuẩn bị phá vỡ sự yên bình trong tâm hồn Connie, niềm tin vững chắc của cô vào một cuộc sống hạnh phúc bên nhau trọn đời với người chồng đáng yêu và dịu dàng của mình - Luke.

Điều gì sẽ xảy ra nếu chồng cô phát hiện? Và nếu không thì chuyện gì sẽ xảy ra? Connie... vẫn còn chưa tìm ra câu trả lời.

Nhưng cô biết rằng mình đang chơi ngược lại quy luật, và mình đang đùa với lửa.

Thông tin tác giả

Adele Parks sinh ở miền đông bắc nước Anh, theo học môn Văn học Anh ở Đại học Leicester, từng làm việc trong ngành quảng cáo. Cô hiện sống cùng chồng và con trai ở London. Các tiểu thuyết của cô đã bán được hơn 1,5 triệu bản ở Anh, và đã được dịch sang hơn 15 tiếng khác.

Chờ đợi các tác phẩm khác của Adele Parks do Chibooks sắp xuất bản:

1. Larger than life
2. Tell me something
3. Husbands
4. Still thinking of you
5. Young wives'tales
6. The other woman's shoes

7. Game over

8. Love Lies

Mục lục

Mở đầu

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

Cảm ơn

“Không thể không say mê, câu chuyện liên quan đến những xúc cảm
đắm say và những quyết định sai lầm.” - *Elle*

Mở đầu

Trước khi mạng Internet ra đời, người ta đơn giản gặp gỡ nhau, khi chuyện công việc, lúc chuyện riêng tư, hoặc có khi chỉ để tình tứ với nhau. Nhưng thời nay mọi thứ trở nên hiện đại. Cụ thể là hiện giờ chúng tôi đang dự hội thảo trên mạng ở Blackpool. Tôi cũng không rõ nên thất vọng về ngày xưa hay bây giờ nữa.

Tôi bước vào sảnh khách sạn, cố tình đến muộn để chứng tỏ bản thân. Vừa rũ những hạt mưa tháng Tư đọng lại trên chiếc ô, tôi ngay lập tức bị phủ đầu bằng những tràng cười kinh dị từ phía quầy bar khách sạn. Chương trình biểu diễn tối nay đã bắt đầu từ trước đó. Các đồng nghiệp đáng mến của tôi đang lật úp các xô chứa cát ở phía cuối cầu thang và chơi trò chạy đua tốc độ, không thành công, vì thế dung dịch màu hồng, dinh dính chảy ra từ mũi của họ. Trái tim tôi se lại. Tôi không muốn ở đây. Tôi muốn ở nhà với chồng, cuộn tròn trên giường đọc sách hoặc cùng nhau làm tình. Chồng! Tôi yêu cái từ đó. Đó là từ yêu thích của tôi và tôi đã dùng với tần suất cao quá mức trong chín tháng qua sau khi lập gia đình.

Tôi biết buổi họp sẽ là một chuỗi chán chường: quá nhiều testosterone và không đủ trí thông minh. Tôi làm việc cho một công ty tư vấn quản trị lớn mang tên Looper Jackson. Và trong vòng sáu tháng, chúng tôi đã sát nhập với một công ty tư vấn quản trị khổng lồ khác là Peterson Wind để lập ra một công ty cực lớn - Peterson Windlooper (tôi cũng không rõ số phận chữ Jackson giờ thế nào). Mục đích của buổi hội thảo này là giúp các nhà quản lý phân biệt đâu là người có tố chất làm lãnh đạo, đâu là nhân viên và đâu là kẻ vô dụng, từ đó tái tổ chức các phòng ban. Tôi bắt đầu tưởng tượng ra khung cảnh yêu thích của mình. Ước gì tôi đang ở bãi biển Barbados, tôi

muốn ngồi trong quán All Bar One với lũ bạn trên phố Kings Road; ở đâu cũng được, trừ cái chỗ này ra. Đúng. Trừ văn phòng làm việc. Thật đau khổ với suy nghĩ đó. Tốt nhất là nên điếm danh, sửa soạn và chuẩn bị đối mặt với nó.

Tôi thả cái túi xuống, thờ dài cái thượt và liếc quanh căn phòng ngủ trang trí vài hoa, sau đó bấm máy gọi cho chồng. Hơi thất vọng một chút nhưng tôi cũng đoán được là anh không ở văn phòng. Phòng tắm khách sạn rộng và trắng tinh, với mấy cái vòi nước hình cổ sen gồm giếc. Tôi mở van nước, vặn gãy cổ chúng, nhìn như trong cửa sổ nhà hàng thịt díp Giáng sinh. Tôi chuẩn bị bồn nước, đổ muối tắm Crabtree & Evelyn vào. Xong xuôi tôi mặc quần áo - một bộ lễ phục ban đêm và tất nhiên là kiểu có ren truyền thống như mọi phụ nữ khác. Để làm nổi bật vẻ tương phản, tôi thêm vào một vài cái sọc phá cách và chọn một chiếc quần mỏng màu đen. Phần bên trên hở một chút để cái bụng phẳng lì với làn da nâu sexy lấp ló hiện ra một cách trêu người. Tóc tôi vừa đủ dài để tạo kiểu nên tôi cột nó lên đỉnh; nhưng vì trông có phần hơi quá nghiêm trang, tôi lại chải vội mấy cọng tóc xuống và xoắn thành từng lọn. Tôi nhìn vào gương, kiểm tra kết quả và tự thấy hài lòng. Chốc nữa thôi tôi còn mãn nguyện hơn nhiều khi lướt qua những cái bàn trải khăn ăn trắng tinh và những bộ com lê, nổi phần phật trước những cái váy dạ tiệc xấu xí ngoài kia.

Đó là bữa ăn bình thường như bao bữa tối khác: thừa mứa, khó coi và hoang phí. Mọi người lao vào bữa tiệc hết mình, một cảnh tượng như trong Sodom và Gomorrah^[1]. Những quý ông lơ đãng sặc mùi bia đưa ánh mắt dâm dăng liếc nhìn các quý bà. Những gã say với khuôn mặt đỏ bừng buông những lời làm nhảm. Lớp trang điểm trên mặt các bà các cô nhòe nhoẹt quanh mắt, quanh mũi; những cái trán bóng nhoáng, trông chẳng còn tí thời trang nào nữa. Thế nào ngày mai họp hành họ cũng sẽ ra vẻ gật gù, trong khi đầu đau như búa bổ. Nhưng chẳng sao, tối nay là lúc để ăn chơi hết mình. Mặc kệ chúng, mặc kệ ngày mai. Tuy nhiên kế hoạch của tôi thì khác, đó là: ăn tối, xin phép, rút lui, ra về và gọi điện cho chồng. Tìm thấy

chiếc bàn với tấm biển đề tên mình, tôi ngồi xuống, tạo cho mình một khuôn mặt với nụ cười xã giao bóng bẩy do tập luyện nhiều quá mà thành.

Đôi mắt của anh ta thật bất công.

Chúng quá to, quá xanh, quá choáng ngợp và dù cố gắng đến mấy, hiếm phụ nữ nào có thể làm ngơ trước anh ta. Người đàn ông có nước da mịn, sáng và lấm tấm chút tàn nhang. Anh ta gầy, rắn chắc, nổi bật và có dáng thể thao. Không thừa, không thiếu một phân. Ở anh toát ra mùi sạch sẽ nhưng không phải là nước hoa. Anh ta nhìn tôi, và đôi mắt nhắm thẳng vào tôi như cắt tôi ra từng lát. Cảm xúc của anh ta biến đổi muôn màu như thế kính vạn hoa, và từng mảnh vụn của nó len lỏi vào đầu, vào ngực tôi. Tôi co rúm lại. Tôi đang run lên. Tất cả các vật thể khác xung quanh giờ hòa lẫn vào nhau thành một đồng hồ mờ đồng điệu, chỉ còn lại hình ảnh hai chúng tôi là rõ ràng. Thật sốc và thật bực mình, tôi cảm giác quần lót của mình đang nhảy nhót. Tôi lập tức bỏ qua những câu chuyện phiếm lịch sự kinh tởm và đẩy tính hình thức.

“Tôi lập gia đình rồi.”

“Còn tôi là trai bao,” anh ta mỉm cười.

Vừa đề phòng vừa thách thức.

“Giới thiệu thế thôi nhì. Cô muốn uống gì không?” Anh ta vừa nói vừa rót cho tôi một ly.

Chúng tôi công khai tán tỉnh nhau đến mức khó có thể tin được. Sau giây phút tôi bỗng chốc quay lại với bản tính thích được ve vãn của mình trước kia, từ trước khi lập gia đình - cái bản năng mà gần đây đã trở nên không cần thiết và không còn phù hợp. Tôi thẳng thắn, khó nắm bắt, hiểu đời, cởi mở, rụt rè và quyến rũ. Quyến rũ hơn nhiều so với tôi trước đây. Anh ta

cũng thế, đầy mâu thuẫn. Anh ta nói về công việc, tẻ ngắt nhưng ở con người đó ngời lên vẻ thông minh. Anh ta từng vào sinh ra tử để khẳng định vị trí ở Peterson Wind. Và giờ anh ta có thể tận hưởng mùi vị thành công của chính mình. Anh ta nói anh xứng đáng thế nọ thế kia. Rõ ràng là anh ta đâu có làm gì ngoài việc tìm kiếm bạn tình và thuốc. Anh ta đứng dậy, thấp đến tuyệt vọng nhưng có vẻ oai vệ. Mọi thứ thật mơ hồ.

Chúng tôi hầu hết chỉ nói về sex, ngoài ra chẳng có gì khác. Chúng tôi đang cố thiết lập những điểm chung. Anh ta thú nhận một thói quen cố hữu là ngay lập tức xác định xem chung quanh mình ai là người phụ nữ kêu gọi nhất, dù có ở đâu: quán bar, công sở, quán rượu, trên tàu điện ngầm hay trong một cửa hàng nào đó. Tôi nhớ điều đó và nói với anh ta như vậy. Anh ta chỉ gật đầu và quả quyết: “Đó đâu phải tài năng gì đặc biệt. Rất nhiều lần, tôi và bạn tôi đã chọn cùng một người. Vấn đề là phải tìm một phụ nữ có cùng suy nghĩ như tôi.” Anh ta lắc đầu tỏ vẻ không tin. “Thỉnh thoảng nếu tôi là người phải đi tán tỉnh thì tôi không quan tâm mấy đến việc theo đuổi người phụ nữ quyến rũ. Ý tôi là như vậy quá phí phạm thời gian. Vì thế tôi thường xác định trước những người có vẻ dễ dãi nhất. Khá khác biệt và xa cách.”

“Thế tôi thì sao?” Tôi hỏi không ngần ngại. Tôi biết anh ta không đời nào thừa nhận chỉ muốn có một đêm với tôi, nhanh chóng, và tôi cũng bật đèn xanh một chút. Nhưng tôi vẫn muốn anh ta nịnh nọt mình.

“Cô ấy à? Quyến rũ. Mái tóc vàng loăn xoăn, khuôn mặt đẹp, thân hình hoàn hảo, ngực tròn đầy và vòng hai nhỏ nhắn.”

Anh ta chạm vào đầu gối tôi bằng chiếc ly whisky. Tôi rùng mình nhưng quay chân ra chỗ khác.

“Cô có đôi mắt thông minh, đôi mắt nhìn tôi với sự thờ ơ băng giá. Và cô rõ ràng là người phụ nữ hấp dẫn nhất ở đây.”

Anh ta chạm vào chân tôi lần thứ hai. Lần này tôi không quay đi nữa.

“Nhưng cô rất khác biệt. Quyến rũ nhất, và cũng khó chiếm hữu nhất. Cô thấy đấy, tôi chẳng bao giờ dính líu đến những người trong quan hệ làm ăn, và hơn nữa cô đã có chồng rồi.” Nói thì là thế, nhưng thói quen không quên nhắc anh ta thêm vào: “Tôi đã ngủ với 99 cô gái rồi. Cô có muốn là người thứ 100 không?”

“Câu đó của anh đã bao giờ phát huy tác dụng chưa?” Tôi cười trước sự bạo gan đến trơ tráo của anh ta.

“Chín mươi chín lần rồi, tôi chắc chắn là như vậy.”

“Anh thật đáng thương.”

“Nhưng cô đâu quan tâm chuyện đó.”

Anh ta đã đúng. Tôi thích anh ta đến nỗi... có lẽ tôi phát ốm mất. Không, tôi không thể không phát ốm vì anh ta. Anh ta rướn người về phía tôi. Chúng tôi ở gần nhau đến nỗi tôi có thể cảm nhận được hương vị của đôi môi anh ta, trong không khí phảng phất có mùi bia, thuốc lá và mùi nước hoa làm người ta mê mẩn.

“Anh đã mê hoặc tôi rồi. Anh rất quyến rũ cưng ạ.”

Tôi thốt ra đầy hưng phấn. Tôi đã bao giờ có cảm giác này với chồng chưa nhỉ?

“Cô rất cứng đầu, cá tính nữa. Tôi thích điều đó ở các cô gái.”

Anh ta sửa lại cái quần jeans, đấu tranh với cái vật trong quần đang nổi dậy.

“Tôi thích sự bình tĩnh và tự tin ở cô. Để chơi công bằng, tôi nói với cô điều này nhé. Cô cảm thấy mình rất quyến rũ, đúng không? Nếu vậy thì đúng rồi đấy. Cô thực sự rất đẹp. Khôn ngoan, nhưng thiên về trực giác hơn là trí tuệ. Nói thật là tôi đánh giá trí thông minh cao hơn đấy, nhưng người như cô cũng không thể bỏ qua.” Không để hờ một phút để tôi kịp cảm thấy bị xúc phạm, anh ta nói tiếp “Cô rất hài hước, chắc chắn là như thế, vì cả tối nay tôi cứ cười suốt. Và tôi không thể tưởng tượng được tất cả động lực của tôi là do ham muốn được tán tỉnh cô.”

Tôi gật đầu. Ngay lúc đó giọng tôi khản lại vì hấp tấp muốn trả lời. Tôi uống vội một miếng nước.

“Nhưng chúng ta đã thỏa thuận là không thể được còn gì!”

Anh ta mỉm cười. “Đúng, chúng ta đã nói thế. Nhưng kỳ lạ là vừa rồi khi tôi mỉm cười và gật đầu với cô, cô chẳng cười lại đầy hào hứng là gì. Dường như tôi thấy trong mắt cô... - anh ta nhún vai - tôi đủ trải đời để biết việc cô thờ ơ một cách giả tạo. Tôi nghĩ sự nhẹ dạ của cô hiện rõ kìa.”

“Tôi có gia đình rồi.”

“Cô nói câu ấy rồi.”

“Và sống rất hạnh phúc.”

Anh ta cười. “Được bao lâu?”

“Chín tháng.”

“Chín tháng và giờ cô cư xử như thế này sao?”

Bỗng dưng tôi thấy khinh thường sự thiên cận của anh ta.

“Chúng tôi ở bên nhau được bốn năm rồi.”

Anh ta rướn mày, như thể đã nghe câu đó rất nhiều lần. Tôi giận bản thân vì đã cố thanh minh cho hành động của mình.

“Và trong suốt thời gian đó tôi chưa bao giờ để ý đến một người đàn ông nào khác.”

“Cho đến lúc này.” Anh ta kết thúc câu nói của tôi như thể đó là điều hiển nhiên. “Tôi lấy cho cô một ly nữa nhé?”

Tôi ngần ngại.

“Thôi nào, uống một chút thôi,” anh ta dụ dỗ. Anh ta đứng lên và chuẩn bị đi về quầy bar. Tôi nhìn chiếc nhẫn vàng với mặt kim cương trên tay trái rồi đan hai tay vào nhau đầy trân trọng.

“Nếu chỉ tán tỉnh thế này cũng chẳng sao, tôi đã kết hôn có một gia đình hạnh phúc, mãi là như thế. Tôi sẽ không bao giờ ngoại tình. Tôi sẽ *không bao giờ* lên giường với bất cứ người đàn ông nào khác, ngoại trừ chồng tôi.”

Tôi tuyên bố thẳng thừng trước khi anh ta kịp có suy nghĩ sai lầm, trước khi tôi kịp làm đường lạc lối! Nhưng ngay khi cố tỏ ra đạo đức, tôi cũng vẫn kịp thêm vào: “Nhưng nếu mình nói sai và nếu có phải ngoại tình thì đó không thể là ai khác ngoài anh ta.”

“Thành côngggggg!!” Anh ta vung nắm đấm lên trời và tiến về phía quầy bar.

Khôngggggg. Tôi ngồi một mình giữa đám đông, hoảng sợ trước chính mình. Ngay khi anh ta quay lưng, tôi chạy một mạch về phòng, đóng sầm cửa lại và dựa hẳn người lên nó và run lên. Tôi đá đôi giày Gucci để thép ra khỏi chân, chậm chạp cởi đồ rồi bò lên giường đi ngủ.

“Chết tiệt, đúng là quá gần, quá gần.” Giận dữ, tôi đâm vào cái gối bông và dùng nó giả làm chồng tôi. Cuộn tròn trong hình chồng giả mạo, tôi thề rằng trong phần còn lại của thời gian hội thảo, tôi sẽ tránh mặt anh ta.

1

“Mừng kỉ niệm ngày cưới, em yêu!”

Tôi cố mở mắt ra và ngồi dậy, trong khi Luke cẩn thận để khay đồ ăn sáng lên giường. Bánh chocolate, nước cam tươi, cà phê, thiệp và hoa huệ tây. Đồ ăn cho lễ kỷ niệm ngày cưới.

“Vâng, cảm ơn anh,” tôi mỉm cười. Nụ cười uể oải, gợi tình và đầy thỏa mãn mà tôi vẫn giữ riêng cho những đêm tân hôn, các dịp kỷ niệm, sinh nhật, những đêm đầy ham muốn và những ngày đặc biệt. Thế nhưng từ khi lấy chồng, tôi đã dùng nó thường xuyên hơn: các ngày trong tuần, ngày nắng, ngày mưa, mọi ngày, mọi tháng. Tôi không thể không như vậy. Tôi quá hạnh phúc. Một niềm hạnh phúc ngập tràn. Tôi biết tôi nói câu này là sáo rỗng. Người ta đã chán phát ốm và tôi biết mọi người, những ai từng trải qua hôn nhân đổ vỡ sẽ lập tức khó chịu khi nghe những lời đó của tôi. Nhưng sự thật là như thế.

Anh để khay đồ ăn lên giường trong khi tôi vỗ tay và xuýt xoa kêu, “Tuyệt quá, anh yêu ạ!”. Rồi chúng tôi hôn nhau, nhẹ nhàng và êm ái. “Cảm ơn anh.”

“Không, cảm ơn em vì đã cho anh một năm đẹp nhất của cuộc đời anh.” Luke mỉm cười.

“Không, em phải cảm ơn *anh* mới đúng.” Tôi nhấn mạnh. Tôi thích cuộc hội thoại này. Nó thường kéo dài chẳng biết bao giờ dứt về chuyện ai là

người may mắn nhất vì đã lấy được người kia. Người may mắn là tôi. Nhưng lần này Luke chuyển đề tài trước khi cả hai đi quá xa.

“Đừng cử động.” anh làm như thể đang chỉ dẫn tôi. Nói rồi anh chạy xuống nhà và trở lại với một chai Bolilie và hai ly rượu. “Đây là nghi thức đây!” anh nói với nụ cười trên môi.

Chúng tôi mở thiệp chúc mừng, uống champagne và làm tình. Những thứ bình thường nhất mà mọi cặp đôi đều làm khi họ kỷ niệm ngày cưới. Chúng tôi luôn miệng hỏi nhau xem đối phương có thấy hạnh phúc hay không.

“Hạnh phúc phát điên ấy chứ. Em thì sao?”

“Em không thể hạnh phúc hơn được nữa.”

Đó là một đoạn hội thoại yêu thích khác của chúng tôi. Những từ đó được lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần. Và tôi cũng luôn trả lời mà không cần một giây suy nghĩ. Tính chân thực của nó không còn gì để bàn cãi. Chúng tôi phát điên lên vì nhau.

Tôi chưa bao giờ thấy hạnh phúc hơn, hài lòng hơn và tự tin hơn lúc này. Tôi tỏ ra khá phớt đời khi ba cô em gái đều lấy chồng trước tôi. Mặc dù cha mẹ tôi có ý kiến khác nhau, họ đều vui mừng và khuấy khỏa khi các em tôi đều sống ở Sheffield, chỉ cách nhà cha mẹ tôi trong bán kính tầm ba dặm. Tôi từng thuyết phục bằng được mẹ cho tôi “lang bạt” ở Luân Đôn. Và theo bà, tôi sẽ “chẳng mong gì ở đó, ngoài rắc rối.” Do đó, tôi luôn nỗ lực vì biết rằng mỗi năm qua đi, tôi lại làm mẹ thất vọng hơn. Tôi dành phần lớn thời gian ở các quán bar hay hộp đêm. Mẹ còn nghĩ tôi phải độc thân chán chê nữa kia. Và tất cả mọi người đều kinh ngạc khi tôi lấy chồng quá sớm, và kinh ngạc vì tôi lấy chồng! Tôi không phải mê mẩn gì chuyện làm cô dâu. Trước khi gặp Luke, tôi tự cho mình là một phụ nữ *Thành thị*. Tôi từng

lãng lơ rũ đến chết người. Và khi chuyện tán tỉnh đã trở nên nhàm chán, tôi nhanh chóng trở thành tên lính thiện nghệ trong cuộc cách mạng của phụ nữ trên giường. Cũng như rất nhiều phụ nữ khác, tôi khao khát được khám phá thay vì ngớ ngẩn vì thiếu hiểu biết. Tôi vội vàng chen lấn, xếp hàng chờ đợi rồi sau đó bất cần rũ bỏ cái vỏ bọc ngây thơ. Tôi gạt hình ảnh của một Madonna ra sau và quay sang hình mẫu của dòng nhạc Pop. Không chút e ngại. Không hề nao núng. Chẳng có tư thế nào trong cuốn Kama Sutra mà tôi chưa thử (trừ cái tư thế đứng thẳng không có chút gì hấp dẫn.) Cứ thỉnh thoảng tôi lại tự cho mình xả láng hưởng thụ vài mối quan hệ trai gái bất chính nhưng cũng lãng mạn vô cùng.

Tôi phát triển nhờ thử thách.

Tôi sống để sẵn lòng.

Đến chết cũng không khuất phục.

Tôi sung sướng vì những phụ nữ khác đã tự kết thành rào chắn cho tôi. Tôi hài lòng với bảng thành tích của mình: “Nhiều hơn 5 và ít hơn 10” người đàn ông. Sau cùng thì họ đều là những gã hoặc là cục mịch tốt bụng, hoặc là có bề ngoài phong nhã, hoặc tôi nghĩ mình yêu họ, hay ít nhất là một trong ba. Tôi nhanh chóng trở thành loại phụ nữ “nhiều hơn 10 và ít hơn 20”. Tôi thích chinh phục hơn là thụ động. Tôi đã trải nghiệm tất cả: từ tình một đêm đến thề non hẹn biển. Ngủ với trai vì mọi phụ nữ đều làm vậy. Ngủ với một người đàn ông vì không ai muốn làm vậy, vì họ vạm vỡ, quyến rũ hay vì anh ta là đội trưởng đội bóng. Vì họ hơn tuổi tôi, hay ít tuổi hơn tôi. Vì giúp tôi vượt qua giai đoạn khó khăn của cuộc tình xưa bất hạnh, giúp họ quên đi người tình trước. Vì họ có tóc dài hơn mọi người, vì tóc họ ngắn. Vì tôi quá mệt nên không muốn cả bắt taxi về nhà. Và có một lần là vì anh ta làm được nhiều trò hay ho với vỏ gói bánh quy. Đến tận lúc đó tôi mới dừng đếm số đầu người và tự hỏi lãng nhãng với chừng đấy đàn

ông liệu có phải là điều mà người phụ nữ hiện đại cần nhắm tới hay không? Ngay cả sự đa dạng cũng không còn khiến tôi thích thú.

Sau đó tôi gặp Luke. Tại một đám cưới. Anh là người dẫn chỗ cho khách, và từ đó mới có cơ hội tán tỉnh tôi khi dẫn đường cho tôi tới chỗ ngồi của mình. Anh cao khoảng 1 mét 85 với mái tóc vàng thẳng và mềm như chờ đợi những ngón tay luồn qua nó. Anh có nụ cười lớn đầy bao bọc, và như thường lệ, anh mặc áo comple đuôi tôm. Ngay lập tức, tôi thấy mình bị anh cuốn hút. Tôi không thể rời mắt khỏi Luke. Tôi quan sát khi Luke phát tờ nhạc cho mọi người, nói chuyện với các bà và các thím, làm cho họ cảm thấy hấp dẫn và thấy mình đặc biệt. Khi Rose bắt đầu cắt bánh, tôi đang trong tình trạng “thích”. Còn khi cô ấy tung bó hoa thì tôi chuyển thành “yêu”.

Luke.

Luke có kỹ thuật gợi tình vô cùng độc đáo. Giống như cuốn tạp chí *Time Out*^[2] sống động, Luke rất hài hước. Với vẻ bình thản thường trực và khả năng làm việc đầy nhiệt huyết, anh thuộc tuýp đàn ông chẳng cái gì là không thử: nhảy ceroc, body painting^[3], leo núi, tranh luận trên đài, bơi xuồng, trượt skate, đua chó săn.

“Cô có thích bóng quần không?”

“Tôi không biết chơi,” tôi trả lời, nguyên rủa cái khả năng phối hợp chân tay mắt mũi tệ hại của mình, mà đúng hơn là nguyên rủa vì thiếu chúng.

“Tôi sẽ dạy cô.” Và Luke làm thật. Tự nhiên khi ở bên anh, tôi có thể làm những việc mà trước đây dường như là không thể. Anh tiếp cận mọi thứ đầy tự tin và kiên định. Và dù tôi thì ngược lại, tức là bừa bãi và nóng vội, nhưng sự tự tin thì rất dễ truyền từ người này sang người khác. Chúng tôi không bao giờ ngồi trong các quán cà phê hay trước ti vi. Mà thay vào

đó mỗi lần hẹn hò chúng tôi thường làm những việc khác người, kỳ lạ và lý thú. Anh lúc nào cũng “tình cờ” có được mấy tấm vé của câu lạc bộ Hải Kịch hay của đêm khai mạc mấy buổi biểu diễn kỳ cục trên đại lộ với những cái tên tức cười: Kho Củ Hành hay Người đàn ông trên mặt trăng. Chúng tôi lúc nào cũng bận rộn: bơi lội, lướt ván, đi thăm các nhà trưng bày hay tiệc tùng tối ngày. Việc gì chúng tôi cũng làm cùng nhau. Và anh trở thành người một bạn mới, thân nhất của tôi. Thân vô cùng. Đã quá rõ ràng, tôi nhận ra anh chính là người đàn ông tôi vẫn mong được cùng nhìn về một hướng.

Tôi cảm nhận được sự giải thoát và khuây khỏa một cách rõ rệt. Tôi vui sướng vì lại lần nữa nhận ra sex không phải là trò chơi, không tổn thương và không hổ thẹn. Chỉ sau vài tháng hẹn hò, Luke đã chìa ra cho tôi một chiếc nhẫn kim cương xinh đẹp, và tôi đã tự tin mà chấp nhận nó. Đó là yêu. Tình yêu mà Luke vừa định nghĩa. Tôi nghĩ tốc độ tức là lãng mạn. Nhưng mẹ tôi lại cứ cho rằng tốc độ nghĩa là không chắc chắn, và khẳng khẳng muốn có ba năm đính hôn để xóa bỏ lời đồn về những lần ghé thăm shop đồ dùng trẻ em Baby Gap.

Ở bên Luke tôi thấy được bao bọc, che chở và chiều chuộng. Tôi vẫn chưa làm cách nào giải thích được cảm giác đó cho bạn bè tôi, dù là độc thân hay đã có gia đình, nát rượu hay là không. Chúng tôi thảo luận về lượng calo hấp thụ, những kỷ niệm ăn trộm đồ thời thơ ấu và số lượng tampon cần khi giai đoạn đèn đỏ kéo dài; tất cả những gì bạn có thể tưởng tượng được. Thế nhưng tôi lại khá bối rối khi đề cập lại những vấn đề này, nhưng mặt khác tôi thấy gần bó hơn.

Chúng tôi lười biếng nằm trên giường hết cả ngày. Tôi rất xúc động mỗi khi ở bên anh ấy. Gần đây Luke phải làm việc mười bốn tiếng một ngày. Mặc dù có bề ngoài của một chàng trai bình thường nhưng anh ta là một con sâu việc. Khi anh không làm việc, chúng tôi lại cùng nhau làm gì đó trong giới hạn của căn nhà. Cuộc chiến không ngừng với những bức tường

nứt và một khu vườn đang phát triển. Nhạc kịch hay lướt sóng là những thứ xa xỉ đã vượt ngoài khả năng của chúng tôi. Hôm nay là ngày nghỉ, vì vậy chúng tôi nói chuyện. Chúng tôi nói về quá khứ, nhớ những bộ phim đã xem cùng nhau, những nơi từng tới thăm, những con đường chúng tôi đi qua và những vụ cãi cọ chúng tôi gặp phải. Chúng tôi bắt đầu hoạch định tương lai, và tất nhiên phải là tương lai chói lọi. Tôi rên rỉ về công việc của mình ở Looper Jackson, kêu nhảm kêu chán. Luke lại nhắc nhở tôi rằng lương ở đây khá ổn, và có thể việc sát hợp sau này sẽ tạo cho tôi nhiều cơ hội mới. Anh thật tử tế khi cố cho tôi thấy giá trị của chính mình và công việc cũng xứng đáng, nhưng tôi vẫn thấy nghi ngờ. Một người yêu công việc như anh thì làm sao nhận thức được. Đó không phải lỗi của anh. Nói chuyện về công việc của tôi làm cả hai đều mệt mỏi, vì thế tôi chuyển chủ đề. Tôi nói với anh về cái máy giặt bị rò nước. Và anh đáp lại bằng một câu chuyện cười về con mèo nhà hàng xóm qua tề trong vườn trồng thảo mộc của nhà tôi. Chẳng hiểu sao câu chuyện đó lại làm tôi cười nghiêng ngả, (có lẽ tại rượu champagne), khiến anh không thể “làm xong việc” và tôi thì phải chạy vào nhà tắm. Nhưng không để tôi làm như thế, anh giữ tôi lại cuộc chơi cho đến khi tôi phải rên rỉ mới tha. Chúng tôi yêu mãnh liệt và thân xác như hòa quyện vào làm một. Trời nắng. Anh đặt lên khắp cơ thể tôi những cái hôn nhẹ như cánh bướm. Và tôi đáp lại bằng cách hôn lên anh, rồi cả hai ngủ thiếp đi.

Mười một giờ trưa, chúng tôi chợt tỉnh giấc và lại cùng diễn cảnh trong phim *Bốn đám cưới và một đám ma*. Cái cảnh mà trong đó Hugh Grant và bạn cùng phòng ngủ quên, sau đó tỉnh dậy, chạy quanh nhà và cùng kêu lên “Mẹ kiếp!” Mọi người trong rạp cười ồ, không phải vì lời thoại hóm hình mà vì tình cảnh đó đã quá quen thuộc. Tất cả chúng ta đều đã trải qua. Mà lại thường vào cái ngày chúng ta phải đi phỏng vấn cho một công việc mang ý nghĩa cả đời người, hoặc là khi bạn có một cái hẹn vô cùng quan trọng, hay là ngày khuyến mãi đầu tiên của Harvey Nichols hoặc năm mươi người bạn chuẩn bị kéo đến nhà bạn ăn buffet trong vòng hai tiếng nữa. Chúng tôi ra, rồi vào phòng tắm, lên xuống cầu thang, ra vào chỗ cái máy

lạnh, hì hụi ra vườn rồi lại đi vào. Luke và tôi lau dọn, mặc quần áo, chiên, ướp thức ăn, bày trí ghế xếp và ô che. Chúng tôi dọn lại đồng tạp chí và đặt chúng ở nơi chiến lược. Vợ chồng tôi đã sắp xếp mua một trăm quả bóng bay hêli màu bạc, dự trữ phim cho máy quay và đánh bóng mấy cái ly rồi mặc bộ đồ Armani của chúng tôi vào. Lại cảnh vừa dọn vừa kêu “Mẹ kiếp!” hết như trong phim.

Người đưa hàng đã chuẩn bị xong và đưa thức ăn tới. Tất cả những gì chúng tôi phải làm chỉ là bóc tấm ni lông bọc bên ngoài. Tôi muốn có cái cảm giác “dẫu sao mình cũng góp phần làm gì đó”. Trông chỗ đồ ăn thật tuyệt! Chúng được đặt giữa cái bàn gỗ to của chúng tôi, (một sự đầu tư cho đại gia đình mà chúng tôi dự định sẽ có bốn đứa con). Tôi nhìn chỗ thức ăn với cảm xúc pha trộn: tự hào và kinh ngạc. *Zucca gialla intere al forno con pomodori secchi* (Món thịt nhồi muối tiêu nướng với cà chua phơi héo), *zucchini carpaccio* (bí xanh mỏng vỏ), *insalata prosciutto e fichi* (thịt nguội với quả sung - bạn sẽ chẳng thèm ngó ngàng đến nó nếu ngày xưa mẹ bạn nhồi nó vào bánh sandwich cho bạn đem tới trường). Tiếp đó là hàng đồng mì ống, cháo ngô salad kiểu Ý, một núi rau chẳng ai biết tên nó là gì, và một chồng quả mâm xôi tươi (màu sắc hài hòa). Trông chúng chẳng khác gì những thứ mua từ siêu thị BlueBird cao cấp trên đường King’s Road. Cũng không có gì đáng ngạc nhiên, vì người đưa thực phẩm chính là nhân viên siêu thị BlueBird trên đường King’s Road. Chúng tôi vui chơi thỏa thích. Tôi cầm máy ảnh chạy khắp nơi, chụp ảnh đồ ăn một cách nghệ thuật bằng cách cho phản chiếu qua mấy ly rượu champagne, hình đồ ăn in lên mấy quả bóng rồi hình mấy cái ly trên quả bóng, rồi hình quả bóng lại in lên cốc. Còn Luke, thực tế hơn một chút, nhận ra chúng tôi còn bốn thùng bia cần làm lạnh. Nên trong khi tôi đang mãi bày trí, anh xúc đá đổ đầy chậu và nhét vào đó khoảng hai chục chai champagne. Ngay khi thức ăn được đưa ra khỏi cái tủ lạnh vĩ đại cỡ bằng súng đại bác của chúng tôi, những chai rượu lập tức được đưa vào. Cuối cùng chúng tôi đã có thể tự chúc mừng thành công của nhau với lòng hiếu khách vô bờ, vào lúc một giờ kém năm phút.

Một giờ năm phút, tôi kiểm tra lại thiệp mời. Trên đó ghi chính xác là hai mươi sáu tháng Bảy. Chưa thấy ai đến. Một giờ bảy phút, tôi ngóng ra ngóng vào cái chuông cửa. Rồi một giờ mười phút, tôi bắt đầu cầm câu “Chả ai đến cả!” Luke rót rượu cho tôi. “Mọi người không thích những buổi tiệc của chúng ta thì phải?” tôi nói thêm. Anh đưa ly rượu cho tôi, xoa lên vai tôi và hỏi “Em có nghĩ chúng ta có tiếng là bủn xỉn không nhỉ?” Anh hôn lên trán tôi trong khi tôi lăm bắm “Thật là ngu khi nghĩ người ta sẽ hi sinh cả ngày Chủ nhật để đến kỷ niệm ngày cưới của chúng ta.” Một giờ mười một phút, tôi bắt đầu gói món *Zucca gialla intere al forno con pomodori secchi* đó lại và tự nhủ chắc một tháng nữa cũng chả cần ghé thăm khu mua sắm Sainsbury.

Chuông cửa reo. Luke đứng dậy ra mở cửa. Anh cười với tôi và chắc phải kiềm chế lắm mới không nói ra mấy câu ngớ ngẩn đại loại như “Anh bảo rồi mà,” “Phải kiên nhẫn chứ” - những câu tôi bị nghe giảng đi giảng lại không biết bao lần mà kể. Luke biết ngay tôi sẽ vặn lại rằng: trong số các đức hạnh thì chữ “nhẫn” được đánh giá cao quá mức. Bạn bè của chúng tôi bắt đầu đến và đang ào ạt xông pha qua cửa. Tất cả đều nói những điều hay ho về ngôi nhà, về đồ ăn và về tôi. Tất cả bọn họ trông đều tuyệt diệu, nhưng phần say sưa túy lúy có vẻ nhiều hơn.

Luke và tôi có những người bạn tuyệt vời. Những con người thực sự tài giỏi. Tất cả đều thành đạt, khỏe mạnh, thông minh, hài hước và có bản chất tốt đẹp. Rõ là thế, tội gì không tốt khi bạn vừa thành đạt, khỏe mạnh, vừa thông minh, hài hước, lại còn xinh trai đẹp gái nữa? Tuy nhiên, chẳng ai trong số họ có tất cả những phẩm chất đó và lúc nào cũng sở hữu được chúng. Chẳng có một ngoại lệ, vào lúc này hay là lúc khác, các bạn tôi sẽ có những giây phút riêng của họ. Họ thất bại ở mặt này hoặc là mặt kia: tình cảm, thi cử, công việc. Họ vẫn bị ốm, nhưng (thật may) không có gì quá tồi tệ: cảm cúm, đau đầu... gỏi vì tập luyện quá sức cho giải ma-ra-tông toàn Luân Đôn, quanh quẩn cũng chỉ có thế. Cũng có những lúc bọn họ trở

nên ngu xuẩn, ngớ ngẩn, cáu bẳn, bốc đồng, giống như tôi và Luke vậy. Nhưng nhìn chung, bọn họ có sức khỏe, thông minh và xinh đẹp. Tuy nhiên có lẽ tôi hơi thành kiến, vì họ là bạn của tôi.

Vì vậy khi họ tới với sự trẻ trung, làn da rám nắng, khuôn mặt hí hửng và rõ ràng là đang ngóng cổ mong một buổi chiều ăn chơi phù phiếm, tôi không thể có cảm giác gì khác hơn là tự hào về họ. Tự hào về Luke, tự hào về cuộc sống của chúng tôi, tự hào về các bạn tôi, và tự hào về chính bản thân mình.

Những cái tên để yêu và ghét. Vì cuộc sống là như vậy - cố gắng khi ta còn có thể, và chúng ta đều cố gắng ở những mức độ khác nhau. Chúng ta không thể yêu quý được tất cả mọi người. Cuộc sống sẽ thật đơn điệu nếu tất cả mọi người đều yêu quý nhau. Và hơi tẻ nhạt nữa.

Luke; một chàng Luke đáng yêu, tuyệt vời, tử tế, hào hiệp, thông minh. Lucy và Daisy là bạn của tôi từ thời đại học. Rose, chị gái Daisy cũng đến cùng chồng là Peter. Chính ở đám cưới của họ, tôi và Luke gặp nhau. Và còn có Sam, đồng nghiệp thân thiết của tôi nữa.

Lucy khá mảnh khảnh, (cỡ 8- tiêu chuẩn Anh), cao ráo với làn da mịn màng, đôi mắt to dài màu xanh lá, mái tóc thẳng vàng óng trông rất (có vẻ) tự nhiên xoa xuống bờ vai. Ai đó có thể nhận xét cô ấy là một đại mỹ nhân. Một phụ nữ có ngoại hình lộng lẫy khiến người ta choáng váng; mỏng nhỏ, ngực bự, eo và lồng ngực nhỏ xíu. Và không có cơ gì cô ấy lại không nhận thức được vẻ đẹp của mình. Chỉ có nước câm, điếc, mù hay sống cô quạnh trong nhà giam, cô mới không nhận ra mình có một ngoại hình siêu mẫu. Nhưng với khả năng hiện tại, cô chẳng cần dùng đến ngoại hình tuyệt vời của mình mà vẫn sống tốt. Và sự thực là cô vẫn sống tốt. Cô buôn bán chất dẫn xuất (không biết đó là chất gì - đã qua lâu rồi cái thời tôi có thể lịch sự hỏi về những điều tương tự như thế) và từ đó kiếm được vô số tiền, còn được mọi người trong thành phố kính nể. Chẳng dễ chút nào với ngoại hình

của cô ấy. Dù là đàn ông hay đàn bà - mọi người đều cho rằng phụ nữ đẹp chắc hẳn phải ngu. Cả hai phe đều muốn tin vào điều đó, vì những lý do khác nhau. Với các anh em, sự quả quyết này khiến họ đỡ phải lo lắng đau đầu. Còn với các chị em, họ thực sự tin là trên đời này có Chúa.

Đối với Lucy, việc kết bạn khá khó khăn. Đàn ông lúc nào cũng nói họ muốn hiểu cô hơn, nhưng thực ra là muốn hiểu hơn về “con người” cô, trong khi phụ nữ luôn gườm gườm coi cô là đối thủ. Lucy không mấy lo lắng gì về điều này. Thật ngớ ngẩn nếu phải lo lắng vì mình xinh đẹp, thông minh, thành đạt và giàu có. Thay vào đó, cô cố gắng thích nghi với cuộc sống một mình.

Cô thích như vậy.

Xét về mặt nào đó.

Lucy tự an ủi bằng ý nghĩ đầu sao mấy ai được hấp dẫn như cô. Điều đó không có nghĩa là cô không có người bạn nào. Luôn có những kẻ muốn làm bạn thân của cô, thậm chí chỉ đủ dài để nhận ra cô ăn kiêng hay tập thể dục, (ở mức độ nào đó). Cũng luôn có những quý ông muốn được mời cô bữa tối. Và tất nhiên đều là những quý ông giàu có, với ngoại hình của các minh tinh điện ảnh và là thành viên vô thời hạn của MENSA[4]. Vấn đề duy nhất nằm ở chỗ không chỉ có một người muốn nói với cô về chuyện ăn kiêng, không chỉ có một gã muốn đưa cô đi vỗ béo. Và vì thế Lucy trở nên cáu bẳn và xa cách. Đó là cách cô tự vệ, nhưng ngoại hình lại chính là vũ khí. Hầu hết mọi người đều không thấy cô có chút nào đáng sợ. Tôi đoán là họ đúng. Tôi đoán là họ ghen tị. Họ nói có phần đúng, và họ có phần ghen tị. Cô ấy nói tôi là người bạn đầu tiên, người bạn thân nhất và có thể là người bạn thực sự duy nhất của đời cô. Tôi cũng không nghĩ là cô ấy nói câu đó với tất cả mọi người.

Chúng tôi gặp nhau từ trước đây rất lâu, vào ngày đầu tiên bước chân vào cổng trường đại học. Khi cha Lucy đậu chiếc Daimler thì cũng là lúc bố tôi đỗ xích chiếc Citroën trong bãi đỗ xe của ký túc xá. Tôi tràn đầy năng lượng, cởi mở và lạc quan. Tôi lập tức nhìn thấy Lucy và nhận ra cô ấy cũng nhìn tôi một cái như vậy. Và Lucy với cái nhìn mau lẹ đã được luyện tập nhiều lần, lập tức ghi lại: Connie (là tôi đấy), cỡ 10, ngực nhỏ, cao 1 mét 63, đường nét được nhưng không cuốn hút; và lúc đó tôi để tóc dài. Bây giờ thì tôi để kiểu đầu bob, nhưng không giống của Lucy, tóc tôi quấn gọn sóng, không phải màu vàng bạch kim mà là vô số những lọn vàng hoe (như trong quảng cáo lá cải trên tạp chí), thỉnh thoảng điểm vào những cọng vàng vàng kỳ quặc (đã được ban hội thẩm tổng kết). Tôi ghét nó, nhưng mọi người lại thích. Sau này Lucy mới nói với tôi là cô ấy thấy mặt tôi ấn tượng sâu sắc và chính điều đó đã làm cô chú ý. Cô ấy miêu tả nó như khuôn mặt của một tiểu thiên sứ. Nhưng là thiên sứ ẩn chứa một bí mật bẩn thỉu, ác độc và đầy khiêu khích. Tôi thấy cách miêu tả này hơi kỳ cục, nhưng rõ ràng cũng có phần tâm bốc.

Tiếp theo, tôi và Daisy cũng gặp nhau ở đại học khi cùng đợi đăng ký các môn tự chọn. Tôi thấy Daisy đang kiên nhẫn và bồn chồn xếp hàng, cẩn thận tránh ánh mắt của những sinh viên khác. Tôi thì ngược lại, tán gẫu và mỉm cười với tất cả mọi người xung quanh, mong mỗi được làm thân với bất cứ ai trao cho tôi cơ hội. Tôi thấy cô ấy khá lạnh, bình tĩnh và tách biệt. Khi Daisy đã lên đến hàng đầu tiên và chuẩn bị đi qua cửa đăng ký môn học, tôi hướng về phía cô ấy gọi khá to. Giọng tôi làm gián đoạn một vài cuộc nói chuyện khác và sau đó là một khoảng im lặng đến rùng mình. Dường như mọi người cùng đợi tôi lên tiếng.

“Cậu đăng ký sup gì vậy?” Tôi sử dụng ngôn ngữ của người trong ngành nghe rất có vẻ “đại học”. *Sup* nghĩa là môn phụ, và *Uni* thay cho trường đại học. Phòng họp của sinh viên thì trở thành HSV. Ngày thứ hai là tôi đã thuộc lòng. Tôi không giỏi các loại ngôn ngữ nhưng tôi rất hiểu tầm quan

trọng của vấn đề hòa đồng với dân bản địa. Không cần bản đồ, không cần hỏi đường, và không bao giờ tin tưởng mấy ông lái xe đội mũ.

Tôi nghĩ, nhìn Daisy rất thú vị và thông minh. Cô ấy trông giống kiểu người mà tôi vẫn mong được gặp gỡ trong trường đại học: nghiêm túc, đáng nể và đáng để ganh đua. Cô ấy còn có vẻ hoảng hốt khi bị tôi gọi tên đột ngột. Sau này Daisy mới nói với tôi rằng cô ấy hoảng hốt không phải vì tiếng gọi của tôi, mà vì không hiểu tại sao tôi lại gọi cô ấy. Lúc đó cô ấy không muốn trả lời vì ngộ nhỡ tôi gọi người khác thì sao. Chúng tôi lúc đó đều quá non nớt. Thiếu tự tin, thiếu lòng tin tưởng, và thiếu kinh nghiệm thực tế. Những người trẻ tuổi thực sự lãng phí tuổi trẻ của mình. Họ quá nghèo, cả về vật chất lẫn tinh thần để hưởng thụ nó. Tôi có thể phát biểu câu đó vì giờ tôi đã ba mươi - cái tuổi tự tin đầy mình. Ngoại trừ việc cởi đồ thì vẫn vậy. Tôi tự tin, nhưng không phải là bất khả chiến bại.

Daisy lúng túng cố tìm một câu đáp hóm hỉnh và duyên dáng. Ngập ngừng, cô thông báo đúng sự thật là chọn môn cổ điển, sau đó biến mất hút phía góc hành lang. Sau đó ngồi ở quán bar sinh viên, trên cái ghế foc-mica màu da cam, tôi nhận ra rằng Daisy có vô khối những lý do chính đáng cho sự lựa chọn của mình. Cô ấy hiểu biết và rất hứng thú với thần thoại Hy Lạp và La Mã. Cô ấy hy vọng rằng những tài liệu tham khảo cổ điển cho văn học Anh (môn học chính của cô) sẽ rõ ràng hơn nếu cô có hiểu biết sâu sắc hơn về những nữ hiệp và anh hùng trong thần thoại.

Tôi chọn môn đó cho giống Daisy.

Sau đó chúng tôi chia sẻ các ghi chép bài giảng, những bí mật, cả những căng thẳng mệt mỏi hay thành công, thăng trầm của cuộc sống sinh viên. Ngày qua ngày, chúng tôi trở nên thân thiết. Khi bạn bè của tôi ngày càng đông hơn (một số người thu hút nhưng khó tính, một số thì nông cạn nhưng dễ tính), Daisy vẫn thu mình lại với một vài người bạn thân thiết. Trong số tất cả các bạn tôi, Daisy tự coi cô ấy là người bạn chân thành và gốc

nghech nhất. Còn Lucy thì tự cho mình là người bạn chân thành và quái đản nhất. Có lẽ mỗi người đều đúng một vế.

Daisy cao 1m77 và hồi đó luôn ám ảnh với sự vụng về và thân hình quá khổ. Cuộc sống của cô ấy là cuộc chiến không ngừng nghỉ với trọng lượng và tự trọng của bản thân, mỗi khi cái này tăng thì cái kia sẽ giảm. Cô xấu hổ vì cặp kính cận, vì mái tóc đỏ, quần áo hiệu M&S và mấy cái nốt trên người. Cô tự nhận mình là cô gái khá thông minh nhưng giản dị. Nhưng điều khiến Daisy ngạc nhiên là không ai có vẻ để ý gì đến những yếu điểm đó của cô. Cô có đôi mắt đẹp, nhanh nhẹn, bản tính tốt đẹp, chân thành và nhạy cảm. Dù có cố gắng hết sức tôi cũng chẳng nhận ra những khiếm khuyết mà Daisy vẫn day đi day lại.

“Mái tóc khô xoắn tít của tớ thật là không cải tạo được.”

“Cũng giống như tóc tớ thôi, chỉ là màu đỏ thôi mà.” Chúng tôi nhìn nhau chăm chú, nhận ra điều ẩn ý lớn lao trong sự khác biệt này. Tôi mở lời như an ủi: “Thời kỳ tiền Raphael người ta ca ngợi những mái tóc như của cậu lắm đấy!”

Sau nhiều năm Daisy cũng dần tin rằng nếu tôi nhận ra những điểm tốt đó, và Lucy cũng vậy thì có lẽ, chỉ có lẽ thôi, là chúng cũng tồn tại. Chỉ trước khi chúng tôi đều bỏ cuộc và bỏ về nhà, chắc hẳn rằng Daisy sẽ chẳng bao giờ tự yêu quý bản thân thì cô ấy mới bắt đầu hiểu ra vấn đề. Cô ấy đã thay cặp kính bằng kính sát tròng, và làn da cũng mịn màng hơn vì được chăm sóc, nghỉ ngơi. Còn tóc cô ấy thì vẫn xoắn và đỏ.

Rose - chị gái của Daisy - lớn hơn cô ba tuổi, tức là năm nay ba mươi hai, gần bước sang tuổi ba mươi ba. Tôi gặp Rose lần đầu tiên khi chị ấy tới trường thăm Daisy.

Bấy giờ chị hai mươi một tuổi nhưng ngay lúc đó trông đã như gái ba mươi hai, và giờ thì ba mươi hai đã là dĩ vãng. Nhìn chị ấy, người ta nghĩ năm mươi hai. Không phải vì trông Rose già đau đớn. Ngoại hình cực kỳ ổn là đằng khác. Trông chị ấy đúng vừa cái tuổi ba mươi hai, hoặc có thể là những gì bạn hình dung về tuổi ba mươi hai lúc còn mười tám. Chị mặc cỡ mười sáu rất thoải mái. Cũng là tóc đỏ nhưng màu sẫm hơn Daisy. Rose cũng có đôi mắt và nụ cười đáng yêu như Daisy vậy. Chị đi legging và mặc áo chui đầu, vẫn cái áo mặc những năm 80 khi tới thăm Daisy ở ký túc xá. Chị biết làm vườn. Lại còn biết khâu vá. Chị tự làm mứt. Không phải chỉ vì chị có nhiều thời gian, mà vì chị làm với niềm thích thú. Rose kết hôn với Peter. Khi Rose mới đưa Peter đi gặp Daisy, Lucy và tôi rình mò ở cửa sổ phòng ngủ ký túc xá, tàn nhẫn đẩy nhau ra để có được tầm nhìn tốt nhất. Kể cũng đáng. Peter cao, dáng thể thao và đẹp trai. Sau đó chúng tôi phát hiện ra anh ta còn thông minh và quyến rũ nữa. Lucy không công nhận là Rose sẽ bảo đảm được điều gì, thay vào đó cô lầm bầm rằng anh ta “không xấu”, điều mà cả Daisy lẫn tôi đều hiểu là một lời đánh giá cao từ phía Lucy. Họ có hai con trai sinh đôi, Sebastian và Henry trông rất đáng yêu. Trông bọn trẻ thật hạnh phúc và thật tuyệt khi gia đình họ tới dự bữa tiệc của tôi. Vì Luke thì thích Peter, mọi người thích bọn trẻ còn Rose giúp rửa bát.

Cuối cùng là Sam. Cuối cùng không có nghĩa là tôi chỉ có bằng ấy bạn. Đây là danh sách không đầy đủ những người tôi biết và yêu quý. Mặc dù nghĩ lại thì bốn người bạn thân kể ra là quá nhiều. Bạn thân thực sự ấy. Họ là nguồn lực để nhờ vả làm phù dâu. Mặc dù cảnh tượng đúng là một đám hồ lớn: mọi hình dạng, kích cỡ nhét chung trong đồng váy áo màu xanh da trời nhạt. Tôi không quan tâm mấy đến điều này, ngay cả trong đám cưới của tôi. Nhưng giờ tôi luôn nhắc nhở những cặp vợ chồng mới cưới rằng hãy quan sát kỹ bạn thân của mình và cố tưởng tượng xem bạn có thể mua gì cho họ. Cái gì đó giúp Sam cao hơn một chút, Jane chân dài hơn một chút và Karen eo nhỏ đi một chút.

Tôi mới chỉ biết Sam được hơn hai năm. Chúng tôi làm việc cùng nhau. Cậu ta vui vẻ hòa đồng. Với Sam, bơ sẽ không tan trong miệng mà vẫn mềm ra dù ở đâu trên cơ thể cậu ta. Sam rất dễ thương. Cậu ta tốt bụng, giàu lòng vị tha, biết thông cảm và hào phóng. Tất cả những thứ đó hòa quyện với tính tình vui nhộn và hài hước. Sam là một điển hình cho những người yêu mỗi buổi bình minh của mùa xuân và không gian mùa thu mỗi khi chiều muộn. Nhưng, cũng vì thế mà cô còn thích cả sáng mùa thu, tối mùa xuân và nói chung kể cả không phải xuân không phải thu, cô cũng yêu bằng hết. Sam ba mươi ba tuổi - một điều làm mọi người kinh ngạc, và chính Sam cũng không ngoại lệ. Nếu phải miêu tả bản thân, Sam sẽ không bao giờ kể lể với bạn rằng cô có vô số bạn bè thân thiết nhờ tính chân thành tốt bụng của mình. Sam cũng sẽ không khoe với bạn về đôi mắt nâu hút hồn, hàng mi dày mịn như nhung mà cô sở hữu (không phải là thơ đâu, nhưng hãy tin tôi, chúng tuyệt vời như thế thật đấy!). Cô ấy cũng sẽ không lên mặt về khả năng làm người khác quên buồn, quên khóc bởi tài pha trò độc chiêu. Đơn giản Sam sẽ nói: “Xin chào, tôi là Sam Martin, tôi ba mươi ba tuổi và còn độc thân.” Vì cô ấy chân thành đến độ kỳ cục nên có thể cô ta sẽ nói thêm: “Điều đó cũng làm cho tôi buồn”. Và vì hơi ám ảnh về bản thân nên có khi cô ấy còn tiến xa hơn và thêm vào mấy chữ: “Buồn rất nhiều.” Hoặc cô ấy chỉ yêu cầu bạn kéo ghế và cô ấy sẽ thống kê chi tiết các loại chuyện tình và bi kịch tình yêu theo thứ tự từ A đến Z, hay từ tuổi mười lăm cho tới ba mươi ba.

Sam đã cố gắng hơn nửa đời người chỉ để lập gia đình. Tôi thấy thật ngạc nhiên khi vẫn còn những phụ nữ như cô ấy. Những phụ nữ xinh đẹp, nổi tiếng, tham vọng, thời trang đầy người mà vẫn sống đời hưu quạnh. Nhưng ngoài kia có rất nhiều người như vậy, hàng trăm người trong các công sở, ngay tại thành phố Luân Đôn này. Họ giao du với những người đã có gia đình, với những người độc thân và thích độc thân. Những người không bao giờ quan tâm đến tình trạng bản thân một chút nào (tôi cũng không nghĩ là có quá nhiều người như vậy, nhưng nghe nói đã có những thống kê cụ thể.) Phụ nữ như Sam thật dễ nhận ra, vì họ đều có ngoại hình

của phụ nữ những năm cuối thập kỷ, họ tự hỏi “Tôi đã làm gì sai? Tại sao với mẹ tôi thì dễ thế mà với tôi lại khó khăn đến vậy?” Họ cứ tự bối lung tìm ra hết vết này đến vết khác trên chính bản thân mình, lúc nào cũng thấy toàn điểm yếu, nhưng hình ảnh của họ không vì thế mà trầy xước. Họ đều là những phụ nữ tuyệt vời. Nếu có thể thì tôi cũng lấy Sam và tự hào về cô ấy. Tất nhiên tôi không phải dân đồng tính, nhưng nếu chẳng may tôi như vậy, Sam cũng như vậy. Và cuộc hôn nhân giữa hai người cùng giới tính được chấp nhận thì tôi sẽ cưới Sam.

Nó sẽ giúp tôi trở nên tốt đẹp hơn.

Bữa tiệc thành công rực rỡ. Đồ ăn thức uống đang thừa mứa và tất cả tụi bạn xinh đẹp của chúng tôi đã có một quãng thời gian vui vẻ. Mọi người nhảy nhót, hay ít nhất là đu đưa theo nhạc một cách điên cuồng. Các bạn gái tôi sau vài cái bánh phồng nhân sô-cô-la bắt đầu đong đưa khêu gợi. Còn các quý anh đang liếc chăm chăm vào ngực các quý cô. Uống rượu đã thỏa thuê, chúng tôi giở trò nhảy Macarena, nhưng tôi không mở mấy bản Birdie - loại nhạc chúng tôi chỉ mở khi có đồ uống già rượu. Bữa tiệc thành công hơn cả mong đợi. Nhóm uống rượu mỗi người ôm hẳn một chai, trong khi đám khác đang bón cho nhau món *zucchini carpaccio*, mặc dù kẻ đáng lẽ phải bón cho người này thì lại đang đi tọng cho kẻ khác. Một vài người nữa đang hít hà khí hê-li từ mấy quả bóng bay, cúi gập người một cách vui vẻ: xin chào, tôi là Minnie Mouse. Tất cả đều ở đây, ở bữa tiệc này: ngạc nhiên, vui sướng, ồn ào, đứng đắn, táo tợn, lừa tình, hoài nghi, hân hoan, lỗ bịch. Tôi đo mức độ thành công bằng số người say mà cố tỏ ra điềm đạm. Những người trông có vẻ thật sự say chỉ là những kẻ thiếu may mắn vì phải lái xe hoặc là những gã hoàn toàn miễn dịch với rượu. Giống như ở các bộ lạc vậy. Tôi không thể giải thích, nhưng trong máy quay, mọi thứ hiện lên rõ rệt.

Tôi quan sát Luke khi anh lướt qua các vị khách, rót thêm rượu vào ly cho họ, cười phá lên mỗi khi họ kể chuyện hài và lắng nghe những lần thất

tình của họ. Mọi người kể chuyện cho Luke nghe. Họ tin tưởng anh và anh cũng yêu quý tất cả mọi người. Điều đó cũng tuyệt đấy nhưng có hai hạn chế nhỏ. Thứ nhất là anh ấy *không biết* buôn chuyện. Hóa đơn điện thoại của tôi cho Lucy nhiều như núi. Cô ấy được tôi đưa vào danh sách gia đình và bạn thân nên tôi được giảm giá hai mươi phần trăm. Thứ hai là tôi thỉnh thoảng vẫn tự hỏi liệu có phải chỉ có những người tốt mới thích tôi, và chỉ có đàn ông vô cùng đặc biệt mới yêu tôi. Nhưng những khoảng trống trong lòng tin đó ngay lập tức được chữa khỏi khi tôi nghĩ đến Lucy.

“Anh có định nhảy không?” Tôi cười toe toét đầy hy vọng và nhìn Luke.

“Em mời anh à?” Anh cười lớn.

Tôi luôn là người gạ gẫm. Tôi thích nhảy. Và tôi nhảy thuộc hàng giỏi. Tôi ngưỡng mộ niềm đam mê tuyệt đối mà nó đem lại; được thỏa thích quay cuồng, lắc đầu, thả lỏng tất cả mọi thứ. Hầu như tôi không quan tâm đến giai điệu chính hay phách nhịp, nhưng cũng may là điều này không ảnh hưởng gì cho lắm. Lòng nhiệt tình của tôi đã là khoản đền bù lớn rồi. Luke nhảy rất cừ. Chúng tôi thường đi bar rất nhiều khi mới gặp nhau. Phong cách của anh khá khác biệt. Anh cẩn thận học từng bước, từng điệu một. Anh thận trọng và cân nhắc kỹ lưỡng. Tôi chỉ rời sàn nhảy khi dạ dày dẹp lép, tóc dính bết vào sau gáy, phấn son nhòe nhoẹt, kiệt sức và tứ chi rã rời. Còn Luke hầu như không bao giờ đổ mồ hôi.

“Vậy thế nào nhỉ?” Tôi hỏi lại khi chuẩn bị tiến tới chiếc thảm, khu vực đó được cắt ra như một cách tự nhiên đóng vai trò làm sàn nhảy. Nhưng Luke không đi theo tôi. Có lẽ anh đã thấy một chiếc ly nào đó cần được rót thêm rượu hoặc để ý thấy món cá tống rắc tiêu và nước sốt. Luke đóng vai một ông chủ nhà quá tuyệt so với tôi. Tôi chẳng quan tâm mấy đến khách khứa trong bữa tiệc. Thông thường, tất cả những gì tôi có thể làm là tự trông chừng chính bản thân mình. Ý tưởng của tôi về một người chủ nhà hoàn hảo là chuẩn bị thật nhiều đồ ăn ngon, rượu champagne thừa thãi và

trao thanh gái lịch. Tôi cho tất cả những nguyên liệu đó vào một cái phòng và chờ đợi xem chuyện gì sẽ xảy ra. Tôi thích nhìn cảnh một đồng người lộn xộn với nhau. Tôi không bao giờ mơ đến việc giới thiệu Bill cho Jo vì cả hai người đều thích Alfred Hitchcock. Chẳng nhẽ họ lại dần dần đến nỗi không biết tự giới thiệu với những người xung quanh, không biết tự tìm đường đi toilet. Chẳng nhẽ tôi lại phải lảng xảng lo cho họ từng ly nước? Thật may mắn là thái độ mặc kệ của tôi trái ngược hoàn toàn với xu hướng truyền thống của Luke. Anh luôn phải chắc chắn rằng trong nhà tắm có đủ khăn sạch và giấy vệ sinh. Anh còn lo lắng xem mọi người có cầm đúng áo khoác và chọn đúng người yêu của mình khi ra về hay không. Và nhờ có Luke, bữa tiệc mới được đảm bảo thành công. Vì vậy Luke không có thời gian để nhảy với tôi cũng là điều dễ hiểu. Hơi bực mình một chút. Tôi ngó quanh xem có nạn nhân xấu số nào khác hay không và kéo được Peter ra sàn nhảy. Sau Peter, tôi qua nhảy cùng với Daisy, Sam, Bob, Phil và Claire. Tôi chọn bạn nhảy rất bừa bãi. Vấn đề là tôi thường bị choáng đầu khi phải thực hiện các động tác quay vòng quá nhiều.

Tôi thở dài nhẹ nhõm khi tiễn nhóm bạn cuối cùng ra cửa. Mà cũng không hẳn là nhóm cuối cùng, vì Sam, Daisy, Lucy, Rose và Peter vẫn còn ở lại. Nhưng đối với chúng tôi, họ thiên về người nhà hơn là khách. Tôi nhìn Luke cười khi anh rót rượu từ chai Brandy. Anh hất cằm chỉ ra vườn, ám chỉ rằng anh và Peter sẽ ra vườn hút thuốc và thưởng thức một đêm tháng Bảy dịu dàng. Tôi muốn anh ở lại và thu dọn, nhưng anh nhắc rằng chúng tôi không thích hút thuốc trong nhà. Chúng tôi có những món đồ rất quý và sẽ thật kinh khủng nếu đốt thủng một lỗ trên tấm nệm cổ viền đăng ten kiểu Pháp hay làm rơi tàn thuốc lên tấm thảm trải sàn dệt tay của Moroccan. Lucy cũng nhập hội với tụi con trai để hút thuốc. Không phải ngạc nhiên gì khi thấy cô ấy hút xì gà. Hồi đại học chúng tôi cũng đều hút cả, nhưng là vì hiệu ứng. Hoàn toàn không có chút thích thú nào trong đó. Đơn giản đó chỉ là một cách để tập trung tinh thần. Một cách tập trung hiệu quả.

Chúng tôi mỗi người đã uống tới một chai rượu champagne, vì vậy nếu giờ dừng lại có phần lỗ bịch. Chúng tôi bắt đầu tìm những thứ còn sót lại và tìm được ba chai còn phân nửa. Chúng vẫn còn rất nặng. Và vì quá thừa mứa rượu nên chẳng ai phải chịu cảnh “lên hết” cả chai, trừ chúng tôi, lúc này. Thực ra việc này cũng khá hợp lý. Chúng tôi rót đầy ly, rồi quay sang vấn đề dọn dẹp, với thái độ nhiệt tình khác nhau.

“Không, cứ để đó đi,” tôi tuyên bố một cách hào hiệp. “Sáng mai tớ sẽ dọn dẹp.” Tôi chỉ nói được câu đó do ảnh hưởng của lượng cồn mà tôi vừa tống vào người. “Ngồi xuống buôn chuyện đi!” Việc Luke ra ngoài cũng có cái hay của nó. Đó là tôi có thể ngồi phán đoán: Ai nói gì? Trông ai khỏe mạnh? Nạn nhân là ai? Ai thích ai? Ai ăn quá nhiều? Và quan trọng là ai phá hoại cái cán cầm của chiếc ô Tibetan được chạm khắc thủ công tỉ mỉ của tôi? Như đã dự đoán từ trước, Sam và Daisy không cần phải thuyết phục gì nhiều. Họ ngay lập tức buông luôn những cái gì đang cầm (xin ghi chú là hai chiếc đĩa ăn bị thay) và quăng mình vào chiếc ghế bành da. Rose tốt bụng vẫn đang tiếp tục dọn dẹp đồ ăn thừa và khăn giấy vào một cái túi đựng rác to màu đen. Tôi rót tiếp cho mỗi người một ly lớn champagne nữa rồi quay ra mở máy rửa bát. Dù thế nào, tôi cũng biết sẽ chẳng được thư giãn chừng nào khi một trong những chiếc máy rửa chén kia chưa hoạt động. Tôi đổ lỗi lên mẹ tôi.

Buồn nôn, đầy bụng, ngứa ngáy, nhưng chúng tôi vẫn rất hào hứng.

“Mở băng đám cưới đi” Sam nói.

“Không, các cậu xem rồi còn gì.” Tôi từ chối một cách lịch sự nhưng không mấy thuyết phục.

“Nhưng nó rất đáng yêu mà.” Sam đã biết rõ cái công thức tôi đang bày ra.

“Thôi đi, cậu chẳng muốn khoe chết đi được.” Lucy nói khi vừa từ ngoài vườn đi vào. Đúng là cô ấy không giỏi bằng Sam trong trò chơi của tôi.

Và tôi không cần thêm lời nài nỉ nào nữa.

Luke đi lòng vòng để rót thêm rượu vào các ly. Anh rướn mày và lắc lắc đầu tỏ vẻ không hứng thú, giống như mọi thằng đàn ông khi video đám cưới hay những cái gì tương tự của họ bị đem ra công chiếu. (Những bức ảnh trẻ em, ảnh của họ thời niên thiếu, ngày hẹn hò đầu tiên, ngày cầu hôn, chọn đồ lót hay thiệp Valentine.) Chẳng có ai thực sự tin rằng họ có trái tim sắt đá và không bao giờ hứng thú. Đó là một âm mưu mang tính chất toàn cầu buộc chúng ta nhất loạt thừa nhận sự lạnh lùng, mạnh mẽ là nhãn hiệu độc quyền của đàn ông. Luke đi đi lại lại, mắt liếc ti vi liên hồi. Đây là còn chưa kể ba giờ chiều qua, tôi bắt gặp anh đang dán mắt vào cuốn video.

Ôi... mấy cô gái kêu lên nghe như ngữ điệu Hi Lạp và áp sát lấy cái ti vi. Ngay cả Lucy cũng phải mềm ra.

“Tóc tớ lúc đó trông đẹp thế thật đấy.”

Cuốn video, mà chính xác ra là tất cả các cuốn băng quay lễ cưới đều có một hiệu ứng rất đặc biệt với phụ nữ. Chúng ta có vô số điểm giống nhau: yêu sô-cô-la, thích rượu, hiểu biết uyên thâm về tất cả các shop quần áo trên phố to. Chúng ta đọc hết những cuốn sách mà Jane Austen viết, và chúng ta hy vọng quá hão huyền vào những điều lãng mạn.

Sam và Daisy, cả hai cùng độc thân, bỗng dưng trở nên hoàn toàn khác biệt ngay khi cuộn băng được bật lên. Sam bắt đầu khóc. Cô ấy khóc khi chúng tôi đi mua váy áo, trong suốt thời gian làm lễ, lúc chúng tôi hát thánh ca, khi chúng tôi cắt bánh, khi tôi ném bó hoa và cả khi chúng tôi lên đường đi nghỉ tuần trăng mật. Sam khóc quá thế đến nỗi bà tôi nghĩ cô ấy là một trong số những người tình cũ của Luke. Bà nghĩ thật là kỳ lạ (nhưng là

đặc điểm điển hình của Connie đáng yêu của bà) khi tôi để một trong những người tình cũ của Luke (kẻ không mấy tốt đẹp) tham gia vào buổi lễ này. Đáng lẽ bà đã cho Sam một trận vì dám thò mặt ra ở đó. Tội nghiệp Sam. Cô ấy xem cuốn video lễ cưới của tôi còn nhiều hơn cả phim *The Wizard Oz*. Ấy thế mà cô ấy vẫn khóc mỗi khi tiếng đàn organ vang lên và tôi đảm bảo đó không phải là do bản đàn quá dở. Cô ấy khóc âm thầm. Không phải kiểu bù lu bù loa lên đầy buồn bã, mà là nụ cười rồi-một-ngày-nó-cũng-sẽ-đến-với-tôi. Cô ấy cười cũng được, vì tôi nhận ra cô ấy còn đang nghĩ: *mình sẽ rút kinh nghiệm không cầm bó hoa quá cao, nếu không sẽ bị che mất viền cổ áo*. Sam thật sự đã nghiên cứu rất kỹ cuốn băng này.

Daisy trầm ngâm và biết kiểm soát hơn nhiều. Tất nhiên cô có một số bạn trai, nhưng cô chưa bao giờ yêu hết mình đến mù mị đầu óc. Cô ta bị hội chứng “một mình”. Daisy trở nên trầm lặng và nói những câu đại loại như: “khi nào đến khác biết”, “trong tình yêu không thể vội vàng”, “mỗi người đều có một nửa của riêng mình”. Dù chúng tôi có yêu quý Daisy đến cỡ nào thì cái chủ nghĩa mà cô ấy sùng bái mù quáng vẫn làm chúng tôi cáu tiết. Rose và tôi là thành viên chính thức của một chương trình ủng hộ những khẩu hiệu kiểu như: “tôi biết, nhưng anh ấy thuyết phục lắm”, “trong tình yêu cứ vội vàng cũng được, bạn có thể lao đến với tốc độ của Schumacher nếu cần”, “nhưng làm gì có ai thích cưới một ấm trà nhỉ?”

Cách nhìn của Lucy được lấy ra từ một học thức là mọi đám cưới cô tham dự đều là một cuộc tẩu thoát may mắn. Cô tạ ơn Chúa mình không phải như bà tiên trong truyện cổ tích. Thực ra, cô ấy rất thích đám cưới của tôi và còn nhận xét: “Chẳng có cái gì trăm phần trăm hiện đại. Truyền thống và phá cách đã hợp lực chiến thắng tự nhiên và những gì được coi là chuẩn mực. Nhưng Connie của chúng ta (khoảng lặng để tạo hiệu ứng) đã không hề thất bại.” Luke và tôi rất hài lòng với lời nhận xét này. Cô ấy thích coi video cưới của tôi vì cô ấy là trưởng đội phù dâu, và vì thế vai trò cũng khá là chủ chốt. Những bình luận của cô ấy chỉ dừng lại ở việc trông cô ấy thế nào và thỉnh thoảng là những mẹo nhỏ khi trang điểm

của cả bốn chúng tôi. - “Nếu được quay lại, bạn vẫn mua đôi giày đó chứ?” Tuy nhiên, cô ấy cũng đem lại nhiều tiếng cười cho ngày hôm đó. Cô ấy xuất hiện ở nhà tôi từ đầu giờ tối, chỉ đạo thợ làm đầu, các nhân viên trang điểm, người bán hoa, người lái xe và toàn bộ phù dâu một cách thân nhiên như thể ngày của tôi là một niềm vui trọn vẹn, tha hồ ăn chơi nhảy múa. Lucy chỉ đạo mọi thứ trong khi rót rượu đều đều cho tôi và mẹ tôi. Cô nói đây là để đảm bảo tôi đủ say để có thể vượt qua ngày này, nhưng tôi biết là cô ấy chỉ đùa. Vì thế nếu Lucy ngồi đóng một vai lãng lơ dâm đảng thì chúng tôi đều biết đó chỉ là một vai diễn. Cô ấy không phải loại **siêu** dâm như vậy.

Rose xem video với phong thái bình tĩnh, nhẹ nhàng, thông minh hơn. Chồng thì chị cũng lấy rồi nên cũng chả có gì để tranh đua, tiếc nuối, hối hận hay hy vọng cả. Rose chỉ bàn luận việc trông chúng tôi hạnh phúc thế nào. Và cô ấy đã cười nắc nẻ khi đến bài phát biểu của Peter.

Tôi xem cuốn băng mà thấy dâng lên một niềm tự hào khôn tả. Giống như tôi đang xem cuộn phim về cuộc đời người khác vậy. Quá hoàn hảo.

Tuy nhiên phải thừa nhận là chỉ cần năm phút sau khi lên xe hoa thì cái tin về đám cưới của bạn đã trở thành tin cũ, kiểu tóc bới cô dâu sẽ thành một mớ bông bong, còn lớp trang điểm trên mặt nhòe nhoẹt như trên tạp chí *Top of the Pop*. Trong tạp chí đám cưới người ta sẽ chẳng nói cho bạn điều đó. Họ cho bạn vô số lời khuyên về hoa hoét tháng Mười, hay khi nào thì cô dâu nên bỏ mạng che mặt, hoặc *croque en bouche*^[5] chính xác nghĩa là gì. Toàn những điều vớ vẩn. Tôi khá thông cảm với những câu hỏi kiểu như “làm sao để sắp xếp bàn trên trong lễ cưới để cả cha và cha dượng của tôi đều có thể tham dự?” hoặc “tôi muốn có các vũ công múa dân gian Ailen, kèn túi của người Ê-cốt hay vũ công Morris... thì thuê ở đâu nhỉ?” (tất nhiên trả lời cho câu hỏi này sẽ là “không quan tâm”), hay “mình có thể mua giày cưới cỡ 8 feet ở đâu?” cũng là những câu hỏi tôi có thể cảm thông. Nhưng thôi, cắt bỏ mấy đoạn vớ vẩn mà đi thẳng vào những vấn đề

cần tranh luận trong ngày cưới: “Làm sao giữ váy cưới như mới để trong lễ kỷ niệm lần thứ năm ngày cưới, tôi không phải nấp sau cái tràng kỷ khi chồng tôi lấy cuốn album ra?” Một câu hỏi khác: “Bạn có mẹo hay nào giúp tôi không bị phiền toái bởi lớp trang điểm giống như Olivia Newton John bị rắc rối bởi tôi đi tất không? Nhưng tạp chí sẽ không trả lời những câu như vậy, vì thế đừng phí công tìm kiếm.

Cuốn video, dù dưới con mắt của ai, thì cũng là thứ cổ lỗ sĩ nhất trong cả đám cưới của tôi. Nhưng tôi yêu nó. Tôi những tưởng là mình không thích. Tôi nghĩ nó chủ quan quá (sự thực là thế). Tôi nghĩ bạn bè tôi sẽ cười (và họ đã cười). Tôi nghĩ đó là một mối lo mới (quả đúng là như vậy), nhưng mẹ tôi lại cho rằng đó là một phần quan trọng của ngày cưới và tôi sẽ đánh giá nó cao hơn cả cái váy cưới của tôi (hình như nguyên văn bà nói tôi sẽ đánh giá nó cao hơn cả chồng tôi, nhưng tôi sửa đi một chút để hiệu quả kinh tế cao hơn.) Tuy nhiên bà nói cũng đúng. Tôi yêu nó.

Tôi luôn miệng nói không muốn tổ chức gì to tát. Chỉ một vài người bạn thân và cái gì cũng đơn giản, không họa tiết rườm rà, màu kem (để mặc - không phải để ăn hay để cưới). Những người thân nhất của tôi cố nén cười. Chẳng có ai nói thẳng là “nhưng cậu thích được làm trung tâm của sự chú ý. Tớ không nghĩ là cậu lại bỏ lỡ cơ hội này đâu.” Cũng chẳng có ai bảo tôi rằng “cậu tổ chức party cũng thường xuyên như việc bọn tớ trải chăn ra giường khi đi ngủ vậy.” Thay vào đó, mẹ tôi đem về cuốn “cô dâu và tạo lập gia đình” số của tháng. Mẹ tôi thật có tâm hồn nghệ sĩ.

Tôi thấy rất hứng thú. Tôi ngẫu nhiên từng trang. Tôi bị hút vào cuốn sách. Tôi sắp được làm cô dâu rồi.

Thực ra mấy cuốn tạp chí đó chẳng có gì đặc biệt đến nỗi những phụ nữ khôn ngoan, thể chất và tinh thần lành lặn không chỉ mua nó mà còn mua hết kỳ này sang kỳ khác. Hơn nữa, chúng tôi rất tin tưởng vào nó. Tạp chí đó trở thành một phần quan trọng đối với chúng tôi, trở thành người dẫn

đường đầy tin cậy, người bạn trung thành và là Kinh thánh của chúng tôi. Tôi còn nhớ rất rõ mẹ tôi đưa quyển tạp chí cho tôi và đó là giây phút của sự khám phá hoàn toàn mới mẻ. Từ giây phút đó trở đi, tôi không còn nói những thứ đượm chất anh hùng như trước nữa: đơn giản, không họa tiết, màu kem và một số bạn thân. Mọi thứ thay đổi hoàn toàn. Tôi hiểu rằng tôi muốn nhiều hơn thế. Bìa tạp chí trông đầy... hứa hẹn, đượm màu hồng, rải rác những mặt cười, màu hồng, nhiều thông tin, màu hồng. Kể cả khi bìa của nó không phải màu hồng, ngay cả khi nó có màu xanh, tôi vẫn thấy nó có màu hồng. Đầy mộng mơ, nữ tính, hứa hẹn và ngây thơ. Bỗng nhiên tôi thấy mình cần phải biết “Các bước để có được mái tóc và kiểu trang điểm hoàn hảo”, “Một đám cưới thực sự tốn kém bao nhiêu?” và “Làm thế nào nếu ba mẹ bạn ly dị (ba mẹ tôi không rơi vào trường hợp đó.) Tôi muốn có nó! Cuốn tạp chí trở thành kho vũ khí bí mật của tôi trong trận chiến cả đời người mang tên “hạnh phúc suốt đời”, bởi vì ở đây cuốn tạp chí in đen trắng “trở thành công chúa trong một ngày”. Tất cả chỉ với 2,95 pound. Bán cho tất cả mọi người.

Tôi tiêu tốn rất nhiều thời gian mà cộng vào phải đến hàng tuần để chọn váy, hoa, ô tô, thực đơn, giày, khăn trùm đầu. Phần của chú rể thì dễ hơn. Kinh khủng hơn, tôi dành đến hàng tháng luyện tập cho ngày cưới từ nụ cười, dáng đi, cách nhảy, lúc đỏ mặt (cả đời tôi chưa bao giờ đỏ mặt) và lời cảm ơn đến khách mời. Tôi như lạc vào thế giới thần tiên và không muốn ra khỏi đó.

Cuốn video lại kéo tôi lại với thực tại. Xuất hiện của tôi như ngôi sao trong đêm hôm trước không giống như hình ảnh công chúa bí ẩn e ấp chui ra từ đá saphia. Mà đó là hình ảnh một cô dâu ồn ào, hách dịch, vui nhộn, hạnh phúc, rục rờ tuổi hai-mươi-gì-đó đang cười hết cỡ với đám bạn gái ồn ào, hách dịch, vui nhộn, hạnh phúc và rục rờ tuổi hai-mươi-gì-đó. Cuốn video còn chiếu hình ảnh Peter giả vờ với Luke rằng anh đã làm mất cái nhẫn. Có cả hình ảnh Daisy chặn tôi lại trước khi tôi vào nhà thờ để sửa chiếc mạng che mặt cho tôi. Cuốn băng còn chộp được hình Rob, bạn

chúng tôi, với cái khóa quần chưa cài, Sam và Lucy thì tranh nhau ôm tôi đòi bắt bó hoa (mặc dù cả hai đều thất bại vì người bắt được là Daisy). Trong đó có hình anh em trai Luke đang khoe khoang về chiến công của cậu ta. Và cả cú vấp của bố tôi lúc ông chui vào taxi đêm hôm đó, kèm với tiếng thở dài đánh thượt của mẹ tôi, “suốt ba mươi lăm năm nay chẳng có khi nào ông đi đám cưới về mà ko say bí tỉ cả.” Nghe thật trù mẫn.

Những khoảnh khắc lãng mạn ấy chẳng giống những gì tạp chí miêu tả chút nào, nó thật hơn rất nhiều. Và đơn giản hơn rất nhiều. Luke đang mỉm cười nhìn tôi. Tôi cũng cười đáp lại anh. Rồi chúng tôi nắm tay nhau.

Chúng tôi xem cuốn băng từ đầu đến cuối mà không tua một đoạn nào. Khi đoạn phim kết thúc, tất cả mọi người đều khóc. Mắt Lucy cũng ngấn nước, nhưng là vì buồn chán.

Ngày hôm sau là một ngày dài. Thứ Hai sau ngày nghỉ đầu tuần, khối lượng công việc bao giờ cũng lớn hơn. Đầu tôi bắt đầu đau, là hậu quả tổng hợp của việc thiếu ngủ, uống rượu nhiều quá mức và tình trạng uể oải sau những ngày cuối tuần hưng phấn. Còn năm ngày nữa mới đến cuối tuần. Tôi thở dài chán nản. Công việc của tôi cũng không đến nỗi tệ, và không phải lúc nào tôi cũng thấy chán. Nhưng đó là công việc. Theo nghĩa đen của nó. Tôi có mặt ở đây vì họ trả tiền cho tôi. Nếu tôi mà thắng số xổ thì chắc chắn đời tôi sẽ khác.

Mọi người đều bị ấn tượng bởi tôi làm ở vị trí tư vấn quản lý. Nhưng trên thực tế vị trí của tôi chỉ là nhập dữ liệu vào hệ thống máy tính thôi. Khi được thăng hạng một chút thì may ra mới được quyết định nên nhập những tài liệu nào và nhập như thế nào. Còn bây giờ, tôi chỉ có quyền quyết định sẽ nhập tài liệu vào hệ thống nào và của ai. Không có gì khó khăn, cũng chẳng cần sáng tạo. Tôi thấy nhạt nhẽo, chán chường khi phải gặp mặt mọi người ở những buổi tiệc tùng, những người cứ thích soi mói xem tôi làm nghề gì, rồi kêu lên đầy kích động “Ôi, nghe thú vị quá nhỉ!” hoặc là “Thật

là một công ty hoành tráng. Làm sao cô lại có chân trong đó thế?” Chẳng lẽ nói thật lòng thì nghe hơi chướng tai: “Không, chẳng hay ho gì đâu, ai mà chẳng làm được. Thà tôi ngồi nhìn cái máy vắt quần áo còn hơn.”

Tuy nhiên, công việc của tôi cũng có những cái hay của nó. Sam, người lúc nào cũng sẵn sàng có mặt để chat chit và ăn trưa, đang ngồi cách tôi ba bàn. Chúng tôi làm việc trong phòng lớn và chia bàn làm việc theo ca, bữa bãi trong tổ chức cũng như kém hiệu quả trong hoạt động. Chẳng có ai thực sự muốn chia bàn cả. Nếu có một cô gái nào mới đến mà ngồi vào một trong những cái bàn cũ kia thì cô ta sẽ sớm hối hận ngay. Ưu điểm của những văn phòng kiểu này là, một phụ nữ có chồng như tôi chẳng có gì cần giấu diếm, và vì thế chẳng sợ bàn dân thiên hạ mổ xẻ các mối quan hệ của mình. Chuyện chẵn gối của tôi và Luke cũng thế. Nếu tôi “quan hệ với chủ hộ” vào cuối tuần thì đại đa số sẽ cho rằng thật tuyệt khi Luke vẫn còn thích tôi dù đã lấy nhau cả năm trời. Ngược lại nếu nói chúng tôi không còn hứng thú nữa thì chẳng ai thèm ngạc nhiên hay ngờ vực. Chúng tôi chung sống đã lâu nên cái giai đoạn khao khát cũng qua rồi. Tôi là người duy nhất có gia đình ở đây nên tha hồ thưởng thức những chuyện yêu đương, thành công và thất bại của kẻ khác - mà hoàn toàn miễn phí. Bộ phận của tôi được gọi là bộ phận “quản lý thích nghi” - một ý tưởng rất mới. Công ty tôi chuyên về công nghệ nên “quản lý thích nghi” sẽ giúp mọi người ở vị trí thấp thích nghi với những thay đổi mà những người ở vị trí cao hơn đem lại. Đây là công việc liên quan đến con người nên trong văn phòng tôi chủ yếu là nhân viên nữ. Trong khi đó công ty tôi chủ yếu là nam, có nghĩa là một cô ở bộ phận này sẽ luôn lảng nhãng với anh nào đó bên bộ phận khác, một điều cấm kỵ nhưng vô cùng hấp dẫn. Ngoài mấy trò giải trí trong nhà này ra, một ưu điểm nữa trong công việc của tôi là trụ sở của chúng tôi nằm ngay trung tâm Soho, một nơi quá tuyệt vời cho những đêm say xỉn và rất thuận tiện để tập thể dục (ha). Ngoài ra, tiệm đồ ăn Pret a Manger chỉ cách chỗ tôi một tòa nhà.

Hôm nay là một buổi sáng khá u ám. Tôi ngồi chơi và thua tất cả ba ván bài trên máy tính, gọi sáu cuộc điện thoại cá nhân và gửi sáu thư điện tử - cũng là việc riêng nốt. Để khỏi làm mất hết lòng tin của sếp, tôi sắp xếp tí tài liệu, nhận một cuộc điện thoại liên quan đến công việc và gửi ba cái thư trao đổi chuyện làm ăn. Tôi túm bữa lấy một người trong đội, giả vờ bàn bạc công việc nhưng thực ra là đang nghe Album Now 310 trên tai nghe của cô ta. Tôi nhanh chóng giúp cô ta làm một việc cũng không kém phần ngớ ngẩn và vô ích: dạy cô ta một số thứ. Mặc dù đã làm bằng đấy công việc tẻ nhạt, tôi vẫn phải liên tục nhìn chiếc kim đồng hồ lê chậm chạp đến mười hai giờ ba mươi. Đúng lúc đó, Sue ló đầu vào chỗ tôi.

“Muốn đi đâu không?”

Và sau đó tranh luận nổ ra. Cái điệp khúc của ngày thứ Hai là: đến phòng thể hình khoảng ba mươi phút, mà sau đó biến thành một lớp tra tấn thể xác, hoặc là đi uống chút Chardonay ở quán bar kế bên. Calo tăng rồi giảm. Chất béo cũng giảm rồi tăng. Đó không phải là quyết định quá khó khăn. Tôi vớ lấy túi xách và đá cái túi đựng đồ tập sâu vào trong gầm bàn. Tôi khá trung thành với câu “xa mặt cách lòng”. Và trong trường hợp này là rượu. Sau đó chuông điện thoại kêu. Đó là Daisy. Tôi ra dấu diên đại cho Daisy và các đồng nghiệp của mình, bảo *họ đi trước và tôi sẽ trả tiền*. Họ hờn dỗi đi ra, đúng là tôi vừa lừa họ. Rằng tôi đã lên kế hoạch cho những cuộc gọi và rằng giờ tôi sẽ trốn đến phòng tập thể dục, thuyết phục họ để đốt cháy nhiều lượng calo hơn. Chúa ơi, giá mà tôi thông minh hơn thì giờ tôi đang làm việc cho Hệ thống tin quản trị doanh nghiệp MIS[6], chứ không phải với cái vòi hoa sen này. Họ bỏ đi với những cái nhìn đầy phần uất.

“Là tớ đây,” giọng Daisy trong điện thoại.

“Chào, tớ đây, có chuyện gì vậy?”

“Chỉ gọi để cảm ơn cậu vì bữa tiệc thôi. Mi người thấy vui hết sức.”

“Ừ, tớ nghĩ nó đã khá thành công. Tuy nhiên, tớ đang phải trả giá cho nó đây.”

“Ôi, nó đắt lắm à? Tớ cũng đoán thế, tất cả chỗ sâm banh và đồ ăn và mọi thứ đó. Cậu có cần tớ góp thêm với không?”

“Ý tớ không phải trả cho cái đó, tớ đang muốn nói đến cơn đau đầu vì rượu ấy.”

“Ồ, tất nhiên. Tớ không thể đóng góp gì nhiều cho cái đó được, đúng không?”

“Cậu ổn chứ, Daisy?” Cậu ấy vẫn say ư? Nếu vậy tôi thực sự là một người bạn vô trách nhiệm. Daisy là một giáo viên và tôi không nên rủ rê cô ấy vào trò nhậu nhẹt này. Tôi thấy ái ngại bởi vì Daisy thường rất nhanh nhẹn và cuộc nói chuyện này lại nặng nề. Cũng chỉ có một chiếc điện thoại bàn mà cô ấy có thể dùng. Nó ở trong phòng giáo viên và rất được trân trọng, một sự kết hợp giữa Tardis[7] và Bat Phone[8]. Chỉ dùng trong trường hợp khẩn cấp. Không có những cuộc điện thoại gọi đến cho Daisy để hỏi rằng tối hôm đó cô ấy định sơn móng màu gì để đi cùng với đôi giày hở mũi. Tôi thường thích dành mấy cuộc gọi đó cho những người bạn khác của tôi. Nghĩ lại mới thấy, hôm qua Daisy cũng đã cư xử rất kỳ lạ, hoàn toàn mất kiểm soát.

“Cậu không bị ốm đấy chứ? Tôi áy náy hỏi.

“Hử?” Giọng cô ấy lơ đãng.

“Ốm ấy, cậu biết mà.” Tôi thấy lo lắng.

“Tớ cần được giúp đỡ.” Cô ấy nói mơ hồ.

“Đó là gì? Cậu đang gặp rắc rối à?” (cực kỳ đáng lo ngại).

Không có lý do thực sự nào khiến tôi cho rằng Daisy đang gặp vấn đề. Cô ấy không có mặt xấu, không có bằng chứng phạm tội. Chỉ có mỗi một lần cô ấy trả tiền truyền hình muộn do đang đi du lịch. Cô ấy đã hoảng hốt làm rồi tung hết mọi thứ lên đến mức tôi cứ nghĩ là chúng tôi phải bay về nhà luôn. Không nghiện thuốc. Không lấy hai chồng. Thực ra là không có chồng. Liệu có phải cô ấy sắp thông báo với tôi rằng cô ấy là một người đồng tính không?

“Cậu biết Simon, bạn của Luke chứ?”

Ồ, ra là giống như mọi khi, lại là một anh chàng nào đó. Tôi thấy thất vọng. Không mấy người thích bạn của mình chơi bời tán tỉnh với bạn của chồng mình, đúng không? Đó là chuyện bình thường. Tôi bình tĩnh lại và bắt đầu cố gắng tập trung vào những gì Daisy đang nói với tôi.

“Có. Thì sao?”

“Anh ta như thế nào?”

“Ý cậu là gì khi hỏi anh ta như thế nào? Cậu mới gặp anh ta hôm qua mà. Anh ta cao khoảng một mét tám, tóc nâu, mắt nâu và ăn mặc rất bánh.”

“Không,” cô ấy ngắt lời tôi, giờ cô ấy đang nghĩ là tôi ốm. “Ý tớ là anh ta là người như thế nào?”

Tất nhiên tôi đã nắm được chính xác ý cô ấy hỏi ngay từ đầu nhưng tôi chỉ trêu đùa để lên dây cót cho cô ấy - bạn bè để làm gì chứ?

“À, tớ hiểu rồi. Anh ta thích gì hả? Tớ không biết rõ về anh ta lắm, không biết tất cả khẩu vị và mọi thứ của anh ta. Nhưng theo những gì tớ biết, anh ta rất khoái bia Budvar và lạ hơn nữa là món trứng luộc bọc xúc xích thịt.”

“Connie!” Hải hước không có tác dụng gì với Daisy.

Tôi cụt hứng. “Được rồi. Anh ta rất tuyệt. Thực sự là một anh chàng rất tốt. Luke đã làm cùng với anh ta trong một vài dự án và rất đề cao anh ta. Anh ta còn độc thân, theo như tớ biết là thế. Anh ta là một người chân thật, vui tính, đáng tin và thông minh.”

“Ồi, anh ta đồng tính ư?” Giọng đau khổ.

“Không, không, anh ta không.” Tôi cam đoan.

“Vậy món béo bở này là gì chứ?” Cô ấy ngờ vực.

“Cậu biết không. Tớ không nghĩ có món béo bở gì ở đây. Có lẽ chỉ đáng ngạc nhiên chút thôi. Trước kia anh ta làm việc ở nước ngoài và do vậy không muốn bị bó buộc - ổn định -” (tôi vội thay đổi cách dùng từ) “- Nhưng tớ biết rằng bây giờ anh ta đã quay về Luân Đôn và làm việc cố định ở đây, và rất sẵn lòng với các cô gái.”

“Sẵn lòng á?” Tính thiếu tự tin cố hữu của Daisy không bao giờ nhầm lẫn vào đâu được. “Điều đó có nghĩa là gì, có phải là anh ta gặp ai cũng lên giường với người đó ư?”

“Daisy,” tôi bực mình nói, “Tớ làm sao biết được. Tớ không hay bắt các vị khách của mình hoàn thành một bản thăm dò về những tiêu chuẩn đạo đức và hành vi tình dục gần đây trước khi tham dự vào bữa tiệc của chúng ta. Nếu tớ làm thế thì ai thèm đến chứ?”

Daisy cười khúc khích vì câu nói của tôi và từ này đến giờ đây là lần đầu tiên cô ấy cảm thấy thoải mái.

“Tớ xin lỗi, Connie. Chỉ là vì anh ta đã mời tớ đi chơi.”

“Thế thì tốt, đúng không?” Không gì thích hơn là được chịu trách nhiệm để ghép hai người bạn của mình thành một đôi. Dù vậy, nghiêm túc mà nói, tôi không hề làm gì để mang họ lại với nhau và thực tế tôi cũng đã không nhận ra rằng họ rất hợp nhau. Nhưng giờ thì đã rõ ràng. Tuyệt, họ là một cặp đôi hoàn hảo.

“Đúng vậy, rất tốt. Thật kỳ diệu. Cực kỳ kỳ diệu. Tớ nghĩ anh ta là một người tuyệt vời. Anh ta quá thông minh, vui tính, lôi cuốn và thú vị. Ôi, Connie ơi, cảm ơn cậu vì đã nói rằng anh ta còn độc thân. Cảm ơn cậu vì đã nói rằng anh ta chân thật, vui tính, đáng tin và thông minh. Cảm ơn vì đã tổ chức bữa tiệc này.”

Cô ấy đang ngập tràn cảm xúc. Tôi đợi đến khi cô ấy nói cảm ơn tôi vì đã kết hôn với Luke để tôi có thể tổ chức buổi tiệc kỷ niệm đám cưới hay là cảm ơn ai đó vì đã sáng tạo ra món trứng luộc bọc xúc xích thịt để Simon có thể lớn lên thành một người tuyệt vời như thế. Cô ấy lại quay lại với nỗi lo lắng cố hữu.

“Rất sẵn lòng ư? Anh ta có phải là một tên đểu không nhỉ?”

Ôi trời, chúng ta đang sống ở thời đại nào chứ.

“Không, thực sự không. Tớ nghĩ anh ta là một người đàn ông đứng đắn chính thống đấy. Khi tớ nói “sẵn lòng với các cô gái” có nghĩa là anh ta thích tìm một ai đó đặc biệt. Sẵn sàng gắn bó, tạo dựng gia đình.”

Rõ ràng là Daisy không chấp nhận được điều này ngay lập tức. Ý tôi là, cô ấy là một cô gái độc thân sống ở Luân Đôn vào cuối thế kỷ hai mươi.

“Hy vọng cậu đúng.” Giọng cô ấy ngập ngừng.

“Vậy tớ có thể giúp gì được cho cậu? Tôi cố thúc giục cô ấy.

“Tớ gọi điện cho cậu để hỏi xem tớ nên mặc gì.”

Đây mới đúng sở trường của tôi. Lời cầu cứu của tất cả phụ nữ trên toàn thế giới trong suốt bao nhiêu thế kỷ qua. - “Nhưng tớ nên mặc gì?” Chúng tôi thích điều này - Sam, Daisy, Lucy, Rose và tôi. Chúng tôi đã lớn lên cùng với nó. Và mặc dù bản thân chúng tôi hiếm khi có thể trả lời câu hỏi này cho chính mình, thì chúng tôi vẫn luôn có thể đưa ra những lời khuyên cho nhau. Các công ty điện thoại rất biết ơn chúng tôi. Họ thường xuyên và đều đặn thu được một khoản kha khá mỗi khi chúng tôi cần đến lời khuyên của nhau.

“Cậu sẽ gặp anh ta khi nào?”

“Tối nay.”

“Xuất sắc. Cậu định gặp ở đâu?”

“Tớ định vào thị trấn ngay khi anh ta hết giờ làm việc. Chúng tớ sẽ gặp nhau ở một quán bar gần văn phòng anh ta.”

“Thế cậu không định mặc những bộ mà cậu đã từng mặc rồi chứ?”

“Ồm, ừ, tớ đoán thế.” Sự ấp úng trong giọng nói của cô ấy càng làm tôi khẳng định chắc chắn hơn. Tôi hình dung ra cảnh cô ấy rà soát trong cái tủ quần áo khốn khổ đã bị cô ấy lục tung lên. Chắc hẳn cô ấy đã mặc tất cả

các bộ đồ trong đó, ngoại trừ chiếc váy Laura Ashley mà cô ấy đã mua nhân ngày lễ rửa tội của hai đứa trẻ sinh đôi nhà Rose. Lúc này, cô ấy đang nhìn chăm chăm vào đồng quần áo không lồ, nghĩ rằng không có gì phù hợp ngoài bộ váy Laura Ashley.

“Cậu đang gọi từ đâu vậy?”

“Phòng giáo viên,” cô ấy thì thầm khẩn nài.

“Không phải là từ *cái điện thoại* đấy chứ?”

“Là nó đấy.”

“Nhưng như vậy là phạm luật đúng không?”

“Ừ.”

“Và cậu có mang quần áo dự phòng đi chứ?”

“Có.”

Đang là giờ nghỉ giải lao. Tôi có thể tưởng tượng được các giáo viên khác đang lượn lờ quanh cái áo hiệu Kookai and French Connection, trong khi pha cà phê, lôi những cái bánh sandwich được gói trong giấy thiếc ra và tranh cãi với nhau vì những miếng kem trứng và chỗ ngồi tốt nhất. Những người đàn ông nhiều tuổi nhất trong hội đồng giáo viên chắc hẳn đang tặc lưỡi thô bỉ về phía Daisy, người đang cố thêm cho cái định kiến đã ăn sâu trong họ về những giáo viên trẻ tuổi bằng việc phô bày cả tủ quần áo của cô ấy trước cả phòng giáo viên. Còn thái độ của các bà giáo chắc là khác nhau. Người thì ném những cái nhìn cay nghiệt, người thì quắc mắt ganh tỵ hay cười một cách bí ẩn khoái chí. Họ đang đánh giá cô ấy. Tôi biết

chắc điều này bởi vì Daisy thường kể cho chúng tôi nghe mấy câu chuyện hài hước về Hội đồng giáo viên của trường cô ấy.

“Họ sẽ biết rằng cậu đang mong chờ một cuộc hẹn. Bây giờ những bộ đồ ấy đang ở đâu? Cậu có treo chúng lên không? Nếu chúng bị nhàu thì sẽ chẳng có lợi cho ai đâu.”

“Tớ đã treo chúng lên khắp phòng giáo viên rồi.”

Tôi không nhịn được cười. Tự thấy hài lòng rằng tôi đã nắm được rất chính xác tình cảnh của Daisy. Nhận định sai. Daisy ngưng tôi lại.

“Đừng cười nữa và thôi cái kiểu mẹ dạy con ấy đi. Giúp tớ đi mà, tớ nên mặc gì đây?”

Cô ấy coi chuyện này rất nghiêm trọng.

“Xin lỗi, tớ thực sự xin lỗi.” Mặc dù tôi biết tôi không hề cảm thấy thế. Tôi cố gắng tập trung. Tôi biết điều này rất quan trọng đối với cô ấy. Còn tôi thì chỉ cần suy nghĩ một chút thôi. Tôi đoán là tôi đã quên mất nó quan trọng thế nào.

“Được rồi, không phải là bộ váy Little Black. Chắc là cậu không muốn trông giống như một kẻ mồi chài đàn ông nhỉ?”

“Đồng ý.”

Tất cả chúng tôi đều có một bộ như thế. Có bộ không quá nhỏ, không hẳn phải là màu đen, không nhất thiết phải là váy nhưng tất cả chúng tôi đều có một bộ của hiệu này. Nó đã được chứng minh là một bộ đồ quyến rũ và khêu gợi. Tôi có một cái quần đen mỏng, của Daisy là chiếc váy Little Black cổ điển. Sam có một cái đầm đen dài với đường xẻ cao đến tận đùi.

Còn với Lucy, hầu như tất cả trang phục của cô ấy đều là của hiệu này. Giờ mới để ý, tôi không chắc rằng liệu Rose cũng có một bộ của Little Black như thế không. Tôi tự nhắc lần gặp tới sẽ phải hỏi chị ấy xem. Sự mời gọi của nó, có thể nhận ra dễ dàng như nhận ra một người kiêng rượu trong ngày thánh Patrick, và vì lí do này Daisy và tôi cùng đồng ý rằng bộ đồ đó không hề phù hợp cho ngày hẹn hò đầu tiên. RỒ RÀNG RỒI...

“Cậu định sẽ làm gì?”

“Ăn đêm.”

“Ăn đêm... rất sáng suốt, không quá trang trọng như một bữa tối nhưng đáng để tâm hơn là một buổi đi uống nước. Nghe có vẻ hứa hẹn đấy. Cậu vừa không muốn trông như thể cậu đã hết sức cố gắng, vừa không muốn trông như thể cậu luôn luôn chạy theo và vượt trước một cách không chê vào đâu được.”

“Chính xác,” Daisy nói. Không nghi ngờ gì, cô ấy đang nhìn vào chiếc quần jean dính sơn và cái áo phong ngắn tay Sloppy Jo, đau đớn nhận ra rằng sự mô tả đó khác xa so với tình trạng ăn mặc hiện giờ của cô ấy như thế nào.

“Thế còn quần Blue Jigsaw, áo cotton với cổ chữ V của hiệu Next thì sao?”

”Quá giống đồng phục trường, tớ đã thử rồi.”

“Còn quần bóng màu đen của hãng French Connection, áo chui xẻ cổ màu kem?”

“Cái quần nào? Bằng lụa ư?”

“Cậu nhớ cái mà Lucy đã thuyết phục cậu mua chứ? Không quá bóng giống như lụa... nó làm chân cậu trông dài hơn đấy.”

“Thật chứ?”

Và cứ thế, cho đến tận khi mấy cô nàng làm cùng phòng với tôi trở lại sau giờ nghỉ giải lao (có vẻ như hai hay ba lần gì đó). Họ tỏ ra nhẹ nhõm vì thấy tôi vẫn đang dính lấy cái điện thoại và không có cơ hội để trốn đến phòng tập thể dục được. Chúng tôi vẫn đang tranh luận về *cổ tròn hay cổ chữ V* lúc Sam nhảy đến bên bàn làm việc của tôi và ném một cái bánh sandwich pho mát xuống. Ôi tình yêu.

“Cậu làm sao vậy?” Tôi cau tiết hỏi Daisy khi cô ấy gạt phăng ý kiến của tôi về quần bằng vải lanh trắng và áo cổ tròn màu đen với cái lí do “quá trẻ con”. “Nó không trẻ con tí nào mà lại rất “lễ giáo”.”

“Chính xác, và tớ cũng gần bằng tuổi của Archangel Gabriel rồi. Tớ không biết. Tớ thích anh ấy. Tớ có một cảm giác tốt đối với anh ấy. Khi thật, chuông reo rồi. Tớ phải lên lớp đây. Hãy nghĩ thêm một vài ý tưởng nữa và gọi cho tớ nhé.”

“Gọi vào máy điện thoại khẩn này ư?”

“Ừ, đây là một chuyện khẩn cấp mà. Gặp lại cậu sau nhé!”

“Tạm biệt.”

Tôi đặt điện thoại xuống.

“Ai đấy?” Sam hỏi.

“Daisy. Cậu ta đang yêu.”

“Không đời nào.” Sam trợn tròn mắt. “Ai, ai, ai vậy? Kể cho tớ đi.”

“Simon, kể từ bữa tiệc của tớ hôm qua.”

“Anh ta thật đáng yêu.”

“Anh ta á? Tớ không bao giờ để tâm, giờ tớ đã có Luke.”

“Tớ thấy vui thay cho cậu ấy,” Sam nói. Nhưng rồi lại cười đau khổ. “Đến khi nào thì tớ mới gặp được người ấy của tớ đây?”

Lạ Chúa.

Buổi điều tra bắt buộc diễn ra vào tối thứ Tư tại quán All Bar One Convent Garden. Sam và tôi đến đầu tiên, sau một ngày cật lực nữa gửi cho nhau mấy bức e-mail thô lỗ. Tiếp theo là Rose, trông rất hào hứng vì được đi chơi đêm. Sau đó đến Daisy (vị khách đặc biệt tối nay) và cuối cùng, Lucy, vẫn như mọi khi, muện rất đúng kiểu.

“Hai người đã quan hệ với nhau chưa?” Lucy mở lời chào.

Rất thẳng thắn, tôi nghĩ bụng. Ngắn gọn, thẳng vào vấn đề. Những người khác cúi kính nhìn cô ấy. Vẫn bình thản, Lucy tiến lại ngồi vào cái ghế gỗ trông giống như một cái ly. Nó đã bị mài mòn do những cái mông quần bằng vải bông. Cô ấy châm một điếu thuốc và nhún vai nói.

“Ôi, mấy nàng ơi, tha cho tớ khỏi cái vẻ đơan trang ấy đi. Các cậu đều quá biết mà. Nếu không tại sao Rose lại phải thuê người trông trẻ? Sao tớ phải lao về nhà sau giờ làm việc và cả hai cậu cũng thế” - cô ấy chỉ tay về

phía Sam và tôi - “hủy bỏ những cuộc hẹn ăn tối với khách hàng thân thiết, hoặc bất kể việc gì các cậu làm sai chứ?” Cô ấy bày tỏ quan điểm. Điều này thật thú vị. Daisy đã gặp được một người CÓ TƯ CÁCH.

“Tớ chưa ngủ với anh ta.”

“Nhưng cậu đã muốn, đúng không?” Sam cảnh báo. Có lẽ cô ấy nghĩ Daisy cũng là một người lảng lơ. Hoặc đúng hơn là cô ấy đang bị ám ảnh bởi việc so sánh những biểu hiện và hành động của cô ấy với những người khác. Cô ấy không ngừng tìm kiếm sự phản ứng đúng đắn.

“Thôi được, đúng, rõ ràng là có. Nhưng tớ đã tự kiểm chế bản thân.”

“Rất sáng suốt.” Rose và tôi đồng thanh. Không ai trong hai chúng tôi tin tưởng cô ấy.

“Dù sao đó cũng là một buổi tối thú vị.”

“Nâng ly nào!” Chúng tôi giục, rót những ly Chablis đầy để giọng cô ấy được giãn ra.

Chúng tôi ngồi lâu hơn, nói nhiều hơn và uống cũng nhiều hơn tất cả mọi người trong quán ăn. Người phục vụ đã xếp ghế lên thành chông và đem chổi quét âm ỉ xung quanh chúng tôi. Bọn họ tập trung thành một nhóm mệt mỏi, nhìn chúng tôi đầy thù địch. Phải rất lâu, chúng tôi mới nhận ra bọn họ muốn tổng cổ chúng tôi biết nhường nào. Chúng tôi cười nói nhiều quá nên thời gian trôi qua mà không biết.

“Các bạn nhẹ nhàng quá nhỉ?”. Lucy nháy ra với một bờ tức trong bụng. Cô ấy không bao giờ cho tiền boa quá nhiều hoặc quá ít. Cô ấy không bao giờ bị bối rối hoặc bị những người bồi bàn bắt nạt sau khi đã phục vụ tận tình. Cô ấy chẳng bao giờ ra khỏi khách sạn mà phải lục lọi túi tìm xu lẻ

cho mấy cậu bé gác cổng. Cô ấy luôn có cả tá “những khoản tip vừa đủ”. Còn chúng tôi, tất cả lúc nào cũng boá quá nhiều hoặc chẳng thèm để lại cái gì cả. Cả hai trường hợp đều là những sai lầm trong giao tiếp xã hội.

“Thôi, Lucy” chúng tôi bảo cô ấy im. Một vài Pao thôi mà.”

Lucy cúi kính ngời về vị trí. Nhưng ít nhất thì cô ấy không còn nói đi nói lại về 15 hay 17 pao rưỡi nữa.

Anh ấy ngọt ngào lắm. Anh ấy nắm tay mình ở chỗ công cộng.

Chúng tôi gật đầu đồng ý. Điều này thường có nghĩa là họ chính thức là những người độc thân.

Chúng tớ nửa có kế hoạch là bắt một chiếc taxi, lên thẳng Piccadilly. Trên đường có nhiều du khách quá, còn dân địa phương thì lao ra khỏi các quán rượu, quán bar. Chúng tớ cứ liên tục nhận xét mọi người trông hạnh phúc ra sao và đẹp đẽ như thế nào.”

Rose hỏi “Vậy em nghĩ mọi người trông đều rám nắng, ăn vận đẹp đẽ và vác bộ mặt hài lòng à?”

“Đúng.” Daisy hào hứng. Còn tất cả chúng tôi đưa mắt nhìn nhau.

“Kể tớ nghe,” Sam hỏi, “có công bằng không khi nói mặc dù cậu và Simon đều đồng ý rằng trông ai cũng hạnh phúc, khỏe mạnh, ăn mặc thời trang và sở hữu làn da rám nắng... thì vẫn chẳng có ai tỏa sáng bằng hai người đúng không?”

“Đúng, đúng. Chính thế đấy.” Daisy cười lớn. “Cậu có nghĩ điều đó lạ lùng không?”

“Không. Tớ nghĩ là do rượu.” Lucy nói.

“Chúng tớ nhanh chóng tới công viên Regent. Anh ấy gợi ý đi đường tắt.
“

“Nghe có vẻ mưu mẹo đấy nhỉ?” Rose nói, nhìn có vẻ sợ sệt.

”Ồn Chúa. Tớ bắt đầu nghĩ rằng mình sẽ chẳng bao giờ làm thế!”

“Tớ nghĩ chắc anh ấy lo lắng quá nên mới trở nên ranh mãnh như thế. Vì anh ấy tiếp tục nói về việc nó an toàn như thế nào và đảm bảo với tớ là anh ấy cũng hay đi đường tắt này vào mùa hè. Anh ấy nói lúc này vào đêm họ sẽ có một ‘giấc mộng đêm hè’ ở đấy rồi.”

Chúng tôi nhìn cô ấy với vẻ diễu cợt.

“Các cậu biết Shakespeare là ai chứ?”

Chúng tôi cùng nhìn cô ấy, cảm giác bị xúc phạm. Cô ấy vội vàng đánh giá sự ham muốn của bản thân. “Connie, rõ ràng là anh ấy không làm gì kỳ cục và vì không thấy chiếc taxi nào nên đường tắt cũng có tác dụng của nó. Có lẽ do hai chai rượu chúng tớ vừa uống. Hoặc do sự thực là chúng tớ phải đi bộ dọc công viên Luân Đôn. Chúng tớ đắm chìm trong hạnh phúc.”

Chúng tôi đều bị ấn tượng. Ấn tượng và hài lòng. Với mỗi mẫu chuyện chúng tôi lại ngưỡng mộ nhau. Một câu chuyện lãng mạn lúc nào cũng hay ho, nhưng câu chuyện với chính người bạn thân làm nhân vật chính mới thực xuất sắc. Chúng tôi gắn nó với thành phố của chúng tôi, lãng mạn và đầy kinh nghiệm.

“Nói rõ chuyện này một chút”, tôi nói, “lãng mạn với chữ L viết hoa. Mình trả lời được câu này. Không phải sự lãng mạn bình thường mà là sự

lãng mạn trong các quán bar.”

“Không thể tốt hơn.” Daisy lắc đầu ngượng nghịu.

“Không phải sự lãng mạn khi bạn nhắm mắt và hy vọng người ta sẽ không nhầm tên để khởi lạc sang một chuyến bay khác.” Sam hỏi.

“Không phải thế.” Daisy cười, tự hài lòng.

“Không phải lãng mạn như một đêm hè đi nghỉ mát.”

“Có phải lãng mạn làm người ta nghẹt thở đó có phải là sự lãng mạn thực sự không?” Rose tự hào hỏi.

Daisy gật đầu. Cô thanh toán khi tôi im lặng khi uống rượu.

Lucy đi lấy thêm một chai rượu nữa. Khi cô ấy quay lại, chúng tôi vẫn còn đang trầm trồ trước câu chuyện lãng mạn của Daisy.

“Tiếp tục đi.” Lucy hét.

“Được rồi, chúng tớ đã có màn chào hỏi hoàn hảo ở nhà hàng, nhưng có vẻ tớ đã vận dụng cạn trí thông minh và óc hài hước của mình. Anh ấy nắm tay tớ. Nó hơi dính dính và tớ hơi ngượng nên nói ‘Tối nay nóng thật đấy.’”

Chúng tôi nhìn cô ấy chăm chăm. Ngạc nhiên và thất vọng. Làm sao cô ấy lại nói những chuyện hời hợt như thế được nhỉ? Thời tiết ư? Lạy Chúa. Chúng ta không nói những chuyện này. Đâu cần nói.

“Tớ chẳng hiểu sao lại nói những lời ngu ngốc như thế nữa. Tớ thấy kinh tởm bản thân, không thể tin là mình lại ngu đến như vậy.”

“Ồ, tớ không biết,” Lucy nói. Tớ không biết như vậy có phải là tử tế không. Tớ cũng hy vọng câu chuyện của Daisy sẽ thú vị hơn, để tớ còn có chút trợ cấp lúc sáu mươi tuổi.”

“Để đèn bù cho một triển vọng nhạt nhẽo không tưởng tượng được này...” Daisy ngần ngại chờ đợi một trong số chúng tôi tiếp lời.

Cuối cùng Sam lên tiếng, “Không có triển vọng gì thì đúng hơn.”

Tôi không nghĩ đây là những gì Daisy mong đợi. Cô ấy khẩn trương tiếp tục câu nói vì phát hiện ra mình đang mất đi khán giả.

“Tớ nói rằng bọn tớ nóng đến nỗi có thể lội xuống ao.” Chỉ kể lại câu chuyện thôi nhưng Daisy trông đã kinh hãi. Chúng tôi đều thông cảm cho cô ấy. Anh ta giờ sẽ nghĩ rằng cô ấy thuộc kiểu dân hippy có một không hai. Daisy đã đánh mất anh ta.

“Anh ấy nói thật tuyệt vì cũng định gợi ý một câu tương tự, nhưng sợ tớ sẽ nghĩ hoặc là anh ấy bị điên, hoặc là chúng tớ sẽ bị cảnh sát tóm cổ. Ngạc nhiên chưa?”

Đúng, chúng tôi mồm há hốc.

“Thế các em có sợ bị bắt không?” Rose hỏi.

“Hay anh ta là một tay du lịch kiểu mới trá hình?”

Daisy cười đầy ẩn ý.

“Không, tớ chỉ cởi dây giày, và chúng tớ cùng lội nước, chân trần với quần xắn lên tận gối. Và chúng tớ làm chuyện đó đằng sau đài phun nước.”

Chúng tôi mỗi người nuốt một ngụm rượu. Hình như Daisy đã tìm được nơi chốn của mình rồi.

2

Mùa hè năm nay ấm áp bất thường, và mọi người đang tận hưởng những khoảnh khắc này. Thật tuyệt khi được trông thấy trẻ sơ sinh trong xe đẩy, người già trên ghế xếp trong vườn, và thanh niên tụ tập thành những nhóm huyên náo uống rượu bia, bắt chước những người bạn sành điệu hơn nơi Bắc Mỹ. Nhưng rõ ràng chúng tôi không thể bì được với họ. Vốn vẹn hai tuần nắng ấm và năm mươi tuần ẩm đạm sục sùi của khí hậu nước Anh được thể hiện đỉnh điểm qua hội chứng SED (Hội chứng mất trí do tia mặt trời.) Các triệu chứng của SED rất phổ biến và cũng dễ nhận ra, tuy nhiên vô cùng phiền phức. Phụ nữ thường bị chứng mù màu nghiêm trọng và khi nhìn quần áo sẽ không phân biệt được kích cỡ. Họ loay hoay với những bộ đồ lòe loẹt kệch cỡm như áo ống, váy hoa ngấn nhiều tầng, dép đế mỏng, quần đùi (những thứ chỉ chấp nhận được khi bạn chưa qua sinh nhật lần thứ tám). Còn đàn ông bị SED thì không biết nên mặc quần áo và phụ kiện ở đâu trên người: khăn tay đeo lên đầu, đi tất ra ngoài xăng-đan, chẳng thèm mặc một mảnh áo trên người (không khuyến khích, trừ khi bạn đã từng xuất hiện trong phim *Gladiators*.) Chúng tôi không sở hữu được những đôi chân nâu bóng, săn chắc và không một vết rạn mà những người châu Âu bình thường sở hữu. Dân Anh chúng tôi có một đồng vắn vện trên người.

Ngay cả khi thừa nhận những xì-tai ngớ ngẩn của giới thợ may kia như một phần không thể thiếu của mùa hè nước Anh, dù chấp nhận sự thật rằng thời trang mùa đông của chúng tôi ổn hơn nhiều, tôi vẫn thích mùa hè. Đặc biệt là năm nay, thời tiết đẹp từ tháng Sáu và chúng tôi đang thích ứng dần. Hầu hết mọi người đã thoát khỏi giai đoạn rạn da. Và mặc dù không được làn da săn chắc, rám nắng thì phần da dễ phơi ra ngoài cũng chuyển từ trắng sang ngà, hay ít ra là từ xanh lét sang màu trắng. Phần lớn chúng tôi

đều cố gắng đi tập thể hình, để không được cái thắm mỹ thì ít ra cũng khỏe mạnh hơn. Đến tháng Tám, chúng tôi đã từ bỏ màu hồng yếu ớt để chuyển sang kết hợp giữa màu trắng và be, đồng thời nghĩa đến cái màu ngày xưa đã từng coi là cấm kỵ: màu đen. Nói tóm lại là dạo trên phố mua sắm Covent Garden giờ đã đỡ tội nợ hơn, vì bây giờ là tháng Sáu.

Thời tiết đẹp khuyến khích người ta làm cái gì đó thay đổi. Và chúng tôi đã lên kế hoạch cho một bữa trưa Chủ nhật ngoài trời. Ngay đúng mười hai giờ ba mươi, Luke, Sam và tôi đứng ở cổng Hyde Park chờ những người khác. Chúng tôi nhìn các bé gái đứng mút kem, chơi trò mua bán hay trò đóng vai bố mẹ, trong khi các cậu bé đang phun coca vào người khác phì phì qua kẽ răng, chính xác đến chết người. Mấy bà vừa già vừa béo đang tụ tập trên các ghế đá công viên. Những đôi chân đẫm mồ hôi béo ú đến nỗi không khép lại được vào nhau. Họ đang ngồi chống nạnh và thoải mái cười khúc khích trước cảnh con chó rượt đuổi cái đuôi của chính mình. Lũ học trò vừa được giải thoát khỏi nỗi ám ảnh bài vở và kiểm tra đang chơi đùa với mấy món đồ chơi hiệu Frisbee trên thảm cỏ nóng bỏng hoặc là trượt patanh. Daisy và Simon tới, tay trong tay và âu yếm nhìn nhau. Sam nhăn nhó và giả vờ nôn ọe, nhưng tôi chỉ toe toét cười. Tôi đi cùng Luke nên không thể tỏ ra quá trẻ con. Đôi mắt tình tứ của họ làm tôi cảm thấy ướm át. Tôi bèn với tay luồn vào tóc Luke. Anh hơi ngạc nhiên, nhưng cũng cười và hôn lên trán tôi đầy trùi mền. Một giờ hai mươi, Sam chỉ sang bên kia đường. Đó là Peter, Rose, Lucy và bọn trẻ.

“Họ kia rồi, cuối cùng cũng tới.” Từ giây phút nhìn thấy họ, chúng tôi đã hiểu tại sao họ lại đến muộn. Sam, Luke và tôi có một cái túi để giữa ba người, trong đó là những thứ chúng tôi mua từ cửa hàng Deli trên đường đến đây. Bánh mì giòn, bột mì nấu thịt và rau Địa Trung Hải, pho mát, ô liu xanh và đen ngâm dầu, một chai nước khoáng hai lít và vài chai rượu lạnh. Chúng tôi còn đem theo cả mền du lịch và, vì Luke cứ khăng khăng đòi, nên cái đĩa trượt Frisbee của anh cũng nằm trong danh sách. Daisy và Simon cũng mang một cái túi to không kém, và thể nào cũng chứa đầy

những vật dụng tương tự. Lucy mang theo một cái túi giấy nâu, mà theo phỏng đoán từ ngoại hình thì trong đó có bốn chai rượu champagne. Mùa hè Lucy chẳng bao giờ quan tâm đến đồ ăn cả. Trong khi đó, Rose và Peter mang theo đồng hành lý ước tính phải dành cho cả chuyến nghỉ mát hai tuần. Đúng là họ đem theo trẻ em. Nhưng họ còn có ít nhất ba cái túi khác to vật vãi. Và chúng tôi, bạn của họ, hiểu ngay hai người vừa mới cãi nhau. Lucy bước lên trước hai người còn lại, cười một cái và đảo mắt láo liên. Chúng tôi đều dùng cử chỉ này để nhắc nhở nội bộ phải cảnh giác. Peter mặt đỏ phừng phừng và đấm mồ hôi đang cố bước nhanh lên trước Rose để theo kịp Lucy.

Mặt trời dường như chiếu thẳng đứng trên đầu. Ánh nắng rớt thẳng xuống mi mắt, chích vào da thịt chúng tôi và nóng đến độ chúng tôi không thể kiềm chế được mình. Tôi không thể chờ thêm nữa nên sai bước thẳng ra ngoài tắm nắng. Cái mặt đỏ của Peter thật ra một phần cũng do nhiệt độ và sức nặng của mấy cái túi mà anh ta đang xách. Nhưng tôi vẫn cảm nhận được những giọt mồ hôi của sự giận dữ trên mặt anh. Anh đang bế Henry và vô tình làm thằng bé xóc lên xóc xuống, có vẻ năng lượng đang thừa quá nhiều thì phải. Henry trông như đang say xe, mặc dù chỉ có tám tháng tuổi nhưng nó cũng tự hiểu sẽ chẳng ai thèm chú ý đến nỗi khổ sở của nó. Rose không có vẻ mặt cáu bẳn và tức giận, mà là tức giận trong nước mắt. Chị đang dắt theo Sebastian khóc léo nhéo. Rõ ràng là nó không nhạy cảm bằng Henry nên không biết việc oang oang cái mồm lúc này là rất sai lầm. Trên đường chị ấy phải vất vả tránh lũ trẻ con đang trượt pa-tanh và những người dắt chó. Khoảng cách giữa Rose và Peter ngày càng rộng khi anh để mặc Rose đánh vật với túi đồ dùng trẻ em, đồ picnic và một đứa trẻ đang gào khóc.

Tương lai của tôi sẽ thế này sao?

Luke đưa cho tôi túi đựng đồ picnic của nhà tôi và chạy ra chỗ Rose. Anh chào Lucy một câu và gật đầu với Peter một cái cộc lốc. Rõ ràng là

anh không đồng ý khi Peter để vợ phải vật lộn một mình với đồng hồ. Rose không biết mình đã làm gì sai nữa. Rose vẫn nhớ lần đầu tiên gặp nhau, Peter bị thu hút bởi hình ảnh bà mẹ mẫu mực ở cô. Anh ta nhắc đi nhắc lại về bộ ngực bự và tử thuốc của Rose. Nhưng thực tế đã chứng minh mọi thứ khác xa với ảo tưởng. Bây giờ Peter chỉ đang cố giấu sự khó chịu trước cặp nhũ lúc nào cũng chảy nước và nổi bực bối khi cứ phải chia sẻ sự chú ý của cô với hai thằng nhóc sinh đôi. Tôi nhìn Luke đầy tự hào. Mặt anh hiện một nụ cười đặc biệt cho Sebastian và Rose. Anh đang cố làm dịu tình hình. Anh giúp Rose nguôi ngoai nỗi buồn phiền bằng cách chuyện trò hào hứng, khen bộ váy của cô ấy đẹp, rằng chúng tôi mới chỉ đợi có hai, ba phút. Khi họ đi tới cổng, trông Rose đã khá khâm hơn nhiều và đang cười thoải mái. Ngay cả Peter trông cũng bình tĩnh hơn. Mọi người ôm hôn chào lẫn nhau.

“Không ngờ đem theo bọn trẻ lại đau đầu đến vậy,” Rose nói. Chúng tôi đều gật và bảo không sao. Nhưng là phụ nữ, chúng tôi đều nể Rose vì đã “sản xuất” ra không chỉ một mà là hai đứa trẻ, y hệt như trên ti vi vậy. Rose không những sinh ra chúng, mà còn tiếp tục nuôi dưỡng chúng và thậm chí còn đưa chúng đi chơi, thay vì giam chúng ở nhà cho đến khi bọn trẻ hai mươi tuổi - một sự cám dỗ với các bậc làm cha mẹ.

“Đặc biệt là khi bạn thay đồ cho chúng tới ba lần trước khi ra khỏi nhà,” Peter đá vào. Chúng tôi vội chuyển sang chuyện khác: chúng ta nên ngồi đâu và mọi người đã sẵn sàng dùng bữa hay chưa.

“Tớ sợ da chúng bị cháy nắng mất. Chẳng tìm được cái gì vừa đẹp lại vừa che nắng tốt cho hai thằng nhóc mặc.” Rose bình luận một cách hợp lý, không chịu để Peter chỉ trích mình. Peter nhăn nhó.

Lucy thêm vào “Chị ấy đúng đấy Peter, hai thằng nhóc đều có tóc đỏ như Rose, da cũng rất nhạy cảm nữa, cẩn thận không bao giờ thừa mà.”

Rose có vẻ biết ơn Lucy vì cô đã lên tiếng bảo vệ mình. Là tôi thì tôi đã nổi cơn khi Lucy ám chỉ hai thằng nhỏ đều có tóc màu đỏ - một vấn đề mà trước đây chúng tôi vẫn cần mẫn né tránh. Tôi ném cho Rose một nụ cười đầy thông cảm. Nhưng là người rất thực tế, Rose không để sự việc vớ vẩn của Peter làm phiền mình nên chị chuyển qua vấn đề trước mắt quan trọng hơn: liệu mấy chai sữa cho bọn trẻ có bị hâm nóng quá mức hay không.

Cuộc tranh luận lại tiếp tục đi vào vấn đề chuyên sâu. Đâu mới là địa điểm du lịch hoàn hảo? Chúng tôi đã tìm khắp công viên Hyde Park và cuối cùng cũng chọn được địa điểm thích hợp. Chúng tôi cần nơi râm mát cho Rose, Daisy và bọn trẻ. Còn Sam và tôi bất chấp những lời cảnh báo sức khỏe từ chính phủ đều muốn tắm nắng. Chúng tôi phải ở gần đường trượt pa-tanh (yêu cầu của Lucy, mặc dù tôi không rõ cô ấy muốn vậy là vì muốn trượt thử hay muốn liếc trộm bọn con trai). Chúng tôi cần không gian lớn để có thể chơi Frisbee (Luke, Simon và Sam), nhưng không được quá gần khu nào ồn ào nhiều trẻ em (ý của mọi người trừ Rose). Chúng tôi cũng không được ở nơi nào có những cặp đôi ít nói, ngộ nhỡ bọn trẻ khóc quấy (Rose) và không được quá gần thùng rác (tôi). Không được ở quá xa cái máy bán kem (tất cả chị em) và quá gần toa lét (tất cả chị em). Sau một cuộc thảo luận theo kiểu Liên Hợp Quốc, chúng tôi cuối cùng cũng tìm được một nơi mà tất cả mọi người đều thấy hài lòng. Thực ra là lúc đó Lucy nói cô ấy sẽ không đi thêm một bước nào nữa. Và với tính cách của Lucy, chúng tôi phải đầu hàng. Chúng tôi bắt đầu hờn hờn trái thảm ra và đặt thức ăn lên. Trông mọi thứ đều tuyệt vời và bóng bẩy như hình ảnh trong tạp chí vậy.

Tuy những họa tiết rườm rà trên trang phục trong mùa hè thường bị người Anh ghét cay ghét đắng nhưng các bạn tôi đều hiểu chúng có tầm quan trọng như thế nào. Daisy trông thật rực rỡ. Vầng hào quang đó có được không nhờ cái gì khác ngoài tình yêu vĩ đại với chàng trai mới của cô. Daisy mặc một chiếc váy ren màu tím hoa cà mua từ đợt tháng Năm khi cô đi dự đám cưới. Thật lãng phí khi mặc cái váy đó thơ thẩn trong công viên

Hyde Park này. Tất nhiên là trừ khi bạn đang trong thời kỳ đầu của một cuộc tình lãng mạn và muốn mình trông vừa gợi tình vừa nữ tính. Và Daisy đã thành công. Tóc cô chải hơi rối, và trong khi môi chỉ tô một chút son bóng thì trên mắt cô nàng là hàng tấn chì kẻ mắt và mascara. Daisy đã có được bộ dạng bù xù nhếch nhác hàm ý rằng *hãy “yêu” em đi*. Tôi nhìn sang Simon. Đúng là nó đang phát huy tác dụng. Tôi thấy hơi khó chịu khi phải chứng kiến họ đưa mắt với nhau tình tứ. Hai người dường như cuốn lấy nhau khiến tôi cảm thấy mình thừa thãi. Sam nhìn sang đây thêm muốn. Tội nghiệp Sam. Luke và tôi đã qua cái giai đoạn nhạy cảm, sexy và không-thể-rời-nhau-ra-được đó rồi. Chúng tôi đã trải qua và giờ đang tận hưởng một tình yêu lâu dài và ổn định hơn. Nhưng Sam thì vẫn trong giai đoạn tìm tòi.

Sam đang mặc đồng phục mùa hè của Singleton: một chiếc áo phông hai dây hiệu DKNY (đáng giá cả một gia tài, được thiết kế sao cho trông như thể “một cái áo cũ”), một chiếc váy đen hiệu Richard Tyler, ngắn, rất ngắn, một cái mũ bóng chày đội ngược. Trông Sam như người phục vụ bàn - đây không phải là phê phán, mà là bộ dạng cậu ta muốn. Sam vẫn độc thân, chăm chỉ cạo lông sạch sẽ. Da chân nâu và mịn như lụa. Sam không thể ngồi yên được cho dù chỉ trong năm phút. Cậu ấy vẫn chứng tỏ mình là một người yêu thể thao, một bà chủ tuyệt vời và một người mẹ tiềm năng. Nhưng chẳng có ai nhìn vì Peter, Simon và Luke sao dám liếc một phụ nữ khác khi Rose, Daisy và tôi còn đang ở đó. Không phải Sam cố tình giành giật sự chú ý từ các chàng của chúng tôi. Mà ngược lại, họ là đàn ông và sự tồn tại của cô được định đoạt bằng những lời khen ngợi của các chàng. Vì thế khi Luke nói “wow, ấn tượng quá, em giỏi thể thao quá nhỉ!” thì Sam sung sướng đến tê người. Tôi rất ghét phải giống như Sam, lúc nào cũng phải cố gắng, cho dù có là vào chiều Chủ nhật. Cố làm người khôi hài nhất, cố làm người hiểu biết nhất, cố làm người quyến rũ nhất. Tôi sung sướng vì chỉ phải cố để có làn da rám nắng. Tôi cười với Luke một nụ cười ấm áp. Và dù không hiểu tôi nghĩ cái gì, Luke vẫn hôn lên má tôi một cái.

Lucy đang đeo một chiếc kính râm hiệu Armani to tướng, mặc quần jean trắng, áo phông trắng và đôi dép cũng màu trắng nốt. Trông Lucy tinh khiết, trong trắng và cô đang cố gắng giữ cái vẻ ngoài đó cho đến hết cả ngày, dù phải chơi bóng chày, bế Henry và ăn uống. Còn tôi đang mặc một bộ giống hệt của Lucy nhưng là màu đen (và tôi chắc chắn là tôi sẽ trở về với bộ dạng như thế bị kéo về từ bụi rậm ven đường.) Rose đang mặc một chiếc váy tiện dụng nhưng đẹp, nhẹ nhàng màu xanh nước biển. Lúc nào chị cũng mặc đồ màu tối, không bó để che đi khuyết điểm trên cái cơ thể nhiều năm nay đã không biết đến hiệu quả của các bài tập aerobic hay các thẩm mỹ viện. Các quý ông mặc đồ nam, quần sooc kaki và áo phông. Sự khác biệt duy nhất là Luke và Simon mặc áo phông bó sát, còn Peter mặc chiếc lưng thụng cho các ông bụng to. Vậy là không chỉ một mình Rose không có thời gian tập thể dục thường xuyên.

Thức ăn, đồ uống và nhất là cuộc nói chuyện của chúng tôi trong buổi chiều rất vui vẻ. Chúng tôi tán gẫu về gia đình, công việc, các sếp của chúng tôi, cả chuyện vườn tược nữa. Đó thực sự là một buổi chiều thoải mái. Một nơi để mọi người trở nên gần nhau hơn. Chúng tôi tự nhiên chia thành các nhóm nhỏ trò chuyện (à, với nhóm của Simon và Daisy thì lười hoạt động khá nhiều nhưng câu thoại không nhiều cho lắm). Một lần sau nhiều nỗ lực cuối cùng chúng tôi cũng tách được họ ra, giải tán nhóm cũ và hình thành nhóm mới. Lần này cũng hoàn hảo và dễ chịu. Simon và Luke bàn bạc những thứ mà đàn ông con trai đều hiểu rõ: thể thao và ô tô. Thịnh thoảng có những phút im lặng bọn họ lại kể chuyện hài. Thân mật giữa con trai với nhau. Lucy nói chuyện về công việc với Peter. Thịnh thoảng ai đó lại tới chỗ họ rót đầy các ly rượu, và giục họ hãy thôi nói chuyện công việc và thuật ngữ chuyên môn.

“Đúng là mỗi người đều có cạ nói chuyện.” Daisy nói lúc quay lại sau khi vừa đi tiếp salad ô liu và salami cuộn cho mọi người. “Lucy là tuýp phụ nữ tham vọng quá!”

Chúng tôi lắc đầu, thấy ái ngại cho tài năng và thành tựu đáng kinh ngạc mà cô ấy thường nhắc mỗi lần nói chuyện đạo lý, hoặc khi đạt được một khoản thưởng kếch xù, ái ngại cho khoản tiền lương một phần tư triệu bảng và căn nhà vĩ đại của cô trên phố Soho.

Tất cả bọn con gái còn lại chỉ ngồi xuống là buồn chuyện, tán gẫu, chia sẻ những chuyện thầm kín nhất. Ngoài ra không có thêm gì khác.

Sam cập nhật cho chúng tôi tình hình hiện giờ cô ấy đang cặp kè với ai. Mặc dù trên danh nghĩa là còn cô đơn nhưng không thể có chuyện cô ấy sống thiếu sex. Cô đang hẹn hò một lúc với hai người, nhưng hình như là không đủ. Nghe thì có vẻ hấp dẫn đấy, nhưng sự thật thì rất mệt mỏi. Sam không muốn lên giường với hai người đàn ông. Cô thật ra không muốn sex thêm nữa. Cô muốn được làm tình, và theo kiểu chung thủy chỉ có hai người mà thôi. Mỗi tuần cô lại đến một câu lạc bộ nào đó, gặp gỡ người đàn ông nào đó. Nàng luôn hy vọng vào một giao ước, một mối quan hệ ràng buộc, Còn chàng chỉ chăm chăm thỏa mãn nhu cầu xác thịt. Đó cũng không hoàn toàn là sự khác biệt về mục tiêu. Nhưng nó sẽ trở thành như vậy nếu vấn đề xác thịt được đưa lên trước. Và điều đó thì thường xảy ra với Sam, một người rất sợ phải trở thành kẻ phá đám trong cuộc vui khi phải nói không với sex. Lần trước chúng tôi gặp nhau ở All Bar One, chúng tôi đã tiêu hết cả buổi tối để so sánh và đối chiếu giữa Dave và Mike. Chẳng ai trong chúng tôi hăng hái với trò chơi này, vì đơn giản không ai hứng thú với cả hai gã đó. Và trong đó có cả Sam. Theo Sam thì “vấn đề là có trong tay rồi thì vẫn hơn chưa có chứ!”

Dave là một vận động viên bóng rổ đẹp trai, không thông minh, hài hước hay thú vị nhưng bù lại hẳn ta được hai cánh tay! Họ gặp nhau ở một cuộc họp sinh viên và tán tỉnh nhau nhanh chóng. Hai điệu nhảy chậm, rồi hẳn mời Sam về căn hộ của mình, nhưng còn không có tiền để trả taxi. Sam sử dụng khoảng thời gian trên xe vào việc cân nhắc có nên lên giường với Dave hay không. Như vậy có dễ dãi quá không? Sáng hôm sau thức dậy,

anh ta còn tôn trọng mình không? Rose đưa ra câu trả lời: “Có và không, theo thứ tự”. Câu hỏi thật mang tính học thuật. Sam nói hẳn ta là một quý ông nhẹ nhàng, ngọt ngào và hơi cổ hủ một tý (?). Hẳn là hẳn sẽ cố gắng tiếp tục vào sáng hôm sau.”

Mike là một nhân viên ngân hàng bất tài đẹp mã, cũng không thông minh, hài hước hay thú vị. Chỉ là anh ta có một công việc ổn và một làn da đẹp. Họ gặp nhau tại tiệc sinh nhật của một người bạn, Khách chỉ có con trai và còn độc thân. Áp lực nhiều, vì khách khứa toàn thảo luận về kế hoạch hóa gia đình hay nên xây nhà ở Tây hay Bắc Luân Đôn. Câu chuyện của Dave chỉ khác một chút là có thêm cả sex.

Chuyện của Sam làm tôi thấy buồn chán. Tôi thầm ơn Chúa vì tôi có Luke.

“Tớ chẳng quan tâm nếu hai gã đó có gọi lại cho tớ hay không.”

Chúng tôi cũng chẳng quan tâm, nhưng có lẽ không nên nói ra câu đó.

“Thật à?” Daisy hỏi.

“Thật,” Sam khẳng định. “Về sex thì cũng được đấy, nhưng cả hai người họ đều chẳng có gì đặc biệt. Nên tớ nghĩ chỉ chấp nhận những gì họ có: sex.”

Chúng tôi gật gù tán thành, sau đó thì im lặng và nghĩ ngợi về câu nhận xét của Sam. Có cái gì đó khá thú vị về những cuộc tình một đêm. Tôi vẫn nhớ. Tất nhiên sẽ là thành công nếu mỗi khi xong việc, bạn có thể đứng dậy và bỏ đi. Nhưng giống như Sam, tôi chưa bao giờ thực sự làm được điều đó. Tôi đã có lúc rất đau đầu khi phải phân biệt giữa tình dục và tình yêu. Tôi biết vô số đàn ông mở miệng nói câu “Anh yêu em” nhưng thực ra phải hiểu là “anh muốn làm tình với em”. Còn những người phụ nữ tôi biết thì

lại thường nói “tôi muốn làm tình với anh” trong khi nghĩa thực của nó là “em muốn được anh yêu.” Dù cố gắng rất nhiều nhưng tôi vẫn không hiểu tại sao lại như vậy.

“I”m HOT,” Sam rên rỉ. Cô ấy không có ý nói là hot girl, các em xinh tươi với thân hình sexy bốc lửa, mà là hai đùi cô ấy đang nóng và dính lại vì mồ hôi.

“Ước gì Richard Gere xuất hiện ở đây với một viên đá trong miệng và cho nó tan dần trên đùi tớ nhỉ. Tan dần dần, dần dần.” Sam thở dài. Đây là một trong những trò tiêu khiển yêu thích của chúng tôi. Mỗi tình ảo tưởng với một người không thể có, một người đàn ông không có thực.

“Hoặc là Antonio Banderas bỗng dưng xuất hiện với một chai dầu chống nắng.” Daisy thêm vào.

“Này, chính xác là anh ta sẽ làm gì với chai dầu vậy?” Tôi hỏi.

Chúng tôi khúc khích cười và sau đó lại im lặng lần nữa. Chúng tôi đang nghĩ về điều đó.

“Hoặc là George Clooney sẽ nhảy ra với một chiếc quạt đan bằng cây liễu gai và quạt cho mình.”

Diễn xuất của Rose thì đáng tuyên dương, nhưng lời thoại ranh ma quá.

“Nhưng chuyện đó sẽ chẳng bao giờ xảy ra, đúng không?” Tôi thở dài, bỗng nhiên cảm thấy chán ngán không có lí do. Sao tôi lại thấy bực bội được nhỉ? Hôm nay là một ngày đẹp trời. Tôi đang vui vẻ với người chồng tuyệt vời và những người bạn đáng yêu, đang no nê với đồ ăn thức uống và rượu sâm-panh. Thế mà tôi vẫn... tôi không biết nữa... tôi nhìn quanh và

thấy một đôi đang hôn nhau say đắm, một nụ hôn kiểu Pháp. Nó làm tôi cảm thấy... tôi không biết nữa.

“Cuộc sống chẳng có sẵn những anh chàng sexy chạy theo thoa kem chống nắng lên lưng cho cậu đâu, huống chi là thoa lên đùi.” Tôi càu nhàu.

Sam nhìn tôi chăm chăm, đôi mắt to tròn của cô giờ lại càng to, bằng cỡ cái đĩa ăn cơm.

“Cậu được thế rồi còn gì.” Cô ấy nói với vẻ không tin. “Cuộc sống của cậu sướng như truyện cổ tích ấy, hạnh phúc, lãng mạn. Mọi thứ đều hoàn hảo đến tuyệt đối.”

“Tớ không nói đến truyện cổ tích của tớ. Tớ đang nói đến các phim dài kỳ trên kênh người lớn.” Tôi lẩm bẩm.

”Cậu thật vô lý.”

Tôi không thể bẻ lại được câu đó. Nhất là khi cô ấy lúc nào cũng hùng hồn đem trường hợp của mình ra tranh cãi. Cuộc sống của tôi là một câu chuyện thần tiên. Tôi cưới một chàng trai không hẳn là kỹ sư trong bộ giáp sáng bóng, nhưng là một kiến trúc sư dẹt dẹt trong chiếc quần Levi cỡ 501. Chúng tôi không sống trong lâu đài với những tháp canh, nhưng là một ngôi nhà thoải mái ở Clapham. Tôi đang trong đoạn giữa của cái “sống hạnh phúc bên nhau trọn đời.” Cuộc sống của tôi thật đáng yêu. Tôi thật may mắn. Đó là cuộc sống vợ chồng hòa thuận và quá tuyệt vời. Chỉ có thể dùng từ đó.

“Cậu cần một kỳ nghỉ,” Daisy nói.

Đúng vậy. Tôi gật đầu đồng ý.

“Ừ, nhưng có vẻ không được vì Luke bận lắm. Không hiểu tại sao trời nóng lại khiến mọi người thích xây nhà thế nhỉ. Tớ dự định sẽ đi nghỉ vào cuối mùa thu hoặc đi trượt tuyết vào mùa đông.”

Không đủ sớm để làm giải pháp tình thế cho tôi.

“Các cậu đang nói chuyện gì thế?” Lucy hỏi khi cô bước tới rót đầy ly rượu của cô và của Peter.

“Connie thấy chán đời.” Sam nói.

“Không phải chán đời,” tôi chữa lại. Chán đời nghe thô quá. “Mà là tớ không biết...”

“Không hứng thú?” Lucy ướm hỏi.

“Bồn chồn.” Tôi cho câu kết thúc.

“Cậu cần phải tập thể thao đi.” Sam nói. Tôi nhìn lên cô ấy và thấy hãi hùng.

“Cậu cần đi mua sắm.” Daisy tiếp. Đó cũng là một ý tưởng.

“Em nên sinh con đi.” Rose khuyên. Thật nực cười.

“Cậu có thể ngoại tình,” Lucy lên tiếng. Chúng tôi đều phá lên cười. Gợi ý của cô ấy thật đáng sợ và lỗ bịch. Chúng tôi cười mãi không thôi. Tôi muốn nói ý tưởng của cô ấy thực là hài hước. Tôi? Ngoại tình? Tôi đã có Luke và lấy làm sung sướng lắm vì thoát khỏi cái vòng hện hò luân quần. Lucy khiến tôi tức cười quá.

“Tớ biết cậu cần trông đợi cái gì rồi,” Sam ướm lời. Nghe giọng cô ấy hớn hở như đứa trẻ lên năm trong buổi biểu diễn kịch câm khiến tôi không khỏi bị ảnh hưởng.

“Là gì?”

“Chúng ta sẽ tới Paris vào tháng Chín để họp hội thảo quản lý. Chiến dịch chính thức của tập đoàn Peterson Windlooper. Chỉ có ba tuần thôi.” Tôi mơ hồ nhớ lại đã đọc một email nào đó về vấn đề này rồi. Sam tiếp tục: “Paris vào mùa thu. Sẽ lãng mạn lắm đấy.” Cô ấy có vẻ bùng bùng mục tiêu tìm kiếm sự lãng mạn.

“Ở đó,” Daisy an ủi, “tuy là hội thảo nhưng cũng như một kỳ nghỉ ấy mà.” Daisy là giáo viên và cô ấy không biết tí gì về giới kinh doanh. Cho dù thế thì đó cũng là kết luận khá chính xác. “Paris là thiên đường mua sắm đấy.”

“Và là nơi tuyệt vời để ngoại tình,” Lucy cười khi quay lại với Peter để tiếp tục cuộc tranh luận của họ về việc ra đời đồng tiền chung châu Âu.

Rose quan sát họ. Chị ấy rất ít nói. Tôi tự hỏi không biết chị có bao giờ nhớ cuộc sống bận rộn nơi thương trường trước khi hai thằng nhóc ra đời. Rose đã rất say mê công việc, một điều tôi không thể giải thích nổi, vì nghề nghiệp chị ấy là kế toán! Tôi ngăm nhìn khi Rose hôn lên trán Sebastian đầy yêu thương thuần khiết. Vâng, có lẽ thỉnh thoảng chị vẫn nhớ cuộc sống đó, nhưng xét cho cùng quyết định của chị là đúng đắn. Đối với riêng Rose.

“Peter dạo này cũng toàn làm việc vào những giờ quái đản.” chị thở dài.

Tôi bế Henry lên và nựng nó. Máy âm thanh phát ra một cách ngớ ngẩn trong cổ họng theo cái cách mà mọi người vẫn làm khi bế trẻ con. Chẳng ai

trong chúng ta biết cách thể hiện cảm xúc ra ngoài trước một điều kỳ diệu.

“Chị vẫn có Sebastian và Henry đi cùng còn gì.” Tôi dụi đầu vào bụng thẳng bé hít một hơi, cảm nhận làn da đáng yêu của nó. Tôi nhìn Rose. Trông chị ấy có vẻ mệt mỏi. Chị liếc ra phía Peter để chắc chắn rằng anh không nghe thấy những gì chị sắp nói. Anh ta không thể nghe, vì còn đang mải tranh luận với Lucy, cái gì đó về chỉ số cổ phần thì phải. Anh ta đang cố diễn đạt một cách sống động nhất có thể.

“Tôi không biết đó có phải là vấn đề hay không.” Rose khoanh vùng nội dung vấn đề, cố tìm cách diễn đạt những gì chị đang nghĩ mà không phản bội lại Peter. Tôi hiểu điều đó. Một khi có gia đình, bạn không thể dễ dàng chia sẻ *mọi điều* với bạn bè như trước. Trước đây có một lần tôi đã phạm sai lầm nghiêm trọng khi kể với Daisy và Lucy về việc Luke ích kỷ trong chuyện nợ chuyện kia, tôi cũng không nhớ rõ nữa. Tôi thật sự rất hối hận về điều đó. Không phải vì họ đến nói với Luke rằng anh là kẻ thô lỗ đã man không xứng đáng với bạn của họ. Chỉ là vì ngay tuần sau, khi Luke và tôi lại vui vẻ hạnh phúc bên nhau, khi tôi đã quên hết việc anh ta là kẻ khốn chỉ biết lo cho bản thân như thế nào, thì Daisy lại hỏi han tôi mọi chuyện có ổn hay không.

Vấn đề là giọng điệu của cô ấy.

Chính cái giọng vừa thông cảm, vừa thăm dò của cô ấy khiến tôi tự nhiên cảm thấy như có kẻ thọc mạch vào chuyện riêng tư của mình. Daisy đang hy vọng tôi có một cuộc hôn nhân bất hạnh à? Cô ấy đang thấy tội nghiệp cho tôi à? Kinh dị của kinh dị. Hay là Daisy đang ám chỉ tôi đã chọn nhầm người? Tất nhiên tôi biết cô ấy không có ý như thế. Daisy không phải loại người như vậy, nhưng tôi cảm thấy không thoải mái. Kể từ đó tôi rất cẩn thận, không bao giờ than vãn về Luke. Tôi muốn đảm bảo bạn tôi nghĩ rằng mọi chuyện vẫn hoàn hảo, và nhìn chung đúng là như vậy. Vì thế tôi hiểu sự dè dặt của Rose khi phải chỉ trích Peter.

“Tiếp tục đi.” Sam nói. Chị quá tử tế, dịu dàng, điềm đạm nên dường như không thể không trả lời yêu cầu đó.

“Ừ. Từ khi bọn trẻ ra đời,” Rose ngần ngại, “dường như anh ấy thích ở công ty hơn là ở nhà. Ở công ty, đi câu cá, hoặc ở phòng tập thể hình. Bất cứ nơi nào, miễn là không ở bên cạnh bọn trẻ..., bên cạnh mẹ con mình.” Không ai đáp lại câu gì vì chúng tôi cũng nhận ra điều đó. Khi không có Rose ở cạnh, chúng tôi đã bàn tán *rất lâu* về tính ích kỷ của Peter, và về việc anh ta không chịu san sẻ việc chăm sóc bọn trẻ, và trông Rose mệt mỏi như thế nào. Chỉ là chúng tôi đã không nhận ra rằng Rose cũng cảm thấy như vậy.

“Nhưng anh ấy cũng làm việc vất vả vì vợ con mà.” Sam nói lại.

Sam không cho rằng Peter có lỗi gì trong việc làm thêm giờ. Cậu ta nghĩ đáng lẽ họ phải ra ngoài săn khủng long mới phải. Nhưng là vì Sam chưa có gia đình. Thực ra mối quan hệ lâu nhất của cậu ta cũng chỉ được tính bằng tháng. Sam chưa biết đến cái giai đoạn buồn tẻ khi phải ăn một mình, cất bữa tối vào tủ lạnh, ngồi chuyển hết kênh này qua kênh khác trong khi biết rõ sẽ chẳng có gì thú vị, nhìn kim đồng hồ nhích dần tới số mười một và nghĩ chắc là đồng hồ bị hỏng pin! Cậu ta không thể hiểu được nỗi thất vọng khi chông về nhà trong tình trạng rã rời đến nỗi chẳng nói được với nhau câu nào, bỏ qua bữa tối bận rộn công hâm nóng mà đổ vật ra giường. Tôi thì hiểu điều đó.

“Anh ấy làm việc rất chăm chỉ đấy chứ!”

“Chị biết, chị biết,” Rose trả lời ngay lập tức. Và sau đó chị nhẹ nhàng thêm vào “nhưng chị cũng vất vả chứ. Nhiều lúc chị chỉ ước anh ấy giúp chị một chút.”

Chúng tôi rơi vào im lặng. Mặc dù bình thường chúng tôi vô cùng hứng thú trước cảnh khổ của người khác (hiểu theo cách tốt đẹp nhất), thì trời cũng quá nắng để tiếp tục một cuộc tranh luận nghiêm túc về hạnh phúc hôn nhân. Henry bắt đầu khóc. Chúng tôi mừng là câu chuyện được chuyển hướng.

“Thằng bé cần thay tã rồi.” Rose vừa nói vừa đứng lên và tới chỗ Henry.

Tiếp theo câu chuyện của chị cô, Daisy rõ ràng vẫn muốn tin vào câu chuyện “hạnh phúc bên nhau trọn đời” nên yêu cầu tôi “Kể cho bọn tớ nghe về lúc Luke cầu hôn đi.”

“Các cậu nghe hết rồi còn gì?” tôi vừa nói vừa cười.

“Tớ biết, tớ biết, nhưng chúng tớ muốn nghe. Sam và Daisy đồng thanh: “Kể đi mà!!!”

“Các cậu đúng là lãng mạn đến vô độ,” tôi đùa, nhưng vẫn vui vẻ kể cho họ nghe.

“Chúng tớ lúc đó đang đi dạo trên đất cao nguyên phía Tây.”

“Khi đó cậu đang mặc cái gì vậy?” Sam hỏi.

“Ờ, thì bột leo núi, như mọi khi thôi.”

“À ừ, tất nhiên rồi.” Trông cô có vẻ ngượng ngùng.

“Và thật ngạc nhiên là chúng tớ đã rất may mắn về khoản thời tiết. Đó là một ngày tuyệt vời để đi dạo: sáng sủa, khô ráo và trong lành. Bầu trời trong như nước và đủ ấm để mặc quần sooc.” Luke có đôi chân thật tuyệt,

to khỏe và phủ lông màu vàng bạch kim kiểu Australia. “Kế hoạch của chúng tớ là đi bộ từ hồ Lomond tới Fort William.”

“Cậu nói là kế hoạch của “chúng tớ” ấy à,” Daisy ngắt lời.

“À thì... Đó là kế hoạch của Luke và lúc đó tớ thực sự không biết mình có thực hiện nổi điều đó hay không.”

“Nhưng tất nhiên là cậu không thể nói ra điều đó.” Sam hào hứng. Chuyện của tôi, bọn họ cũng biết rõ chẳng kém tôi là mấy. Giống như bọn trẻ muốn những câu chuyện cổ tích của chúng phải được kể y hệt, dù có nghe đi nghe lại bao nhiêu lần. Tôi hào hiệp thừa nhận sự thích thú của họ. Họ thấy hứng thú vì họ dùng câu chuyện của tôi để tô vẽ cho từng chi tiết trong lần cầu hôn của chính họ. Đó là một trò chơi mà chúng ta đều tham gia. Hay ít nhất, tôi đã từng chơi, nhưng giờ thì không được nữa. Mỗi lần có một chàng trai mới xuất hiện, chúng tôi lại tưởng tượng xem anh ta sẽ cầu hôn như thế nào, đám cưới sẽ ra sao, và con cái sẽ thừa hưởng những đặc điểm nào từ anh ta. Trò chơi này phổ biến hơn cả Monopoly[9] và nếu chúng có thể được gói lại thành game thì các nhà sản xuất game sẽ kiếm được bội tiền. Các chi tiết trên áo cưới, chiếc nhẫn, bài phát biểu trong đám cưới là khác nhau. Nhưng điểm cốt yếu của kế hoạch không có gì đổi khác. Đó là cô dâu sẽ chiếm sân khấu chính.

“Mắt cá chân tớ sưng vù, to tướng và thâm tím lại.” Tôi nhấn mạnh, “Nhưng tớ không thể phàn nàn vì tớ muốn được hoàn hảo trong mắt anh ấy.” Bọn họ gật đầu. Họ hiểu đây là điều cơ bản nhất.

“Cậu khổ sở quá!”, Sam nói. Hai từ khổ sở thốt ra như thể tôi vừa phải chịu sáu tháng tù ngục trong tháp Luân Đôn. Yếu tố không thể thiếu của trò chơi này là nhân vật nữ anh hùng phải chịu đau khổ, để cuối cùng cô ấy sẽ đạt được những gì xứng đáng (trong trường hợp này là Luke) và chúng ta thấy vui mừng cho cô ta. Chẳng phải mấy cô bạn tôi giàu lòng nhân ái gì

đâu. Chỉ là họ đang tưởng tượng ra hoàn cảnh khổ cực của mình. Khi họ nghĩ đến thành công của tôi, họ cũng tưởng tượng ra thành công của họ. Tôi thích được trở thành trung tâm của mọi sự ngưỡng mộ và yêu mến. Luke ngắt dòng suy nghĩ của tôi khi đưa cho mỗi đứa một cây kem Cornetto. Anh cười ranh mãnh vì đã kịp nghe thấy chúng tôi đang nói gì, và sau đó quay lại với Simon. Chắc để cảnh báo cho anh ta.

“Tiếp tục nào. Vậy cuối cùng cậu vẫn phải cởi đôi bốt ra đúng không”, Sam giục giã.

“Và Luke nhìn thấy chân cậu. Và anh ấy vô cùng lo lắng. Lo lắng đến chảy nước mắt.”

“Suyt, Daisy.” Tôi sợ Luke sẽ nghe thấy những gì Daisy nói. Không phải vì tôi thêm mắm thêm muối vào đoạn này. Đoạn này là có thật, và tôi nhìn thấy nước mắt của Luke thật khi anh nhìn thấy mắt cá chân sưng phồng của tôi. Nhưng nếu anh nghe thấy tôi đem mách lẻo với hội bạn thì anh sẽ ngưỡng chết mất.

“Và anh ấy nói gì?”

Thế là tôi kể lại.

Tôi kể cho họ là anh đã hỏi rằng, theo tôi, anh có chăm sóc nổi tôi hay không. Và tôi cười, như để khẳng định rằng không có ai hơn được nữa. Và dù bề ngoài tôi giả vờ không biết chuyện gì sắp xảy ra, nhưng thực tình tôi biết thừa. Biết, nhưng không hẳn là biết. Tôi không dám đưa ra kết luận. Bởi vì đó là giây phút đáng sợ, hồi hộp, tuyệt vời và cũng kinh khủng nhất của cuộc đời tôi. Tôi đang hy vọng nối tiếp hy vọng rằng anh ấy sẽ cầu hôn tôi. Vừa hy vọng vừa bán khoăn, tôi dần tin là nó sẽ xảy ra. Nhưng đó vẫn là giây phút đáng sợ, hồi hộp, tuyệt vời và cũng kinh khủng nhất trong cuộc đời tôi.

“Và sau đó anh ấy nói sẽ rất tự hào và vui sướng nếu tớ đồng ý để anh ấy yêu thương và chăm sóc tớ cho đến hết cuộc đời này.” Mấy cô bạn tôi hả hê cười với nhau, giống những gì bạn vẫn làm hồi còn lên sáu khi mẹ bạn kể đến đoạn Lộ Lem đi vừa chiếc giày của hoàng tử. Ủy mị đến nhào nhoẹt.

“Và sau đó anh đưa ra cái nhẫn.” Chúng tôi lần nữa quay ra trầm trồ trước cái nhẫn, như thế đây là lần đầu tiên trầm trồ trước nó, mặc dù việc này đã diễn ra cả tỉ lần.

“Cậu kể anh ấy chọn nhẫn như thế nào đi.”

“Anh ấy nói với tớ là đã đi tìm khắp hàng trăm loại đá, tròn, vuông, bầu dục, ô van hay ba mặt đá gắn liền nhau. Và rồi người bán hàng chỉ những viên gọi là “tròn và sáng rực rỡ”, và Luke lập tức hiểu rằng chúng sẽ là những viên đá gắn trên chiếc nhẫn.”

“Anh ấy nói thế nào?” Sam hỏi. Nhưng tôi chẳng cần vội vã, họ thừa biết tiến trình sẽ thế nào rồi. Daisy nóng lòng chờ đợi phần kết nên nhanh nhẩu thêm vào:

“Chàng nghĩ rằng nàng thật rực rỡ, lấp lánh, thông minh, sáng sủa, cởi mở, tất cả gộp lại với nhau.”

“Giống như một viên kim cương vậy.”

Lũ bạn thở dài.

3

Tôi gặp Sam ở Waterloo. Mối lo duy nhất của tôi là làm sao thoát ra khỏi đám đông ở WH Smith và Channel Tunnel. Nhà ga chật kín những người mà tôi đoán là họ dành cả ngày biểu diễn những hành động anh hùng, chữa những căn bệnh chết người và nuôi trẻ em nghèo đói, vì cách chen lấn, xô đẩy thô bạo của họ chắc không phải vì nóng lòng tới văn phòng để đưa giấy tờ văn bản. Tôi đang cố giữ thăng bằng với ba quyển tạp chí bóng lộn, một thanh sô cô la Galaxy cỡ bự và một cái va ly quá khổ cùng laptop, trong khi Sam đang thao thao: “John Harding sẽ ở đó, cậu cũng biết đấy.”

Tôi phải mất vài giây để định hình anh ta. Ngay khi đầu tôi kịp nhận ra anh ta thì cái quần trong của tôi cũng vừa kịp nhận ra điều đó. Một cảm giác hơi choáng váng. Nó gợi cho tôi nhớ đến lúc đi bơi trên biển Ấn Độ, chân tôi bị mấy con cá rĩa, vừa đau nhói, vừa thích thú nhưng cũng vừa khó chịu. John Harding là cái gai. Một tên khốn. Không thể khác được. Tôi đã gặp hẳn một lúc tại hội thảo hồi tháng Tư.

“Anh ta thích cậu đấy.”

“Không có. Chẳng phải riêng tớ. Ai mà anh ta chẳng thích.”

“Anh ta thích cậu thật. Cậu hơi bị may mắn đấy. Tại sao lại là cậu nhỉ? Cậu đã có gia đình hạnh phúc rồi, cần thêm anh chàng nữa làm gì?” Sam thở dài. “Hình như chính phụ nữ có chồng mới hay ngập trong những lời chào mời hấp dẫn.”

“Đàn ông không thể từ bỏ được bản năng cạnh tranh bẩm sinh của họ. Đây chỉ là họ thích trò đi săn thôi. Chỉ có một cái nhả cười mới là vật đảm bảo giá trị nhất.”

Sam cười. “Có thể lắm, nhưng cậu có cuộc hôn nhân đẹp đẽ của cậu rồi. Ánh hào quang đó của cậu khiến tớ phát ngán khi nhìn vào những người phụ nữ có gia đình khác.”

“Thế thì Luke hơi quá nhỉ?”

Chúng tôi cười khúc khích trước câu nói kiêu căng ngạo mạn của tôi. Sam tha thứ cho tôi vì cô ấy cũng nhận ra cần có một chút bấp bênh để làm đối trọng. Để kéo tôi xuống, cậu ta thêm vào: “Kỳ quặc quá, sao bọn đàn ông cứ cố xông lên kéo cậu khỏi cái tháp ngà của cậu nhỉ?”

Cũng không có gì kỳ quặc. Tôi cự lại. Tớ thấy bọn họ thật nực cười.

Nhưng với John Harding ở PetersonWind thì cậu không thấy thế. Cái tên đó lại lần nữa gây cảm giác bên trong chiếc quần M&S của tôi.

“Bọn họ làm tớ chán chết đi được. Người bên đó thật nhạt nhẽo.”

“Nhưng John thì không. Cậu có vẻ rất hào hứng đấy chứ?”

“Đó chỉ là tán tỉnh chút xíu. Vô hại mà.” Tôi cố kéo Sam về phía cái thang máy và ra khỏi cái chủ đề đó.

“Anh ta không gửi email cho cậu sau buổi gặp hôm đó à?”

“Có không nhỉ? Tớ chẳng nhớ nữa.”

“Có. Anh ta có viết đấy, tớ chắc chắn thế.”

“Tớ xóa đi rồi.”

“Thế anh ta chỉ gửi một cái thôi à?”

“Thôi cậu im đi, Sam.” Tôi quát lên, suýt làm rơi cả cái va li Vogue. “Tớ không biết là có gặp anh ta ở đây không. Hội thảo có cả nghìn đại biểu đấy.”

Và John là người đầu tiên tôi gặp.

Tôi vô tình lao phải anh ta khi đang cắm cổ len lỏi qua đám đông - một đám đông khổng lồ, huyên náo và kiểu cách, tương đương với đám ở phòng bán đấu giá Harrods. Nhìn thấy Sue từ đằng xa, tôi hồ hởi xô đẩy chen lấn để tới đó. Niềm hân hoan như con nít của tôi vì nhìn thấy bạn bỗng lụi tắt khi tôi đâm sầm vào đôi mắt xanh của anh ta. Anh ta nháy mắt. Tôi rùng cả mình khi hàng lông mi của anh ta quét lên cả cơ thể tôi. Trái đất đang gọi tên Connie. Vào đi, Connie. Con định đáp lại anh ta à? Chết tiệt, đúng là như vậy. Đứng đó trước thân hình gọn gàng, săn chắc, đẹp đến choáng váng của anh ta, hàng lông mi dài màu xám tựa nhẹ trên đôi gò má cao thanh tú của anh ta...tất cả như cuốn lấy tôi. Tôi nhớ là anh ta còn có tàn nhang nữa, tôi rất thích điểm đó. Khỉ thật. Tôi làm gì có hai chữ “tàn nhang” trong danh sách những thứ phải có của một người đàn ông hoàn hảo.

Anh ta vừa lo lắng vừa tự tin, cùng một lúc.

Bóng đang trong tầm kiểm soát của tôi. Không phải là tôi đã bỏ mặc anh ta ở quán bar tại Blackpool sao? Không phải tôi đã làm ngơ trước những email của anh ta sao? Mặt khác anh ta cũng vô cùng hảo huyền. Hai mươi chín năm được người ta tôn sùng và xấp xỉ mười lăm năm hoàn toàn khiến người khác không thể cưỡng lại được cũng phần nào giúp anh ta tự tin hơn. John có một xúc cảm mãnh liệt, đặc điểm của kiểu đàn ông phương Bắc;

vừa bình dân vừa quý phái. Tôi không tưởng tượng được làn da anh ta khi trời nóng sẽ thế nào. Anh ta trông như thể chỉ ngồi nhà trong không gian lạnh lẽo, chạy quanh đường sân cỏ hay hào hứng chờ đến giờ quán bar mở cửa. Những việc tay anh ta phải làm chỉ là vỗ tay, chà xát chúng vào nhau hoặc châm một điếu thuốc lá. Anh ta vừa non nớt vừa dữ dội. John là kiểu đàn ông mà hình ảnh của anh luôn hiện lên trong đầu D. H. Lawrence mỗi khi ông đặt bút viết về một anh hùng. Hãy tưởng tượng người đàn ông khỏe mạnh nhất, đẹp nhất, sexy nhất mà bạn từng nhìn thấy. Đó là người khi ở trong thang máy chỉ cần dùng ánh mắt cũng có thể lột hết quần áo trên người bạn, là một người lạ gặp trên đường nhưng làm cho bạn không thể rời mắt khỏi và khiến bạn trở nên ướt át. Kẻ lạ mặt vô liêm sỉ không thể chấp nhận được đó chính là John Harding.

John đỏ mặt.

“Nếu tôi biết anh ở đây thì tôi đã chẳng bao giờ bén mảng đến chỗ này rồi.”

Rõ ràng không phải là lời chào lạnh lùng nhất từ trước đến giờ của tôi. Ví dụ như câu “anh cũng không xấu trai như tôi tưởng nhỉ”, được dùng một lần tôi đi gặp một trong số các bạn trai của Sam (đó là do lỗi của Sam đã miêu tả anh ta có tính cách nổi bật). John lại đỏ mặt nữa. Tôi vui sướng vì mình có thể khiến anh ta ngượng ngùng, nhưng chính tôi cũng bối rối vì nỗi hoan hỉ sai trái của tôi. Ngay lập tức tôi quay gót và hùng hổ len qua đám đông trở lại ghế của mình.

Phòng hội thảo trông cũng giống như hàng tá những phòng hội thảo mà tôi đã ngồi trước đó. Thật đáng ngại, nhưng chúng là những căn phòng đẹp đẽ, được thiết kế chỉ dành cho nhảy nhót và tán ngẫu, được bán đi và trở thành phòng hội thảo. Đèn trùm và khăn trải bàn trắng trông chẳng hợp với lũ đèn chiếu công nghệ cao và loa phóng thanh tẹo nào. Những chiếc ghế xa xỉ và lớp thảm lông khắc chí tử với những comple, laptop và ngôn ngữ

làm ăn. Máy điều hòa phát ra những tiếng rừ rừ không ngớt, thỉnh thoảng bị ngắt quãng bởi những tiếng ho hay tiếng chạm ly leng keng, vì mấy ông đại biểu đang rót hết ly này đến ly khác. Có hai ông đang ngủ, đầu gục lên bàn, cạnh mép mỗi ông là một bãi nước đã được tạo ra. Một người tỉnh dậy khi chiếc bút Bic nhựa mắc vào đầu ông. Những từ vô nghĩa cứ bay ra bay vào trong đầu tôi. Tạo đà mạnh hơn, công ty tư vấn cho tương lai, thị trường hội nhập cung cấp dịch vụ tối đa. Đó là những cái quái gì nhỉ? Cả thân thể, đầu óc, con người tôi đều tập trung vào sự thật rằng anh ta cũng ở đây, trong căn phòng này với tôi. Tôi nhìn khắp lượt các khuôn mặt trước mắt tôi. Họ ngồi với đồng phục complê và giày bốt thành một đồng khối mà phân biệt. Bên tư vấn quản lý khá chặt chẽ về cách ăn mặc của nhân viên. Mặc dù không được ghi trong chính sách của công ty, phong cách ở đây khá khác biệt và mong muốn được thuộc về cái khối khác biệt đó quá mãnh liệt, đến nỗi đồng phục tự nhiên hình thành. Tất cả đám đàn ông đều cắt tóc ngắn, không râu không ria, sơ mi trắng và complê tối màu. Nhìn qua thì John chẳng khác biệt gì với cái đám đồng ấy, nhưng quanh anh ta tỏa ra cái gì đó khiến anh nổi bật. Tôi bắt đầu chăm chú nhìn từng hàng từng hàng, quét một lượt, chọn lọc, loại bỏ, cho đến khi ánh mắt tôi tìm thấy vị trí John đang ngồi. Anh ta tỏa ra một ánh hào quang. Tôi choáng váng với ảo ảnh. Lần này điều tôi lo sợ không phải là có chạy trốn được khỏi anh ta không, mà là tôi có còn muốn trốn chạy lần nữa hay không.

Tập đoàn mới sát nhập Peterson Windlooper có thời gian biểu làm việc kinh khủng. Hội thảo cuối cùng cũng kết thúc vào lúc 7 giờ 15, trước phiên họp buổi tối mười lăm phút. Tôi quăng vội bút và chiếc ví da Filofax vào túi và chạy về phòng khách sạn. Vệ sinh cá nhân hay làm đẹp? Mười lăm phút không đủ để tắm, chọn quần áo mặc và trang điểm lại. Tôi chọn đi tắm vì người đang dính nhớp nháp. Tôi như con hổ bị nhốt trong song sắt. Đầu tôi quay mòng mòng, tôi chẳng nghĩ được gì! Tôi sẽ không ăn nổi! Chắc chắn là như thế. Tôi thậm chí còn không thể thở nữa là! Trong đầu tôi đầy dấu chấm than! Tôi đang gặp rắc rối thật rồi.

Tôi nhanh chóng sửa lại tóc và tách nó ra thành các sợi nhỏ thay vì gom thành lọn xoắn. Tôi mặc một chiếc áo phông màu trắng tinh và xỏ tiếp vào bộ comple mà tôi đã mặc cả ngày. Bộ comple khiến chân tôi trông dài hơn, và quan trọng hơn, bằng việc mặc lại những thứ đã mặc cả ngày, trông tôi tự nhiên hơn mà không phải quá cầu kỳ trong việc ăn mặc. Tôi hy vọng sẽ làm anh ta ấn tượng. Ý nghĩ đó khiến tôi rùng mình. Tất nhiên việc này quá nguy hiểm, nhưng rõ ràng tôi không kiểm chế được.

Phòng hội thảo đông khủng khiếp. Tôi nhận ra món cocktail thảm họa - quá nhiều rượu cồn và quá nhiều tham vọng. Thay vì đứng ngoài cuộc chơi, vui vẻ cười trước những trò hề của các đồng nghiệp, tôi chạy ra khu vực trung tâm. Tôi vớ lấy một ly champagne khi người phục vụ đi qua, uống cạn thật nhanh rồi bỏ cái ly không xuống và chuẩn bị uống thêm ly nữa. Sam đứng nhìn tôi lấm lét.

“Trông cậu tuyệt lắm!”

Sam nhận ra ngay sự giả tạo cố ý của tôi. Đôi mắt to của Sam càng mở to hơn khi cô ấy hất đầu về phía ly rượu một cách thăm dò.

“Chỉ là tớ cần uống thôi mà,” tôi nhún vai gắt gỏng. Tôi không cần một người trông trẻ. Sam, người bạn tuyệt vời của tôi, cười khoan dung nhưng cũng nhẹ nhàng nhắc nhở: “Cẩn thận đấy Connie.”

“Ừ, tớ biết rồi.” Tôi trả lời. “Này, nếu tớ có vẻ định làm gì ngu ngốc, không biết cách tự trông chừng bản thân, cậu có đến trông chừng tớ không?”

“Có. Tớ hứa.” Cô ấy quả quyết. Tôi lạc lối. Nếu muốn kháng cự thì tôi đã chẳng phải nhờ Sam giúp. Một mặt tôi tự ngăn mình dừng lại trước khi đi quá xa. Nhưng tôi biết mình có thể chiến thắng Sam bất cứ lúc nào cần

thiết. Tôi muốn tạo ấn tượng về một cuộc đấu tranh đáng nể với lương tri. Nhưng trong thâm tâm, tôi biết sẽ chẳng có cuộc đấu tranh nào cả.

Được tôn trọng hoặc là ngược lại.

Tôi biết điều này vì tôi luôn quyết định rất nhanh chóng, từ việc gọi món cho đến việc chọn chõng.

Tôi chọn ngồi với Sam, mặc dù Sue đang ngồi với John. Đáng lẽ tôi đã ngồi với Sue hay John. Nhưng tôi đang câu giờ một chút. Lý do không phải là ngần ngại hay gì cả, mà là dự tính thì đúng hơn. Tôi biết nếu mình cứ kéo dài thời gian một chút thì anh ta sẽ muốn tôi hơn. Tôi vẫn thường làm như vậy để tăng lửa nhiệt tình của đối phương.

Buổi tối trôi qua nhanh chóng, Một sê ri hình ảnh của nhóm Technicolor và một mùi hăng hăng xộc lên: mùi nước hoa đắt tiền hòa lẫn với những cơ thể đầm đìa mồ hôi, mùi nước xốt thịt cừu và nước chấm bạc hà của Colman thoảng lẫn với mùi của những chiếc khay kim loại sản xuất hàng loạt. Xung quanh tôi là những tiếng ồn chói tai hòa trong niềm hân hoan vui thích. Phụ nữ mọi khi vẫn bó mình trong những bộ đồ công sở lịch lãm, nay bỗng như được giải thoát. Họ thậm chí còn khỏe hơn cả George Best^[10] khi đang thách nhau trò vật tay. Một số đồng nghiệp khác tẻ nhạt hơn thì đang nhảy điệu cancan trên mặt bàn. Một số người đang đội nón dạ tiệc còn thổi kèn Bariton bài quốc ca nữa. Tất cả những gì gọi là chuẩn mực đều trôi tuột ra cửa sổ. Chỉ còn tiếng người nói chuyện huyên náo không dứt, âm thanh vo ve ồn ào và người người hối hả đi lại trong phòng, cùng với tiếng thuych thuych của bát đĩa được đặt lên những tấm khăn trải bàn màu trắng, tiếng ly tách, chai lọ và vào nhau leng keng, tiếng dao đĩa va vào răng và đồ sứ và tiếng “bộp” mỗi khi nút chai rượu bật ra. Mọi người hò hét căng thẳng chỉ cốt để truyền tải được điểm cao trào trong câu chuyện. Tiếng cười, giọng nói khàn khàn vang lên chung quanh những chiếc bàn. Tiếng cười của những kẻ trốn chạy thành công. Không còn bị

trối buộc vào những mẩu chuyện phiếm lịch sự, kiểu cách giữa những người xa lạ, thậm chí cả mối quan tâm thân ái giữa các đồng nghiệp, cả căn phòng dường như bung ra trong hỗn loạn.

Tất cả chúng tôi đều hết mình cho buổi tiệc.

Rượu champagne khiến cổ họng tôi lạnh và khô rát. Một nghìn, một tỉ bong bóng nhỏ nhảy múa sung sướng trong miệng tôi.

“Không thể uống thêm được nữa,” tôi kêu ca với Sam khi cạn nốt chai cuối cùng còn lại trên bàn. Sam đưa cho tôi rượu trắng. Chỉ một giây sau ly rượu đã cạn, và chúng tôi chuyển sang rượu đỏ. Tôi giả vờ thích thú trước những cuộc chuyện trò ở bàn mình. Mặc dù mấy câu chuyện cười lẫn người kể đều không có gì đáng chê, và các câu trả miếng của tôi cũng nhanh và quái chiêu hơn bao giờ hết, tôi vẫn chỉ chú ý một phần vào những câu chuyện đó. Cổ tôi dài ra và người như choắt lại, da mềm ra như kẹo dẻo, rượu làm mặt tôi đỏ bừng, chắc giờ trông tôi giống một viên kẹo dâu. Tôi rướn người về phía trước, đặt khuỷu tay lên bàn, các ngón tay đan vào nhau và đỡ lấy cái cằm. Không được thoải mái cho lắm nhưng khêu gợi. Tôi cởi bỏ áo ngoài. Nóng quá. Có quá nhiều những con người đang đầy ham muốn ở trong cùng một căn phòng. Cánh tay tôi màu nâu đồng và săn chắc. Tôi biết mình quyến rũ. Lột xác và trở nên khêu gợi. Sự biến hóa tuyệt diệu này cũng không thể khiến tôi rời mắt khỏi anh ta.

“Thôi đi”, Sam đá tôi dưới gầm bàn.

“Thôi cái gì?”

“Cái cổ đang nghển lên kia kìa.”

Hơi ngại một chút, tôi cố nhìn đi chỗ khác nhưng hình như quá khó đối với tôi. Tôi ý thức được sự tồn tại của anh ta, theo đúng nghĩa của từ đó.

Tôi biết khi nào anh ta ngồi, khi nào anh ta đứng, khi nào uống, khi nào ăn hay là khi nào anh ta nhìn tôi. Tôi biết lúc nào anh ta cười nói, tán tỉnh, và tôi biết thứ anh ta luôn muốn có. Tôi. Rất nhiều lần tôi nhìn anh ta chăm chăm trong vô thức và được đáp trả bằng ánh mắt của anh. Nó xoa dịu tôi, khiến tôi biết rằng anh đang nhìn tôi, biết rằng anh ta vẫn đang hiện diện. Đâu đó trong thế giới của tôi. Tôi không biết tại sao nó lại có thể xoa dịu tôi. Rượu làm tôi không còn nghĩ được gì cả. Anh ta là một kẻ đầy ma lực khiến người ta thèm muốn. Tôi thèm khát anh ta. Mọi người lúc nào cũng vội vàng kết luận rằng “tôi chưa bao giờ có cảm giác như vậy”, và tôi luôn nghi ngờ trước những câu nói đó.

Đã vậy thì tôi chắc chắn chưa bao giờ tôi có cảm giác như thế này.

Tôi cố ý tránh xa John, nhưng cùng lúc lại không ngừng kiếm tìm anh ta. Không thực sự ở bên, nhưng tôi luôn cố tìm cách nằm trong tầm mắt John. Anh ta không tránh được tôi, nhưng cũng không thể có được tôi. Căn phòng như thu mình vào thành một mớ hỗn độn om sòm. Những câu đùa cợt và rượu tuôn như suối. Khi mọi người gần như nhảy hết từ bàn này qua bàn khác, quyến rũ tán tỉnh nhau, phản đối nhau, hòa nhập với nhau, thì tôi tới chỗ John. Anh ta ngồi một mình với tách cà phê và xô cô la bạc hà, những cái nắp chai được mở, hàng tá những ly rượu chỉ còn với một nửa. Tôi biết anh ta rất hòa đồng, và liệu thu mình lại như thế này có phải là một dấu hiệu cho thấy anh đang chờ đợi tôi? Không một chút khiếm tốn giả tạo, tôi ngồi vào bên cạnh John. Anh châm một điếu thuốc và đưa cho tôi, rồi châm thêm điếu nữa. Kể từ hồi mười một tuổi tập tành hút thuốc trong một ngôi nhà gỗ ở nhà bạn tới giờ, tôi không hút thêm một điếu. Nhưng tôi lập tức cầm ngay điếu thuốc từ tay anh ta và hút. Bây giờ có lẽ không phải lúc để tuyên truyền cho anh ta rằng hút thuốc lá có thể gây ung thư phổi.

“Cô cũng biết mà. Không tránh được đâu.” Anh ta tỏ ra quả quyết. Cảm giác co thắt nơi cửa mình và cổ họng đắng ngắt bắt buộc tôi phải thừa nhận

rằng anh ta đã đúng. Tôi đang sống sờ sờ, và đây không phải là một giấc mơ.

“Không, không phải là không tránh được.” Tôi lặp bặp. “Không phải, không phải.” Tôi lặp lại mà chính tôi cũng chẳng tin ở lời nói của mình.

“Cô thật lạ lùng. Cô cứ nói là không muốn có tôi, nhưng việc cô nói chuyện với tôi thế này đã phản lại lời nói của cô rồi.” Anh ta cười một mình. “Cô tự chống lại bản thân quá đấy!”

Nghe anh ta nói có vẻ chắc như tay phải nắm tay trái vậy. Tôi đứng lên và huých phải cái bàn.

“Cô say rồi hả?” Anh ta chêm một câu bình luận và nhe răng cười. Chúng tôi đều biết anh ta đang hy vọng có được tôi. Sẽ không có chuyện đó đâu. Tôi quay trở lại chỗ của mình, chơi trò dự đoán, không phải “liệu rằng” mà là khi nào thì anh ta sẽ mò sang đây.

Đầu tôi đang quay mòng.

Tôi đẩy qua đẩy lại chỗ thức ăn trên đĩa, nhưng không hiểu sao chẳng cho được cái gì lên miệng.

“Chán ăn rồi à?” Mắt Sam lóe lên vẻ ngạc nhiên. “Nhẹ nhàng, chậm chạp, nhưng cậu đang tán tỉnh một cách rõ ràng.”

“Cậu nghĩ thế à? Tớ thì nghĩ mình làm cũng khá tốt đấy chứ.” Tôi nói nước đôi.

“Cậu có chồng rồi đấy.” Cậu ta tuyên bố một thái độ chân thành đến mức không cần thiết. Tôi liếc Sam. Sam tiếp tục: “Tán tỉnh một chút cũng được, miễn là cậu tự biết đi tới đâu và khi nào phải dừng lại. Chỗ nào là giới

hạn.” Tôi mỉm cười và đu đưa trên cái ghế. Tôi biết điều gì đang đến với mình. Ổn Chúa là như vậy!

“Tớ sẽ uống thêm một ly nữa.” Sam cố rót thêm rượu vang đỏ vào ly nhưng rượu không vào trong mà đi lệch ra ngoài. “Chết tiệt!” Sam đổ luôn muối lên cái khăn trải bàn, tạo thành một ngọn núi tí hon trên biển đỏ.

“Không phải cho tớ,” tôi vừa nói vừa rót cho mình một ly khác. “Tớ uống đủ rồi.” Cả hai chúng tôi cười rúc rích.

“Còn hơn cả đủ. Cậu uống cả đồng rồi.”

“Mọi người cũng thế còn gì.” Tôi cự lại.

Mặc dù mới chỉ 10 giờ 30 tối nhưng đưa được ly lên đến miệng mà không làm tràn rượu ra ngoài đã trở thành một thách thức đối với tôi. Những người phục vụ đang lau dọn xung quanh chúng tôi và ban quản lý thì đang ra sức thúc giục chúng tôi ngừng uống để sáng mai còn đi họp. Tuy nhiên việc họ không trả tiền cho thêm một ly rượu nào nữa dường như lại phản tác dụng. Phần lớn mọi người lang thang trong khách sạn, tới phía quầy bar nơi đồ uống được bán với giá cắt cổ. Dự định của chúng tôi là cho chúng vào tiền “phát sinh trong quá trình cố vấn.” Đột nhiên giữa đám hỗn loạn, John xuất hiện ngay bên cạnh tôi. Anh ta để tay phải lên đầu tôi, xoay đầu tôi về phía anh ta và hôn tôi. Ngay ở đó, trước mặt tất cả mọi người.

Ấm áp, đôi môi đầy đặn khiến người ta rung động.

Rượu champagne ợ lên cổ và xèo xèo quanh miệng tôi, bong bóng rượu và không khí giống như tinh dịch trào ra trong một cuộc hoan lạc bất ngờ. Nụ hôn mỏng manh nhưng mạnh mẽ. Rõ ràng không phải nụ hôn xã giao giữa hai người bạn. Nó làm cả đám đông lắng lại. Đám phụ nữ giận dữ vì John chọn hôn tôi. Còn phái mày râu miễn cưỡng phải ngưỡng mộ, vì họ đã

thấy tôi cũng hôn lại anh ta. Tôi ngó quanh tìm Sam, cô ấy không lảng vảng quanh đây. Đôi môi vừa mềm vừa săn chắc. Cảm giác khi hôn anh ta thật khác biệt. Khác với Luke, tôi nghĩ vậy.

Một nụ hôn tuyệt vời, đầy hứa hẹn và nhiệt tình.

“Chắc tôi phải rời cái đồng rác này thôi.” Anh ta đưa mắt về phía quầy bar khách sạn với vẻ chê bai. Thường thì tôi rất khó chịu khi người ta gợi ý chuyển địa điểm đóng quân. Tôi lúc đó gần như đã say mềm khi ý tưởng đó được nêu ra, và thực lòng tôi muốn ở đây hơn.

Địa điểm mới chắc có nhiều chậu cảnh nhân tạo hơn, nhiều thể loại nhạc rẻ tiền hơn và rượu cồn cũng đắt tiền hơn. Đúng là cỏ bên kia đồi thế nào cũng xanh hơn. Biết thế nhưng khi John nói điều này, tôi lại cảm thấy đây là ý kiến sáng suốt nhất mà tôi từng nghe.

Sáng suốt.

Sững sốt.

Sam đã định dừng lại, nhưng Sue lại là một trong số khoảng mười lăm người tới trung tâm Paris này cốt để tìm những quán bar tao nhã và các hộp đêm. Sam vác bộ mặt kinh khủng khi tôi đang cúi mình chui vào taxi.

“Trông chừng Sue nhé.” Cô nói líu nhíu. Sue gật đầu rồi vươn người ra khỏi cái ô tô nôn thốc tháo, chỉ còn một chút vương lại trên tóc cô. Tôi cứ khăng khăng là mình không hề say, nói với Sue là tôi yêu cô ấy và gợi ý rằng chúng tôi nên tìm một quán bar karaoke.

Chúng tôi xuống xe, ngạc nhiên là lần đầu tiên chúng tôi không chọn phải một quán bar tồi tàn. Thật ra, cái gã trên đầu của đoàn tùy tùng taxi đã chọn sẵn nơi cho chúng tôi đến. Chúng tôi hào phóng cho gã lái xe một

đồng tiền boa, kẻ đang kêu gào “Mấy con lợn Anh”. Mặc dù ngay lúc đó anh ta không nhận ra đến bãi nôn sau xe anh ta, và tôi phải thừa nhận là lời buộc tội của anh ta cũng phần nào có lý. Gã lái chiếc taxi đi sau chúng tôi thông minh hơn một chút khi bắt khách tự dùng cà vạt lau cái bãi nôn của hẳn.

Quán bar nhỏ, đầy khói thuốc và chật cứng khách địa phương. Một thành quả. Chúng tôi cố giảm tông nó một chút nhưng không phải hạ thấp nó. Ngay lập tức tôi nhìn thấy John đang vẫy tôi tới bàn của anh ta.

“Mọi người sơ tán ra bàn khác đi, để chỗ cho cô ấy.” John nói với hội bạn. Có khoảng năm, sáu người đang ngồi quay xung quanh bàn. Tôi biết trước đó là những người tôi không bao giờ muốn gặp.

Anh ta quay sang phía tôi.

“Vậy em đã ngủ với bao nhiêu người tất cả rồi nhỉ?”

“Câu đó có hơi thẳng quá không?”

“À, em không đếm nổi nữa rồi đúng không?” Anh ta cười ranh mãnh. Một vẻ vênh vênh tự đắc, tự tin và dữ dội.

Giống như khi ở Blackpool, cuộc nói chuyện của chúng tôi chỉ xoay quanh sex. Anh ta thấy tôi sexy thế nào. Tôi thấy anh ta sexy ra sao. Chúng tôi nói về cường độ, tần suất, thời gian và nơi chốn của mỗi lần làm chuyện đó. Chúng tôi ngồi so sánh. Anh ta đánh bại tôi bằng số lượng, còn tôi hơn anh ta ở tính đa dạng. Tôi miêu tả rõ tới từng chi tiết, từ những cuộc chinh phục (đếm không xuê) đến kết quả sau này (vui sướng như thế nào). Tôi cảm thấy mình sexy và từng trải, không hề dễ tổn thương hay ngu xuẩn chút nào. Anh ta hiểu tất cả. Anh ta cũng chẳng khác gì tôi, thậm chí còn

chẳng bằng tôi. Anh ta từng ngủ với đủ loại phụ nữ, kể cả loại dâm ô nhất, thật ảm tượng. Và cũng đầy thử thách.

“Được làm đàn ông thích nhỉ!”

“Tại sao?”

“Đàn ông tha hồ làm trò xấu xa với phái kia rồi biến thẳng.”

“Thật không may”

“Không phải sao?”

Anh ta đang giao động, giữa việc cầu xin tôi ngủ với anh ta và trừng trị tôi vì tôi dám nói không. Anh ta cứ hết nhìn chăm chú vào thân hình quyến rũ của tôi, rồi lại giơ tay lên trời đầy tuyệt vọng. Đúng là một cách thăm dò xa xỉ và không cưỡng lại được. Tôi không thể từ chối anh ta. Tôi không muốn. Tôi cảm thấy mình vô cùng thiếu trách nhiệm, đê mê và phi lý. Tôi ngưỡng mộ anh ta.

“Thừa nhận đi, anh biết tôi đang nói gì mà. Chỉ là anh thấy không quen khi người khác biết được điều đó thôi.” Tôi đang miêu tả cảm giác tuyệt vời đó khi bạn nắm rõ người khác như lòng bàn tay.

“Em kỳ cục thật.”

“Không bằng anh đâu.”

“Tôi thú nhận.” Ánh mắt anh ta ngưng lại trên người tôi. Anh ta quay đi, rồi quay lại và lắc đầu cười. Tôi tự hỏi không biết anh ta đang nghĩ cái gì nữa. Chắc là anh ta yêu tôi rồi.

“Em thích chơi trò gì không ?” John trêu chọc.

“Có.” Tôi trả lời và thêm một câu đầy ve vãn: nhất là trò mà tôi giành phần thắng.

“Chơi cờ nhảy nhé?” Hừm, tôi đang hy vọng trò bác sĩ, y tá hay trò đóng vai bố mẹ cơ. Không hiểu anh ta lôi từ đâu ra một cái hộp bằng gỗ. Chúng tôi đang ngồi trong một trong những quán bar có phục vụ cả bài tú lơ khơ, cờ vua và cờ nhảy, nhằm mua vui cho khách khứa khi họ dùng đồ uống. Tôi nhận ra nó được thiết kế cho những người chẳng có chuyện gì để nói với nhau. Nhưng John đã trấn an tôi là nó dành cho những gã muốn gợi ý trò đánh bài cờ quần áo.

“Em chọn quân trắng hay quân đen?” John hỏi.

“Tôi chọn trắng”

“Nhưng không đầy đủ.”

“Anh quân đen.”

“Cũng không đầy đủ.” Anh ta nói rất chậm và rõ ràng. Tôi cẩn thận xếp những quân trắng vào đúng vị trí. Còn anh ta một tay cầm một quân đen, tay kia quân trắng.

“Để chọn xem người nào đi trước ấy mà.”

Tôi chỉ một tay. Là quân đen. Mắt anh ta sáng long lanh. Tôi nhún vai. Cạnh tranh chứ đâu phải chiến tranh. Chúng tôi đang bất phân thắng bại. Nhưng tôi cảm giác mình không thể rời mắt khỏi anh ta để tập trung được vào bàn cờ. Sự phân tán làm tôi không nghĩ được cái gì nên hờn, chân tay hấp tấp. Anh ta là tay cờ bạc nhiều kinh nghiệm nên chơi một ván đầy kỹ

năng và mưu mẹo. Tôi không hiểu gì nên cứ hồn nhiên ăn quân, dù biết làm thế là liều mạng và có thể mất những quân quan trọng. Giờ anh ta bắt đầu nhờn nhờn, mỗi một quân bị ăn là một ly Jack Daniel được cạn.

“Em đang chơi để thắng à?” anh ta hỏi với giọng điệu đầy ngờ vực sau khi tôi mất một quân và đẩy một quân khác vào chỗ hiểm sau một nước đi hấp tấp.

“Luôn là như thế,” tôi cười khúc khích, đưa ly rượu lên miệng. Tôi giả vờ lo lắng và bối rối bằng động tác cắn chặt môi, như chuẩn bị bật máu đến nơi. Tôi nghĩ là hiệu quả sẽ mang tính khêu gợi. Tôi đang cố gia công cho cái vẻ gợi tình sẵn có của mình.

“Đoạn này em phải nhảy rồi đấy,” anh ta nhắc tôi, “em biết là tôi sẽ không nương tay đâu đấy.” Tôi cũng mong thế. “Đầu tiên em ăn quân của anh,” anh ta nói chậm rãi và đồng dục, “rồi sau đó,” anh ta ngưng một chút, “đến lượt anh ăn em.” Anh ta ăn quân vua của tôi. Tôi chỉ muốn được anh ta ăn.

“Ôi, sao tôi ngu thế nhỉ, thế mà không nhìn ra.” Tôi dựa lại vào thành ghế, trong giây lát làm bộ mặt của kẻ chiến bại. Nhưng thật ra tôi đâu có quan tâm mấy. Tôi còn đang bận suy nghĩ về cái câu ẩn ý bên trên. “Ở ngay trước mắt như vậy mà...” tôi cuốn lọn tóc của mình quanh ngón trỏ, với hy vọng là trông mình sẽ dễ thương và nữ tính.

“Nhưng ngay cả khi nhìn ra em cũng đâu có làm gì được.”

“Thì ít ra tôi cũng có thể tự giúp mình chút gì đó chứ?” Tôi cười khúc khích, tự phục khả năng ve vãn tinh tế của mình sau suốt ba mươi lăm năm luyện tập.

“Không, một khi đã đặt ra kế hoạch tấn công và em kiên quyết theo đuổi nó thì em sẽ chẳng làm được gì khác, ngoài việc đứng nhìn hậu quả của nó”. Nghe vui nhỉ. Anh ta vừa phát biểu một điều hiển nhiên.

“Anh say rồi.” Tôi nói băng quơ, nhưng cùng lúc giống như nói với tất cả mọi người trong quán.

“Tất nhiên, nhưng ngay cả khi say, tôi cũng vẫn rất nghiêm túc.”

Âm cuối trong chữ nghiêm túc bay thoảng trong không khí và lơ lửng ở đó.

“Đến lượt của anh đấy, trò chơi vẫn chưa kết thúc mà.”

“Chưa, chắc chắn là chưa rồi.” Anh ta nhìn chăm chăm vào cái bàn cờ, trên đó có hai vua một tốt trắng và ba vua một tốt đen.

“Lúc nào cũng trong thế cầm hòa nhỉ. Đêm nay bất phân thắng bại rồi.”

“Anh thực sự muốn thắng không?” Tôi hỏi trong khi tay đang dịch chuyển quân vua.

“Có chứ.” Anh ta đẩy một quân trên bàn cờ, dừng lại một lúc rồi buông tay ra.

“Thế anh muốn tôi thua à?” tôi lý lẽ và đi thêm một nước.

Anh ta nhanh chóng đáp trả, “Không, tôi muốn cả hai chúng ta đều thắng. Anh ta đi thêm một nước nữa.

“Một trận hòa nghe ngớ ngẩn lắm, chẳng đem lại kết quả gì.” Đến lượt của tôi.

“VẬY em muốn ai thắng?” đến lượt của John.

“Anh.” Tôi ngân cái âm cuối trong không khí đưa mắt lên thăm dò phản ứng của anh ta.

Anh ta đi thêm một nước nữa và ăn quân cuối cùng của tôi. “Mệnh lệnh của em được thi hành.”

Sau đó chúng tôi nhảy. Ngay ở đó, trong quán bar nhỏ với khoảng ba mươi người đang quay cuồng trên cái sàn nhảy chỉ rộng bằng một cái khăn tay. Anh ta là đàn ông, và là người Bắc nên anh không để tôi thực hiện cú xoay vòng solo trong điệu “Dirty Dancing”, nhưng anh ta là một vũ công giỏi. Nghe có vẻ vớ vẩn nhưng điều đó rất quan trọng với tôi. Đó là điểm để phân biệt. Không phải gã đàn ông nào cũng nhảy giỏi, nhưng hầu như đều xứng xứng tự nhận sẽ cho John Travolta lác mắt hay Michael Jackson cũng phải đi theo làm đệ tử. Và hơn nữa, điều đó còn cho thấy một triển vọng. Nhảy giỏi cũng có nghĩa là *rất* yêu sex. Tôi cảm nhận được mùi nhục dục toát ra từ cơ thể mình. Quần lót của tôi đã ướt sũng vì thèm khát anh ta, có lẽ giờ cầm vắt cũng ra nước. Cảm giác ham muốn đến quặn quại khổ sở - và đáng lẽ điều đó phải làm tôi xấu hổ mới phải. Nhưng không, tôi càng thấy hứng thú hơn. Điệu nhảy khiến bộ phận sinh dục của tôi và anh ta chà xát lên nhau. Cái xoay hông nhẹ nhàng để lại một chút để người ta tha hồ tưởng tượng. Nhạc bắt đầu nhanh dần, chúng tôi thả mình theo tiếng nhạc và xoay khắp sàn nhảy. Tôi ghen tị cả với những giọt mồ hôi trên trán John, khi chúng chảy dài xuống thái dương và đôi gò má anh. Tôi cũng muốn được giống như chúng, trượt dần xuống trên cơ thể ấy. Chúng tôi quay lại bàn, nơi một đồng con trai đang tụ tập cãi nhau om sòm về một cuộc vật tay. Chúng tôi quyết định nhân cơ hội này bí mật rút lui.

Màn đêm bên ngoài trong lành và lạnh lẽo. Không khí lạnh luồn vào tay áo như cắt vào da thịt tôi. Anh ta choàng tay qua người để giữ ấm cho tôi

và gọi một chiếc taxi. Anh ta giỏi thật. Mọi hành động đều gọi tình, mà cái đó thì không thể học, không thể dạy, và không thể nhờ nhét. Như thường lệ, taxi ở Pháp chạy như không thiết sống. Thế nhưng thay vì ngồi bầu chặt vào ghế trước, nguyên rủa “trời ơi tại sao lại không có dây an toàn nhỉ” thì tôi lại chủ động thúc anh ta đi nhanh nữa lên. Giờ thì chắc xe ngựa của Ben Hur cũng chẳng đuổi kịp tôi. Chúng tôi không nói chuyện trên xe. Chẳng có gì để nói.

Chúng tôi đi qua bàn lễ tân, John nắm tay tôi. Tôi nghĩ hành động đó cho thấy sự thẳng thắn ở anh ta.

“Phòng của tôi đây”, anh ta chú thích. Đã lâu rồi tôi chưa hẹn hò với người nào mới, và dù có quên hết cảm giác khi đó thì tôi cũng vẫn nhớ được những thứ cơ bản nhất. Anh ta đang dò dẫm với cái chìa khóa, còn tôi thì cọ cọ bàn chân tê cứng ra sau bắp chân. Miếng đệm thịt dưới ngón chân cái sưng u lên vì cái giày chết tiệt. Da mặt tôi căng lên và mệt mỏi. *Đáng ra* tôi phải cảm thấy tồi tệ lắm mới phải. Anh ta mở cửa phòng và lúc này tôi là người được quyền lựa chọn.

Hoặc là bước vào.

Hoặc là không.

John đẩy tôi vào tường và hôn tôi không dứt. Chân trái tôi quắp chặt lấy anh ta. Tay tôi bắt đầu khám phá cơ thể ấy, trong khi tay anh đang đóng cửa và cởi vớ đôi giày. Không còn chút giả tạo, e dè nào nữa. Tôi nằm vật ra giường và anh đang ở trên người tôi. John cởi chiếc áo khoác đẩy mùi mồ hôi của tôi ra và dính chặt lấy tôi. Cái áo rơi xuống sàn, một luồng không khí lạnh thoảng qua da tôi, nâng tôi lên, giải thoát cho tôi và quét qua cánh tay tôi. Tôi đá đôi giày ra khỏi chân, các ngón chân tự nhảy những điệu hân hoan. Dường như anh dồn cả tâm trí cho nụ hôn sâu, khéo léo và khát khao kiếm tìm. Anh bắt đầu vuốt ve lên da tôi, động chạm lên cơ thể tôi. Tôi

muốn có anh. Tôi vẫn nghe thấy bản thân nhắc nhở rằng phải nói *không*. Dường như đây là âm tiết đơn điệu duy nhất mà cổ họng tôi cố nói, nhưng cơ thể tôi lại nói *có*. Lưng tôi cong lên, đùi run rẩy và đầu óc thì quay cuồng, CỨ THẾ.

CỨ THẾ NHÉ. Anh mơn trớn bờ vai và cổ tôi, rồi đến hông, bụng, và sau đó là hai bên đùi. Anh ta đang bận rộn với hai bầu ngực tôi, còn tôi nóng lòng chỉ muốn ấn tay anh xuống dưới chỗ cạp quần. Lúc này quần tôi đã ướt đầm. Anh ta vẫn chậm rãi, chậm rãi trên ngực tôi, xoay tròn hai núm vú đã cương cứng của tôi. LUKE.

“Dừng lại.” Tôi đẩy anh ta ra, đứng lên và chạy ra một góc khác. Việc đó chẳng làm anh ta thối chí. John im lặng nhìn tôi trong khi tôi châm thuốc lá.

Chuyện này rõ ràng chẳng làm tôi thoải mái chút nào. Tôi đập điều thuốc.

“Tôi chẳng có mặt mũi nào nữa.”

“Vì ngoại tình à?” anh ta hỏi, hiểu lầm ý của tôi.

“Không, chuyện hút thuốc. Lúc hút thuốc trông tôi không ra sao cả. Thậm chí rất khó coi. Trông tôi tức cười lắm.” Sự thật kỳ quái này có lẽ đã cứu tôi khỏi cảnh chết tức tưởi. Mặc dù tôi đã được chuẩn bị để kìm hãm sự phát triển của xương sống bằng cách mặc Wonderbra, và tăng nguy cơ giãn mạch, hậu quả của việc ních trong những đôi giày 12 inch, thì ít nhất những mối hiểm họa sức khỏe đó cũng chỉ góp thêm vào hậu quả chung.

“Em tuyệt lắm, tôi muốn có em.” John nói. Tôi nhìn John. Anh ta đang nhìn tôi không chớp mắt, như thể anh ta đã lạc trên sa mạc mười lăm ngày và tôi là người phụ nữ đầu tiên anh ta nhìn thấy vậy. Cảm xúc trào lên trong chúng tôi.

“Em muốn uống gì không?” Anh mở chiếc tủ mini và lôi ra một lon bia, giật nắp uống. Tôi nghe được tiếng ợ hơi, sau đó anh ta đang lấy mu bàn tay lau qua miệng. “Tôi xin lỗi”, John cười xòa. Anh ta giống như một đứa trẻ bị phát hiện khi đang nghịch với diêm. “Xin lỗi, nhưng thực tình cũng đáng để mạo hiểm một chút mà.” Anh ta lại lôi ra thêm một chai whisky nhỏ, mở nắp và uống cạn. John lấy một chai nữa trong tủ và ném về phía tôi. Thật ngạc nhiên, tôi bình thần bắt được nó với một tay.

“Connie, ngực em đẹp tuyệt. Em quả là...” Anh ta dừng câu nói và thay vào đó là cái lắc đầu. Hai đầu vú tôi dường như cũng nghe được những lời anh ta nói, lưng tôi thẳng lên và ngực ưỡn ra. Vài tháng tập bụng có lẽ cũng chẳng thể đem lại được một tư thế như nòng súng ca nông như vậy. Tôi nhìn xuống chúng, Đúng là tuyệt thật, trông chúng giống như bộ ngực tôi vẫn lén kiểm tra sau khi tập thể hình xong - bài kiểm tra với quỳ tím: ngực tôi có đẹp hơn, đầy hơn không? Không chỉ ngực, mà tôi kiểm tra cả bụng xem có phẳng, mịn không, da bị rạn nhiều không hay móng có chảy xệ hay không. Những công tác kiểm tra hết sức thường tình với phụ nữ, họ có thể làm khi đang chống móng hơ tóc, hay đang hỏi xin ai ít tiền lẻ mua hàng. Chẳng có gì lạ cả. Không có gì vô duyên cả. Không giống như cái cách mà John đang chăm chăm nhìn tôi với sự ngưỡng mộ và thèm khát hiện lên rõ rệt.

“Tôi phải vào nhà vệ sinh một chút.” Tôi cố đi lướt qua John, nhưng anh ta đã giữ tôi lại và ôm tôi thật chặt. Có phải là tôi đã chết và giờ đang ở thiên đường hay không? Nếu vậy cũng chẳng sao. Tôi có thể sống như thế này, chẳng sao cả.

Tôi vào phòng tắm và tìm tòi quanh quần xem John là kiểu người như thế nào. Tôi nghĩ anh ta sạch sẽ và cầu kỳ (đem xà bông theo chứ không dùng xà bông khách sạn, sữa tắm, lăn toàn thân, dầu gội đầu). John đeo kính sát trùng (loại dùng hàng ngày, cho thấy lối sống gấp gáp và ưa tiện

lợi của anh ta, hoặc đơn giản chỉ là John dị ứng với loại kính cứng dùng nhiều lần), thu nhập của anh ta khá cao (xà phòng, sữa tắm, dầu gội đều thuộc loại đắt tiền).

Tôi cảm thấy một sự gấn bó đến kỳ lạ.

Ngồi trong toilet, tôi cố trấn tĩnh. Lavabo bằng sứ mát lạnh phần nào khiến tôi dễ chịu, ít ra thì cũng là cái gì quen thuộc. *Luke*. Mạch máu trong người tôi đang đập nhanh hơn, tim đập thình thình trong ngực. Dường như tôi có thể thấy điều đó. Tôi lập một kế hoạch. Và kế hoạch là đây: sau khi ra khỏi nhà tắm, tôi sẽ ngồi trên trường kỷ và tránh xa cái giường ra. Chúng tôi vẫn có thể là bạn cơ mà. Chúng tôi vẫn có thể nói chuyện với nhau, cười đùa, và sau đó tôi có thể lịch sự nói chúc ngủ ngon và quay về phòng của tôi.

Một mình.

Tôi luyện tập cho lúc ra về. “Rất vui được nói chuyện với anh, nhưng tôi phải đi rồi.” Vui vẻ và ngắn gọn thôi. Tôi phải giữ nguyên quyết tâm đó trong thời gian đi từ trong phòng ra đến cửa. “Cảm ơn vì mấy chai rượu, nhưng tốt nhất là tôi nên đi.” Không, tốt nhất là không nên ám chỉ điều gì mang tính gợi tình như vậy. “Nếu mọi thứ không diễn ra như vừa rồi thì tốt quá, nhưng chuyện gì đến cũng đến rồi, tốt nhất tôi nên rời khỏi đây. Chúc ngủ ngon.” Nghe có vẻ luyện tiếc quá. “Uhm, hẹn anh khi khác và ở một nơi khác nhé. Giờ tôi phải rời khỏi đây thôi.” Nghe điện ảnh quá. Rắc rối thật. Khi tôi đang lúng búng với đồng lời thoại thì John gọi vào:

“Em đang nói gì thế, Connie? Tôi không nghe rõ gì cả.”

“À, không có gì đâu.” Tôi làm công tác vệ sinh rồi nhanh chóng quay trở ra phòng ngủ.

Choáng.

Anh ta chẳng mặc gì cả.

Anh ta cao to lộng lẫy. Anh ta đứng đó, mỉm cười với tôi, tự thỏa mãn mình với những gì anh ta có thể đem lại cho tôi. Anh ta rất đàn ông, quá lớn. Anh ta quá nam tính, quá lớn. Anh ta quá gợi tình, quá lớn. Cái của anh ta *quá lớn*. Nhưng quá lớn không phải là tất cả. Tôi thực sự là người yêu chất lượng hơn là số lượng. Những vuốt ve, hôn hít của John là bằng chứng hùng hồn cho thấy “chất lượng” của anh ta như thế nào. Một sự kết hợp hoàn hảo.

Tim anh ta đang đập mạnh. Anh ta muốn tôi một cách tự nhiên, không hề che đậy.

Tôi có thể thấy ham muốn của anh qua cậu nhỏ có kích thước vĩ đại, căng cứng của anh. Nó đẹp thật. Tôi đi lướt qua anh và thầm thì “Tôi rất vui, nhưng đến lúc phải đi rồi.”

Anh chuyển động một chút xíu rồi mỉm cười.

“Cảm ơn về đồ uống, nhưng tốt nhất là tôi nên ra khỏi đây.”

Chỉ một chuyển động nhỏ thôi, nhưng cũng đủ làm đầu ‘thằng bé’ cọ vào đùi tôi.

“Uhm, hẹn anh khi khác và ở một nơi khác nhé. Giờ tôi phải rời khỏi đây thôi.”

Tôi cảm giác như một tia laze vừa xuyên qua da thịt tôi.

”Nếu mọi thứ không diễn ra như vừa rồi thì tốt quá, nhưng chuyện gì đến cũng đến rồi, tốt nhất tôi nên rời khỏi đây. Chúc ngủ ngon.”

Mồm nói thế nhưng chân tôi lại không bước về phía cánh cửa. Anh ta làm tôi thật lòng thích thú. Tôi đã quen với mùi da thịt không thể lẫn vào đâu được của anh ta. Làn da như em bé được thoa kem cần thận sau khi tắm buổi chiều vào giờ uống trà. Đầu ‘thằng bé’ của anh ta vừa mịn như lụa vừa cứng như đá, giống như móng vuốt của con thỏ vậy. Anh ta rướn người về phía trước, hôn lên khoe môi tôi. Tôi nói lẩm bẩm “*Vừa rồi* tôi rất vui, nhưng *giờ* tôi phải về đây.” Anh ta hôn tôi lần nữa và gật gật cái đầu.

“Cảm ơn vì... tất cả”, tôi hôn lại anh ta “... nhưng chúng ta không nên thế này nữa”, tôi lắc đầu và quay đi. “Ý tôi là, tôi phải về phòng đây”. Anh ta tiến lại gần tôi hơn nữa và bắt đầu dùng ngón cái cọ vào cổ tôi. John lặng lẽ nhìn tôi, còn tôi chỉ thầm thì “vậy... khi khác... ở chỗ khác nhé... tôi phải đi đây.” Nếu sự việc không diễn ra như vừa rồi thì có thể... nhưng việc gì đến cũng đến rồi... Anh ta không một mảnh vải trên người dồn tôi vào một góc, tôi nghĩ hành động của anh ta là chân thật. Tôi phản kháng nhưng yếu ớt, vì thâm tâm tôi vẫn muốn được như thế này.

Tôi vẫn mặc nguyên quần áo, nhưng có lẽ cơ thể tôi vừa teo lại thì phải. Mớ quần áo trên người giờ như cái lều của một hướng đạo sinh, rộng thênh thang, tha hồ để giở những trò “quỷ quái”. Anh ta tìm được đường vào mọi góc ngách trên cơ thể tôi. Anh ta hôn tôi ở những nơi thông thường nhất: vén chiếc áo phông lên, hôn lên bụng, eo và ngực tôi; bên dưới cặp quần anh ta hôn lên hông và xương chậu. Từng bước nhẹ nhàng mở áo sơ mi rồi hôn lên cổ và hai vai, đầu và tóc của tôi. Và hôn tôi cả ở những nơi “bất bình thường” nhất: mi mắt, mí mắt, mũi. Tôi cũng hôn anh cho thỏa sức. Khi anh ta đưa ngón tay vào bên trong, tôi đã kịp lên đến đỉnh và ướm nhẹp. Những ngón tay lạnh giá trên làn da trắng nóng bỏng. Tôi ra ngay lập tức, chất dịch bắn vọt lên tay anh. Tôi nắm lấy ‘thằng bé’ của anh và làm động tác đưa lên đưa xuống đều đặn, cho đến khi anh cũng ra trên bụng tôi.

Chúng tôi uống rượu, nói chuyện và cười đùa suốt cả đêm và sang cả sáng hôm sau. Anh ra vài lần và tôi cũng vậy. Tôi nhìn đồng hồ: năm giờ sáng. Nhục dục và bia rượu cuối cùng đã áp đảo được tôi. Tôi nhắm mắt lại.

Anh ôm tôi.

Run rẩy vì sung sướng và vì kiệt sức, tôi lần tìm giày và áo khoác. Anh ta vẫn đang ngủ rất ngon lành. Nhìn anh thật đẹp. Tôi cúi xuống hôn anh khiến anh thức giấc. John choàng tay qua ôm lấy người tôi.

“Máy giờ rồi?” anh hỏi.

“Bảy giờ.”

“Em đi à?”

“Vâng, còn phải đi một số nơi, gặp một số người.”

“Đừng đi.”

“Phải đi mà.”

Nói đoạn anh ngủ tiếp, trước cả khi tôi ra khỏi nhà.

Những dấu vết trên sàn nhà sẽ không còn ở đó. Và bốn bức tường đang nhạt nhòa vào nhau. Tôi quay lại phòng và mở nước nóng tắm, cũng là lúc tôi nhận ra mình vẫn còn đi nguyên đôi tất. Việc ăn mặc giờ trở thành những câu đố IQ của MENSA[11]. Tôi đi theo mùi của thịt nướng và trứng cho tới khi tìm được phòng ăn. Khi ý thức bắt đầu hoạt động bình thường tôi mới nhận thấy cả đám người dưới kia đều có dấu tích của vụ trụ lạc

đêm qua. Mặt họ sưng lên như những cái mông khi bị đánh vậy. Tôi, trái lại, trông siêu ngây thơ.

“Ở đâu cũng thấy cậu nhỉ?” Sue ở đâu ra đột ngột buông một câu, khiến tôi phụt cả cà phê vào trứng và nhúng cả tay áo vào nước sốt cà chua.

“Cậu ăn món rán vào buổi sáng à? Chẳng giống cậu chút nào.” Sam nhận xét. Cậu ta nói đúng - tôi mới ăn sáng bằng món rán ba lần trong đời. Lúc nào tôi cũng lo lắng về chất béo bão hòa. Ừ, chắc là mọi thứ đang dần thay đổi. Có thể tôi quá khắt khe với bản thân và có lẽ cần phải thay đổi một số thứ.

“Tớ thích trứng rán,” tôi tự vệ. Trong lúc quản trí, tôi thêm vào “trứng không được thụ tinh ấy.”

Sam tròn mắt. “Cậu bị dư chấn sau khi say à? Lẽ ra tớ không bao giờ để cậu ra ngoài một mình đêm hôm qua. Hội thảo mới bắt đầu thôi. Cậu sẽ chán đến chết với mớ diễn thuyết kia, nhất là trong tình trạng lờ đờ thế này. Ngay cả lúc khỏe cũng đã đủ chết rồi.” Sam nói đúng.

Tôi đã tham dự vô số những buổi hội thảo, các cuộc gặp gỡ doanh nghiệp kéo dài nhiều tiếng đồng hồ trong rượu cồn quá độ. Lúc nào cũng vậy, cứ đến ngày thứ hai là răng tôi bắt đầu mọc râu, hơi thở thì như mùi két bia để lâu ngày, mí mắt nặng chịch và tay chân lạnh toát. Chẳng trách mà Sam nói lần này lại là một buổi chịu đựng nữa trong cảnh nghe thuyết trình và chuẩn choáng hơi men. Tôi không biết liệu có ai cam đảm dự những buổi hội thảo như thế này mà không có sự hỗ trợ của rượu bia. Lần này tôi uống gấp bốn, năm, sáu lần từ lượng của mình. Nhưng không hiểu sao tôi cảm giác tràn trề sức sống, phơi phơi lạ kỳ và bụng thì rỗng tuếch. Tôi thấy vui tươi, linh hoạt và thông thái. Vô cùng thông thái. Cả những điều tốt đẹp và kinh dị. Tôi thấy mình gợi tình. Khát tình. Mọi thứ thật

trong người đang đau đầu mong được yêu. Mỗi dây thần kinh căng ra, chỉ chăm chăm tính toán làm sao để phủ lên mình nét quyến rũ hoang dại.

“Tớ đâu có choáng.” Tôi vẫn đang say thì đúng hơn. Tôi không muốn say thêm chút nào nữa.

“Thế có chuyện gì xảy ra?” Sue hỏi trong khi tay đang xử trảm một quả trứng luộc. Tôi cảm giác trên đầu cậu ta đang hiện lên một đồng dấu hỏi.

“Xảy ra cái gì?”

“Ừ, xảy ra với John Hardon.”

“Harding chứ”, tôi chữa lại.

“Tớ nghĩ tớ đoán đúng rồi, phải không?”

Tôi hít một hơi thật sâu và bắt đầu đổ tương cà lên thức ăn. Hai cô bạn ngồi nhìn tôi trong im lặng. Tôi không được thoải mái cho lắm, ngồi nghịch chai tương cà, nước tương khô đóng cục lại quanh cổ chai.

“Sao cơ?”

“Còn Luke thì sao?” Họ hỏi tôi cùng một câu, nhưng mỗi người có một phong cách khác nhau. Sue với vẻ kinh tởm, còn Sam thì lo lắng.

“Cậu không thấy tội lỗi à?”

“Tội lỗi bỏ nhà ra đi rồi. Tớ gọi cho bên tìm trẻ lạc nhưng họ chẳng tìm ra tung tích nó.” Tôi cười lớn.

“Sao tớ không thấy cái gì buồn cười nhỉ?” Sue nói với vẻ nghiêm túc. “Cậu nghĩ xem anh ấy sẽ tổn thương thế nào nếu phát hiện ra.”

“Anh ấy sẽ không biết đâu.” Họ chăm chăm nhìn tôi. “Tớ đâu có định đổi Luke lấy John đâu.” Tôi cãi lại.

“Thế có khi còn dễ tha thứ hơn.” Sue tặc lưỡi. Tôi biết là không thể thuyết phục được cậu ta, bèn quay sang Sam, người vốn dĩ bao dung độ lượng hơn.

“Đây không phải là ngoại tình.” Tôi nói hai từ đó với vẻ khinh khỉnh.

“Thế thì là gì nhỉ?” Cậu ta cẩn thận hỏi lại.

“Chúng tớ không thật sự quan hệ với nhau.”

“Tớ không chắc mức độ có thể đem ra bao biện ở đây được không.” Sue châm biếm.

“Có lẽ anh ấy là định mệnh của tớ.”

“Cậu thực sự tin thế à?”

“Tớ không hẳn là không tin.” Tôi rào đón. “Tớ có thể sắp xếp ổn thỏa trong những ngày hội thảo này. Còn sau đó, thì để sau hãy tính đi.”

“Cậu cẩn thận đấy.” Lãng mạn kinh khủng đối với tất cả mọi người, và luôn luôn tha thứ đối với tôi, cậu ta cố tìm một mức độ nào đó gọi là chung chạ tình dục để cảm thấy thanh thản hơn, để nói lên rằng tôi không phản bội Luke.

“Hôn thì không sao, miễn là không phải hôn kiểu Pháp,” đó điểm đầu tiên. Mặt tôi dài ra tự thú. “Thỉnh thoảng dùng lưỡi cũng được, miễn là chỉ hôn,” Sam an ủi. Chúng tôi dường như đang làm một thang chấm điểm ngược. Cuối cùng, Sam kết luận anh ta sờ ngực tôi cũng không sao, miễn tôi không cảm thích thú gì là được. Và chúng tôi đồng ý với nhau không hề có việc không chung thủy ở đây.

Sue phản đối. “Câu chuyện của cậu cũ rích làm người ta phát bực. Ngoại tình thì có gì mà lãng mạn chứ. Anh ta là gã phương Bắc bản thủ, đê tiện, tầm thường, hèn hạ.”

Tôi đã quá chán trước kiểu lên mặt dạy đời của cô ta. “Cậu không thích đàn ông quyến rũ, theo lập trường của cậu.”

“Lập trường của tớ làm sao chứ?”

“Cậu sợ ngoại hình bánh bao, thể hình rắn chắc, phong cách lôi cuốn của họ. Cậu chỉ giả vờ không thích họ thôi.”

“Bọn họ quá kiêu ngạo.” Cô ta làu bàu.

“Thì họ được quyền như vậy mà, không phải sao?” Tôi lý luận.

Không khí im lặng bao trùm. Dường như chúng tôi đã mất hết cảm giác thèm ăn. Bánh bột ngô và trứng luộc trông như những câu lên lớp và móc máy. Tôi đưa tay lên xoa thái dương và thở dài.

“Có lẽ cậu đã đúng, Sue. Ước gì tớ chưa từng gặp anh ta. Ước gì anh ta biến luôn đi.”

“Ừ, ngủ với anh ta, sau đó, điều đó chắc chắn sẽ xảy ra.” Sue bắt đầu thu dọn đồng giấy tờ. Sam cũng đứng lên luôn.

“Các cậu đi à?”

“Bọn tớ sẽ liên lạc sau.” Bọn họ đi và bỏ tôi lại với mớ suy nghĩ trong đầu.

Từng lời nói thẳng, thật là từng nhát xéng xới tung đầu óc tôi lên. Tôi đã phản bội Luke. Tôi là kẻ không chung thủy, kể từ giây phút John hôn tôi và tôi hôn lại anh ta.

Tôi chẳng bao giờ nghĩ mình dám làm những việc như vậy.

Nhưng tôi đã làm.

Tôi nhìn Sam và Sue hồi hả ra khỏi phòng ăn. Họ đang cãi nhau. Tình huống này quả không thể chấp nhận được. Tôi không thể tiếp tục. Việc làm của tôi thật đáng hổ thẹn. Tôi phải chấm dứt nó. Ý tôi là chấm dứt lời đồn đại. Tôi để món trứng ở đó và quay trở lại phòng. Vứt đồng tài liệu đấy, tôi khóa cửa, rẽ trái, vào thang máy, nhấn tầng mười, rẽ phải và bấm chuông cửa phòng anh ta. Tôi phải gõ tới vài lần vì anh ta vẫn còn đang ngủ. Anh ta vẫn giữ cái bộ dạng buồn ngủ đó ra mở cửa cho tôi. Anh ta vừa ngạc nhiên, vừa vui mừng khi nhìn thấy tôi.

“Tuyệt quá, quay lại giường đi, vẫn còn ấm đấy.”

Cậu nhỏ của anh ta lại hưng phấn lên, sẵn sàng trực chiến. Cũng không trách được, của tôi cũng thế.

“Em bỏ giữa chừng.”

“Ồ thế à,” anh ta khịt mũi và quẹt nó ngang mu bàn tay, châm một miếng thuốc và xì hơi một cái. Tất cả diễn ra cùng một lúc. Ai bảo đàn ông không

làm nhiều việc cùng một lúc được chứ?

“Tốt lắm,” anh ta dựa người vào tôi và chuẩn bị hôn tôi, nhưng tôi tránh được bằng cách dấu mặt mình sau cánh tay anh. Việc này không phải dễ vì chỉ riêng mùi mồ hôi anh cũng đủ làm tôi ham muốn.

“Tôi không thể đối mặt với mọi người dưới kia, nghe họ loan tin về sự việc tối qua.”

Anh ta nhìn tôi đầy nghi hoặc. “Ý em là sao?”

“Thì anh cũng biết đấy,” tôi nói, “ví dụ như em uống hai mươi lăm chén, qua đêm với hai người Paris, một du khách Thụy Điển, và vẫn còn uống thêm một chén nữa trước khi đi ngủ.”

“Ôi trời, thế đã là cái gì. Anh uống ba mươi lăm chén, lên giường với hai người Paris cùng một lúc, một khách du lịch Thụy Điển, bà của cô ta, uống túy lúy tới sáng mà không bị nôn mửa gì.”

Chúng tôi cười phá lên vì cả hai đều hiểu có quá nhiều kích thích tố sinh dục nam đang tung tăng trong phòng hội thảo này.

“Em biết đó là lời nói dối mà, đúng không?” Anh nói. Tôi nhìn anh trêu chọc. “Gã đó không bị nôn nhỉ?”

Chúng tôi lại cười bò. Và khi ngừng cười, tôi hỏi “Anh có thể không?”

“Thế là sao? Nôn à? Ừ, thỉnh thoảng. Tùy xem trước đó anh đã giao du với ai.”

“Không,” tôi ngắt lời. “Ý em là cái trò khoe khoang khoác lác ấy, sáng hôm sau, hệ thống nhân đôi số lượng.”

Mặt anh ta lộ rõ vẻ bối rối. Tôi cố giải thích cho anh ta nghe.

“Thì đó, gấp đôi số lượng lên mỗi khi anh kể chuyện cho ai đó. Vì thế câu chuyện ban đầu cực kỳ đơn giản có thể biến thành một câu chuyện giật gân sa đọa, mà nhân vật chỉ là động vật với cái máy xén cỏ.”

“Anh biết cái kiểu nhân đôi đó. Anh hiểu em hỏi gì mà.”

“Ừ, vậy anh có thể không?” Tốt hơn là tôi nên biết.

“Uhm, bình thường thì anh sẽ xuống dưới kia cùng một vài gã nữa, tiết lộ những bí mật đêm hôm trước.” Anh nhìn đồng hồ, “Có lẽ không xuống sớm thế này, nhưng anh cũng giống tất cả bọn họ thôi. Anh có thể lên giường với những người lạ hoắc, và sau đó thì buồn đưa lê về những gì xảy ra đêm hôm trước.” Trông anh hơi bối rối. “Thế cũng vui mà!” Anh đưa tay quàng qua vai tôi khiến tôi rùng mình. Chết tiệt, anh ta quá tuyệt vời.

“Anh là mẫu đàn ông chuyên quyến rũ phụ nữ đấy. Lên giường với rất nhiều người, anh cũng nói với em rồi đấy. Đến nỗi không thể nhớ được hết tên bọn họ nữa. Thường anh chỉ ngủ với họ một lần, sau đó không muốn dính líu gì đến nhau nữa. Bọn anh hay tường thuật kỹ đến từng chi tiết và sau đó đánh giá khả năng đàn ông trên thang điểm mười. Anh ích kỷ, hay thay đổi, lừa nhác. Anh sẽ không giấu diếm gì em, không che đậy quá khứ. Phải đối mặt với nó. Em có thể hỏi vài câu đủ để đánh giá về con người anh.”

Anh quay ra đập điều thuốc lá, sau đó lập tức châm điếu khác.

“Anh khác chồng em nhiều, Connie ạ. Anh ta chắc hẳn là mẫu đàn ông tử tế và chân thành.”

Tôi chưa bao giờ thấy những từ đó lại khiến tôi bối rối đến vậy. Anh dừng lại một chút.

“Nhưng đối với em thì khác.”

Khác.

Với tôi thì khác.

Tôi đấu tranh với mớ hỗn độn trong đầu và quay lại với câu chuyện của anh.

“Anh không định kể cho ai về chuyện đêm qua. Mà nếu anh có kể thì cũng bị thiên hạ cười thối mũi mất. Chẳng nhẽ nói em không để anh cho vào và em dùng tay kích thích anh ra à? Em đã có chồng, và anh tôn trọng điều đó.”

Anh kéo tôi lại gần và xoa đầu tôi. Tôi vùi đầu vào ngực anh.

“Em rất giống anh. Tối qua anh đã cảm nhận được điều đó. Em muốn làm theo những gì mình cảm nhận, và anh cũng thế. Đây sẽ là bí mật của riêng chúng ta, được không?”

Anh nâng cằm tôi lên và hôn tôi. Ngực tôi như bị ong chích. Một cảm giác nhẹ lâng lâng xâm chiếm lấy tôi, như thể một con côn trùng nhỏ đang cố đập cánh thoát ra.

“Được rồi.” Tôi nói và nuốt cục lo trong cổ.

“Giờ chờ anh chút nhé. Anh đi tắm rồi chúng ta đi thăm thú Paris.”

Chúng tôi bắt tàu lên trung tâm Paris. Trên đường đi, chúng tôi mới thực sự bắt đầu tìm hiểu về nhau.

“Anh thích màu gì?”

“Xanh da trời. Còn em?”

“Còn tùy tâm trạng. Giờ thì là màu bạc và màu đỏ, thông thường là màu xanh lá.”

“Anh có anh chị em gì không?”

Anh ta có một chị gái.

“Anh thích nhất món gì?”

“Cà ri. Còn em?”

“Cá và khoai tây chiên, nhưng chưa bao giờ ăn. Em hay ăn mì Ý. Thế bộ phim yêu thích của anh?”

“*Butch Cassidy and the Sundance Kid*. Còn em?”

“*Những mối quan hệ nguy hiểm*.” John nhú mày. “Anh có đọc sách bao giờ không?”

“Có chứ.” Anh hơi có cảm giác bị xúc phạm.

“Anh đọc sách gì?”

“À, tác phẩm anh thích nhất là bài thơ ‘Nếu’ của Kipling”

“Em không tin,”

“Anh có thể trích đọc cho em nghe nếu em thích.”

“Nếu con có thể ngẩng cao đầu khi mọi thứ

Mọi người xung quanh thất bại và họ đổ lỗi lên con

Nếu con tin tưởng ở bản thân trong sự nghi ngờ của người khác

Nhưng hãy cứ thừa nhận sự nghi ngờ của họ...”

Và sau đó anh tiếp tục huyền thuyên, còn tôi chẳng tập trung nghe nữa. Nếu đàn ông nói về tỉ số bóng đá thì là chuyện khác, nhưng nếu họ nói về thơ thì tôi đầu hàng.

“... Tuổi trẻ là cả thế giới và vạn vật xung quanh

Và - một điều nữa - con sẽ trở thành một người đàn ông, con trai ạ..”

”Mẹ dạy anh câu này đấy.”

“Phải là *hơn nữa* chứ nhỉ?” Tôi nhận xét.

Trông vẻ mặt anh ta như thể đang thương hại tôi. “Anh nghĩ em tìm đọc lại xem. “Và một điều nữa.”

Bởi vì, ngay giây phút đó, muốn được êm thắm nên tôi quyết định thừa nhận mình sai. Tuy nhiên tôi vẫn ghi lại trong đầu để khi về nhà kiểm tra lại. Dù sao tôi cũng là một người được hưởng nền GIÁP DỤC VƯƠNG QUỐC Anh.

“Tên ở nhà của em là gì?”

“Green.”

“À, giống kiểu Greenie à?” Anh ta là kiểu đàn ông phải tìm bằng được cho người khác một cái nick name, mặc dù nghe có chuối đến cỡ nào.

“A, vậy gọi anh là Hardy đi.” Tôi trả lời và sau đó cả hai cùng cười phá lên. Tôi thấy vui.

Bỗng nhiên John làm bộ mặt nghiêm túc hỏi: “Sao em lại lấy chồng? Cho anh ba lý do chính đáng đi.”

“Bởi vì...” Tôi nhìn ra cửa sổ tàu và nhìn cảnh vật, cuộc sống hối hả trôi qua. Tôi đang cố nghĩ cho ra ba lý do xác đáng nhất. “Thứ nhất, lập gia đình nghĩa là bạn luôn có ai đó dành riêng *cho* bạn, mặc dù bạn có ở đâu trên trái đất, mỗi khi bạn phải đương đầu với những điều tồi tệ, bạn có ai đó 100% sát cánh bên bạn. Họ là của bạn. Bạn sẽ không bao giờ cô đơn. Và...” Tôi quay đi. Tôi biết anh ta có quyền hỏi những câu đại loại như: *Vậy tối qua thì sao? Anh ta có ở bên em không? Giờ thì thế nào? Em có đang cho lợi ích của anh ấy lên trên không?*”

“Một lý do là đủ rồi.”

Chúng tôi im lặng một lúc, ngồi đọc graffiti trên thành ghế.

Anh ta phá tan bầu không khí im lặng, “Em thích nhất ngày nào trong tuần?”

Chúng tôi tìm đến một trong những quán café kiểu Pháp nhỏ nhắn từng xuất hiện trong phim, những quán phục vụ sô cô la nóng với ghế đan bằng liễu gai và những người phục vụ bàn khiếm nhã. John gọi bữa sáng và

chúng tôi quyết định gọi rượu, một chai bia cho anh và một ly rượu vang đỏ cho tôi. Và chúng tôi tiếp tục quay lại với trò khám phá lẫn nhau. Chúng tôi kể cho nhau về bản thân, không chỉ là những câu chuyện cười (chỉ mua vui thì quá dễ) mà là tất cả mọi thứ trên đời. Anh ta cười như được mùa trước những câu chuyện tôi không luyện tập, chuẩn bị kỹ càng. Còn John kể cho tôi về những quán bar kinh hoàng mà anh hay lui tới, bọn khách ở đó mặt còn nặng hơn cả mấy cái két sắt đựng tiền. Một con chó đeo xích là vật trang trí không thể thiếu đối với những kẻ đàn độn đó, cũng giống như di động là vật bất ly thân của những người hay ghé quán bar quen thuộc của tôi. John đến từ Liverpool, và chuyển đến sống ở Luân Đôn vài năm trước. Anh ta sống ở khu Đông, tôi tưởng tượng anh ta sống ở khu Clerkenwell tráng lệ, một nơi rộng rãi, thoáng mát và sạch sẽ. Tôi tưởng tượng ra cảnh chúng tôi nướng cả sáng Chủ nhật trên giường. Chúng tôi sẽ không nằm đọc báo như tôi và Luke hay làm, mà anh sẽ cột tôi vào giường và vào trong tôi từ phía sau. Tôi và Luke sống ở Clapham trong một căn hộ kiểu Victoria, vừa đáng yêu vừa hơi cổ lỗ. Nó rất đáng yêu, rất đẹp. Chúng tôi không có những bộ bàn hay chiếc tủ búp phê với hàng tấn đồ trang trí vớ vẩn bên trên. Chúng tôi có đồ nội thất hiệu Heal và theo câu nói của Conran, phong vũ biểu đo mức độ thành công của chúng tôi là sự thiếu thốn đồ trang trí, chậu hoa cây cảnh hay những lọ chỉ có một bông. Ngôi nhà trang nhã, chắc chắn, sạch sẽ và được quản lý tử tế.

John và tôi cười nói hết mình, với dư âm của rượu trong người. Chúng tôi chẳng hiểu nhau nói gì. Cả hai đều cố khớp lại những mảnh kỳ dị của quá khứ.

“Em còn nhớ những phòng tập thể dục ở trường chứ, bụi bặm và đầy mồ hôi.”

“Mùi hôi kinh khủng của thuốc tẩy uest rẻ tiền?”

“Những bánh xà phòng màu vàng nhầy nhựa và giấy toilet lờm chờm như giấy ráp ấy hả?”

“Tệ hơn nữa là bữa tối ở trường. Thịt thì toàn xương sụn.”

Tôi bỗng nhận ra tình trạng tôi hiện nay giống như khi tôi chưa có chồng, chỉ là tốt hơn một chút thôi. Điều này thật lạ lùng và phức tạp. Hôn nhân cho tôi nhiều tự do hơn. Tôi tự kiểm soát được bản thân. Tôi không phải là món hàng mua bán. Và tôi chẳng phải giảng bầy để câu anh nữa. Tôi có thể làm bất cứ điều gì mình muốn. Tôi chẳng cần biết liệu Luke có nghĩ tôi là con heo khi suốt ngày uống sô cô la nóng nhiều kem và bánh sô cô la bông tuyết cho bữa sáng hay không, anh có nghĩ tôi là kẻ rượu chè nghiện ngập không, hoặc đơn giản anh có nghĩ tôi dờ hơi khi uống cả hai thứ bên trên cùng một lúc. Không giống với những mối quan hệ tôi đã từng trải qua trước đó. Tôi giữ vững lập trường vì tôi tin ở họ, không mẫn mà, không thích tranh luận và không chịu phục tùng. Tôi đã nhận ra rằng mình có quá nhiều quan điểm, ý tưởng, suy nghĩ khác nhau, nhưng tự nhiên khi bên cạnh John, tất cả cái tôi sâu thẳm, bí mật của tôi đều bộc lộ, tràn dâng lên bề mặt. Người Luke biết là một phụ nữ biết cân nhắc, nhân từ, có thể quên trả tiền hóa đơn nhưng sẽ nhớ sinh nhật của mọi người, chứ không phải ả đàn bà vừa mới phản bội anh, và sẵn sàng dùng miệng làm tình với người đàn ông khác ngay trên hàng ghế sau của chiếc taxi.

“Em hay nghe nhạc gì?”

“Dusty Springfield.” Thường thì khó khăn, trừ khi bạn là gay hoặc đã chuyển giới tính. Tôi cảm thấy nói chuyện này với anh ta cũng không có vấn đề gì. Anh cười.

“Anh thích Tom Jones, nhân vật anh hùng anh yêu thích đấy” Anh cúi vào gần quan sát tôi. “Khi còn nhỏ, ước mơ của em là gì?”

“Ý anh là sao?”

“Đừng nói là khi chơi với con búp bê Sindy, em tự nói với mình, ‘Một ngày ta sẽ trở thành nhà tư vấn quản lý’.”

Tôi cười. “Anh nói đúng. Tôi muốn trở thành nhà sản xuất phim hoặc chụp ảnh cho các ngôi sao nổi tiếng.” Tôi dang rộng tay, xoay hông vài cái và cười lớn.

“Vậy cái gì đã cản đường em?”

“Câu hỏi hay đấy.” Ngay lập tức tôi không còn cười đùa nữa. “Em không biết. Cần khá nhiều công sức và thời gian để quyết định một việc như thế. Nhưng cuộc sống không đơn giản. Khoản vay thế chấp, trách nhiệm, chủ nghĩa duy thực. Em chôn vùi hết sở thích của mình và tìm một công việc phù hợp.”

“Vậy là đổi camera lấy máy tính à?” Tôi gật đầu. “Vậy giờ thì sao?”

“Em vẫn chụp ảnh, và một số tấm cũng ổn lắm.”

Tôi chưa bao giờ kể cho ai về ước mơ trở thành nhà nhiếp ảnh của mình, kể cả Luke. Câu chuyện quá nhảm nhí để đem khoe với người này người khác.

“Vậy em định thế nào, Greenie?” John hỏi sau khi nghe tôi hết kể về Luke đến nhà cửa, bạn bè, công việc của tôi.

“Cụ thể hơn đi.”

“Thì là... Từ địa vị của anh, anh thấy em là mẫu phụ nữ của những năm 90. Em dường như có tất cả: một người chồng sẵn sàng chia sẻ công việc

nhà mà không đi lang thang bên ngoài. Anh ta tôn trọng em, yêu em, ăn mặc có gu. Em có bạn bè xung quanh, tiền nhiều, nhà đẹp. Có thể em nói dối, nhưng anh không nghĩ vậy. Vậy em nói đi, em định thế nào?”

“Em cần một người tình - một thứ đồ phụ tùng trang trí, tưởng anh biết rồi chứ nhỉ?” Tôi nói đùa.

“Em định thế nào?” anh trả lời chậm rãi, có một vẻ gì đó thất vọng, đủ để chứng tỏ anh ta phải có giá cao hơn thế. Câu hỏi được đẩy. Tôi không có câu trả lời. Nếu nói “Anh khiến người ta không thể kìm lòng được” thì thẳng đuột quá. Ly rượu uống hồi sáng giúp tôi giải quyết vấn đề:

“OK, nếu không phải là phụ tùng, có lẽ là một cuộc thí nghiệm thì đúng hơn.” John nhú mày. “Em muốn biết mình muốn cái gì. Muốn biết liệu em có thể vui vẻ mà từ bỏ hai từ *tự chủ* hay không.” Tôi không thèm kiểm tra xem nội dung truyền tải đã đúng hay chưa. Chỉ biết câu đó nghe cũng có vẻ ta đây lắm.

“Ồ...”

Sau bốn tiếng đồng hồ, hai cốc sô cô la nóng, một thịt nguội và trứng, bốn cốc bia, một chai rượu và sau đó là một bao thuốc lá, chúng tôi bắt đầu đi dạo loăng quăng vô phương hướng. Chúng tôi đi dọc bờ sông, cầm tay nhau, và John liên tục chạm người tôi. Chúng tôi dừng lại mua cam của một người đàn ông mặt đã nhăn nheo trong một cửa hiệu ven đường. Ông già có mái tóc bạc trắng, làn da rám nắng phồng rộp xếp thành từng nếp chung quanh cái mồm móm mém đang mở thành một nụ cười tươi. Cảm giác của tôi chuyển sang đèn đỏ. Tôi có thể ngửi thấy mùi mồ hôi ngai ngái trên chiếc áo phông cốt-tôn lâu ngày, và cả đất dính trên tay của ông già bán quán. Không giống như ở Anh, ông không bỏ cam vào túi nhựa xanh kệch cỡm. Thay vào đó, ông gửi những quả cam, lau chúng vào chiếc quần bẩn thỉu trên người và đưa cho chúng tôi. Chúng tôi tiếp tục ngao du

và đi qua một hội chợ vui chơi. Mùi ham bơ gơ và hành phi choáng nhau với mùi kẹo ngọt lờ lợ. Không khí ẩm ướt, lạnh và u ám. Tôi có thể ngửi thấy mùi dầu và paraffin bôi trơn trong những chiếc máy nặng chình ình. Chúng tôi loanh quanh vài vòng, cố chui vào cái xích đu bé tí. Mông thì lạnh toát do ngồi trên đu, tay tê cứng vì bám vào thanh an toàn, nhưng mặt tôi vẫn đỏ bừng và mồ hôi lấm chấm trên môi. John nhìn đồng hồ.

“Chết tiệt.”

“Sao?”

“Muộn quá rồi!” Trông anh ta thất vọng ra mặt.

“Ai từng nói ‘Muốn mọi thứ tốt đẹp thì phải đi đến cùng’ nhỉ?”

“Dù là ai thì cũng là một gã ngu kinh khủng.”

Tôi cố cười to để át đi cục tức trong ngực. Một cảm giác nhói đau không định nghĩa được.

Chúng tôi khoan thai quay lại xe điện ngầm và sau đó về khách sạn. Anh giúp tôi chất đồ và tôi cũng giúp anh. Sau đó anh đưa tôi ra bến tàu. Chúng tôi hầu như chẳng nói gì. Không có những câu chuyện phiếm. John nói: “Anh không tìm thấy từ nào để diễn tả mùi vỉa hè ẩm ướt sau cơn mưa mùa hạ, một mùi vị rất riêng và kỳ lạ.”

Chúng tôi đã đặt sẵn những chuyến tàu khác nhau để trở về, và không đi chung một chuyến. Bất ngờ, anh hôn tạm biệt tôi.

“Hy vọng mọi việc sẽ không trở nên rắc rối chỉ vì chúng ta quan tâm nhiều đến nhau.” Tôi cười nói. John nhún vai. Tôi hy vọng là không. À nhầm, hy vọng là thế.

Chuyến về khác hoàn toàn so với chuyến đi đến Paris. Ngay từ đầu tôi chưa bao giờ thấy mệt mỏi. Chỉ là tôi không tìm được lối ra. Và mặc dù ngay lúc này tôi không nhớ chính xác anh ta nói những gì khiến tôi cười nhiều như thế, nhưng tôi cảm thấy sảng khoái và hạnh phúc. Một cảm giác tuyệt vời, hồ hởi của kẻ chiến thắng.

Nhưng chỉ trong mười phút.

Sau đó đầu tôi đau kinh khủng và tôi bắt đầu thấy sợ hãi. Rượu đã hết tác dụng.

Sue tặc lưỡi, “Cậu phải kiểm soát cảm xúc của mình thôi”

”Tôi đang mệt,” tôi nói quạu.

Nhưng cậu ta cũng chẳng để yên, “Sau bữa tiệc cậu cư xử như một đứa trẻ năm tuổi ấy. Cậu tham gia những trò chơi khó khăn, mạo hiểm, om sòm và tiêu cực để chứng tỏ mình, và giờ thì đang hờn dỗi vì không muốn về nhà.”

“Này Sue, cậu phải biết là có một số cô bé năm tuổi dễ thương lắm chứ.” Tôi còn chưa định chấm dứt cuộc cãi vã này. Nhưng Sue nói những cuộc cãi vã như thế này nên dành cho đàn ông. Họ cãi nhau ngay cả khi có cùng quan điểm.

Sam vỗ vào tay tôi, “Cố mà ăn hết xúc xích đi.”

Tôi về nhà lúc mười giờ. Ngôi nhà trống trải chỉ có một mẫu giấy của Luke nhắn là anh đi câu cá cuối tuần với Peter. Khi thật, nếu nhớ ra thì tôi đã ở lại Paris với John rồi.

Nhưng có lẽ không nhớ thì tốt hơn.

Tôi đang có hứng lắm. Có thể nói cho ai đây? Tôi nhắc máy gọi cho Daisy. Cuối cùng thì cũng chỉ có cô ấy là người tôi biết rõ nhất. Nếu có ai đó tôi có thể nhờ cậy lúc này thì đó là Daisy. Tôi rót một ly rượu Meursault, đổ một gói bỏng ngô vào một cái bát và cư ngụ cạnh cái điện thoại. Trong suốt nhiều năm chúng tôi thường xuyên làm như thế này, mỗi lần một trong chúng tôi có tin tức gì mới. *Tin tức* ở đây được hiểu là chuyện riêng tư. Trong khoảng tám tuần qua, hết tối này đến tối khác tôi phải ngồi trên cái ghế nhào nhoẹt này nghe Daisy nói liên miên về Simon. Anh ta thông minh thế nào, sexy thế nào, đẹp trai kinh khủng thế nào, vân vân và vân vân. Bây giờ phải đến lượt tôi. Giống như ngày xưa, thời kỳ tiền-Luke, đến lượt tôi ngồi vào ghế nóng. Tôi gọi cho Daisy với hy vọng Simon không ở đó. Nếu có anh ta, chắc chắn tôi sẽ được đối xử tử tế với một cuộc hội thoại đơn điệu “có, không, ừ” cụt lủn. Còn nếu không thì sẽ là tình bạn đủ đầy đẹp đẽ. Tôi đang mong ngóng cho đến ngày họ quen nhau hơn. Khi đó tôi sẽ không phải nghe những câu chuyện vớ vẩn của cô bạn đang mù mẫm của tôi nữa.

“Tớ đã nói với cậu là anh ta có những ngón chân đẹp chưa từng thấy chưa nhỉ?”

“Có, tớ nghĩ là cậu nói rồi. Tổng cộng sáu lần!”

“Thế à? Ôi, Chắc cậu thấy tớ nhầm chán lắm nhỉ?” Cô ta cười khúc khích.

Ừ, đúng rồi đấy. “Không, không hề chút nào.”

Tôi bóc trần cái cốt lõi của vấn đề cho Daisy nghe, tuy nhiên không mấy may đã động đến việc chúng tôi bóc trần nhau ra như thế nào. Có thể tôi đã nói cho cô ấy nhiều hơn, nếu Daisy không phản ứng theo cái cách mà tôi hoàn toàn không mong đợi.

“Chúa ơi, Connie, có gì hay ho đâu? Anh ta nghe ra cũng giống như tất cả những gã cậu từng hẹn hò.”

“Thế á?” Tôi ngạc nhiên thực sự.

“Rõ là thế mà. Cậu có nhớ cái gã bác sĩ không, tên là gì ấy nhỉ.”

“Không, tớ chẳng nhớ tay bác sĩ nào.”

“Có mà, gã người Ai-len, mắt đẹp như đá cẩm thạch, tóc đen nhánh, body chuẩn. Một gã đều. Tên hẳn là gì?”

“Fergus,” Tôi hồ hởi giúp Daisy điền vào chỗ trống.

“Đấy, đúng rồi.” Cho tới lúc đó, tôi đã quên tiệt về cái gã tên là Fergus.

“Và cả anh giảng viên nữa, giờ tên anh ta là gì thế? Cái gì nghe truyền thống lắm, Thomas hay David nhỉ?”

“Paul”, tôi cung cấp thông tin.

“Đúng, một gã khốn nữa, mê gái khủng khiếp. Và chàng thủy thủ nữa chứ.”

“Andrew. Anh ta là lính thủy đánh bộ.”

“Ừ, cũng cùng một duộc, gái gú thì nhiều chứ đánh đấm gì? Thế mà cậu vẫn luôn lao đầu vào những gã Don Joan. Cậu thích quyến rũ kẻ khác, thích thử thách.” Tôi chỉ ước gì Daisy ngậm miệng lại.

“Tớ không nhớ.”

“Ôi, Connie, thôi nào! Thế nên mới nói cậu yêu Luke là quá tuyệt rồi. Đúng là nhẹ cả người. Ý tớ là cậu luôn nghĩ mình có khả năng quyến rũ những gã đàn ông “ngon lành”, nhưng nói thật là ngay cả cậu cũng không thể giữ chân họ được. Chúng ta có gì chứ? Cậu có nhớ mẹ cậu vui thế nào khi cậu quen với Luke không? Bà ấy còn gọi điện cho mẹ tớ rất hả hê, “Nó không lêu lổng đâu, không. Cũng không nghiện ngập gì cả. Không, chưa có vợ. Ừ, nhận lương tháng bình thường.”

Tôi cười thầm. Daisy cứ tiếp tục nói choang choác, không đếm xỉa đến sự im lặng của tôi.

“Có vẻ John cũng chẳng khác gì mấy gã đàn độn mà Sam lãng phí thời gian hẹn hò.”

“Thế à?” Tôi lạng cả người. Sam từng hẹn hò với những người sexy và thú vị thế cơ à?”

“Ừ, lũ “quấy rầy”. Connie, cậu phải nhận ra điều đó, chính cậu dùng từ đó còn gì.” “Điều đó” ở đây nghĩa là “thiếu tôn trọng, thiếu trách nhiệm, không có triển vọng, hoàn toàn thối nát, khốn kiếp.” Tôi dùng hai từ đó là để chỉ phần lớn đàn ông mà chúng tôi từng hẹn hò trong nhiều năm. Tôi quay lại với những chuyện Daisy đang nói. Tôi còn nghe thấy tiếng cô ta nhai trệu trạo trong điện thoại, hình như là món Twiglets. Cô ta đang đếm lại một số chuyện tình lãng mạn của Sam.

“Nhưng John chẳng có điểm nào giống Jed, William, Tim, Karl hay đại loại như thế.” Tôi nói xen vào. Bây giờ đến lượt Daisy ngạc nhiên.

“Thật vậy không? Nghe cậu miêu tả thì anh ta cũng chẳng khác gì bọn họ. Nghiện sex, ngoại hình “ngon”, những câu chuyện thể hiện một tâm

hồn phóng khoáng. Những gã tốt kiêu nửa vời như thế làm được gì cho một phụ nữ có chồng như cậu chứ?”

“Được rất nhiều.” Tôi bào chữa.

“Đàn ông *tử tế*,” Daisy nhấn mạnh. “Rõ ràng là anh ta chỉ coi cậu là một thử thách. Cậu phải vui sướng vì đã không có tình cảm gì với anh ta. Ở. Cậu mãi nguyện vì đã cưới được một người như Luke, nên cậu chỉ cần nói với hắn là biến đi.”

“Ừ.” Tôi lí nhí.

“Ý tứ là, bọn mình đã có quá nhiều đàn ông, quá nhiều lần phản bội đến nỗi bọn mình chẳng thèm nhớ nữa. Chính mối quan hệ của cậu và Luke đã giúp tớ nhận ra mình cần điều gì.”

“Thế à?” Tò mò và thất vọng, tôi thích được truyền cảm hứng.

“Rõ ràng. Các cậu đã đem lại niềm tin cho tớ vào một đoạn kết Hạnh Phúc Trọn Đời. Chính vì cậu và Luke mà tớ đã quyết định rằng mình sẽ không làm tổn thương ai nữa. Tớ muốn được yêu, được tôn trọng và sống vui vẻ. Tớ muốn mình có thể cười nói vui vẻ với người đàn ông của mình, giống như khi vui đùa với các cậu vậy. Tớ muốn có một người bạn tốt. Tớ muốn một mối quan hệ giống như của cậu và Luke ấy. Tớ muốn...”

Daisy có thể nhiệt tình nói liên hoàn vào những lúc cao hứng, nhưng đây không phải là thời điểm thích hợp. Còn chưa kể đến chủ đề có phải là điều cô ấy quan tâm hay không. Giống như một quả bom nguyên tử, một khi châm ngòi nó sẽ bùng lên cột khói trông như cây nấm. Nhưng phải nói kết quả không phải lúc nào cũng giống nhau, vì hôm nay tôi không có tâm trạng.

“Daisy, có ai ngoài cửa ấy. Tớ phải ra xem đã...”

“Ồ, không sao. Gặp lại cậu ở Bar One nhé.”

“Ừ, cẩn thận nhé. Chào.”

Tôi bỏ ống nghe xuống và ngồi im, nghe tiếng chim hót và ngắm những tia nắng cuối cùng của buổi chiều tà đang rơi đầy sân trước. Tôi yêu khoảnh khắc này trong một năm. Ngay cả ở Luân Đôn những buổi chiều chớm thu cũng vẫn rất yên bình. Tôi nhìn quanh phòng khách ấm áp và thân thương. Ngôi nhà đẹp đẽ của chúng tôi. Tôi đứng dậy và bước về phía cái bệ lò sưởi, nơi bức ảnh cưới đang ngự đầy vẻ tự hào. Chỉ một năm trước chúng tôi còn vui vẻ cười trước người thợ chụp ảnh, hoàn toàn hạnh phúc và mãn nguyện. Thực tế là chúng tôi đã như vậy cho đến tận rất gần đây thôi, và chính xác là cho đến ba ngày trước. Tôi rùng mình hoảng hốt. Chết tiệt. Mình đang nghĩ cái gì thế này? Sao mình có thể thiếu tự chủ và hão huyền như vậy. Tôi phải cho John ra khỏi đầu. Ra đi. Hãy làm như chuyện đó chưa từng xảy ra. Quên anh ta càng nhanh càng tốt.

Vậy mà tôi không thể làm được, dù có cố gắng cỡ nào, dù cố hồi hận cỡ nào.

Những ngày cuối tuần kéo dài như sáu tháng. Tôi cọ rửa chạn bát, tôi sắp xếp lại các ngăn kéo đựng đồ lót và các hộp đồ trang sức. Tôi dọn cả gầm giường, nóc giá sách và tủ đứng. Tôi dọn ngăn kéo bàn, lắp hệ thống lọc thư cho hộp thư của chúng tôi. Tôi kỳ cọ, lau rửa, quét, phủi bụi, tẩy uế, lấy cặn, sửa sang từng xăng ti mét vuông trong căn nhà vốn dĩ đã sạch không tì vết của chúng tôi. Khi tôi đã làm xong nhiệm vụ của một bà nội trợ từ thập niên 50 và căn nhà đã sáng loáng lên, tôi bắt đầu đi tẩy trần. Lại gọt giũa, tắm rửa, khử độc, chải, cắt, cạo, nhổ đến từng chân tơ kẽ tóc trên cơ thể. Tôi đến tiệm làm đầu, đăng ký hai lớp tập thể dục thẩm mỹ và đi mát xa. Thế mà vẫn còn khoảng bốn tháng nữa mới hết cuối tuần. Sau đó tôi ném đi

cả bao tải quần áo tôi đã không còn dùng đến, và ngay lập tức tiêu hơn 1.000 bảng mua comple và áo sơ mi của hãng thời trang Joseph. Tôi chưa bao giờ tiêu tiền cho bản thân theo cách đó. Tôi thấy tội lỗi vô cùng nên đã dành một khoản nhiều hơn thế để mua áo khoác hiệu Paul Smith cho Luke. Tôi đã từ bỏ mọi thói quen sinh hoạt hàng ngày. Tôi không ngủ, không ăn, không nghĩ ngợi gì nữa.

Luke về nhà ngày Chủ nhật khi chiều muộn với một con cá hồi to tướng, và rõ ràng là anh ta mua ở chợ Sainsbury.

“Chào em yêu, có nhớ anh không hả?” Anh hỏi và vòng tay ôm tôi.

“Có chứ.” Tôi trả lời thành thật. Anh hôn tôi, và tôi chờ đợi cảm giác tội lỗi. Tôi chờ đợi cảm giác thôi thúc phải thú tội trước khi anh chiếm lấy cơ thể mình. Tôi chờ đợi giây phút ruột gan đảo lộn. Tôi đợi chờ trong tuyệt vọng. Chẳng có chuyện gì xảy ra. Thất vọng, tôi quay đi và lên giường đi ngủ.

Cuối cùng thì sáng thứ Hai cũng tới, nhưng không có chỗ cho sự uể oải vào mỗi sáng đầu tuần như trước. Bảy giờ sáng, tôi lao ra khỏi nhà, mỗi mòn mong chờ được đến cơ quan, và rời xa ngôi nhà. Giờ đã chính thức làm chung một công ty, tôi và John sẽ làm chung một tòa nhà. Và mặc dù tôi không *hy vọng* sẽ gặp lại John vì mỗi người làm ở một dự án khác nhau, tôi vẫn *có thể* gặp lại anh ta. Tôi tin là anh ta sẽ mail cho tôi, giống như sau vụ Blackpool. Nếu thế tôi sẽ làm gì? Và nếu không thì tôi làm sao đây! Tôi nặng bốn mươi lăm cân, mắt long lanh, da sáng hồng hào. Tôi là một nữ thần. Trừ cái cảm tôi như rơi ra khỏi hàm vì tuần trước đã hôn hít quá nhiều. Thật ngu ngốc là tôi đã dùng cả tấn Vaseline để bôi - một sai lầm lớn, và giờ thì da tôi khô và thỉnh thoảng vài cái mụn đầu trắng lại nổi lên. Trừ cái đó ra, tôi thấy mình như một thiên thần.

Tâm trạng tốt đẹp hiếm hoi của tôi là lúc ở trên tàu điện, khi tôi vui vẻ gật đầu và cười với những hành khách khác, nhìn mọi người đi qua đi lại trước mặt và nhường ghế cho họ. Ở Luân Đôn đó có thể là hành động kỳ quặc, nhưng trên tàu điện ngầm Northern Line vào một buổi sáng thứ Hai thì người ta dễ tưởng tôi vào trại thương điên. Tôi lao vào văn phòng, băng ngang qua Bob - bảo vệ công ty.

“Chào buổi sáng,” Tôi nói như hát.

“Cô có thể không ,Connie?”

“Ồ, không, nhưng anh biết tôi làm ở đây mà.”

“Vấn đề không phải vậy, Connie. Căn thận cũng không thừa, tôi không thể để cô vào nếu không có người ký xác nhận cho cô.

“Có ai ở quanh đây không?”

“Không. Cô đến sớm quá. Chắc cô phải sang bên cạnh làm cốc cà phê đi. Tôi sẽ sang kiểm cô khi có người đến và có thể ký xác nhận cho cô.”

Những vụ điên tiết như thế này cứ một tuần lại diễn ra một lần. Nó thường lên đến cực điểm khi tôi gào vào mặt Bob rằng anh ta là kẻ cứng nhắc trong công việc, và rằng sau khi tôi giải quyết xong xuôi thì anh ta sẽ chẳng còn việc nữa mà cứng nhắc. Chúng tôi thậm thích thú trước những cuộc âm ỹ như thế này. Chúng tôi nhận ra đó là phần hấp dẫn nhất trong mỗi ngày làm việc của chúng tôi. Trông anh ta bực tức ra mặt khi tôi mang thẻ theo. Hôm nay tôi cười thật tươi với anh ta và nói tôi sẽ quay lại vào lúc chín giờ, rồi bỏ đi trước sự ngỡ ngàng và thất vọng của anh ta. Tôi sang quán bên cạnh uống cà phê và gọi một chiếc bánh sừng bò, không phải để ăn mà chỉ để đẩy qua đẩy lại với điệu bộ của một kẻ thất tình, và chờ cho đến khi Sam đến hết tôi đi. Cậu ta cho luôn cái bánh của tôi vào miệng, rồi hỏi dồn

dập: “Cậu chấm dứt chuyện kia chưa? Cuối tuần thế nào? Cảm cậu bị sao thế?” Cậu ta dừng lại và nhìn không chớp mắt đầy vẻ kinh hãi. “Cái cảm có phải do hôn hít nhiều quá mà thành không đấy?”

Tôi mất cả buổi sáng trong tâm trạng lo âu. Sam liên tục ném cho tôi những cái nhìn quan tâm, mà cô ấy đã nâng cấp thành một cái nhìn lo lắng thực sự khi tôi không thể ăn được sô-cô-la KitKat trong giờ giải lao buổi sáng.

“VẬY, Connie, chuyện của cậu với tay John kia sao rồi?” Sam hỏi đầy vẻ quan tâm.

“Không có gì cả.”

Ngay sau đó tiếng bíp vang lên báo tôi có mail mới. Tôi vội lấy cái máy tính, nhưng không phải là mail của anh ta, chỉ là mail nhắc nhở thông báo tôi đã bị trễ so với thời gian biểu. Sam lắc đầu nhưng không nói gì. Tôi lặp đi lặp lại cái hành động đó một trăm ba mươi lăm lần trong buổi sáng. Tôi ngồi bên bàn làm việc, có cảm giác hỗn độn khi cố hiểu và bào chữa cho sự thiếu suy xét ngu ngốc của mình. Tôi không buồn vì chuyện đó xảy ra. Chúng tôi thậm chí còn chưa hoàn toàn quan hệ với nhau. Tôi sẽ không nói chuyện với anh ta hay nghĩ về anh ta thêm nữa. Vậy tôi phải nói với ai đây? Ước gì tôi có thể nói chuyện với ai đó. Hay là tôi tâm sự với Sam? Không thể để cho Luke biết. Không phải vì sợ anh ấy sẽ rời bỏ tôi. Luke sẽ không bỏ tôi, nhưng tôi không muốn làm tổn thương anh. Làm người xấu đã đủ tồi tệ rồi, để bị bắt được thì quả thật là kinh khủng. Thật tình cũng chẳng có gì *thực sự* xảy ra cả. Đó chỉ là một lầm lẫn. Chuyện này có thể xảy ra với bất kỳ ai. Tất cả những gì tôi phải làm là quên anh ta đi. Ha, ai nhỉ?

Khi tôi đang nghĩ đến đó, tôi đã ghi tên John ra khắp quyển nhật ký của mình. Tôi tức giận gạch hết tên anh ta. Với sự kinh hãi, tôi thừa nhận rằng không quên được John. Tôi vẫn không ngừng hy vọng và cũng chẳng khinh

thường anh ta. Thật may là cuộc sống hiện tại của tôi quá hạnh phúc để chấp nhận sự có mặt của John - một thứ xa hoa, cuốn hút giả tạo - và chuốc lấy nỗi đau của sự đổ vỡ. Rõ ràng anh ta là một thứ rượu mạnh: cảm giác thoải mái khi được thưởng thức, và có thể quên ngay khi trôi xuống dạ dày.

John, John, John.

Đáng lẽ tôi nên ân ái hết mình với anh ta mới phải. Nếu tôi cứ vui vẻ với John, chỉ cần hiểu rằng điều đó chẳng có ý nghĩa gì cả và tiếp tục như vậy thì tốt hơn. Hãy quay lại với thực tế. Thôi những ám ảnh đó đi. Bởi vì tôi *chưa* hoàn toàn ngủ với anh ta và vì anh ta đã trở nên quan trọng đối với tôi. Có lẽ tôi nên coi John là người yêu. Một người tình hoàn toàn chín chắn, không lóng ngóng vụng về như những cậu con trai mới lớn. Buồn thật. Tôi vẫn có thể chơi bời mà không làm tổn thương Luke cơ mà. Cái gì không chứng kiến tận mắt thì sẽ không khiến người ta đau lòng được. Tôi sẽ chỉ làm một lần thôi. Có ý nghĩa gì đâu. Chỉ đơn thuần là tình dục. Tò mò thật. Chắc chắn anh ta sẽ gọi lại, vì chúng tôi thực sự đã làm gì đâu!

Một giờ mười phút chiều: không một tin nhắn.

Một giờ năm mươi phút chiều: vẫn không có email.

Hai giờ hai mươi phút chiều: anh ta vẫn chưa gọi.

Hai giờ năm mươi phút chiều: vẫn bật vô âm tín.

Tôi chẳng thèm để tâm. Cũng dễ hiểu thôi. Có thể anh ta không vào mail được. Tôi chỉ *hơi* ngạc nhiên, bình thường ai chẳng nghĩ là anh ta sẽ gửi cái gì đó. Tôi cũng không định viết thư cho anh ta - như vậy thì mất giá *quá!*

Ba giờ mười lăm phút: Hừm, có lẽ nên viết một tin nhắn nhỏ hỏi xem anh ta về nhà có an toàn không nhỉ?

Ba giờ ba mươi phút: không, phụ nữ không được manh động. Tốt nhất là nên chờ đợi, anh ta sẽ sớm gửi cái gì đó thôi.

Ba giờ bốn mươi phút: à, anh ta đang trong tình huống khó xử. Tôi có chồng rồi còn gì.

Bốn giờ hai mươi phút: không muốn gây khó khăn cho anh ta.

Bốn giờ năm mươi phút: tôi tìm số điện thoại nội bộ của chi nhánh mới trong danh bạ và gọi cho John.

“Tôi có thể gặp John Harding không ạ?”

“Anh ấy không ở đây. Cô có muốn nhắn gì không?”

Tôi nhanh chóng cụp máy đầy ấn tượng. Đợi thêm năm phút nữa tôi lại gọi.

“Tôi gặp John Harding một chút được không ạ?” Tôi giả giọng Australia đạt hết mức có thể để thư ký của anh ta không nhận ra giọng tôi.

“Ồ, lại là cô à. Anh ấy vẫn chưa về. Cô để lại lời nhắn nhé?”

“Ồ, tôi nghĩ chúng tôi vừa bị mất liên lạc.” Tôi cau mày khi nói câu đó.

“À há,” Cô ta có vẻ không tin lắm. Một hình ảnh xấu xí về thư ký của anh ta len lỏi vào đầu tôi. Cô ta cao khoảng gần mét tám, chân dài đến nách. Cô ta vô cùng lạnh lùng, mặc đồ hiệu Kookaï từ đầu đến chân. Bộ quần áo lại vừa vặn với cô ta, không phải như con búp bê múp míp Tiny Tears trong bộ đồ Barbie - kinh nghiệm xương máu khi tôi mặc đồ của Kookaï. Và... ôi trời, không. Đúng rồi. Không, tôi có thể nhận ra... John và

cô ta đang vui vẻ với nhau ngay trên bàn làm việc, tóc cô ta còn không hề bị rối. Tất nhiên rồi. Tội gì mà không ăn nằm với anh ta chứ. Ai có đủ trí khôn cũng đều muốn ăn nằm với anh ta. Anh ta quá tuyệt vời. Chỉ trừ tôi ra, vì tôi là đồ ngu, đồ ngu!

“Cô để lại lời nhắn nhé?” cô ta hỏi nhẹ nhàng. Cô ta sẽ làm thế chứ? Có lẽ cô ta đã no xôi chán chè rồi. Nghe giọng cô ta có vẻ không được tập trung; lẽ nào họ đang quan hệ với nhau ngay lúc này? Trong khi cô ta nói dối tôi là anh ta “không có ở bàn làm việc”, thế chắc ở *trên* bàn thì đúng hơn. Trước khi kịp réo câu “bỏ anh ấy ra đồ gái điếm”, tôi cũng kịp cắn răng tự nhủ rằng anh ta khó có thể làm việc đó ngay trên bàn làm việc vào lúc năm giờ chiều.

“Cô hãy nói với anh ấy là Connie gọi.”

“Anh ấy có số của cô không?” Câu hỏi không có ác ý gì nhưng tôi cảm thấy hơi xấu hổ.

“À, không.” Tôi nói rồi cúp máy. Tuyệt đấy. Không hề có.

Tôi nhấc móc chính mình. Hãy quay lại với nguyên tắc vàng của trận chiến. Không bao giờ được hành động trước. Không bao giờ được gọi cho anh ta. Mà nếu có gọi thì phải nói chứ không được cúp máy. Đừng có để lại những cái tin nhắn đần độn như vậy chứ. Rồi người ta sẽ nhạo báng, quên cả số điện thoại của chính mình!

Tôi chậm rãi thu dọn laptop và dọn dẹp bàn làm việc. Tôi mất mặt quá, mất giá quá.

Ngay khi tôi quay ra thang máy và cánh cửa chuẩn bị đóng lại thì tôi nghe thấy giọng thư ký của tôi: “... Tìm Connie à? Tiếc quá, muộn mất rồi, cô ấy vừa về rồi.”

Tôi giữ vội lấy cửa thang máy, rồi rút ra hiệu cho những người khác, lách qua cái kẽ hở chỉ bằng ba milimet và vội vã lao về phòng như vận động viên điền kinh Sob Coe. Tôi đến nơi, thở hổn hển và vừa kịp lúc nhìn thấy cô ta đặt điện thoại xuống.

“Ai gọi thế? Ai?” Tôi hỏi gấp.

Bị sửng sốt, cô ấy nói, “Không để lại tên.”

“VẬY, cô có nhận ra anh ta không? Giọng anh ta có quen không? Đó là một cuộc gọi trong nước hay quốc tế thế? Có khi nào là một người Liverpool không?”

“Cô ấy không để lại tên.” Tôi cảm giác là cô ta biết nhiều hơn những gì tôi muốn. Cô ta mặc áo khoác vào và khệnh khạng bước đi. “Sáu giờ kém hai mươi rồi, cô đã thôi trả lương cho tôi từ mười phút trước rồi đấy. Tạm biệt.”

Điện thoại reo và như một cái máy tôi nhắc nó lên.

“Xin chào, Constance Baker, số máy phụ 3469.”

“Greenie.”

Tôi rùng mình, một chất dịch tuôn ra dưới đáy quần.

Các bộ phận trong người nhảy dựng lên.

“Hardy!” Ngất ngây hạnh phúc.

“Greenie.” Nghe thật khiêu dâm.

“Hardy.” Đây gọi tình.

“Greenie à?” Anh ta lưỡng lự.

“Hardy.” Tôi mơ hồ.

“Đúng là em chứ?”

“Anh có nhớ em không?” Khéo léo, trêu đùa và thận trọng... không, phải gọi là tấn công thẳng vào nhược điểm chứ.

“Anh sắp chết vì em đây. Anh muốn có em. Anh phải có được em. Anh cần làm tình với em, Greenie à.”

Tôi vui sướng đến mức có thể làm chuyện đó ngay tại đây, nếu như anh ta đang ở trong phòng này. Sự căng thẳng và hứng khởi đang trào ra từ mọi lỗ chân lông của tôi.

“Em đang nghĩ đến bài thơ đó.” Tôi thì thầm vào điện thoại - một lời rất gợi mở.

“Bài nào?”

“Bài ‘Nếu’ của Kipling.”

“Thế à, nó nói cái gì vậy?”

“Về việc chấp nhận may rủi, mạo hiểm và những bí quyết.” Tôi cố gắng giữ giọng nói vừa ẩn ý vừa lãnh đạm. Nhưng hình như thất bại.

“Ừm?”

“Nếu anh dám đem những đồng vốn của mình/Đổ hết vào một trận ăn thua úp ngựa/Đành làm lại từ đầu vì đã mất tất cả/Mất mát của mình không một chút thở than/Nếu anh có thể gom hết tiền của mình và đặt cược nó trong một ván bài sắp ngựa, và bị mất tất cả, đành làm lại từ đầu và không bao giờ than thở một lời về thất bại ấy”

“Ừ...”

“Cái đoạn không hé răng nửa lời ấy.”

“Ừ?”

“Vậy thì, em có thể nếu anh có thể. Tức là em sẽ làm được nếu anh làm được. Hay đúng hơn là em sẽ không nếu anh cũng không.” Chết tiệt, tôi đang nguyên rủa điều này. “Những gì em muốn nói là, em muốn làm tình với anh.”

“Tuyệt vời. Ồ, anh trông chờ được ‘ép con tim, thối thệt đường gân. Phục vụ cho mình để giành mục đích. Và cố níu giữ, dù chẳng còn sức lực’.”

Thắng rồi. Thắng rồi. Thắng rồi. Thắng rồi. *Thắng rờii.*

4

Chúng tôi vẫn chưa bàn bạc xem chính xác nên đi đâu và làm gì. Nên tôi chưa biết phải mặc thế nào cho buổi hẹn hò. Và để bịa đặt lí do xin nghỉ làm và vắng mặt ở nhà cũng không phải là chuyện dễ. Mọi người ở cơ quan nghĩ rằng tôi đi nghỉ mát, còn Luke tưởng tôi đang trong đợt tập huấn. Lão sếp của John thì tưởng John đang phải đi họp ở một thành phố khác. Bình thường tôi ghét sự dối trá. Nhưng lần này tôi đã vui vẻ tận dụng mọi lý lẽ để chuẩn bị cho cuộc tình vụng trộm. Điều quan trọng là tôi sẽ sớm gặp được anh. Mười hai ngày qua tôi đã không được gặp John. Anh chưa rời khỏi tâm trí tôi một phút nào cả. Tôi đắm mình trong mùi hương sữa tắm Body Shop quyến rũ, xả nước, kì cọ khắp người, lại xả nước và sau đó bôi kem chống rạn Clarins. Liệu nó có hiệu quả trong vòng hai tiếng không nhỉ? Tôi bôi tới năm loại dưỡng ẩm: Một loại cho cổ, một cho vùng quanh mắt, một ở môi, một ở má và một loại nữa bôi thêm lên cho chắc ăn. Tôi trang điểm khá đậm - lộ liễu quá - lại tẩy đi. Nhưng tôi phải trông như thể đang cố gắng và than vãn trong tuyệt vọng. Tôi trang điểm lại, cố gắng trông thật “tự nhiên”. Đồ lót. *Trời ơi*. Tôi thường đi tất chân và mặc quần lót màu trắng hoặc xám M&S. Luke không bao giờ để ý cho dù anh ấy về nhà và thấy tôi khóa thân nằm dài trên ghế hay trong bộ váy ngủ bằng vải mềm của hãng Walton Family. Tôi vẫn nhớ sự tra tấn mà những bộ đồ lót gây ra. Chúng được tạo ra để kích thích tình dục cho cánh mày râu nhưng lại là nỗi khổ sở cho phụ nữ. Mặc dù vậy, việc khơi gợi tình dục ở đàn ông vẫn là điều quan trọng đối với tôi, ngay lúc này đây. Tôi thử đeo dây nịt móc tất và mặc áo lót nịt sát (nhưng tôi đã phải từ bỏ vì quá diêm dúa). Sau đó tôi lại thử tất chân và quần áo lót liền bộ có ren của hãng La Perla (chỉ dùng cho những dịp đặc biệt). Tôi thử bốn bộ quần áo lót các màu: trắng (quá giống một cô dâu), màu đỏ (thật giống gái làng chơi), màu đen (chẳng

khác gì trong phim *Rocky Horror Show*^[12]) và màu kem (chẳng có gì nổi bật). Liên tục mặc mặc cời cời khiến người tôi nóng bừng và nhớp nháp, tôi lại đi tắm. Cuối cùng tôi cũng ra được quyết định: bộ có dây da Calvin Klein bằng vải sợi màu trắng và không có áo nịt ngực. Tôi thử ba cái áo màu đen, bốn cái màu trắng, hai chiếc quần đen, một chiếc màu xanh, rồi nâu, rồi kaki và cả màu be. Tôi tạm hài lòng với cái áo trắng thứ ba và một cái váy đen. Tôi cời rồi lại mặc hết bộ này đến bộ khác trong sự kích động. Tôi lại chui vào một cái áo khác; rồi dừng lại, nhìn mình trong gương. Tôi chặc lưỡi một cách sốt ruột, và lại lột phăng cái áo ra. Tôi tự thư giãn bằng cách nhớ lại hình ảnh gợi tình của anh sâu trong tâm trí. Đó là một cách giải khuây hiệu quả. Tôi quả quyết là sẽ quên John ngay sau khi có được anh ta. Tôi tưởng tượng thật rõ nét hình ảnh chính đôi chân tôi siết lấy cơ thể John, và anh đang nằm bên trên tôi, gót chân tôi áp chặt vào hai bên hông anh. Tôi nhớ khi ở Paris, đôi mắt John mở to và nhìn tôi thật sâu. Và anh mỉm cười, một nụ cười nửa miệng quyến rũ chết người khi anh cuộn tròn lấy tôi.

Chúng tôi gặp nhau ở Euston. Tôi nhận ra John ngay cả khi anh ở cách tôi rất xa. Anh không thêm đi theo cái kiểu mà một người đàn ông trưởng thành đứng đắn thường làm. Mà thay vào đó, John nhảy chân sáo, chạy như bay về phía tôi và miệng cười hớn hở. Trông anh ta nhỏ bé hơn so với hình ảnh trong trí nhớ của tôi. Và John hôn tôi. Tôi rùng mình hưng phấn. Không sao cả, chẳng ai bán nước hoa Chanel số 5 theo lít. Anh ta quyến rũ chết đi được.

“Trông em thật gợi tình. Anh đem đồ ăn cho buổi dã ngoại rồi đây.”

Tôi thề là có trúng xổ số cũng không thể sánh với cảm giác của tôi lúc này. Thích thú ra mặt, tôi tìm một cái giỏ, nghĩ đến những ổ bánh mì, pho mát chín, những quả ô liu đen láy, món khai vị với gà và những trái dâu mùa thu. Giờ đây, khi đang ở cạnh anh, tôi mới thấy lại cảm giác đó, lần đầu tiên kể từ sau lần đến Paris... Khát khao. Tôi có thể tưởng tượng ra

cảnh chúng tôi đang ngồi trên tấm thảm, cùng uống rượu champagne từ miệng của nhau. Anh xách hai túi đồ lên, trong đó có tám lon bia. Tôi thoáng thấy một chút thất vọng. Ừ. Chẳng sao cả. Tôi ở đây vì sex, không phải vì mấy trò lãng mạn, đúng không? Tôi không cần pho mát hay những quả nho kia.

“Em thích đi dạo không? Đến Hampstead Heath nhé? Đó là nơi mà những cuộc tình vụng trộm thường diễn ra đấy.”

Tôi gật đầu. Nơi đó đủ xa khỏi cái nơi ồn ào này để tôi có thể thư giãn. Và dù gì thì nếu anh đã muốn, tôi có thể theo anh ta lên tận cung trắng cho cuộc ái ân này.

Đó là một ngày chớm thu tươi sáng. Nền trời xanh thẳm, trong veo khiến ta cứ ngỡ đó là mặt biển chứ không phải bầu trời. Những tia nắng lung linh nhảy múa sau những chiếc lá trên vòm cây, mùi gỗ cháy cuốn theo làn gió lan khắp công viên. Chúng tôi đi một cách vô thức, tay trong tay và tay kia cầm theo một lon bia. Mặc dù tôi đã phải khổ sở tránh xa cái đồ uống này trong suốt ba mươi năm qua. Tôi hy vọng nó không làm dạ dày tôi sưng lên hay khiến tôi xì hơi.

Công viên Heath gần như vắng tanh ngoại trừ một vài bà nội trợ, mấy người già và bọn nghiện. Một bà mẹ trẻ đang đẩy một cái xe không và thằng bé con chạy lon ton bên cạnh mẹ nó. Cậu bé chạy những bước ngắn một cách khó khăn để theo kịp mẹ. Đôi giày đỏ hơi rộng so với chân đạp vào vũng nước làm những giọt nước bắn ra xung quanh. Với khuôn mặt nhỏ, bầu bĩnh và vô tư lự như một thiên thần, cậu bé cúi xuống nhặt một hạt dẻ ngựa màu nâu bóng trên vỉa hè ướt nước mưa. Đôi găng tay của nó được gắn liền với áo khoác bằng một sợi dây, bị lết xuống đất và để lại một vệt dài màu bạc giống như có một chú ốc sên vừa bò qua vậy. Ngắm thằng bé làm John cảm thấy trẻ lại. Anh bắt đầu khoe mẽ. Anh đá một hạt dẻ khác một cách chuyên nghiệp giống như chàng cầu thủ đang đá quả banh. Tôi

cũng tham gia vào trò chơi này nhưng chỉ khiến những chiếc lá và bùn văng tung tóe. Cả hai đều cảm thấy thật thú vị.

“Đi thôi.” Anh dẫn tôi vào một hốc cây gần đó.

Cuối cùng điều đó cũng đến.

Cổ họng tôi bắt đầu trở nên khô rát và nghèn nghẹn. Bàn tay lạnh dần và ướt đẫm mồ hôi. Chúng tôi tự quăng mình xuống khoảng đất cạnh gốc cây và ngay lập tức bắt đầu cởi quần áo của nhau một cách thành thạo. Tôi hoàn toàn khóa thân từ bụng trở lên, còn váy thì được vén lên đến tận ngang eo. John cũng cởi phăng áo sơ mi và áo khoác ngoài, còn quần thì chỉ còn được mặc ở một bên chân. Tôi tự làm cho đôi mắt mình thỏa mãn bằng việc lướt chậm chậm từ khuôn mặt anh xuống bờ vai, đến cơ bụng săn chắc, xuống dưới nữa để thấy một niềm đam mê không hề che đậy, và cuối cùng là đôi chân dính đầy bùn đất của John. Tôi nằm đó, đối diện với anh. Sau khi đã quan sát toàn bộ cơ thể anh một cách thích thú, tôi đưa mắt trở lại khuôn mặt John: anh ta cũng đang thăm dò tôi. Không hề bối rối, mà ngược lại, tôi chờ đợi với lòng tự hào khi đôi mắt anh đắm đuối lướt từ bờ môi, đến ngực và xuống vùng kín của tôi. Ngay lập tức, anh lao vào và hôn tôi ở đó. Chậm chậm, anh hôn và cắn cho đến khi khoái cảm trào lên trong tôi. Tôi khẽ cuộn người lại, làn da trần trụi chạm vào nền đất ẩm ướt và lớp cỏ lạnh, thỉnh thoảng có viên đá sắc đâm nhẹ vào lưng hay hông tôi. Tôi phải cố giữ cho lưng mình đặt trên đồng quần áo mà giờ đây đã dính đầy bùn và nhăn nheo bẩn thỉu. Tôi có thể ngửi thấy mùi cỏ và cảm thấy ngọt ngào phát ớn vì nó. John vẫn chậm chậm dùng lưỡi khám phá khắp cơ thể tôi. Anh hôn tôi và tìm ra những vùng khoái cảm khiến tôi rên rỉ, và hơi ấm ẩm ướt bắt đầu trào dâng: ngay trên lòng bàn tay, mặt trong của khuỷu tay, mặt dưới đầu gối và mắt cá chân. Anh cắn nhẹ, hôn lên bụng và rốn tôi. Ôi, tôi không thể chịu đựng cái trò vờn ong bắt bướm này của anh ta nữa, tôi sẽ không kìm nén được mất. Ngay lúc đó, John đột ngột chọc sâu vào trong. Anh nhip lên xuống. Khắp cơ thể anh nóng bỏng. Anh chọc sâu vào rồi lại

rút nhanh ra đến tận khi tôi rên lên vì cảm giác đau xen lẫn với sung sướng bởi dục vọng.

Tôi kiệt sức trong sự ngây ngất, nhưng vẫn biết rằng mình phải thu hút sự chú ý của anh. Chúng tôi không phải là vợ chồng và vì vậy đây không phải lúc dành cho nhau cái mỉm cười biết ơn, tắt điện rồi đi ngủ. Tôi phải thể hiện. Tôi đẩy John nằm ngửa lên và ngồi lên bụng anh. Anh thật quyến rũ, một chuyên gia tình dục không lẫn vào đâu được. Anh rên rỉ, vắn vẹo, và cố luồn ra khỏi tôi, rồi sau đó anh run rẩy và bắt đầu thấy thở gấp... cuối cùng John hét lên một tiếng. Tiếng hét của anh phá vỡ không gian tĩnh lặng, khiến một chú chim giạt mình bay từ cây này sang cây bên cạnh và làm một con chó gần đó sủa ăng lên. Tiếng hét của anh làm tôi toát mồ hôi và trượt xuống khỏi người anh, kiệt sức.

Tôi nghĩ John thích những gì vừa diễn ra.

Tôi nhìn vào khuôn mặt anh ta, thật khó để đọc được anh ta đang nghĩ gì.

Tóc tôi ướt nhep mồ hôi và dính chặt vào cổ. Cả ngực, bụng và đùi tôi đều thấy ướt át vì những nụ hôn đắm đuối của anh. Chúng tôi không biết phải nói gì nên chỉ ôm lấy nhau, thật chặt, đến khi nhịp thở của cả hai chậm xuống và trở lại bình thường. Chúng tôi hít vào rồi thở ra một cách nhịp nhàng. Hai tay anh dính mùi tinh dịch lẫn với mùi bùn và cỏ. Tôi cũng thế. Chắc chắn một điều là tôi sẽ không bao giờ “sạch sẽ” được như trước nữa. Theo bản năng, tôi ôm lấy khuôn mặt anh bằng cả hai tay của mình. Một cảm giác yên tâm, ấm áp đến ngất ngây hiện lên trên mặt anh, quá đổi kiên định. Vậy nên giờ đây không còn sự dối trá, không lẫn tránh chuyện này nữa. Không một bác sĩ nhà nghề nào có thể đưa ra bất kỳ đơn thuốc nào trong lúc này vì tôi là một kẻ ngoại tình.

“Làm tình thật tuyệt,” John thở dài mãn nguyện.

Tôi cuộn người lại, lăn ra xa khỏi anh và nằm trên nền cỏ ướt lạnh. Để kiểm tra độ thành thật của anh ta, tôi cao giọng, “Anh nói quá rồi, đó chỉ là một trò giao cấu bình thường thôi.” Anh nhìn tôi đầy bối rối. Một sự bối rối còn lớn hơn cả dãy núi Rockies, An-pơ và Everest cộng lại.

“Nếu em cảm thấy thoải mái hơn với cách gọi đó.” Cuối cùng John cũng trông vui vẻ trở lại. “Có thể em nói đúng.” Anh ta vừa mua được bộ trang phục mới nhất của hãng Emperor. Tôi không chắc chắn liệu như vậy có phải là điều tôi mong muốn. Tôi không phải là một kẻ *lấy tình dục quyền rũ đàn ông*. Chúng tôi không nói chuyện nhiều với nhau trong lúc mặc quần áo. Chỉ vài câu tán gẫu về chuyện John đã tốn bao lâu để là phẳng phiu chiếc áo sơ mi ban sáng và tình cảnh của nó hiện giờ. Tôi rất hy vọng rằng chúng tôi sẽ quay lại phòng khách sạn được đặt từ trước và làm chuyện đó một lần nữa nhưng John nói phải trở về nhà. Chúng tôi hút một điếu thuốc và uống cà phê ở một quán lưu động gần công viên, sau đó đi về hướng nhà ga. Mặc dù nhiệt độ giảm xuống khá nhanh và trời bắt đầu tối nhưng chẳng ai phàn nàn một câu. Chúng tôi giữ ấm bằng cách dính chặt lấy nhau. Lúc này bia mới có tác dụng, và tôi tự coi đó là cái cớ cho việc làm “đúng đắn” của mình, như người ta vẫn thường làm. Tôi không mấy may lo lắng đến việc mọi người ở công ty và ở nhà phát hiện ra lí do thật cho sự vắng mặt của chúng tôi.

Chúng tôi chia tay nhau tại nhà ga tàu điện ngầm. Tôi đi về hướng Nam còn John đi về hướng Đông. Bị kẹt cứng giữa một phụ nữ da đen to lớn với đồng hồ mua sắm và một chàng nhân viên trẻ đeo bộ mặt căng thẳng đang ôm chiếc máy tính xách tay, tôi ngẫm nghĩ lại câu nói của John lúc chia tay. “Anh sẽ gọi cho em.” Tôi ước gì anh đã không nói thế. Hoặc là, nếu như anh nói điều đó, tôi ước gì mình có thể hỏi khi nào hoặc nói, Không, em sẽ gọi cho anh. Tôi ra khỏi ga tàu điện ngầm và kiểm tra tin nhắn trong điện thoại, *Bạn có. Một. Tin nhắn mới.* “Này Sex, anh đã nói rằng anh sẽ gọi mà.”

Tôi về nhà. Miệng vẫn còn cười toe toét. Như tôi mong muốn, không có ai ở nhà. Luke không bao giờ về nhà trước tám giờ tối. Điều này hóa ra lại giúp tôi có nhiều thời gian để tắm rửa bần đất và xóa mọi chứng cứ trước khi anh về. Niềm vui lại biến thành nỗi bức tức ngay khi tôi nhét chiếc áo khoác bị dính tinh dịch vào máy giặt. Chẳng phải tự nhiên mà tôi ngoại tình. Chính sự lạnh nhạt của anh đã đẩy tôi đến tình huống này. Tôi luôn làm theo những gì tôi muốn. Để vui vẻ trở lại, tôi mở tin nhắn của John ra đọc lại. Tám lần. Tôi tự rót một ly rượu gin nhẹ và chua chát nghĩ rằng cho dù có ở nhà, có lẽ anh cũng không nhận thấy bộ dạng nhếch nhác của tôi. Tôi thở dài và lê tới cái giường bằng sắt được trạm trổ tinh xảo. Tôi kiệt sức. Hình ảnh sống động của John với tất cả những hành động của anh ta cứ bám lấy tôi, in sâu vào tâm trí tôi. Nó đã bắt đầu từ khi nào? Tôi cố gạt hình ảnh đó sang một bên.

Thực ra tôi đang bị anh ta ràng buộc bởi cái gì chứ?

Đến thứ Năm, Luke tới lớp học tiếng Tây Ban Nha. Tôi cố kiềm chế *không* nghĩ đến cảnh tôi và John đang âu yếm nhau trên bãi biển của xứ sở bò tót ấy.

Sang ngày thứ Sáu, Luke nói đã lâu rồi chúng tôi chưa ở bên nhau và rằng chúng tôi nên dành thời gian đi chơi. Chúng tôi đến rạp để xem vài bộ phim nghệ thuật Pháp. Phim có phụ đề và tôi quên kính ở nhà. Thậm chí nếu tôi có thể đọc được, tôi cũng chẳng biết nội dung phim có lời cuốn được tôi không. Tôi cố gắng không nghĩ đến cái giọng địa phương Liverpool pha lẫn tiếng Pháp buồn cười của John. Chúng tôi lên giường lúc mười rưỡi tối và chưa đến mười phút sau, Luke đã lăn ra ngủ. Tôi nằm đó, nhìn lên trần nhà. Dù sao cũng tốt khi tôi còn nhiều việc để làm và không tốn quá nhiều thời gian nghĩ về John. Thứ Bảy, tôi đến phố King với Daisy trong khi Luke sửa lại xe mô tô. Tôi không cần quần áo mới nhưng tôi muốn mua vài bộ váy hở cổ, kiểu trang phục mà tôi nghĩ rằng John thích người phụ nữ của anh mặc.

Daisy và Simon là một cặp, vì vậy sự có mặt của tôi dường như là thừa. Tôi biết nếu tôi có đi bên cạnh cô ấy, cầm theo một tấm biển thông báo “sắp tới nơi tận cùng trái đất”, cô ấy cũng chẳng thèm chú ý. Vì vậy đi shopping cùng với Daisy không còn thú vị như trước nữa. Việc mua sắm bị gián đoạn (vì những trận golf của Simon) và tôi bực bội (họ không bao giờ thử trả giá cho một món hàng, chỉ đưa ra quyết định là “cần suy nghĩ thêm” hoặc là “sẽ quay lại sau và xem xét cái nào Simon thích hơn”). Ngày hôm nay tôi đã có đủ lí do để phát cáu, nhiều hơn cả thời gian gần đây. Tôi ngồi đợi ở bên ngoài phòng thay đồ trong khi Daisy thử mười sáu cái quần ống loe màu nâu giống hệt nhau. Sau khi đã thử cái đầu tiên và thứ ba, mỗi cái bốn lần, cô ấy gợi ý rằng nên đi uống cà phê để cô ấy có thêm thời gian “cân nhắc lại”. Tôi mỉm cười đầy ẩn ý với mấy cô gái cũng đi mua sắm ngày thứ Bảy. Nhưng cô ấy rất tinh ý đã nhận thấy và đảo mắt nhìn tôi dò xét. Tôi tự hỏi làm thế nào mà cô ấy có thể nhận ra điều đó với mười sáu chiếc quần đang xách ở trên tay.

“Quán John Lewis như mọi khi chứ?” Daisy hỏi.

“Tớ thích thay đổi không khí chút”

Tôi và Daisy chen vào một tiệm cà phê đầy khói thuốc mà thứ Bảy nào chúng tôi cũng đi ngang qua nhưng chưa một lần bước chân vào. Tiệm đầy ắp những kẻ mặt mũi góm ghiếc, hoặc là cực kỳ xấu xí, hoặc là cổ lỗ sĩ, hoặc kết hợp cả hai đặc điểm trên. Daisy dừng lại ở cửa lưỡng lự. Tôi cứ tưởng cô ấy sẽ bỏ chạy. Tôi biết cô ấy đang nghĩ gì. Tôi nhún vai, thấy nơi đây thật đặc biệt và muốn thử nghiệm lòng can đảm.

“Chúng ta cũng có quyền được đến đây như những người khác thôi,” tôi huýt gió nhẹ khi cả hai bước đến ngồi vào hai cái ghế gần cửa ra vào nhất. Cuối cùng, sau một hồi tranh luận: “Bây giờ nên tự đến quây gọi đồ hay là có người phục vụ?”, và khi tôi bắt đầu nghĩ đây chẳng phải quán cà phê -

có khi là phòng khách nhà ai đó, một cô phục vụ bàn cao lớn người Pháp tiến đến. Cũng giống như khách hàng ở đây, nhìn cô ta chẳng có gì hấp dẫn. Cô ta có đôi mắt xám to hình quả hạnh nhân, vòng eo chỉ bằng cổ tay tôi và mái tóc thẳng bóng mượt bồng bềnh theo những chuyển động cơ thể. Cô ta lặng lẽ ghi lại những món chúng tôi gọi. Tôi thực lòng hy vọng cà phê đen, được lọc bằng phin và thêm cafein là một sự lựa chọn đúng đắn. Cô ta khệnh khạng quay trở lại phía quầy, lặng lẽ gật đầu với anh chàng phục vụ tại quầy và đưa mẫu giấy gọi đồ được viết một cách cầu thả. Tôi đang nghĩ rằng rất có thể trong mẫu giấy có dòng ghi chú “làm nhanh lên, chúng ta đều muốn họ rút ra khỏi đây càng sớm càng tốt.” Tôi chăm chú dò xét những người phục vụ quầy không tỏ thái độ gì khi nhìn về phía chúng tôi. Thay vào đó anh ta rót cà phê vào hai cái cốc thủy tinh. Với dáng điệu uể oải, cô phục vụ bàn mang những cái cốc đó đến và đặt lên bàn chúng tôi rồi bỏ đi. Tôi và Daisy nhìn theo mái tóc đang nhún nhảy một cách tự hào giữa vai và cằm của cô ta.

“Chắc cô ta không có gu thẩm mỹ,” Daisy thì thầm, đưa mắt nhìn mái tóc của cô phục vụ. Cả hai chúng tôi đều biết cô ta không cần đến cái thẩm mỹ mà bạn tôi vừa nhắc tới. Tôi cầm một túi đường mía nhỏ lên và sau đó lập tức thay đổi ý định, chuyển sang đường Canderel.

“Dù sao nó cũng khiến cậu phải suy nghĩ, đúng không Daisy?”

“Cái gì?”

“Ồ, nếu có quá nhiều phụ nữ xinh đẹp trên trái đất này thì làm sao những người phụ nữ bình thường có thể giữ người đàn ông của mình luôn chung thủy chứ? Hay thậm chí cả những người phụ nữ xinh đẹp cũng thế? Không có gì chắc chắn cả.”

“Connie này, Luke phát điên vì cậu đấy. Anh ấy chưa bao giờ để ý đến một người đàn bà nào khác ngoài cậu!”

Có lẽ Daisy đúng. Luke chưa khi nào để ý đến phụ nữ, anh hầu như còn chẳng thèm để ý tôi, nhưng John thì khác. Hơn cả để ý. Tôi rùng mình và cố gắng xóa điều đó ra khỏi đầu. Chuyện gì sẽ xảy ra với tôi nếu John là một kẻ lãng nhãng? Chẳng sao cả. Dù sao tôi sẽ không bao giờ gặp lại anh ta lần nữa. Tôi đã nói rằng có thể đó là lần gặp đầu tiên và duy nhất. Ý tôi là chuyện tình cảm này sẽ đi đến đâu chứ? Tôi đã có chồng. May mắn thay, với Luke, tôi không phải lo lắng về việc bị phản bội. Uhm, ít nhất là anh không phản bội tôi.

“Có chuyện gì vậy, Conie? Trông cậu có vẻ mất tập trung.”

“Tôi chỉ hơi mệt chút thôi. Tôi có quá nhiều việc phải làm ở công ty, một dự án đã bắt đầu từ hai tuần trước. Vì dự án đó, tôi không có cả thời gian để ngủ.”

Daisy gật đầu, an ủi tôi. “Tôi lại cứ tưởng rằng giữa cậu và Luke đã xảy ra vấn đề gì cơ.”

“Đừng ngốc thế chứ.”

“Ừ, cậu đúng. Nếu có điều gì, chắc chắn thì đó là trong cái thế giới điên loạn này, cậu và Luke luôn là cặp vợ chồng tuyệt vời.”

Tôi không thích kéo dài chủ đề này thêm nữa. “Cà phê của cậu thế nào?”

“Ồn. Tôi muốn nói tôi thật sự ghen tỵ với cậu, Connie ạ. Cuộc hôn nhân của cậu quá tốt đẹp. Luke thật tuyệt vời, nhất là trong cái xã hội đầy dối trá này.”

“Ừm. À, cậu định mua cái quần nào?”

“Mình muốn nói rằng anh ấy quá kiên nhẫn, thông minh, tâm lý.”

“Mình thích cái quần Whistles.”

“Anh ấy luôn luôn lắng nghe cậu.”

“Trời, ở đây nhiều khói quá, cậu có cảm thấy vậy không?”

“Mình nghĩ Simon cũng khá giống Luke.”

Thà nói về Simon còn hơn là cứ nhắc đến Luke. Tôi cố dẫn dắt cuộc nói chuyện theo hướng này.

“Chuyện giữa cậu và Simon tiến triển thế nào rồi?”

“Rất tốt. Anh ấy thật hoàn hảo, thông minh, chu đáo và sáng tạo. Rất giống Luke.”

Tôi thở dài, tức điên cả người lên. Hiển nhiên là cô ấy đúng. Luke là một người đàn ông tuyệt vời bởi tính ngay thẳng và chung thủy. Tôi không biết nhiều về John nhưng cũng đủ để khẳng định anh ta không hề tốt đẹp, thậm chí còn xấu xa. Anh ta không ngay thẳng và cũng chẳng mong ở anh ta hai từ chung thủy. John không xứng với tôi. Và lại tôi chưa bao giờ thấy cái gì tốt với mình cả, theo đúng nghĩa của nó. Luke thì quá tốt, nhưng như vậy chưa đủ. Đột nhiên tôi nhận ra rằng anh thật tệ nhạt. Tôi buộc phải làm quen với cuộc sống chỉ có tình dục một lần một tuần. Luke sờ soạng đầu ngược tôi như thể nó chỉ là một cái công tắc điện, và mỗi lần gần gũi chỉ vón vẹn trong vòng mười lăm phút. Thứ dụng cụ trợ giúp tình dục duy nhất mà chúng tôi có đó là bộ quần áo ngủ và điều mới lạ duy nhất là chúng tôi làm chuyện đó trước hay sau khi đánh răng. John, tình yêu của tôi (tôi thử dùng tạm từ đó) không hề tốt bụng, cũng không vị tha theo như tôi biết. Khốn nạn. Đó là lí do tại sao tôi lại ăn nằm với anh ta và hình ảnh anh ta không

ngừng xâm chiếm đầu óc tôi. Thế đấy, sự thật là anh ta quá quyến rũ. Tôi nhấm nháp từng ngụm cà phê đen. Tôi đã kết hôn với một người đàn ông quá chung thủy và đáng tôn trọng, gần như hoàn hảo đến tuyệt đối. Tôi yêu anh. Anh tốt bụng, nhạy cảm, thông minh và đầy lòng trắc ẩn. Làm sao tôi có thể không yêu anh chứ? Bạn bè đã bật khóc trong niềm hân hoan và vỗ tay chúc mừng chúng tôi, nói rằng chúng tôi rất xứng đôi. Nhưng John thật đáng ghét khi đã cho tôi thấy còn có người còn hoàn hảo hơn anh. Tôi không thể lừa dối chính mình - việc tôi quan hệ với John chứng tỏ tôi không đầu hàng trái tim mình mà một phần khác mạnh mẽ hơn trong tôi. Chỉ cần nghe thấy tên John là tôi có thể đến ngay lập tức. Mỗi lần mơ tưởng đến đôi mắt của anh ta, ngực tôi lập tức cương lên khó chịu, khát khao đến vô cùng. Ước gì tôi chưa bao giờ gặp anh ta. Anh ta đã làm xáo trộn cuộc sống của tôi, đã phá hủy mọi thứ.

Đầu tôi nghĩ những điều này nhưng mồm vẫn nói chuyện với Daisy về việc tối nay cô ấy nên đến nhà tôi ăn lúc mấy giờ. Tôi bắt đầu ngắm xung quanh, những lọn tóc xoăn ôm lấy cổ khiến Daisy trông thật hấp dẫn. Một gã trẻ ngồi bên cạnh đang chăm chăm nhìn tôi. Một đôi trai gái ở bàn đối diện đang quăn quýt chẳng còn biết trời đất gì. Đột nhiên tôi cảm nhận được thế nào là tình dục. Của tôi, của John, của anh chàng Six-Pack[13] đằng sau quầy bar. Thật kỳ lạ.

Đến lượt chúng tôi mời bạn bè đến ăn tối. Thường là vợ chồng tôi hoặc Rose đứng ra tổ chức. Hiếm khi đến lượt Lucy còn Daisy hay Sam thì không bao giờ. Họ đưa ra những lý do rất hợp lý cho việc này: tiện nghi - vợ chồng Rose và Peter cũng như vợ chồng tôi đều sống trong những ngôi nhà rộng rãi được thiết kế cho những buổi tiệc tùng; món ăn - Rose và Luke đều là những đầu bếp tài ba, còn Peter với tôi khiến mọi người trầm trồ về cách bài trí bàn ăn và làm lạnh rượu vang. Tài nấu ăn của Lucy thì trên cả tuyệt vời và cô ấy cũng có một ngôi nhà rộng rãi sang trọng. Trước kia thỉnh thoảng cô ấy cũng có tổ chức tiệc mỗi khi muốn gây ấn tượng với một anh chàng nào đó. Lucy mời chúng tôi đến bữa tiệc để chỉ cho anh ta

thấy rằng cô ấy không những là người phụ nữ cực kỳ thành đạt trong công việc mà còn biết cân bằng cuộc sống khi dành thời gian vui vẻ với những người bạn thân. Lucy lập một bản kế hoạch chi tiết cho tất cả mọi thứ. Và hiển nhiên, anh chàng trong tầm ngắm đó không chỉ bị ấn tượng mà còn thấy rung động lắm. Đúng như những gì đã được dự đoán, trước khi sôcôla được đun xong thì Lucy cùng anh chàng nạn nhân đã kịp chuyển mục tiêu sang những đồ tráng miệng khác rồi. Và chúng tôi bị bỏ lại để vật lộn với cái bình pha cà phê.

Daisy là giáo viên trường North Luân Đôn. Vì vậy có hai lý do rõ ràng để chúng tôi không thường xuyên đến nhà cô ăn tối: tàu điện ngầm Northern Line, chỉ cần nói thế cũng đủ hiểu, và thứ hai là cô ấy sống trong một căn hộ tiny hon. Một ngôi nhà rất “sinh viên”. Nhà tắm lúc nào cũng ẩm ướt, thiếu giấy vệ sinh và một đồng hồ treo khiến căn phòng vốn đã nhỏ xíu càng bị chia nhỏ ra hơn. Chẳng những thế, Daisy còn không có đủ ghế cho chúng tôi ngồi cùng một lúc. Bởi vậy bữa tối một là hóa thành trò chơi nghe nhạc giành ghế. Khi đó luôn phải có một người đứng lên để lấy muối hay hạt tiêu, hay diêm, hoặc là đi rót thêm rượu để người khác có thể ngồi vào chỗ đó, hai là ngồi thêm một hàng nữa, nghĩa là Lucy sẽ ngồi lên đùi của ai đó. Không phải đùi tôi hay Sam, có thể là Luke hoặc Peter, hoặc tệ nhất là bạn trai của Sam hoặc Daisy.

Căn hộ của Sam là một nơi lý tưởng cho bữa tiệc tối nhưng những người bạn cùng phòng cô ấy đúng là địa ngục. Trước kia cô ấy cùng nhà với Mike. Mike là một anh chàng vô cùng quyến rũ và có lúc chúng tôi đã hy vọng Daisy và anh ta có thể trở thành một cặp. Nhưng mọi thứ đã rõ ràng. Anh ta chẳng mấy khi chịu ngủ với Daisy, không gọi lấy một cú điện thoại cho cô ấy trong vài tuần liền, và cứ khi nào Daisy có bạn trai mới là anh ta lại cầu xin cô quay lại. Và lúc nào Daisy cũng mềm lòng. Tuy nhiên mọi hy vọng của chúng tôi tiêu tan khi anh ta đột nhiên thông báo sẽ chuyển ra khỏi căn hộ của Sam để đi lấy vợ! Một tình huống thật trở trêu, nhất là khi

Sam hỏi mượn một trong những chiếc mũ của Daisy để đến đám cưới của anh ta.

Hiện tại Liz đang ở cùng với Sam. Liz chẳng thèm làm thân với bất cứ ai trong số bạn bè của Sam. Đơn giản bởi chúng tôi không phải tuýp cô ta thích. Chúng tôi có vẻ thích bồn chột bông đùa còn cô ta lại đang tìm kiếm một cô bạn nghiêm túc một chút. Liz thuộc kiểu phụ nữ sôi nổi, mặc dù cô ta biết nó không còn hợp thời nữa. Công bằng mà nói, cô ta rất thú vị, lúc nào cũng đầy ắp ý tưởng và quan điểm riêng. Cô ta có thể làm một người bạn dễ chịu và hữu ích.

Miễn bạn không phải là đàn ông.

Và bạn không thích đàn ông.

Đàn ông là kẻ thù và những người phụ nữ thích đàn ông là kẻ phản bội. Một lũ đen tối và đầy lông lá. Liz luôn quan niệm (và thường xuyên thể hiện) rằng đàn ông là những kẻ ích kỷ, lừa dối, hai lòng và rằng từ khi phát minh ra ngân hàng tình trùng và có tập đoàn Black & Decker^[14] thì họ trở nên vô dụng. Cho nên việc thuê đàn ông để làm thỏa mãn tình dục không phải vấn đề tổn hại kinh tế, đạo đức hay thực tiễn; mà đối với phần lớn chúng ta, nó dường như là điều hổ thẹn. Tôi muốn nói rằng Luke là một người đàn ông và tôi cảm ơn vì điều đó, Sebastian và Henry sẽ lớn lên trở thành những người đàn ông dễ mến (cũng có người phản đối rằng Sebastian và Henry sẽ vẫn mãi như vậy. Tất nhiên chẳng bao giờ điều đó xảy ra, và chúng cứ như thế là tốt lắm rồi), cha chúng tôi là đàn ông và rất nhiều người trong số họ đều khá tốt. Và trong đó có John.

Liz chỉ nghĩ lũ người lớn này đến ngồi quanh cái bàn kia để bàn tán chuyện tôn giáo và chính trị. Nhưng không phải đâu Liz, đó là để say bí tỉ. Với lòng nhiệt tình truyền giáo, cô ta nỗ lực nâng cao nhận thức của chúng

tôi. Chẳng có những chiến thuật nghi binh lịch sự, không khí lúc nào cũng căng thẳng.

“Cái váy đáng yêu thế, Daisy, em mới mua đúng không?” Rose cố gắng phá tan bầu không khí nặng nề.

“Các bạn có biết các bạn đang làm tăng thêm cái gì bằng việc mặc một bộ váy mà cái viền cổ khoét sâu xuống tận rốn không? Các bạn đang góp phần làm tăng cái thành kiến rằng đàn bà chỉ là để trang trí chứ không biết sáng tạo hay đấu tranh.” Liz phun ra một cách giận dữ.

Daisy lắp bắp rằng cô ấy đã thấy chiếc váy đó trong cửa sổ của tiệm Karen Millen. Cô ấy chỉ đơn giản là thích nó thôi. Peter thường xuyên chen vào bằng những lời phản đối rất hay và chí lý khiến cả bọn cười ồ.

“Đúng là đồng tính.”

Và sau đó Rose lại phải nói lại. “Món nước xốt này ngon thế, Sam, em phải cho chị bí kíp đấy.”

Vậy là tối nay lại đến lượt chúng tôi. Những bữa tiệc tối được tổ chức long trọng tại ngôi nhà của gia đình Baker. Luke, không hề giống những người đàn ông khác mà tôi từng gặp, làm công việc của một đầu bếp. Anh không bao giờ chỉ nói mà không làm, rằng anh sẽ nấu nhưng rồi lại để đó cho tôi làm. Anh không bao giờ cố tình trình diễn - giống như đang đứng trên sân khấu - khi anh làm đồ ăn. Anh cũng không phải chỉ trổ tài nấu nướng khi mọi người xúm quanh ca tụng anh. Anh nấu ăn một cách thực sự, và làm một cách lặng lẽ, có trình tự, hợp lý và thành quả luôn luôn ngon tuyệt. Tôi làm nhiệm vụ mời khách và bày bàn tiệc. Tôi đặt thức ăn vào trong các bát sao cho trông thật hấp dẫn và để chúng xung quanh phòng khách cho những vị khách của chúng tôi. Tôi cũng làm công việc dọn dẹp nữa. Luke là một người đàn ông, không phải một vị thánh.

Luke đang nghiên ngẫm mấy quyển sách dạy nấu ăn của chúng tôi. Tôi nói “chúng tôi” vì bố mẹ của Luke cứ nhất định mua những quyển sách đó tặng cho tôi nhân dịp sinh nhật và Giáng sinh. Tôi nghĩ tôi đã tự chuốc lấy phiền toái khi hỏi mượn họ cuốn sách *White Heat* của Marco Pierre White^[15]. Tuyệt nhiên tôi không có ý định nấu bất kỳ món nào trong đó. Tôi chỉ thèm muốn những bức hình của anh chàng Marco. Một anh chàng xấu tính, rất giống với John. Dù sao cũng đáng bởi vì bây giờ tôi đã tự hào sở hữu một kho tàng sách bao gồm *Bộ sưu tập các món ăn mùa đông của Delia Smith*, *Bộ sưu tập các món ăn mùa hè của Delia Smith*, *Toàn tập số tay nấu ăn trên tạp chí Sunday Times*, *Đầu bếp tài ba 1996*, *Đầu bếp tài ba 1997*, *Số tay các món nướng cơ bản*, *Thực đơn ít chất béo dành cho người sành ăn của Sainsbury* (một sự mâu thuẫn mà tôi từng nghe đến), *Cẩm nang nấu ăn bằng thuật chiêm tinh của Sainsbury* (Thật nực cười!), *Cẩm nang các món từ cá của Sainsbury*, *Số tay 1000 món ăn của Sainsbury*, *Các món sốt của Michel Roux*, *Hướng dẫn nấu ăn của River Café quyển 1 và 2*. Năm nào tôi phải tỏ ra biết ơn một cách nồng nhiệt và đến Giáng sinh năm sau, khi họ mua cho tôi một quyển khác nữa, tôi luôn ước rằng mình đã không quá nhiệt tình như vậy. Tuy nhiên, tôi nghĩ rằng bà Baker Senior chắc cũng thấy hãi hùng với những dụng cụ dùng trong nhà tắm mà tôi mua cho bà mỗi năm, hay ông Baker Senior cũng phải bối rối vì số lượng dép đi trong nhà tôi mua cho ông. Nhưng họ vẫn tỏ ra lịch sự khi nhận những món quà đó. Lý do giúp lễ Giáng sinh tồn tại đến ngày nay là bởi đó là dịp người ta làm đầy ắp ngôi nhà của nhau với các món quà vừa xấu vừa vô tích sự. Nó làm cho chúng ta sạch túi bởi vì ngay từ tháng Mười một, chúng ta đã phải chen lấn giữa đông hàng hóa và đám đông để mua quà Giáng sinh. Rồi sau đó đến tháng Một, chúng ta lại tiếp tục vật lộn với núi hàng giảm giá và đám đông thậm chí còn hung bạo hơn trước, để mua quà đáp lại những món quà mà chúng ta được tặng. Đó là văn minh.

“Anh nghĩ là món cá ngừ dành cho khách của chúng ta hơi bị chín quá thì phải. Theo như quyển sách này thì không cần phải làm khô đâu,” Luke

vui vẻ nói cười, bởi anh đâu biết vợ anh đã ngậm cái của quý của một thằng đàn ông khác. Nhưng tôi thì biết rõ điều đó. Và tôi ghét sự thật rằng lần đầu tiên chúng tôi không cùng chung ý nghĩ trong suốt năm qua.

“Anh có nghĩ rằng chỉ cần tình yêu là đủ, ngay cả khi anh đang không yêu ai cả?” tôi buột miệng hỏi.

“Chúng ta có thể rắc hạt tiêu lên chúng, có lẽ sẽ ngon hơn đấy.”

“Sự thèm muốn có phải là biểu hiện của tình yêu thật sự không nhỉ?”

“Hay là thêm vài cây húng quế vào đó. Em nghĩ húng quế thì sao?” Basil, ai là Basil[16] nhỉ? Anh ta là John chứ không phải Basil. Chúng tôi giống như hai con người từ hai thế giới. Tôi thử tiếp cận theo cách thông thường hơn.

“Chúng ta sẽ ăn gì tối nay?” Một sự quan tâm thật giả dối, giả dối nhất từ trước đến giờ. Đó là điều tối thiểu tôi có thể làm bởi anh đang sẵn sàng công việc nấu nướng.

“Anh nghĩ chúng ta sẽ khai vị với món súp thì là cá Sardinia, phần chính của bữa tiệc sẽ có cá chà vụn sò, củ hoa hướng dương và lá cần tây xiên nướng. Em nghĩ sao?” Tôi thực sự không có khái niệm gì về món cá chà vụn là gì và lấy phần nào của con cá để cuộn, vì vậy tôi chỉ trả lời lấp lửng, “Nghe thật tuyệt.”

“Em định làm gì với món pudding?” anh hỏi.

Đây là phần việc của tôi. Anh làm các món khai vị và các món chính nhưng để cho anh có cơ hội bị “đánh bại”, tôi đảm nhận món pudding. Tôi không quan tâm đến chuyện đó lắm vì vốn dĩ những món ăn của Luke đã quá hấp dẫn khiến ai cũng thèm nhỏ nước miếng rồi. Tôi có thể làm món

kem Wall và chắc chắn sẽ được mọi người khen ngợi là một đầu bếp sáng giá.

“Kem Ben & Jerry,” tôi đáp lại anh. Trong một phần tử giây, Luke để lộ một chút thất vọng.

“Hai vị,” tôi nói, “chuối, vị yêu thích của anh.”

“Còn vị kia?” anh hỏi cố gắng tỏ ra cục cằn nhưng tôi biết anh không tức giận với tôi.

“Vị sô-cô-la, dành cho các cô gái,” tôi mỉm cười.

“Có bao nhiêu người đến tối nay?”

“Cả hội.”

“Cái gì? Tất cả các cô gái đó đều mang theo bạn trai đến à?”

“Ồ, Lucy không có ý định mang bạn trai của mình tới. Tuy nhiên, đúng thế, tất cả mọi người đều sẽ mang theo một người nữa. Sao anh ngạc nhiên thế?”

Luke thường phải chịu đựng khi một hay vài cô bạn của tôi dựng tôi dậy lúc nửa đêm, giận dữ hay đau khổ vì cuộc tình mới tan vỡ. Luke luôn chứng tỏ sự khôn khéo của anh trong những tình huống như vậy. Anh đi pha trà và cho họ mượn khăn mùi xoa. Anh đưa ra những lời vừa để nhận xét vừa để động viên như, “Đúng là một tên ngốc, tôi thấy tiếc thay cho hắn”, “Đó là một tổn thất đối với hắn ta” và “Cô có muốn tôi đấm vào mồm thằng đó một cái không?”

Anh xoay họ như chong chóng. Anh cũng khẳng định với bạn tôi rằng họ có cặp chân thật tuyệt hay họ có thể khiến biết bao chàng trai say mê chỉ khi nào họ cần nghe điều đó. Tất cả bọn họ đều mỉm cười thẹn thùng và tin vào những gì anh nói. Mỗi lần Luke tiếp nhận thông tin cô bạn nào có bạn trai mới là anh lại không khỏi lo lắng. Dường như anh nghĩ rằng đó chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi anh lại bị dựng dậy giữa đêm để đun nước pha trà.

Không khí thường khá vui vẻ khi chúng tôi chuẩn bị tiệc tối. Luke đeo cái tạp dề trắng khổ lớn (tôi hay gọi nó là váy yếm để trêu anh). Tôi rót rượu vào hai ly to và bật máy nghe nhạc lên. Trong khi anh chặt, thái, nấu và tĩa (khiến tôi bị lôi cuốn, nhưng bởi con dao chứ không phải anh), tôi nhún nhảy xung quanh phòng khách giống như ca sĩ Tinar Turner (làm anh bị cuốn hút, chỉ là vì bộ đồ lót của tôi). Trước khi mở cửa đón những vị khách, chúng tôi thường bị *mất kiểm soát, quay cuồng* vì rượu hoặc vì sex. Nhưng không phải tối nay. Tôi cảm thấy yên tâm vì Luke tỏ ra quá chăm chú vào món cá xiên nướng nên chẳng còn quan tâm chuyện gì khác. Tôi cẩn thận tránh chuyện lên giường với anh.

Daisy và Simon đến đầu tiên. Họ rất sôi nổi và hay cười đùa - tôi cảm thấy thật phiền toái. Lúc nào họ cũng nhìn vào mắt nhau như lúc mới bắt đầu yêu. Như thể không tin vào sự may mắn của mình, họ liên tục liếc mắt kiểm tra để xem người kia còn ở đó hay không, để biết rằng người kia là không phải là ảo ảnh! *Tôi đã không thể cưỡng lại ánh mắt của John. Anh nhìn tôi cũng mãnh liệt như thế.* Không những thế, giờ họ lại còn có một thói quen cực kỳ khó chịu là tự trả lời câu hỏi của nhau và kết thúc câu nói của người kia. Tôi thấy nó thật quái đản. Tôi rót cho Simon và Daisy mỗi người một cốc rượu gin và một cốc nước khoáng trong khi Luke lao vào bếp để thêm thì là vào món soup. Tôi hiển nhiên lại thành kẻ thừa, ngồi chứng kiến cảnh Simon và Daisy nhìn nhau say đắm qua lát chanh và nắm chặt tay nhau như thể họ đang bị cuốn vào vòng xoáy tình yêu. *Paris.* Nếu có thể vừa ném cho nhau những cái nhìn đầy dâm dục vừa bàn bạc để tìm

một chỗ đỗ xe thì họ cũng làm được. Simon có chiều cao trung bình, *chỉ cao hơn John một chút* và vô cùng hài hước. Có lẽ anh ta không có sức hấp dẫn đối với túp phụ nữ thích kiểu đàn ông cao to, trầm tính, nhưng dường như lại hợp với Daisy một cách hoàn hảo. Bù lại cho chiều cao khiêm tốn hay tính hài hước hơi thừa, anh ta cực kỳ ân cần và lúc nào cũng có thể cười toe toét. Anh ta là một nhà thiết kế nội thất. Và nhờ đó, Luke và anh ta đã gặp nhau. Simon khá có tiếng tăm và Luke nói với tôi rằng anh ta rất thành đạt. Tôi cuối cùng cũng kéo được Simon ra khỏi những cái vuốt ve nồng nàn đầy gợi tình dành cho Daisy và lôi anh ta vào cuộc trò chuyện. Tôi, sau tất cả những việc đó, sẽ cho anh ta chút đồ ăn. Ít nhất anh ta đã giúp tôi quên đi những điều điên rồ đang diễn ra trong đầu tôi. Tôi được biết trước khi bắt đầu công việc của một nhà thiết kế nội thất, Simon từng là giám đốc mỹ thuật và đã giữ một vị trí có thể lực giúp anh ta kiếm được nhiều lợi nhuận khiến không ít kẻ ganh tị trong một công ty quảng cáo hàng đầu tại Luân Đôn. Simon giải thích công việc đó khiến anh ghê tởm. Simon đã không thể cho phép bản thân tin tưởng vào bất kỳ khách hàng có quyền lực nào hay vào những nhân viên kế toán tinh ranh hơn anh ta ở công ty. Và anh ta coi đó là sự yếu đuối của bản thân. Lúc đầu chỉ là cảm giác tức giận, sau đó là nỗi sợ hãi vì đã lạm dụng một cách cầu thả danh tiếng của anh ta. Vì thế Simon xin từ chức, học một nghề mới và sau đó tự mở công ty. Vì mẹ Daisy không có mặt ở đây, tôi tự thấy trách nhiệm của mình là phải xác minh tất cả những điều anh ta vừa nói.

Hai vị khách tiếp theo là Peter và Rose. Rose vào bếp để giúp Luke. Còn Peter ngồi xuống nói chuyện một cách rất đàn ông với Simon. Anh ta cũng muốn kiểm tra tính cách của Simon. Đàn ông đánh giá bản thân qua những gì họ làm và vì vậy họ cũng đánh giá người khác qua công việc. Với mẫu đàn ông như Peter (đang làm việc trong thành phố, một công việc gì đó đòi hỏi sự nhanh nhạy, giống Lucy), một thằng đàn ông không thể được coi là đứng đắn nếu hắn ta không có một công việc đáng tôn trọng. Do đó, dẫu cho Daisy có mang về bao nhiêu anh chàng nào là nhà thơ, tay chơi trống hay phục vụ bar thì cũng không phù hợp với quan điểm của Peter. Kết cục

là, bất kỳ ai mà Daisy muốn chọn làm bạn trai dài lâu sẽ đều phải qua cửa ải Peter. Tuy nhiên, Peter đã học hỏi được nhiều thứ đủ để không chỉ hỏi mỗi một câu, “Vậy mẫu người bạn gái lý tưởng của anh là gì, chàng trai trẻ?” Nghe có vẻ gay gắt quá. Nhưng điều đó cũng rất cần thiết để giúp Peter có thể đánh giá được con người của Simon, vậy anh ấy mới có thể thấy thoải mái. May thay, Simon đủ hài hước để biết rằng những câu hỏi bất tận của Peter về hôn nhân, câu cá đến lớp xe hơi, máy chèo thuyền, bảo hiểm gia đình và việc thế chấp vốn không đơn giản chỉ là một cuộc trò chuyện nhỏ mà là một cách để tìm hiểu thông tin về công việc thực tế của Simon. Simon giải tỏa nỗi băn khoăn của Peter bằng việc nói với anh ấy rằng mình là một nhà thiết kế nội thất và cũng kể cho anh ấy vài câu chuyện về thuế má và bảo hiểm xe hơi để chứng tỏ rằng mình cũng biết quan tâm và chăm lo cho cuộc sống. Peter rõ ràng đã đi đi còn Daisy cực kỳ khoái chí trên chiếc sofa. Tôi chán phát ớn lên. Những người bạn của tôi thật là tẻ nhạt. Bọn họ chỉ lo đối đáp với nhau chứ đâu quan tâm gì đến bài thơ “Nếu” của Kipling.

Chuông cửa reo. Tôi mừng khôn tả. Lucy lao vào giữa cả đám, trình trọng tuyên bố, “Tớ xin lỗi vì đã đến muộn,” mặc dù trong giọng nói cô ấy chẳng ánh lên vẻ gì hối lỗi cả. Một trong những tính xấu của Lucy là luôn đến muộn và ban tặng lời xin lỗi một cách hào phóng, không chân thành. Lucy còn tử tế mang cả hoa đến cho tôi nữa. Cái đó làm nổi bật thêm sự xuất hiện của cô. Lucy lật đặt bước đến và tặng tôi những bông hoa ly biểu trưng cho sự thành đạt. Tay chân cô ấy múa may về mọi hướng như những dải ruy băng của cây nêu ngày quốc tế Lao động[17]. Tôi đột nhiên cảm thấy mình ngốc nghếch và lóng ngóng. Ngược lại, tất cả bọn con trai đều sáng lên như những bóng đèn Giáng sinh trên phố Regent. “Bạn trai” của cô ấy tối nay là Tarn. Tarn mảnh khảnh với thân hình khá hoàn hảo, hơi đồng tính và là vật trang trí cho cuộc sống của Daisy. Dáng người cao, mảnh khảnh với mái tóc vàng óng ả của Lucy chẳng tương đồng tí gì với ngoại hình lùn, chắc nịch và mái tóc đen của anh ta. Tarn và Lucy vui vẻ coi nhau như người yêu và khi cần thì sẽ đường ai nấy đi. “Cần” nghĩa là

khi Tarn cần một người yêu thực sự. Anh ta là luật sư của một văn phòng luật sư lâu năm có tiếng và luôn cần có một bóng hồng kè cặp. Lucy thường xuyên nhờ Tarn hộ tống khi cô dính phải một gã nào đó đã vợ con đề huề và cần một cuộc gặp mặt thẳng thắn. Lucy mời anh ta đến đây tối nay thì quả là lạ lùng, bởi nó chẳng thuộc bất kỳ trường hợp nào mà tôi vừa nói đến. Nhưng tôi cảm thấy vui vì Tarn đã đến. Mọi người lại được có một anh bạn đồng tính. Và sự có mặt của anh ta khiến Peter bối rối, nhưng lại khiến tôi cười khúc khích. Ngoài ra, Tarn còn yêu bản thân anh ta, kiểu như “tự sướng”. Điều này thì chúng tôi không còn lời nào để nói cả.

Luke lo mùi vị của món súp cá Sardinia với thì là sẽ mất ngon nếu Sam và bạn trai cậu ta không đến sớm. Tiện lợi thật, “Sam” với “bạn trai” nghe cũng vần vần nên chúng tôi đỡ phải tốn công nhớ tên tất cả số người yêu của cậu ta. Kể ra thì cách gọi chung chung như thế thuận lợi cho chúng tôi hơn nhiều trước tốc độ thay người yêu tới chóng mặt của Sam. Nhưng lần này Sam đến muộn và mặt đang nhòe nhoẹt nước mắt. Trong khi Luke rót rượu mời bạn trai của Sam thì cậu ấy giúp tôi dọn món súp ra. Lúc đó tôi mới biết bạn trai Sam, Mark, James hay Paul gì đó mà tự dưng tôi quên mất, đã không hề muốn đến bữa tiệc này một chút nào. Họ tranh cãi suốt trên đường từ nhà Sam đến nhà tôi. Họ dừng xe ba lần. Đầu tiên là khi Sam gào lên, “Vậy thì đừng đến đó nữa, chẳng ai cần anh đâu.” Lần thứ hai khi anh ta hét, “Tất cả bạn em sẽ trông chờ điều gì đó ở anh? Anh thấy áp lực lắm,” và lần cuối tại một cửa hàng rượu khi họ dừng lại để mua mấy chai rượu làm quà. Sự việc nảy sinh khi Sam hỏi tên họ của Mark/James/Paul là gì. Sau đó là một loạt các câu hỏi về sự cam kết và những lời buộc tội Sam đã ràng buộc anh ta. Thật buồn cười, Sam biết rõ khi đi ngủ anh ta thích nằm bên nào (*John thích nằm bên phải*), nhưng lại chẳng biết tên tuổi anh ta để giới thiệu với mọi người. Tôi cảm thông cho Sam, một nỗi cảm thông lớn lao như khi dành cho một người đang phải bưng mớ bát súp vào phòng khách mà cố gắng không làm rớt giọt nào xuống sàn nhà hay vào quan khách.

Mặc dù bữa tiệc bắt đầu không mấy hay ho nhưng mọi chuyện lại đầu vào đấy. Tôi không ăn nhưng theo nhận xét của mọi người, tất cả các món đều rất ngon. Không bỏ công sức nấu nướng nhưng tôi vẫn vui vẻ nhận những lời ca tụng thay chồng. Rượu tượng trưng cho sự dồi dào và một năm tốt lành, tôi chắc chắn điều đó. Mặc dù tôi không hiểu gì mấy về các món ăn. Càng say, tôi càng khó kiềm chế bản thân nói cho mọi người rằng tôi đang khát khao nhục dục. Tôi không thể, vì những lí do rất dễ hiểu, tôi là vợ của ông chủ bữa tiệc này. Vì vậy tôi đành phải lắng nghe Lucy kể lể về buổi hẹn hò gần đây của cô ta với một anh chàng biên tập tạp chí giàu có.

“Rất dễ chịu. Chúng tớ uống rượu và ăn tối nhưng không có trò gì hết.”

“Tại sao không?” Rose hỏi. Câu hỏi chí lý.

“Anh ta luôn miệng nói về tiền bạc, sáo rỗng khủng khiếp,” Lucy đáp lại, chẳng cần quan tâm câu nói của cô làm người ta nghĩ rằng cô ngủ với tất cả các ‘cuộc hẹn’ của mình.

“Cậu không thể nói như thế,” tôi tranh luận.

“Tại sao không chứ? Vì anh ta là người Do Thái à? Nếu anh ta theo Thiên Chúa thì tớ đã phàn nàn chuyện anh ta vô trách nhiệm trong việc tránh thai và chuyện anh ta thấy khó chịu khi đến kỳ kinh nguyệt của mẹ hay mấy cô gái điếm.” *John theo đạo Thiên Chúa, trên danh nghĩa.*

“Cậu thật thô lỗ,” tôi mắng yêu.

“Thế còn Hồi Giáo, cậu phản đối họ về cái gì?” Daisy tò mò hỏi.

“Phân biệt đối xử nam nữ và những cấm đoán.”

“Người theo đạo Tin lành thì sao?” bạn trai của Sam hỏi, giọng đầy hí hửng.

“Toàn bọn côn đồ,” Lucy trả lời mà không thèm nhìn anh ta lấy một cái.

“Để tôi rõ ràng hơn chút nhé, tín đồ dòng Nhà thờ Anh ấy” anh ta hỏi lại.

“Các cậu bé đáng yêu ời, đó là một nơi loạn luân tệ hại.” Tôi thích cô ấy những lúc này. Thật hài hước.

“Còn tín đồ của Nhà thờ Scotland?” Luke vừa cười vừa lắc đầu thất vọng.

“Toàn bọn dốt nát, họ thích sự lạnh giá, bủn xỉn và chẳng biết một quán ngon nào. Duy có một điều khiến tớ thích thú là những kẻ lập dị đó không mặc đồ lót gì cả.”

“Vậy những người Nga chính thống giáo?”

“Tớ không thích hôn râu.”

“Người theo thuyết bất khả tri?”

“Yếu ớt lắm.”

“Người theo thuyết vô thần?”

“Khoái lạc.”

“Lucy, cậu không thể lúc nào cũng phân loại tất cả mọi người bằng những thành kiến như thế được.”

“Ôi không, phải thế chứ, nó làm cuộc sống của chúng ta dễ dàng hơn. Dù sao sau một tour vòng quanh thế giới để tìm hiểu về các kiểu đàn ông thì việc một gã nói cho bạn hẳn phải trả bao nhiêu cho bữa ăn cũng không phải là điều tồi tệ lắm. Có lẽ tớ sẽ gọi điện cho anh ta.”

Rose rời khỏi phòng để gọi điện cho người trông trẻ và Lucy tận dụng cơ hội để báo cho chúng tôi một thông tin mà cả tối hôm nay cô nhấp nhóm muốn kể cho hội chúng tôi. Lucy lại cặp với một gã có vợ! Tôi nghĩ mình sắp nổ tung ra khi ép bản thân phải giữ im lặng. Tôi cũng thế. Tôi cũng thế. Tôi cũng thế. Nhưng là ngược lại. Rose chắc chắn không bao giờ tha thứ cho Lucy về chuyện cặp kè với đàn ông đã có gia đình. Bản thân tôi trước kia luôn coi những mối quan hệ kiểu như vậy là vô nghĩa và chỉ đem lại đau khổ. Lạy Chúa, chỉ vài ngày trước tôi vẫn còn giữ những quan điểm thiếu cân nhắc, ấu trĩ, mộ đạo sai lệch như thế sao?

“Sao cậu lại làm thế?” Sam tức giận hỏi. Sam hẹn hò là để cưới. Mà đàn ông có vợ thì không cưới được. Vì vậy trong mắt cậu ta, chơi với họ chỉ tốn phí thời gian.

“Ôi, tất cả những gã tốt hoặc là đã có vợ hoặc là gay,” Lucy biện hộ với vẻ hờn dỗi rồi hôn gió Tarn và Luke.

“Thôi nào, các chàng trai, sao không ra ngoài để thưởng thức vài điều thuốc nhĩ. Tôi có cảm giác các quý cô đây đang muốn tán gẫu một lúc.” Luke nói với giọng đùa cợt và cố nén cười. Bạn trai của Sam rõ ràng là bị Lucy quyến rũ nên dường như chẳng muốn ra ngoài.

“Tin tôi đi,” Luke nói, “nếu các anh có để lỡ lần này thì cũng sẽ được nghe vào dịp tới, vẫn là một chuyện kể đi kể lại thôi.”

“Đồ trơ tráo!” Lucy ném vui cái nút chai bỏ đi về phía Luke.

“Đi thôi, bọn họ đang trở nên bạo lực rồi.”

Cánh đàn ông ra ngoài và chúng tôi sung sướng lắm. Giờ thì chúng tôi có thể lấy ngón tay vốc những miếng kem to từ cái bình đựng kem để ăn, bù lại lúc trước chúng tôi phải tự hạn chế để khỏi biến thành kẻ phàm ăn tục uống trước mặt người đàn ông của mình. Trừ tôi ra, tôi có thể vẫn ăn như bình thường trước mặt Luke. Thậm chí, tôi có thể xì hơi nữa. Giữa chúng tôi không có bí mật nào cả. Hay đúng hơn là đã từng như vậy.

“Đó có phải là lý do thật sự cho việc cậu hẹn hò với bọn đàn ông có vợ không?” Daisy hỏi. Cô ấy thực sự thích thú với khái niệm tâm lý của Lucy, “bởi vì tất cả các chàng trai tốt đều đã có vợ hoặc gay ư? Ý tớ là tớ mới gặp Simon và anh ấy không thuộc đối tượng nào cả.”

”Cậu chưa biết anh ta đủ lâu để có thể chắc chắn điều gì cả,” Lucy tặng cho Daisy những lời có phần cay nghiệt. Lucy khua tay, “Không, không hẳn là vậy. Tớ không tin *tất cả* đàn ông tốt đều có vợ hoặc là bị gay, nhưng phần lớn là vậy. Tớ từng cặp bồ với một chàng đồng tính khi còn tuổi teen nhưng không được thuận lợi cho lắm. Đàn ông đồng tính có thể giật giũ. Và họ, theo một quy luật chung, đều rất hữu ích khi đưa lời khuyên cho việc tẩy vết bẩn ra khỏi quần áo.”

“Giờ thì cậu có máy giặt của IKEA để cảm ơn vì điều đó rồi,” tôi phát biểu.

“Tớ hẹn hò với đàn ông có vợ vì họ là những người dễ tính. Họ rất biết ơn và biết giữ im lặng. Không đòi hỏi gì cả. Tớ không cần đến niềm hạnh phúc của cuộc sống gia đình, thật may vì nó không hề tồn tại”. Lucy không màng đến việc không có ai bên cạnh trong suốt dịp Giáng sinh. Những kỳ nghỉ thường được cô ấy tận dụng để làm việc, hoặc đỡ chán hơn thì đi chơi cùng với chúng tôi.

“Đàn ông đã có gia đình luôn là những người tình tuyệt vời, bởi vì họ đã được luyện tập để chịu đựng các bà vợ. Họ không làm mọi thứ rắc rối lên bằng việc muốn biết tất tần tật về bạn.”

“Cậu có bao giờ nghĩ đến những người vợ của họ không?” Sam hỏi mặc dù cậu ta đã biết sẵn câu trả lời. Tất nhiên là Lucy không nghĩ đến.

“Các cậu có nhớ hồi chúng ta học đại học, việc hôn một gã đã có người yêu bị coi là một tội lỗi kinh khủng không?” Daisy nói chen vào.

“Nhớ chứ, thật là một thảm họa,” Lucy cười cay đắng. Cô ấy vẫn về bao thuốc lá. Bởi tôi không cho hút thuốc trong nhà nên Lucy có hai chọn lựa: nhập hội với cánh đàn ông ngoài vườn để cùng hút thuốc - một trong số trò tiêu khiển của cô ấy, hoặc là ở lại với chúng tôi và tám về bản thân - một thú tiêu khiển khác.

Chúng tôi đột nhiên im lặng đến mức có thể nghe thấy cánh đàn ông nói chuyện ở ngoài vườn.

“Tại sao đàn bà lại đạt được cực khoái nhiều lần trong lúc làm tình nhỉ?” Peter hỏi. “Để họ còn rên rỉ chứ!”

Điệu cười của mấy gã say vang lên, và trong nhà chúng tôi cũng cười theo.

Chủ nhật, tôi rửa xe và tự hỏi không biết John đi xe hơi loại nào. Chiều hôm ấy khi Lucy đến và kéo vợ chồng tôi ra ngoài đi dạo quanh công viên Clapham Common, tôi không thể không nghĩ đến cái lần vào công viên hôm trước. Tôi cố không nghĩ đến John, nhưng rốt cuộc chẳng thể tập trung vào bất kỳ cái gì khác. Kế hoạch tôi đã lập ra cho cuộc đời mình là: làm việc chăm chỉ, học đại học, kết nhiều bạn tốt, kiếm một công việc ngon, thảnh thơi làm tình với một anh chàng nào đó, gặp một ai đó đặc biệt, chỉ

làm tình với anh ta, kết hôn và sống một cuộc sống Hạnh Phúc Suốt Đời. Tôi đã hoàn thành kế hoạch cuộc đời mình từ A đến Z, liều lĩnh dẫn thân vào những khó khăn chướng ngại xung quanh. Tôi không định đặt cuộc đời mình vào một ván cờ ca rô. Lòng tôi đầy mâu thuẫn, vừa khao khát chờ đợi điện thoại của John, vừa hy vọng anh ta sẽ không làm như thế. Tôi đã bảo anh ta đừng gọi. Tôi sẽ chết nếu anh ta gọi. Điều rắc rối là, tôi sẽ chết nếu anh ta không gọi cho tôi.

“Anh đây.” Tôi cảm thấy dây thần kinh tôi căng như một sợi dây cao su trong khi đang bước tới chỗ một đồng nghiệp tóc vàng. Hôm nay là thứ Ba và tôi đã chờ đợi cú điện thoại này cả thế kỷ rồi.

“Tôi sẽ gọi lại cho anh.” Tôi đập máy và chộp lấy cái túi xách tay. “Tớ định đi mua cái bánh sandwich. Cậu có muốn ăn không?” Sam lắc đầu.

“Trừ khi cậu vợ được bất kỳ anh chàng độc thân nào có tiềm năng làm chồng trong quán Pret.”

“Điều đó là không thể.”

“Tớ biết.”

Ngay khi vừa bước ra khỏi văn phòng, tôi gọi lại cho anh ta bằng điện thoại di động của tôi. Bob nhìn tôi với ánh mắt nghi ngờ. John nhấc máy ngay sau hồi chuông điện thoại đầu tiên.

“Này, Sex.” Vui quá, anh ta chắc hẳn đã lưu tên tôi trong điện thoại rồi. “Em khỏe không?”

“Mệt mỏi,” tôi đáp lại. Sợ hãi. Hạnh phúc. Cả ngạc nhiên.

“Và buồn phiền nữa. Điều đó không có gì lạ.”

“Cuối tuần vừa rồi em chẳng ngủ được mấy.”

Anh ta im lặng, tôi vừa làm tổn thương anh ta à? “Ý em không phải vì thức làm tình với Luke đâu,” tôi vội vàng giải thích nên nói như hét lên. Một gã trong văn phòng đang nghỉ giải lao hút thuốc nghe thấy cũng phải rướn lông mày. Bực bội lắm nhưng tôi cố gắng trông thật bình thản, kể cả bị gã ta nghe trộm.

“Hừm?” Giọng John nghe đau xót xen lẫn bối rối.

“Bởi vì em rất phấn khích,” tôi rụt rè nói.

“Tại sao?” Anh ta có nói thêm điều gì đó nhưng tôi không nghe được vì một tên lái taxi bắt đầu chửi oang oang một người đưa thư đang đi xe đạp.

“Anh vừa nói gì vậy?” tôi hét vào điện thoại.

“Một điều liên quan đến tình dục,” anh ta mở lời.

Tôi cảm thấy thật ngu ngốc. Bây giờ mới chỉ mười giờ bốn mươi lăm phút sáng và tôi đang đứng trước cửa văn phòng, nơi tôi được mọi người biết đến như một người phụ nữ đã có chồng, có trách nhiệm và đáng tôn trọng.

“Anh lại bắt đầu rồi đấy.”

“Anh muốn cọ xát trên cơ thể em đến khi em bắt phải dừng lại. Anh muốn đùa nghịch với cơ thể em cho đến khi em cảm thấy bị kích thích. Hãy để anh thỏa mãn những điều mà em thường hay mơ đến nhé.” Đây không phải thơ, chỉ là những lời sáo rỗng phát ra từ miệng anh ta nhưng sao nó lại phát huy tác dụng đến thế. Tôi đang lúng túng. “Em thích chứ?”

“Rất thích.” Tôi càng cảm thấy bối rối và ngượng ngịu, vì vậy tôi đổi đề tài. “Dạo này anh thế nào rồi?”

“Mới cắt tóc. Có một cuộc tán gẫu hài hước về chú chim đã sản xuất ra một bãi ‘dầu gội’ lên đầu anh.” Anh ta kể cho tôi nghe về chuyện người cô nàng thợ cắt tóc nghèo bị thất tình đã cứu thoát bộ tóc của anh ta khỏi cái bãi bẩn thỉu ấy, nhét nó vào một cái phong bì và cất nó vào trong cái túi sau quần bò, gần hông cô ta. Anh ta tiếp tục kể về bộ dạng lẳng lơ thực sự của cô gái mỗi lần anh ta đến tiệm cắt tóc của cô nàng.

“Cô ta luôn bị kích động phía sau quày tiếp tân.”

“Nghe như mục rao vặt những trái tim cô đơn của *Time Out* nhỉ.”

Anh ta kể tôi nghe về việc cô ta đã dành cho anh ta nhiều sự ân cần vuốt ve hơn khi mát xa đầu cho anh ta, không bao giờ tính tiền điều hòa, luôn bày sẵn một cốc cà phê và cuốn tạp chí GQ số mới nhất. Đó là một câu chuyện khá buồn cười. Tôi không có cảm giác gì cả khi nghe chuyện anh ta tán tỉnh những phụ nữ ngoài kia. Thậm chí, tôi còn không quan tâm nếu như anh ta có ngủ với họ đi chẳng nữa. Đây không phải là một cuộc tranh giành thật sự và dẫu sao tôi cũng khó có thể cam đoan rằng anh ta sẽ luôn chung thủy với tôi, bởi vì tôi là vợ của Luke. Tôi không thấy ghen tỵ hoặc có bất kỳ cảm giác nào như vậy. Tôi chỉ hỏi qua loa về cô ta.

“Anh nói là cô ta bao nhiêu tuổi nhỉ?”

“Ờ... khoảng mười bảy tuổi, tôi ước chừng thế. Khó mà biết được.

“Anh gần gấp đôi tuổi cô ta rồi.”

“Trông anh bao nhiêu tuổi chứ? Anh có giống người tuổi ba mươi không? Anh vẫn chưa đến ba mươi tuổi, em biết điều đó mà. Anh không thấy mình già thế đâu.”

“Tất nhiên anh không có vẻ gì là ba mươi tuổi cả,” tôi khẳng định.

“Dù sao, em chỉ bằng tuổi...”

“Người phụ nữ mà anh thích.”

“Ha ha, gừng càng già càng cay.” Anh ta cười khúc khích với chính mình.

“Đó chính xác là ý em.”

“Ý của em à? Anh tưởng chúng ta đang nói về quan điểm của anh chứ.”

“Hay nhỉ.”

“Cô ta có bộ ngực vĩ đại và cặp mông tròn trịa.”

“Cô ta sẽ có thôi, phải không? Không chỉ vì cô ta mới mười bảy tuổi mà còn vì cô ta là người Ý.” Tôi cũng được an ủi bởi thực tế là người ta chỉ có thể cưỡng lại sức hấp dẫn từ ai đó khi họ kết hôn và rồi mọi thứ cứ thế trôi đi. Để chắc chắn anh ta nhận ra tôi không hề có chút xíu gì ghen tức hay lúng túng gì, tôi đồng ý với anh ta rằng tuổi trẻ thật hấp dẫn và khác biệt.

“Có lẽ là sự bằng lòng với những gì mình có, những mong muốn về con cái hay sự thực rằng người ta luôn cảm thấy tò mò trước rồi mới thấy khoan khoái sau. Hoặc có thể là bởi vì họ không chờ đợi bất kỳ một cuộc nói chuyện nào.”

Anh ta không phản ứng gì mà chỉ im lặng. Tôi thấy bực mình và nhìn chăm chăm vào những vết nứt trên vỉa hè. Chúng không cho tôi chui xuống.

“Đừng có thế chứ. Nghe này, lí do anh gọi cho em là để báo cho em một tin vui. Tuần tới bạn gái anh, Andrea, sắp phải đi xa. Chúng ta có thể gặp nhau vào bất cứ tối nào em muốn, tối nào cũng gặp nếu em thích.”

Bạn gái!

Bạn gái!

“Bạn gái của anh à?”

“Em nói gì? Anh không thể nghe thấy gì cả. Thật nản quá, đường truyền lại bị đứt rồi.”

“Tôi đã không nhận ra là anh có bạn gái,” tôi lắp bắp.

“Em không ghen đấy chứ, Greenie? Em có chồng rồi mà.”

Tôi im lặng.

“Em đang ghen. Ôi, Connie, cảm động làm sao.”

Anh ta ít khi gọi tôi là Connie. Tôi như tan ra.

“Anh tưởng em thích như vậy chứ? Anh sẽ không bao giờ là một gã đàn ông lượn lờ trước cửa nhà em để thổ lộ tình yêu cháy bỏng, đem lại phiền toái cho chính bản thân mình. Em phải thấy vui mới phải chứ.”

“Đúng vậy.” Hoàn toàn không.

“Em có ghen không đấy?” Anh ta thăm dò.

“Không.” Có chứ.

“Nghe này, anh phải đi bây giờ, anh sẽ gọi lại cho em sau để bàn về lần gặp tới. Anh cần phải ngấm lại cơ thể hoàn mỹ của em.”

“Anh có thấy ghen với Luke không?” Tôi buột miệng hỏi một câu thật điên rồ.

“Ghen rất nhiều chứ!”

John cúp máy.

Tôi rã rời quay trở lại phòng tiếp tân, bò vào thang máy và nhào người vào bàn làm việc của tôi. Anh ta có bạn gái.

“Có chuyện gì vậy?” Sam hỏi tôi. “Trông cậu như thể vừa mua được vé số trúng giải đặc biệt nhưng lại để quên trong túi quần và cho vào máy giặt ấy.”

Tôi úp mặt vào hai bàn tay.

“Tớ vừa nghe rằng John Harding có bạn gái rồi,” tôi rút lên qua cái hộp đựng bút đang để mở. Sáu người cầm bút lên và giả vờ họ không nghe thấy gì cả.

“Tên trơ tráo, xem cái cách hăn ta tán tỉnh cậu hồi ở Paris thì biết.”

Sam, cô bạn trung thành của tôi, có một trí nhớ rất hữu ích vào từng lúc. Cậu ấy đã biến phút lãng lơ của tôi khi ở Paris thành việc anh ta tán tỉnh

tôi. Cảm ơn Chúa là cậu ấy không biết sự thực về mọi chuyện, hay đúng ra là về những lời nói dối.

“Tên trơ tráo!” Sam lặp lại và giện dữ gõ mạnh phím Del.

“Tớ tự hỏi không biết cô ta thế nào nhỉ?”

“Cái đó thì liên quan gì đến cậu chứ?” Sam hỏi một cách rất lý trí và chẳng có tính xây dựng chút nào. “Cậu phải vui lên vì cậu chưa bao giờ để chuyện đó đi quá xa. Hẳn ta rõ ràng là một tên khốn nạn. Bất kỳ thằng đàn ông nào bám theo người đàn bà khác trong khi đã có một cô người yêu dễ thương hoàn hảo ngồi nhà chờ đợi thì chắn chắn đều là bọn khốn.”

Tôi liếc nhìn Sam khi Sam đã quay trở lại với những cái bảng ngân sách của mình. Tôi không thích những gì cậu ấy vừa nói. Nó khiến tôi thấy khó chịu. Nếu anh ta cứ nhất quyết phải có bạn gái thì tôi muốn cô ta là một mẫu người khiến đàn ông khiếp sợ - bét ra cũng là là khó tính, chi li, một con quái vật hai đầu. Tôi không thích cái ý nghĩ cô ta 'ngồi chờ ở nhà'. Từ “nhà” nghe thật là vững chắc, và từ “ngồi” đem lại cảm giác thụ động. Nếu giờ cô ta lén lút quan hệ với vài thằng đàn ông khác, có lẽ tôi thấy thoải mái hơn. Điều làm tôi lo sợ nhất lại chính là cái thực tế tôi đã có một người chồng hoàn hảo. Giả sử anh ấy không ngồi một chỗ thì cũng loanh quanh trong nhà chờ tôi. Nếu John là một tên khốn nạn thì rõ ràng tôi cũng là một con đĩ hạng A.

Sam cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi.

“Ít nhất nếu hẳn ta có thực sự vì cậu mà theo đuổi đến cùng thì tớ cũng có thể hiểu cho sự cố chấp lì lợm của hẳn ta. Nhưng bởi vì hẳn ta chỉ nhất thời thích cậu, thích được thử thách, muốn làm tình, vậy nên hẳn ta không có quyền chọc gậy bánh xe như thế.”

“Tớ cũng nghĩ vậy.”

“Nhưng chẳng sao cả vì hẳn ta không thể xen vào cuộc sống của vợ chồng cậu, đúng không?”

Tôi im lặng.

“Đúng không?” cậu ấy khẳng khẳng hỏi lại.

“Ừ.” Tôi ừ rừ quay trở lại với ván bài điện tử trên máy tính của mình. Máy người lúc này lại đặt bút xuống; chắc đoán rằng cuộc trò chuyện đã đến hồi kết thúc và họ không cần phải giả vờ bận rộn nữa. Sam và tôi không nói câu gì trong một lúc. Âm thanh duy nhất là tiếng giấy loạt soạt và tiếng ngón tay gõ trên bàn phím. Tôi gần như có thể nghe thấy từng khớp bánh răng trong đầu quay mòng mòng. Vấn đề là tôi đã ngủ với anh ta. Cách đây chưa đầy một tuần, tôi còn gọi anh ta là người tình. Mới chỉ có thể thì chưa thể quyết định tôi có làm sai điều gì hay không. Tôi sẽ không gọi nó là một ngày. Tôi không thể gọi nó là một ngày. Hơn nữa, Sam còn mang lại cho tôi một tia hy vọng. Cậu ấy đã nói rằng nếu anh ta thực sự vì tôi mà theo đuổi đến cùng và chúng tôi là số mệnh của nhau, thì chuyện anh ta bám lấy tôi và tôi chấp nhận anh ta cũng chẳng sao cả. Hoặc là cậu ấy đã nói điều gì đó tương tự như vậy.

“Tớ sẽ nói gì?” tôi thì thầm, vợ hết đồng bút trên bàn.

“Nói gì chứ?” Cậu ta không chịu hạ thấp giọng xuống. Sam nghĩ rằng có thể làm tôi xấu hổ à.

“Liệu anh ta có thực sự thích tớ, sẵn sàng theo đuổi đến cùng vì tớ không nhỉ?”

“Vậy thì anh ta sẽ hành động giống Luke.”

“Theo như cái cách anh ta nhìn tớ khi ở Paris, tớ gần như chắc chắn rằng anh ta sẽ đấu tranh vì tớ.”

“Đừng ngốc thế chứ, Connie.”

“Anh ta đã hành động cứ như thể anh ta phát điên vì tớ ấy.”

“Cậu dùng từ ‘đã hành động’ rất chính xác đấy. Tin tớ đi, tớ đã quen với một tá đàn ông như hẳn ta rồi. Cậu chỉ đang tự rước lấy rắc rối. Quên nó đi, trước khi chuyện này đi quá xa.”

Sam lầm rôi. Anh ta đã nói rằng tôi là mẫu người ưa thích của anh ta. Anh ta đã nói rằng tôi quá hấp dẫn khiến anh ta không thể cưỡng lại được. Rằng tôi quá gợi tình và rằng anh ta cũng muốn được nói chuyện với tôi.

“Có lẽ anh ta cảm thấy lo sợ và dễ bị tổn thương. Ý tớ là anh ta biết tớ đã có chồng. Anh ta không những là đàn ông mà còn là người miền Bắc. Có thể anh ta không muốn để lộ ra tình cảm thật. Tớ sẽ không thích anh ta nếu anh ta làm ngược lại.” Tôi đang làm nóng câu chuyện của mình lên. Miệng Sam há ra chưa ngậm lại được.

“Đáng ra anh ta phải tỏ thái độ thờ ơ nhưng anh ta lại hoàn toàn không.”

“Vậy cậu đã ngủ với hẳn ta à?” Sam có nhiều kinh nghiệm đối với vấn đề này, cả gián tiếp và trực tiếp, quá nhiều để giúp cậu ấy không bị sốc về lòng chung thủy của con người. Nhưng lần này tôi đã khiến cậu ấy buồn.

“Anh ta và tớ là vận mệnh của nhau. Chỉ là anh ta vẫn chưa nhận ra điều ấy mà thôi.”

“Thế còn Luke thì sao?” cậu ấy rít lên.

Luke ư?

“Luke và tớ đã gặp nhau, thích cái nhìn của nhau, bắt đầu hẹn hò, thổ lộ tình yêu, đính hôn và cuối cùng là kết hôn. Chỉ đơn giản thế thôi.”

“Đơn giản một cách tốt đẹp.”

“Quá dễ dàng. Đó dường như không phải là số phận đúng không? Không có những lá thư bị thất lạc, không chia cách hai nước, không có những chuyến bay đến trễ, không có ‘người thứ ba’. John chắc hẳn là vận mệnh của tớ và tớ phải biết điều ấy.”

5

Tôi đã biến thành một người vợ ngoại tình trong suốt sáu tuần qua. Tình hình ngày càng nghiêm trọng hơn, ngang với báo động cấp quốc gia. John đang hoàn toàn chi phối tâm trí tôi và mặc dù tôi cố gắng làm những việc mà tôi vẫn làm trước kia nhưng mọi thứ đều khác hẳn. Trước khi có John, tôi còn đi làm từ thứ Hai đến thứ Sáu, nổi cáu mọi lúc và phàn nàn về mọi thứ. Rất nhiều. Còn bây giờ, tôi yêu công việc. Mỗi giây phút đều là những khoảnh khắc mới mẻ không đoán trước được. Tôi gần như “làm tình” với cái điện thoại mỗi lần nó reo nhưng lại tuyên chiến với nó khi người gọi đến không phải là John. Và có lẽ tôi sẽ cầu hôn với cái điện thoại nếu nó có thể cưới tôi. Liệu anh ta có gửi email cho tôi không nhỉ? Liệu anh ta có bất thành linh hiện ra ngay bên cạnh bàn làm việc của tôi không? Thỉnh thoảng anh ta đi ngang qua, nhướn lông mày nhìn tôi và nói “Chào”. Một ám hiệu cho biết chúng tôi đang có ham muốn tình dục tốt độ. Điều ấy thật tuyệt vời. Trái lại, những buổi tối giờ trở nên tẻ nhạt hơn nhiều. Đều đặn như một cái đồng hồ, trước đây tôi thường nướng hết buổi tối thứ Hai với mấy cô bạn tại quán bar. Say xỉn và kể cho nhau nghe về những bí mật chết người nếu để lọt vào tai chồng hay bạn trai. Giờ thì những cô gái ấy lại trở thành một trở ngại lớn đối với tôi. Tôi không còn ai để mà trò chuyện.

Tôi chỉ có thể tâm sự được với Sam. Chính điều này làm tôi thấy ân hận vô cùng. Sam quá tốt bụng để phải chịu đựng sự thay lòng đổi dạ của tôi. Bây giờ cậu ấy ghét gặp Luke bởi cậu ấy biết tôi “tốt” như thế nào. Cậu ấy đỏ mặt và lắp bắp mỗi lần Luke chào hỏi cậu ấy bằng một cái hôn lên má như những người bạn. Daisy, người đã quan sát thấy biểu hiện không thoải mái của Sam, đã hỏi tôi liệu tôi có nghĩ rằng Sam phải lòng Luke. Tôi sợ sự chất phác của Sam sẽ làm lộ chuyện của tôi. Đó chỉ còn là vấn đề thời gian

trước khi cậu ấy khóc thét lên và đấm ngực thùm thụp hét lên rằng, “Tôi không biết gì cả. Cứ tra tấn tôi đi nhưng các cậu sẽ chẳng biết điều gì về chuyện ngoại tình ghê tởm của Connie đâu.”

Tôi đã nghĩ đến chuyện tâm sự với Daisy nhưng làm sao tôi có thể phá hủy cái lý tưởng của cô ấy về “Cuộc Sống Hạnh Phúc Mãi Về Sau”? Cô ấy cần phải tin vào điều đó với một sự cam đoan không dao động. Hơn nữa, suy xét cho chính bản thân tôi, làm sao tôi có thể chịu đựng được sự phản đối của cô ấy?

Tôi cũng loại luôn việc tâm sự với Rose. Tôi có thể hình dung ra những lời trách mắng cao đạo, hay tệ hơn là lòng nhân từ khoan dung của cô ấy.

Lucy có lẽ là người thích hợp để tâm sự bởi cô ấy là chuyên gia trong những vấn đề về đàn ông và sự chung thủy. Cô ấy suy nghĩ cực kỳ đơn giản về tình dục và các mối quan hệ. Lucy sẽ không làm khó tôi. Tôi chỉ chưa có cơ hội gặp riêng cô ấy. Bạn trai mới của cô ấy cứ cuốn lấy cô ấy suốt ngày. Nếu không về tâm trí thì cũng về thể xác. Không có người tâm sự làm cho tôi cảm thấy bị cô lập và khép kín. Tôi không thường phải giữ bí mật và cũng không giỏi trong việc này. Vì vậy tôi tránh say xỉn với mấy cô bạn để phòng ngừa chuyện rượu có thể làm lộ hết bí mật của tôi. Họ nghĩ rằng tôi đang phấn đấu có một đứa con. Rõ ràng, việc giữ mình tỉnh táo trong khi tất cả những người khác cứ khăng khăng đòi say xỉn không phải là một cách hay để kết bạn và gây ấn tượng với mọi người.

John là nhân vật duy nhất trong câu chuyện bí mật của tôi và tôi khó có thể gọi cho anh ta và nói rằng, “Hãy nói về lần cuối cùng chúng ta gặp nhau nhé - chính xác anh đã mặc gì hôm ấy? Em đã mặc gì?” Tôi không thể nói rằng, “Và khi anh nói, em là một ngoại lệ, ý của anh là gì? Đặc biệt hơn hay thua bạn gái anh? Và về bạn gái anh: cô ta không thể rất quan trọng đối với anh nếu như anh đang ngủ với em và với vô số cô gái khác, đúng không?” Hừm. Tìm hiểu về chuyện anh ta có bao nhiêu cô gái là một việc

khiến tôi đau lòng. Tôi tự an ủi rằng con số đó không phải là không đếm được. Anh ta bị giới hạn về thời gian và sức lực. Nhưng tôi nhanh chóng nhận ra rằng rõ ràng anh ta cũng có một vài cô gái khác.

Ngoài tôi.

Và ngoài bạn gái.

Hầu hết họ chỉ qua đêm với anh ta một lần. Anh ta không phiền lặt đi lặt lại chuyện ấy. Bình thường thì tôi đã không đời nào chấp nhận chuyện này. Khi tôi chưa lấy chồng, nếu một gã nào đó đề nghị cho anh ta một cơ hội, tôi sẽ đuổi thẳng cổ ngay. Cho dù cái của quý của anh ta có to cỡ nào. Hay nụ cười có quyến rũ đến đâu. Nhưng đây không phải là trường hợp bình thường. Tôi đang trong vị trí của một người lừa dối. Thật không dễ gì để phàn nàn người khác. Tôi là gái có chồng. Tôi khó có thể tuân theo những chuẩn mực cao về đạo đức hay viện ra những lời hứa. Tôi không phải là bạn gái chính thức. Cô ta mới là người được anh ta chọn. Dù sao đi nữa, sự không chung thủy của anh ta với bạn gái thực ra đem lại cho tôi sự thoải mái chứ không phải là lo lắng. Rõ ràng đây là một dấu hiệu khác cho thấy cô ta không phải là vận mệnh của anh ta. Điều này đem lại nhiều động lực hơn cho tôi để cố gắng, nếu như tôi quyết định muốn làm chủ chiếc nhẫn cầu hôn của anh ta. Về vấn đề này, tôi vẫn đang lưỡng lự. Tôi không thể tưởng tượng ra cảnh phải từ bỏ Luke. Do đó khi nghĩ về số phận, ý tôi là số phận *tôi phải tiếp tục sống như bây giờ cho đến cuối đời*, chứ không phải số phận *hoặc tôi phải có người đàn ông này hoặc là chết*. Vấn đề là tôi không thể hình dung ra số phận của tôi sẽ đi đến đâu.

Sống mà không có anh ta không phải là một lựa chọn khả thi.

Tối thứ Ba và thứ Tư vẫn dành cho các buổi tập thể dục nhưng giờ tôi không còn đến phòng tập một cách miễn cưỡng nữa. Tôi coi phòng tập như một người bạn thân mới. Không được quan hệ tình dục thường xuyên khiến

tôi nhận thức rất rõ về cơ thể mình và mặc dù tôi không phải là Roseanne[18] thì cũng chẳng phải là Elle McPherson[19]. May mắn thay, tôi nghiệm ra rằng sống chung với những mảnh khoe lừa dối là một cách giảm cân rất hiệu quả. Nó mang lại một công thức mới cho Kế hoạch giảm cân an toàn. Tôi hăng hái đến phòng tập, không chỉ vào tối thứ Ba và thứ Tư mà còn vào bốn hoặc năm buổi sáng trong tuần nữa.

Thứ Năm, Luke và tôi vẫn ra ngoài ăn mỗi khi anh không phải làm việc. Tất nhiên, việc ăn uống hờ hững và tâm lý là một kẻ ngoại tình của tôi đã ảnh hưởng rất nhiều đến không khí thân mật và riêng tư của những buổi tối đó. Nói cách khác, chúng tôi không còn vui vẻ khi ở bên nhau như ngày trước nữa. Dường như chúng tôi không có nhiều chuyện để nói với nhau. Không còn những trận cười vỡ bụng khi anh thổi những quả bong bóng ra từ mũi hay khi tôi phát âm sai từ “quán bia” (brasserie) thành “cái nịt vú” (brassiere). Cũng dễ hiểu khi đến tận lúc rời khỏi nhà hàng, chúng tôi vẫn không thể làm cho nhau cười. Nhưng tôi thực sự luyện tiếc điều đó. Cho dù tôi thấy mình may mắn khi John là một người rất hài hước. Bây giờ tôi luôn cười với anh ta.

Thứ Sáu, chúng tôi làm đủ mọi việc mà những cặp vợ chồng ở phương Tây thường làm vào ngày thứ Sáu, như ôm ti vi. Chúng tôi xem hết các chương trình như *Phố Coronation*, *Brookside*, *Những người bạn* và *Streetmate*, ăn pizza, phớt lờ những cú điện thoại và không rời khỏi ghế sofa.

Nói không với mọi thứ.

Ngoại trừ người đưa pizza.

Bây giờ các chương trình kịch truyền hình cũng mới mẻ hơn trước. Tôi thấy người nóng ran một cách không kiểm soát được khi nghe cái giọng địa phương Liverpool trong bộ phim *Brookie* và từ trước tới giờ tôi chưa bao

giờ nhận ra những bộ phim đó sâu sắc đến như thế. Mấy ngày cuối tuần còn lại trôi qua trong sự chán ngắt vô tận, khiến tôi như phải chiến đấu với thời gian để chờ đến ngày được đi làm trở lại. Sáng thứ Bảy, cuộc chiến bắt buộc với những cái xe đẩy hàng khác trong siêu thị Tesco (thật khủng khiếp). Chiều thứ Bảy, đối thủ là những người mua hàng khác trên phố King (nghe có vẻ khó tin nhỉ). Buổi tối ngày thứ Bảy dành cho bữa tiệc tối cùng với mấy cô bạn và bạn trai của họ. Sáng Chủ nhật, ngủ. Chiều Chủ nhật, đi trượt patanh (ồ, đây là trò chúng tôi chơi vào mùa hè này. Năm ngoái chúng tôi chơi bóng rổ, chiến thắng đội *Wallpaper*). Cuối cùng, tối Chủ nhật, tôi dành thời gian ngồi nặn mấy cái mụn đầu nhúc và là áo sơ mi cho Luke. Vẫn tổ chức tiệc tối vào các ngày thứ Bảy và đi trượt patanh vào Chủ nhật nhưng bây giờ không khí không còn được đầm ấm như trước. Luke bận rộn hơn với công việc, xe hơi, câu cá, bất kể cái gì. Vì vậy anh đã không nhận ra sự thay đổi đó. Anh dành nhiều giờ đồng hồ trong xưởng. Tôi không quan tâm đến việc anh làm gì ở đó. Khi mới kết hôn, tôi từng phát ghen mãnh liệt với cái xưởng của anh. Tôi đã lùng sục khắp trong đó, hy vọng tìm thấy những quyển tạp chí khiêu dâm bị sờn rách do anh đọc nhiều lần. Tôi không tìm thấy gì để có thể gán tội cho anh ngoài một đồng quần áo cũ của mà tôi tưởng rằng tôi đã vứt đi nhưng anh lại nhặt lại. Rose bảo tôi không nên coi cái xưởng như một mối đe dọa mà thay vào đó phải cảm ơn nó - “anh ấy không mang theo bùn đất vào trong nhà và anh ấy ở đủ gần để có mặt bất cứ khi nào cậu cần người lấy đồ ở trên kệ cao xuống”.

Sự thay đổi lớn nhất trong lịch trình hàng tuần của tôi là bây giờ không còn lịch trình nào nữa. Luôn có những cuộc hẹn bất ngờ. Quan tâm đến *anh ta* nghĩa là tôi khó có thể tập trung vào những chi tiết nhỏ trong cuộc sống - như là mang theo ô, là áo sơ mi hay trả sách mượn thư viện. Những việc vặt này không đủ quan trọng đối với tôi, không có hứng thú, đơn giản bởi chúng không liên quan đến anh ta. Tôi quên mất việc ăn. Tôi không ngủ được từ khi ở Paris về. Khi ngủ, tôi quá kích động đến nỗi không thể chìm vào tình trạng vô thức đều đặn mà thay vào đó là sự ngậy ngắt với những giấc mơ khêu gợi đến choáng váng. Chỉ cần nghĩ đến anh ta đã khiến tôi

thấy thèm muốn. Vì vậy tôi tự thỏa mãn bằng những lần thủ dâm tinh thần đầy ghê tởm. Những ý nghĩ tục tĩu cứ hiện lên trong đầu tôi bất kể ở đâu, trên xe buýt, tàu điện và trong xe hơi. Tôi mơ màng viễn vông khi đang đi trên đường phố, nghịch ngợm với đồ ăn, xem ti vi. Đầu óc tôi chứa đầy những ý nghĩ về anh ta. Tôi thật sự phát điên.

Ngay lúc này đây tôi đang càng sướng điên hơn khi tôi đi bộ về phía quán Hen & Cock, một quán rượu nhỏ bẩn thỉu trong một con hẻm của đường Caledonian. Chúng tôi không bao giờ gặp nhau ở nơi nào thực sự sang trọng. Chủ yếu anh ta đưa tôi đến những quán rượu nhỏ, giống như nơi anh ta đã kể tôi nghe khi còn ở Paris. Tuy nhiên, nhờ thế mà tôi không phải chạm mặt với bất kỳ người bạn nào của tôi. Bây giờ là tám giờ năm phút, tức là tôi đã muộn đúng năm phút. Đây cũng là một thành công rồi vì tôi đã chuẩn bị xong xuôi từ một tiếng trước. Tôi đẩy mạnh cánh cửa gỗ nặng nề, bước qua một đồng hồ nhựa do ai đó vừa nôn ra ngay trên vỉa hè. Mắt tôi phải mất một phần nghìn giây để làm quen với thứ ánh sáng mờ ảo bên trong. Tôi trông thấy một người đàn bà đứng tuổi nhưng trông rất lãng lơ gợi tình trong cái áo da báo hở hang nịt sát người. Mụ ta gật đầu với tôi, có lẽ ngầm hiểu rằng tôi là người phụ nữ duy nhất ngoài mụ ta ra trong cái xó xỉnh này. Mụ ta đang tham gia vào một trò chơi thông thường của bọn gái điếm với một quả tim vàng và để cho mấy con chó trông bẩn thỉu liếm bia trong cốc. Không có vẻ gì là cái cốc ấy sẽ được nhúng vào nước trước khi mụ ta đặt lại nó lên giá cốc. Tôi tự nhủ sẽ không gọi bất cứ đồ uống nào mà phải đứng trong một cái cốc thủy tinh. Quán này không đầy “nước bọt và mùn cưa” bởi vì ở đây không có mùn cưa, chỉ có vải sơn dán tường. Vải dán tường, những cái cốc cáu ghét, nhà vệ sinh bẩn thỉu chứa chất đầy những mối đe dọa đối với sức khỏe. Lúc đầu, những nơi bị mang tiếng là không minh bạch thường khiến tôi sợ hãi tránh xa. Tôi bắt đầu nhớ mười hai ly rượu và tám lon bia hảo hạng. Tôi không nghĩ rằng khoai tây chiên giòn chua mặn có thể thay thế cho pho mát Ý trong món bánh mì kẹp cà chua sấy khô. Nhưng giờ, tôi thấy biết ơn vì không phải chen chúc qua đám đông đầy những tên dâm dăng rờm đời với những cái miệng tròn xoe.

Những quán rượu kiểu này dành cho mấy ông già trong cái quần rách rưới thì đúng hơn. Tôi thấy người bắt đầu ngây ngất.

Anh ta đã ở đó khi tôi đến. Tôi vẫy anh ta, tìm ngừng đập. Anh ta mỉm cười và nó bắt đầu đập lại. Mỗi lần gặp là mỗi lần tôi ngạc nhiên hơn về vẻ đẹp trai của anh ta. Anh ta lướt nhìn quanh quán với con mắt thông thạo đầy kinh nghiệm, xác định vị trí chiếc máy bán thuốc lá tự động và những góc quán tối tăm. Anh ta không dẫn tôi đến những chỗ tối ngay, quá lộ liễu. Thay vào đó, anh ta chọn một vị trí khá trung tâm, tạo dịp cho chúng tôi thể hiện. Anh ta thích phô trương. Anh ta muốn mọi người nhìn thấy chúng tôi. Tôi ngồi ưỡn thẳng lưng, tự hào về anh ta. Anh ta đẹp trai lạ thường, không, phải là lộng lẫy mới đúng. Chúng tôi đẹp đôi một cách nguy hiểm.

“Ngày hôm nay của em thế nào?”

“Như cũt.”

“Thế còn anh?”

“Cũng thế.”

“Đó là bởi vì chúng ta đang lãng phí tài năng của mình.” Tôi gật đầu. Cứ khi nào say là tôi lại có thể nghĩ rằng mình là Annie Leibovitz^[20] thứ hai.

“Anh ghét công việc của mình,” anh ta vừa nói vừa uống cạn cốc bia trước khi chúng tôi kịp ngồi vào bàn. “Một cốc nữa chứ?” Anh ta chỉ vào cái cốc cũng đã trống trơn của tôi. Tôi gật đầu.

Quay trở lại bàn với hai cái cốc đã được rót đầy lại, anh ta nói, “Nhưng cũng may bây giờ anh đang có một công việc béo bở với hệ thống điện ngầm Luân Đôn. Anh không thể kể chi tiết cho em được vì lí do bảo mật khách hàng. Nếu anh nói với em. Anh sẽ không có chọn lựa nào khác ngoài

bản chết em.” Anh ta cười toe toét và nói tiếp, “Thành thực mà nói, nếu anh có kể cho em nghe thì có lẽ em cũng sẽ chết vì câu chuyện chán ngắt chứ chẳng cần đến phiên anh ra tay nữa.”

Tôi cười. Giống như tôi, công việc của anh ta có thể so sánh với một ly cocktail pha trộn giữa mùi vị của sự tự hào lẫn tủi hổ. Tôi cố làm anh ta vui vẻ lên.

“Này, anh làm tốt lắm mà.” Các văn phòng quản lý thường thuê nhân lực là người phương Nam, tốt nghiệp trường Oxbridge. Tiếng Anh chuẩn, được bảo trợ thông qua pháp luật và tên tuổi của gia đình. Đó là những điều kiện giúp họ phát triển cái vỏ bọc kiêu căng ngạo mạn. Anh ta đã thành công nhờ vào chất giọng địa phương Liverpool, được giáo dục toàn diện và khoản tiền khổng lồ vốn có. Vì cả hai đều thấy công việc của chúng tôi thật nhạt nhẽo cho nên chúng tôi không nói chuyện nhiều về nó. Nhưng điều đó cũng không có nghĩa là chúng tôi không nói sâu về bất cứ chủ đề gì. Chúng tôi cư xử như những cậu sinh viên, trao đổi những ý kiến của mình về mọi thứ qua một cốc bia và miếng bánh nướng. Đến tận bây giờ tôi mới nhận ra mình đã đánh mất tính lạc quan vô trách nhiệm; tất nhiên là không nhớ đến căn hộ ẩm ướt và những cơn khủng hoảng vì đồng bài luận văn. Chúng tôi nói về những cảm giác, suy nghĩ và kinh nghiệm, những điều còn rất non nớt, thực tế và chân thành. Tôi không có cảm hứng với “phép phân tích chênh lệch” và “giấy nhượng quyền đất có mục đích”. Sự chênh lệch duy nhất khiến tôi lo lắng chính là khoảng cách giữa những lần hẹn hò của chúng tôi (tôi không bao giờ cho phép bản thân nghĩ xa hơn) và đối với giấy nhượng quyền đất có mục đích, ồ, tôi nghĩ tôi nắm khá rõ mục đích của anh ta.

Tôi đổi đề tài và tâm trạng bằng cách khéo léo gợi lại cho anh ta về những kỷ niệm nhạy cảm đã bị quên từ lâu. Anh ta thích điều đó. John kể cho tôi nghe về những giấc mơ của mình. John xoay người trên ghế, say sưa kể từ những điều tốt đẹp tới xấu xa nhất về bản thân anh ta. Anh ta

ngạc nhiên khi thấy tôi thích thú với cả hai mặt này. Tôi trông chờ vào những thành công ngoạn mục và cũng thấu hiểu được những thất bại đáng xấu hổ của anh ta. Anh ta nói về thân thể của mình. Tôi cũng đồng cảm với cách mô tả của anh ta về cái mùi thuốc lá nồng nặc trên những tấm rèm cửa nặng nề và phảng phất mùi thuốc xịt phòng Pledge. Tôi mở to mắt và căng tai lên nghe, cố gắng tỏ ra rằng tôi cũng có cảm nhận giống anh ta. Tôi cố cho anh ta thấy tôi đang mở lòng, bằng cách ngồi nghiêng về phía anh ta, khoa tay múa chân thể hiện quan điểm. Trong khi nhắc đi nhắc lại cụm “Vấn đề là”, một mặt tôi đấu tranh để làm cho cuộc sống thêm ý nghĩa. Trong khi mặt khác, không phải mặt, mà đúng hơn là chân, âm hộ hay ngực, tôi đang tự đẩy cuộc đời mình vào một tình cảnh xáo trộn vô nghĩa. Cuộc trò chuyện của chúng tôi cứ thế tiếp tục. Khi đã uống khá nhiều, tôi dần lú lẫn và quên mất mình đang định nói điều gì.

Tôi bị cuốn hút bởi tính vô trách nhiệm, vẻ đàn ông, gợi tình, nguồn thu nhập và vị trí được tôn trọng sẵn có của John. Anh ta khoái tụ tập cuối tuần, vui tính, cao ngạo, nhanh nhẹn, tự tin, thích trò đua xe kéo và là con mọt trong các quán bar. Tôi không bao giờ phải bàn luận về việc khóa phòng xép, thay ngói trên mái nhà, sửa máy giặt, hay lau sàn bếp (nhất là những vết bẩn dính chặt trong các góc). Thậm chí tôi không bao giờ phải nhắc John đổ xăng xe. Chúng tôi vui vẻ cùng nhau uống đến tận khi say bí tỉ. Chuyện dùng tiền của ai để trả không bao giờ thành vấn đề với chúng tôi. Cả hai đều muốn chứng tỏ rằng mình hào phóng một cách tắc trách (trong chốc lát thôi). Nó thật tuyệt. Giống như một giấc mơ. Nó giống như cảm giác khi được gây mê hay khi được hít một liều thuốc phiện hạng A (tôi chưa từng trải qua những việc này nhưng tôi có một trí tưởng tượng khá phong phú). Một cảm giác bông bênh, đặc biệt, rạng rỡ, vô tư, say mê, kinh ngạc.

Thật vui vẻ.

Sự phấn khích và quyến rũ quá mức khiến tôi cười tí mắt, khiến các cơ của tôi dài thêm vài phân; mà đúng là chúng đang bị căng ra. Tôi cao hơn, đúng thế. Thành thật mà nói, đúng là tôi có cao hơn. Không phải cao thêm đến vài chục xăng ti mét, nhưng cũng thêm vài phân, tôi cam đoan như thế. Móng tay của tôi cũng dài hơn và chúng không bị chẻ ra như mọi khi - hoàn toàn không. Tóc tôi trở nên sáng bóng và xoăn hơn. Và mặc dù đây không phải là lần đầu tiên tôi nghe những câu như, “Em mê hoặc tôi mất rồi. Em thật rạng rỡ. Em thật tuyệt vời... Em đẹp lắm!”, nhưng chưa bao giờ tôi thấy chúng ngọt ngào, đáng yêu như lúc này.

Bầu không khí đặc lại bởi khói thuốc và dục vọng. Chúng tôi bắt đầu cựa quậy trên ghế. Cả hai bồn chồn khó chịu khi phải tập trung để tìm ra một chỗ nào đó riêng tư nhằm thỏa mãn nhu cầu của chúng tôi. Chỉ có ham muốn cá nhân, chứ không phải sự suy xét khôn ngoan, đang điều khiển chúng tôi. Điều này được anh ta kỳ vọng nhưng lại cực kỳ nguy hiểm đối với tôi. Tôi đã quen dần với những hành động thiếu trách nhiệm một cách tức cười của anh ta. Liệu tôi có sẵn lòng với việc bị bắt gặp? Chúng tôi tiếp tục uống, càng uống càng mất kiểm soát hơn, rồi anh ta bắt đầu tìm cơ hội để đưa tôi đến một nơi riêng tư. Một phần buổi tối nay, tôi đã dùng để nghĩ về việc nó sẽ kết thúc thế nào. Thường thì chúng tôi sẽ leo lên một cái taxi và bắt đầu cởi quần áo của nhau một cách điên cuồng, vội vàng túm lấy đũng quần nhau. Những lần khác chúng tôi làm chuyện đó ngay trong quán rượu hoặc quầy bar. Anh ta đưa tay xuống dưới gầm bàn và tìm kiếm điểm nóng nơi giao nhau giữa hai chân của tôi. Tôi nhích lại gần hơn, gấp gáp đẩy cơ thể mình vào trong vòng tay của anh ta. Và sau đó tôi cũng với tay xuống dưới gầm bàn, túm chặt lấy cái phần đang cương cứng của anh ta. Không bao giờ phải thất vọng, nó luôn ở đó, cứng, dài, đầy đặn và sẵn sàng. Đôi khi chúng tôi lao ra khỏi quán rượu với vẻ sốt ruột, không kịp uống hết cốc, chui vào một góc đường. Chúng tôi vật vã, rít lên, rên rỉ và cứ thế tiếp tục. Chúng tôi có cách làm tình đầy hung bạo, mạnh mẽ và không thể cưỡng lại được. Nó nhanh nhưng lại sâu và được thực hiện ở những nơi không ai ngờ tới. Đó là điều điên rồ và bẩn thỉu nhất mà tôi từng

làm trong đời. Mỗi lần làm tình với anh ta là mỗi lần tôi cảm thấy sự cuồng say và mới mẻ hơn so với lần trước.

Trong suốt tháng Chín, tôi luôn bị đè nặng bởi những tội lỗi về đạo đức và cảm giác có trách nhiệm đối với Luke. Tôi do dự giữa hai mong muốn: một là ném sự cần trọng của tôi cho quỷ dữ và một là giữ lại sự trung thành của mình. Chính điều này lại làm tăng thêm lòng ham muốn của John. John thích lần tay dọc trên quần áo tôi, chậm chậm, chậm chậm và khi ấy lương tâm tôi dường như biến mất. Anh ta lột phăng quần áo của tôi ra cứ như thể đang bóc vỏ hành, nhưng không làm tôi rên rỉ. Người tôi như muốn vỡ tung ra vì sung sướng. Tôi sẵn lòng nổ tung ra vì John.

Anh ta cũng thế, chắc chắn cũng thiếu bạn tâm tình vì anh ta kể lể với tôi về việc thực sự nhận thấy cuộc tình vụng trộm này hấp dẫn và say mê như thế nào. Công việc đào tạo của anh ta như một cố vấn quản lý đã đạt được thành công và anh ta đặt những quyển giáo trình lên trên bàn.

“Có lẽ đó là bởi vì chúng ta cuối cùng rồi cũng không thể đến được với nhau. Thực sự là không thể.”

“Có lẽ thế.”

Tôi thường nói với John rằng tôi sẽ không bỏ Luke vì anh ta. Tôi luôn ám chỉ điều đó. Thậm chí sẽ không hết yêu chồng tôi vì anh ta. John dành nhiều thời gian để kể về chuyện anh ta ghét ý tưởng ổn định gia đình hay trở thành người có trách nhiệm như thế nào. Tôi sẽ không trói buộc anh ta bằng một chiếc nhẫn cưới hay đặt bẫy khiến anh ta phải làm trái lại lời hứa, để rồi làm tình làm tội lương tâm và phá vỡ vỏ bọc an toàn của anh ta. Tôi không thể. Ở bên John, tôi thoải mái bộc lộ bản chất thô tục của mình, với niềm tin nguyên vẹn rằng anh ta sẽ không bao giờ trông đợi quá nhiều vào tôi. Anh ta cũng bộc lộ bản chất thật, thô tục và ngổ nghịch, với niềm tin chắc chắn rằng tôi sẽ chẳng trông đợi điều gì từ anh ta hết. Cả hai chúng tôi

đều hoàn toàn nhận thức được cái lợi của việc tôi đã lấy chồng. Anh ta thử một giả thuyết khác. “Em rất đẹp nhưng không phải là người phụ nữ đẹp nhất mà tôi từng có.” Anh ta nhìn sâu vào tôi qua làn khói thuốc lá và những xúc cảm đầy dục vọng.

“Em có một thân hình hoàn mỹ. Em thích nó, một vẻ đẹp chết người. Một cơ thể với những ngón mỡ và vết nhăn to ngang cỡ ngực thì chán lắm.” Anh ta cười xếch đến tận mang tai, rồi nói tiếp sau một giây suy nghĩ: “Ồ, cũng không phải là chán hoàn toàn, mọi phụ nữ cũng chẳng khác nhau là mấy.” John lắc đầu. “Nhưng Connie à, anh từng cặp với nhiều người đàn bà lẳng lơ xinh đẹp. Và không một ai trong số họ từng chạm vào anh theo cách của em.” Anh ta tiếp tục lý thuyết đó, “Có lẽ em là người phụ nữ thông minh nhất mà anh từng gặp. Em thử thách anh, cho anh một cảm giác thật mới mẻ, hào hứng.” Anh ta nghiêng người qua cái bàn nhỏ và chống khuỷu tay lên chỗ mặt bàn bị đổ bia. “Bằng cách nào đó, nó lan truyền khắp cơ thể anh. Em là chất xúc tác cho những hành vi đúng đắn nhất của anh. Khi ở bên em...” - John nhìn lên để đảm bảo rằng tôi đang hoàn toàn lắng nghe, và tất nhiên là như vậy - “anh biết mình tốt hơn con người bình thường của anh rất nhiều. Một sự thật phải mất cả đời để chứng minh đấy.” John hơi đỏ mặt nói tiếp, “Chắc em hiểu những gì anh nói phải không?” Tôi gật đầu. John vẫn có chút gì đó thận trọng khi nói về những cảm giác của anh ta. Là phụ nữ, tôi đã sẵn có ba mươi năm lợi thế rồi. Một câu trả lời kiểu “Tôi thấy đói rồi” chẳng có ý nghĩa gì trong trường hợp này.

“Có, em biết điều anh đang nói tới đấy. Khi ở bên em, anh tự tin vào độ quyến rũ của mình lắm đúng không?”

“Anh có thể có bất cứ người đàn bà nào mà anh muốn,” anh ta công nhận với một vẻ nồng nhiệt. Tôi gật đầu.

“Nghe có vẻ lạ, nhưng có lẽ em sẽ khuyến khích anh trong chuyện này.”

Tôi nhún vai và John hôn tôi. Đột nhiên anh ta lùi lại. “Tại sao lúc nào em cũng mặc quần thể Greenie? Anh thích được ngắm cặp mông của em khi mặc váy cơ. Cả đùi nữa chứ,” anh ta lẩm bẩm. Tôi rất thích khi anh ta tỏ ra thích tôi nhiều đến thế.

“Em mặc váy như hôm anh làm tình cùng em ở công viên Hyde Park đi.”

“Công viên Hampstead Heath chứ.”

Sam đang giận tôi. Nói đúng hơn là đang đùng đùng sấm sét.

“Cậu không nên làm như vậy.” Cô ấy cắn miếng pizza đầy thù hận và tôi nghĩ chắc cậu ấy đang tưởng tượng đó là John. Sam cố gắng nhìn vào mắt tôi và tôi cố nhin không cười phá lên. Rõ ràng tôi đã thua bởi vì cậu ấy tặc lưỡi và trở lại trả thù miếng pizza. “Cậu đang sống cuộc đời dối trá. Ít nhất cậu cũng phải thấy đau khổ về sự đứng đắn của chính bản thân mình chứ? Đúng ra cậu cũng nên thấy đau đớn về thể xác và tinh thần. Thay vì trông lúc nào cũng đẹp lộng lẫy chết người thế này. Như thế sẽ công bằng hơn, đáng tôn trọng hơn.” Tôi không chắc điều gì đang làm cậu ấy khó chịu nhất - đạo đức xuống dốc hay vòng eo đang ngày càng đẹp hơn của tôi. “Cậu không nên làm thế,” Sam lặp lại, lắc đầu, sau đó lại hỏi tôi cứ như thể đó là lần đầu tiên cậu ta nghĩ về nó, “Tại sao cậu làm việc ấy hả Connie?”

“Tớ không thể không làm thế.” Tôi cầm dao và nĩa lên.

“Thế còn Luke?”

“Anh ấy có biết gì đâu, cho dù là một tia nghi ngờ mơ hồ nhất,” tôi chua xót ngắt lời và đặt con dao xuống trong khi vẫn chưa nhét được thứ gì vào miệng. “Nghe này, tớ biết tớ đang phản bội chồng nhưng tớ chưa bao giờ cảm thấy đây sức sống như bây giờ. Tớ thực sự không còn lựa chọn nào khác. Nếu cậu biết John nhiều hơn, cậu sẽ hiểu. Có muốn uống một cốc

rượu không?” Trước khi Sam kịp trả lời, tôi đã vẫy phục vụ bàn lại và gọi một cốc vang đỏ.

“Rượu vang cho bữa trưa ư?”

Tôi phớt lờ lời Sam.

“Nào, tiếp tục đi, hãy thuyết phục tớ đi nào.”

“Ừ, đơn giản là anh ta tuyệt vời đến độ làm người ta kinh ngạc.” Tôi cười nhản nhở.

“Đúng, điều này cậu đã nói với tớ rồi. Thằng đàn ông nào có của quý to vĩ đại đều khiến tớ ngạc nhiên cả. Cố gắng cụ thể hơn xem nào.” Tôi nhìn quanh cửa hàng pizza. Làm sao để tôi có thể giải thích điều đó với Sam được chứ?

Anh ta là lí do để tôi sinh ra là một người đàn bà.

Tôi nhìn lên Sam và cậu ấy đang kiên nhẫn chờ đợi. Cái nhìn trên mặt cậu ấy bảo với tôi rằng làm cậu ấy thay đổi ý kiến là điều không thể.

“Ồ, anh ta khác những gã mà cậu và tớ biết.”

“Thật sao?” cậu ấy nói thẳng thừng.

“Thực sự khác.” Cậu ấy không thể kiềm chế được tôi. “Anh ta có ước mơ và niềm đam mê. Anh ta có lòng nhiệt huyết.”

“Nhiệt huyết hơn Luke ư?”

“Họ khác nhau. Anh ta không được hưởng lợi thế về các mối quan hệ của gia đình. Anh ta phải làm việc thực sự để đạt được mọi thứ.”

“Tớ chưa bao giờ gặp ai làm việc hết mình như Luke. Cậu luôn phàn nàn rằng anh ấy làm việc quá chăm chỉ mà.”

“Luke không phải là chủ đề của chúng ta!” Tôi phát cáu. “John tự đến Luân Đôn và phải đương đầu với tất cả những gã ma cô trong chính cuộc chơi của chúng.” Tôi vẫy tay chỉ trỏ, trong khi đang thử các món ăn và đồ uống. Sam ra hiệu bảo tôi im lặng. Cậu ấy đang tính toán bởi vì, theo như tôi biết, cậu ấy đã hẹn ăn tối cùng với ít nhất ba người khác. Tôi gần như hét lên, “Anh ta đã đấu lại họ trong chính trò chơi của họ và anh ta đã thắng.”

“Ừ. John có vẻ giỏi trong các trò chơi.”

“Tất cả bọn họ đều có tiền và xe hơi và -”

“Găng tay đàn bà. Rất nhiều găng tay các loại khác nhau.”

“Tớ không quan tâm đến điều ấy.”

“Ồ, cậu nên chú.”

Chúng tôi quay ra giận nhau. Nhưng tôi giỏi hơn Sam trong chuyện giận dỗi nên tôi không ngạc nhiên khi cuối cùng Sam phải miễn cưỡng lẩm bẩm, “Vậy gia đình anh ta thế nào?”

“Một người cha thiếu trách nhiệm. John coi ông ta như một kẻ ngoài vòng xã hội.”

“Đã bỏ rơi mẹ anh ta để bám theo một cô người mẫu trẻ hơn hả?”

Tôi gật đầu. “Theo tự nhiên, với hoàn cảnh đó, giữa John và mẹ của anh ta có một mối ràng buộc mạnh mẽ.”

“Điều đó có nghĩa bà ta sẽ trở thành một bà mẹ chồng thích chõ mũi vào chuyện của người khác.”

“Tớ chẳng cần biết bà ta là dạng người nào.”

“John sẽ giống anh chàng mà tớ đã từng hẹn hò thôi, Tuby ấy. Anh ta sẽ không bao giờ nghĩ món nước xốt của vợ ngon bằng của mẹ mình.”

“Không, John không giống thế.” Tôi nghĩ lần này tôi có thể thắng cậu ấy. Với sự lẳng mạn đầy người, chắc chắn cậu ta không tranh cãi được lâu. “Cậu sẽ thích những câu chuyện về gia đình anh ta cho mà xem,” tôi khuyến khích. Sam bắt gặp ánh mắt của tôi. Hình như cậu ta có vẻ xuôi lòng. “Gia đình John thuộc tầng lớp lao động, đông người, thân thiết và rất sôi nổi. Họ yêu mến nhau, vì vậy họ cùng nhau làm mọi việc.”

“Kiểu như là cùng say bí tỉ hả?” cậu ấy hỏi với giọng của nữ hoàng Glacier.

“Có thể, vậy ý cậu là gì? Chúng tớ cùng uống với nhau cho đến khi say đấy.” Để chứng minh cho điều đó, tôi tu hết phần rượu vang còn lại và gọi thêm một cốc nữa. “Tớ thích những gia đình mà mọi người chia sẻ mọi thứ cho nhau.” Tôi chẳng quan tâm Sam có muốn nghe tôi nói hay không. Tôi muốn được nói. “John kể với tớ về những buổi họp mặt trong gia đình anh ta. Tớ thấy chúng thật...”

“Tuyệt vời.”

“Chính xác! Vào đầu buổi tối không khí lúc nào cũng như trong một bữa tiệc. Mọi người đều hứng thú và dường như buổi tối có thể kéo dài vô tận. Nhưng cứ đến cuối mỗi buổi tối sau khi đã xem vài bộ phim của Tom Jones và uống hết bia đen đến rượu whiskey Jack Daniel là cả căn phòng lại chìm trong phiền muộn.”

“Chắc hẳn do ảnh hưởng của phim Tom Jones rồi.”

“Cậu gần như có thể cảm nhận được nó, chạm vào nó. Một màn sương của sự tiếc nuối và buồn phiền bao phủ cả gia đình. Mẹ John sẽ nhớ về bố anh ta. Những ông bác sẽ kể lể về những lỗi lầm của các bà vợ, trong quá khứ và hiện tại. Trong khi em gái John than khóc kêu tất cả bọn đàn ông đều là đồ đểu.”

“Cũng đúng thôi.”

“John nói với tớ rằng gia đình Harding chẳng mấy ai được suôn sẻ trong hôn nhân và trong chuyện tình cảm.”

“Đó là một lời cảnh báo.” Sam bắt đầu kể cho tôi nghe về một loạt những gã đàn ông sứt mẻ mà cậu ấy từng hẹn hò. Sam cả tin quá đỗi. Mắt tôi trở nên đờ đẫn và trong khi giả vờ chăm chú lắng nghe câu chuyện của Sam. Tôi nhớ lại lần nói chuyện gần đây nhất của chúng tôi, chỉ mới tối hôm qua thôi.

John giải thích rằng, “À, nhưng họ đều ổn cả, em biết không. Bởi vì ngay khi mọi người say và chìm vào đau khổ thì một trong những ông bác của tôi, hoặc vú nuôi của tôi sẽ quay ra chỗ tôi và nói rằng mọi việc sẽ không đến nỗi tệ như thế. Và họ quay sang bắt tôi thuật lại chính xác công việc hằng ngày của tôi.”

“Anh phải biết đấu tranh chứ,” tôi trêu chọc.

John nhún lông mày hóm hình để công nhận sự chính xác của câu nói đùa cợt đó.

Trong khi Sam vẫn đang thao thao bất tuyệt về một gã hoàn toàn không có hy vọng nào đó mà cậu ta đang cố lôi vào cuộc sống hôn nhân, tôi tiếp tục nghĩ đến câu chuyện của John. Tôi hình dung ra cảnh mọi người trong gia đình anh ta ngồi chụm đầu vào nhau ôm bụng cười không biết chán vì những câu chuyện John kể và vì tính hài hước của anh ta, dù John ra sức phủ nhận. Họ gật đầu với nhau, ý là John quá khiêm tốn, rồi cả nhà nhìn nhau như thể đang tìm xem anh ta giống ai nhất. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi họ không phải bận tâm đến những cái thảm nhà bị mọt ăn cần được thay hay quên đi một ngày xui xẻo tận mạng trên cái lưng ngựa, bởi vì những gì đáng tự hào nhất đang có mặt tại đây, ngay trước mặt họ. Tôi còn hình dung thấy thỉnh thoảng một hoặc hai người nhà Harding sẽ òa lên khóc vì sung sướng, tất nhiên tùy vào mức độ say của họ. Sự thành công của John làm thay đổi không khí của cả gia đình. Một lần nữa căn phòng lại tràn đầy hy vọng và mọi người lại chúm mũi vào phim bộ Tom Jones.

“Cậu biết Rose và Daisy sẽ phản đối thế nào nếu họ phát hiện ra việc này hay không?” Sam thử xoay sang chiến thuật khác.

“Ừ, nếu Daisy còn có thể rời khỏi anh chàng người yêu. Cô ấy đang vui sướng quá rồi, đâu còn thời gian quan tâm đến ai khác nữa.”

“Nhưng còn lời tuyên thệ trong đám cưới của cậu thì sao?”

“Tớ chẳng quan tâm.” Trông Sam sững sốt tột độ. Tôi biết Sam đang nghĩ tôi là người vô ơn bạc nghĩa. “Xin lỗi.” Tôi cố làm cho câu chuyện quay trở lại đúng những gì liên quan đến tôi. “Mấy cái quần này có làm chân tớ trông to hơn không?”

“Không, cậu tuyệt lắm.” Giọng Sam nghe chán nản. “Cũng chỉ là một trào lưu thời trang nữa thôi mà.” Tôi nhìn Sam. Cậu ấy đã chịu thua tôi.

“Tất cả người châu Âu đang tôn thờ những giá trị truyền thống của vương quốc Anh, ca tụng bất kỳ ai mang một chút thôi những giá trị đó. Những gã như John chính là tuýp như vậy. Cậu ra sức bảo vệ di sản của vùng Sheffield, nhưng lại cố từ bỏ giọng địa phương của mình khi tới đây mười năm về trước.” Tôi cau có nhìn Sam nhưng cậu ta không thèm để ý. Sam vẫn tiếp tục. “Thậm chí tờ *Vogue* đã bắt đầu phát hành ấn bản về thời trang giảm giá. Họ bắt đầu đưa tin về quần áo rẻ tiền, lại còn những quán ăn ngoài cả khu vực quận Chelsea. Thật là không thể chấp nhận được. Chắc tớ chẳng đặt tờ báo đó nữa. John chẳng thật gì cả. Hình ảnh anh ta gắn liền với những bộ quần áo bó sát, dáng mảnh khảnh, nhạc pop, thuốc lá, rượu bia và vẻ quyến rũ bề ngoài.”

Ý cậu ta là gì nhỉ? Tôi gọi phục vụ bàn và yêu cầu thanh toán.

Đang là tháng Mười một và tôi nghĩ mình sẽ nổ tung mất nếu không sớm nói chuyện này với Lucy. Cái viễn cảnh ngôi nhà mới được bài trí gọn ghẽ giờ lại vương vãi tan nát làm tôi không cam tâm. Tôi hẹn gặp Lucy tại một nhà hàng sang trọng vì Lucy thích những nơi thế này hơn là một bữa tối bình thường ở Cafe Rough hay All Bar One. Lucy thích tới những nơi sang trọng để được chú ý. Nhưng cô ta tuyệt nhiên không quan tâm đến việc ngắm nhìn người khác.

Khi chúng tôi đi bộ vào phố Le Pont, hàng tá người cố gắng thu hút sự chú ý của Lucy. Một vài người là đồng nghiệp, số khác là những người mà thậm chí cô ấy không nhớ nổi ra là ai. Cũng chẳng có vấn đề gì bởi dù đó có là mẹ đỡ đầu của Lucy thì thái độ của cô ấy cũng vẫn thế mà thôi. Trong trường hợp này cô ấy không có mẹ đỡ đầu. Nhiều nhất thì cô ấy cũng chỉ đáp lại những cái gật đầu và vẫy tay liên hồi của họ bằng một nụ cười rỗng

tuếch vô hồn. Lucy đã luyện tập điệu cười này quá nhiều để khiến người khác tưởng rằng cô ấy không nhận ra họ, ngay cả khi cô ấy có nhận ra đi chẳng nữa. Lucy giải thích với tôi rằng cách đó còn làm tăng vẻ hấp dẫn của bản thân lên như thế nào. Dù sao đi nữa, tối nay tôi cũng không muốn ai làm phiền hai chúng tôi. Vì vậy tôi hài lòng với phong cách lạnh lùng của cô ấy.

Anh chàng phục vụ dẫn chúng tôi đến một bàn ở giữa nhà hàng. Chắc anh ta muốn khoe chúng tôi ra. Lucy trông vẫn lộng lẫy như mọi khi. Cô ấy mặc váy xếp ly màu xám đá phiến của hãng Nicole Farhi, áo phông trắng của Agnès b. và khoác một chiếc khăn choàng bằng len của Lamberto Lasanis, hợp tông với giày da đế thấp của Mandrian mua ở cửa hiệu L. K. Bennett. Tôi là sự kết hợp giữa một bà cô khó tính và một bà già cô đơn, trong khi Lucy thì ngược lại: thanh lịch và hợp thời trang. Trong suốt mấy năm quen biết Lucy, tôi đã được học hỏi về ngôn ngữ của các thương hiệu. Vì vậy tôi cũng đang nỗ lực áp dụng chúng. Dù không phải hàng của Bond Street nhưng tôi vẫn rất tuyệt trong chiếc quần bò Jigsaw và giày da lộn Pied à Terre. Tôi cẩn thận đặt cái túi xách tay đắt đến lỗ bịch của hãng Tanner Krolle lên trên mặt bàn, một món hàng mới mua mà tôi chắc chắn rằng Lucy sẽ rất tán thành. Lucy nhận ra nên có lời khen ngợi - “Túi đẹp đó” nhưng ngay lập tức gạt đầu và rướn mày ám chỉ tôi đã mắc một lỗi hớ hênh nghiêm trọng khi đặt cái túi trên mặt bàn trước tiên.

Lòng tin cậy của tôi đối với cô ấy càng tăng thêm.

Tôi biết mình chưa bao giờ xinh đẹp và đầy sức sống như trong suốt hai tháng vừa qua. Tôi cảm thấy mình trẻ ra và hấp dẫn hơn từng phút từng giây. Tôi biết không phải chỉ một mình Lucy là người đẹp ở đây. Chúng tôi ngồi xuống, từ chối món bánh mỳ, chỉ uống nước, gọi thức ăn và mở chai sâm banh mà hai gã thanh niên trong quán vừa gửi qua bàn chúng tôi. Điều này luôn xảy ra với Lucy. Cô ấy thật tuyệt khi làm được điều đó. Lucy biết

cách đơn giản chấp nhận nó mà không phải tỏ ra quá biết ơn hay chán nản nhần nhịn.

“Đừng để họ qua đây,” tôi rên rỉ. “Tớ có chuyện muốn nói với cậu.”

Lucy vỗ nhẹ vào tay tôi. “Vẫn trong tầm kiểm soát mà.” Cô ấy khéo léo đuổi anh chàng phục vụ ra chỗ khác. Khi không còn ai quấy rầy chúng tôi nữa, cô ấy mới quay sang tôi và nói, “Ồn rồi, bắt đầu đi.”

“Tớ đang vướng vào một cuộc tình.” Tôi thấy người nhẹ nhõm lạ thường khi thốt được ra những lời này. Sự căng thẳng tuôn tràn ra khỏi cơ thể tôi. Nhưng đây cũng là một cú sốc. Sự căng thẳng lại trở về lan khắp mọi góc ngách trong cơ thể. Nó khiến tôi nổ tung ra mất. Những lời này đã thành sự thật, một sự thật khá thú vị. Và cũng không kém phần kinh khủng.

“Với ai?” Lucy rót một chút champagne và chạm cốc với tôi. Rất bình thản. Vô cùng bình thản!

“Tớ sẽ không nói cho cậu tên anh ấy đâu. Anh ấy là John.”

“Kể cho tớ nghe về anh ta đi.”

“Anh ta khiến tớ không thể cưỡng lại được.”

“Bằng cách nào? Chính xác ra sao? Anh ta có cao, ngăm đen và đẹp trai không?”

“Không, có và còn hơn thế nữa, theo thứ tự.” Giọng tôi re ré, rạng ngời. Tôi đang trút hết nỗi lòng mình. Tôi kể cho cô ấy chi tiết từ khi chúng tôi gặp nhau, và từng cuộc hẹn sau đó và những cú điện thoại giữa tôi và John. Tôi thuật lại chi tiết từng rung động mà tôi cảm nhận, mỗi bộ quần áo tôi mặc, từng bữa cơm tôi ăn khi có sự hiện diện của anh ta. Sau đó tôi kể lại

tất cả những điều anh ta đã nói như kể lại một kịch bản phim truyền hình. Chúng tôi phân tích tỉ mỉ từng chi tiết. Chúng tôi thảo luận với nhau. Chúng tôi đưa ra kết luận. Và chúng tôi uống rất nhiều để tán dương nhau.

Phản ứng của Lucy đối với chuyện tôi không chung thủy là sự hân hoan hãnh diện. Cô ấy hài lòng vì tôi đã tiến gần hơn đến cái ngưỡng mà cô ấy có thể hiểu. Lucy quen coi trái tim bao chàng trai như những trái bóng để chơi trò tung hứng. Rất nhiều người từng là người yêu của cô ấy giờ đã lấy vợ. Cô ấy coi thường tính thần thánh của lễ cưới và gọi đó là “một sự hy sinh, một cuộc hôn nhân đầy tội lỗi”. Tôi nghĩ niềm hân hoan của Lucy có vẻ như không hợp lý cho lắm. Cô ấy là phù dâu trong lễ cưới của Luke và tôi, ít ra cô ấy cũng nên có một chút ngạc nhiên chứ? Sau đó tôi mới nhớ ra điều này cũng chẳng có gì lạ bởi vì Lucy không hề ngạc nhiên khi tôi chọn cô ấy làm người để trút bầu tâm sự. Tôi đã chán ngấy với những lời phản đối của Sam rồi.

“Cuối cùng cậu cũng trưởng thành, tớ tưởng cậu sẽ chẳng bao giờ thực tế lên được cơ.” Cô ấy rót thêm rượu vào cốc của tôi. “Người ta sinh ra không phải chỉ để lấy một vợ một chồng mà thôi. Ồ, thật tuyệt khi lại được thấy cậu thế này! Giống như ngày xưa.”

Tôi héch đầu lên. “Ý cậu là gì?”

“Cứ tiếp tục theo đuổi đi. Đó là lý do cậu tồn tại mà.”

“Ý cậu là tớ giống Sam à?”

“Không, công cuộc theo đuổi của cậu ấy đượm màu tuyệt vọng rồi.”

Tôi dụi lại.

“Còn của cậu thì đầy sự kiêu ngạo.”

Tôi lại thấy bực mình.

Tôi cần ý kiến của cô ấy. “Có bảy triệu người đang sống ở Luân Đôn. Giả sử một nửa trong số đó là đàn bà, và không tính đến con gái dưới mười bảy tuổi cũng như phụ nữ trên bốn mươi tuổi - đối tượng tôi nghĩ không nằm trong tiêu chuẩn của anh ta - rồi tiếp tục trừ đi một nửa trong số này có ngoại hình dưới trung bình mà anh ta sẽ không thèm động đến, rồi tiếp tục loại ra những đối tượng đang mang bầu hay đã nhận lời cầu hôn sẽ không để ý đến anh ta, thì vẫn còn hơn một triệu phụ nữ cho anh ta chọn lựa. Làm sao tớ có thể giữ anh ta cho riêng mình được?” Tôi hỏi cô ấy, đột nhiên một ý nghĩ kinh khủng hơn nảy ra trong đầu tôi: “Thử tưởng tượng con số ấy sẽ lớn thế nào nếu anh ta ra nước ngoài.”

“Connie này, sao cậu cứ làm quan trọng hóa vấn đề lên rằng anh ta quá sức hấp dẫn như thế nhỉ?”

“Anh ta quả thực là quá hấp dẫn.” Tôi đáp lại gọn lỏn. Tôi chọc một miếng bánh mì nhưng không ăn gì cả. Cô ấy quay lại nhìn tôi, không mấy may xao động. Tôi cố gắng giải thích. “Tớ đã được biết mùi vị và cảm giác khi chạm vào làn da của anh ta, từng milimet. Tớ biết rõ từng đường vân trên ngón tay anh ta. Tớ có thể nói cho cậu chính xác những vùng da bị cháy nắng trên người anh ta. Tớ đã liếm hết các kẽ chân anh ta. Tớ biết mùi tóc và mùi mồ hôi của anh ta. Tớ còn biết những mùi *khác nhau* của mồ hôi ở những vùng *khác nhau*, trên trán hay trên người anh ta.” Lucy không thể thấu hiểu được. “Tớ không chỉ biết hình dáng và mùi vị cái của quý mà còn cả *phần sau* của anh ta nữa.” Câu nói này của tôi đã có tác dụng với Lucy. Cô ấy gần như ngã ngửa khỏi ghế.

“Suyt.” Cô ấy dáo dác nhìn quanh nhà hàng.

“Giờ thì cậu đã hiểu vì sao tớ nói là anh ta choán hết tâm trí tớ rồi chứ?”

“Nghe có vẻ vui quá nhỉ. Giống một cuộc hoan lạc vĩ đại lắm.”

“Đó không phải chỉ là tình dục.”

“Tớ không nói “chỉ là tình dục”. Thực ra tớ không tin “chỉ là tình dục”. Đối với tớ tình dục có ý nghĩa rất quan trọng. Nhưng cậu vẫn chưa kể cho tớ điều gì để chứng tỏ cái “không chỉ là tình dục” mà cậu đang nói đến.”

Tôi không biết trả lời thế nào, cả hai im lặng trong một lúc

“Được rồi, được rồi. Hôm qua tớ đã đến Đường Oxford.”

“Ôi, Connie, sao cậu có thể?” Lucy kinh ngạc hỏi.

“Ờ, thì cứ cho là tớ đến đường Bond nếu như vậy khiến cậu cảm thấy đỡ bị xúc phạm hơn. Cũng thế cả thôi. Hàng trăm người đổ xô đến đó. Và những người ấy mang đủ hình dáng, kích cỡ, màu sắc, chiều cao, cân nặng và vị trí xã hội khác nhau. Từ những người phụ nữ mập mập đến gầy gò, từ những người đàn ông tầm thường đến những anh chàng thanh niên bảnh trai đều ở đó.”

“Ừ.” Cô ấy khua tay, có vẻ đã mất kiên nhẫn. “Tớ có thể hình dung ra nó thế nào mà.”

“Nhưng cậu không biết điểm chung duy nhất mà họ có là cái gì đúng không?”

Cô ấy nhìn tôi chăm chăm; trái với mọi khi, cô ấy không còn gì để nói.

“Không ai trong số họ là anh ta. Không ai trong số họ có thể khiến trái tim tớ đập nhanh hơn, giúp tớ đủ mạnh mẽ để vứt bỏ quần áo và đồng luân

lý đạo đức ra khỏi người, khiến tớ phá bỏ lời thề trong lễ cưới. Anh ta thật khác thường” - tôi dừng lại để lấy hơi - “cậu có nghĩ anh ta là vận mệnh của tớ không?”

Lucy tặc lưỡi, cố gắng phớt lờ câu hỏi của tôi. “Tớ hiểu. Tớ thực ra vẫn đang gặp gỡ với anh chàng người yêu đã có vợ của tớ.”

“Thật sao?” Mỗi quan hệ bất chính này của cô ấy đã kéo dài được khá lâu rồi. Tôi tự hỏi giờ cô ấy đang ngủ với ai và tại sao. Với Lucy, luôn có một lý do hợp lý, một câu hỏi “tại sao” được cân nhắc cẩn thận. Rượu đang bốc lên đầu tôi quá nhanh và tôi không thể xác định rõ ràng sự khác nhau giữa hai chúng tôi. Nhưng tôi biết chuyện của tôi không phải là một cuộc tình tính toán, khôn ngoan và được xem xét kỹ càng.

Tôi. Hoàn toàn. Không thể. Cường lại được. Tôi cố gắng giải thích điều đó.

“Tớ đang yêu nhưng điều này lại phá hỏng kế hoạch lớn lao của cuộc đời tớ. Tớ vẫn tin vào hôn nhân và tớ chỉ muốn có một người chồng thôi. Cuộc đời tớ đang bị đảo lộn. Lòng tớ tan nát khi nghĩ đến việc tớ đang ra sức, kiên nhẫn phá hủy những điều mà tớ đang tin tưởng, lại còn có phương pháp hăn hoi nữa chứ. Tớ cảm thấy nó hoàn toàn theo quy luật tự nhiên, một vết rạn nứt sâu bên trong cơ thể nhưng tớ không còn sức lực để ngăn cản chính bản thân mình nữa.”

“Chuyện này có vẻ phiền phức đấy.” Tôi nhìn cô ấy. “Chúng ta rất giống nhau,” cô ấy khẳng định, “tớ biết cậu đang nói đến cái gì, Connie à. Anh ta giống như một cái bánh pudding: nguy hại, không tốt cho cậu, thừa một cách không cần thiết và làm cậu phát ốm. Một thứ bùa mê.” Tôi không thấy thoải mái khi cô ấy nói những lời này. Bởi vì cô ấy đã nói quá chính xác.

Mặc dù chúng tôi đã uống khá nhiều nhưng Lucy vẫn không nhắc mấy đến bồ của cô ấy. Lucy không cho tôi biết họ gặp nhau như thế nào, anh ta trông ra sao, bao nhiêu tuổi, họ nói những chuyện gì với nhau. Cô ấy chỉ kể rằng đã đọc tử vi của anh ta. Cô ấy miêu tả những ngón tay của cô ấy để lại những dấu mờ hôi trên lớp giấy bóng như thế nào. Cô ấy gọi những vết bẩn đó là chữ ký, nó sẽ khô đi và biến mất trong chốc lát. Cô ấy giận dữ giải thích rằng lá tử vi phán hạnh phúc của anh ta là ở gia đình. Lucy đã xé toạc tờ giấy tử vi toàn những lời xúc phạm ấy, tay run lên vì giận giữ, cô vo tròn nó lại và ném vào thùng rác. Lucy bực mình vì tờ tử vi có thể khiến anh ta phản bội cô. Nhưng điều nực cười ở đây là anh ta phản bội để quay về với vợ của anh ta. Lucy nhắc đến những đứa con của anh ta. Theo những thông tin tôi tổng hợp được thì anh ta có ít nhất hai đứa con, có thể là ba. Tôi phát hiện ra rằng ngày nào họ cũng gặp nhau. Họ tìm cách để gặp nhau.

“Nếu không trên giường thì ở tại văn phòng luôn. Tối nay tớ đã đến văn phòng của anh ấy sớm hơn mọi ngày và chúng tớ đã xử lý ngay tại đó, trên bàn làm việc. Nhiều lần tớ hét lên khiến anh ấy phải nhét cái áo sơ mi vào mồm tớ để phòng trường hợp có người hiếu nhâm mà chạy đến.”

“Vậy cậu và anh ta làm việc cùng một nơi à?” Tôi ngạc nhiên.

“Ừ.” Cô ấy nhanh chóng quay sang mô tả những hành động tục tĩu trong mối quan hệ của họ, nhưng thú vị bởi đó là những gì tôi muốn nghe.

“Chúng tớ làm chuyện đó ở trong nhà vệ sinh, trong xe hơi, và hầu hết là dựa vào tường. Một kiểu quan hệ nhanh, sâu và đầy dục vọng. Quần của anh ta tụt xuống tận mắt cá chân, váy của tớ thì được vén lên tận eo.” Cô ấy thì thầm với vẻ tinh nghịch và chúng tôi bắt đầu so sánh về những nơi mà chúng tôi đã làm chuyện ấy.

“Và chỉ khi kéo xong khóa quần lên, anh ta mới thôi ca ngợi sự kỳ diệu trong mỗi lần hoan lạc của chúng tớ, đến nỗi anh ấy muốn tìm một cô

người yêu đơn giản, biết điều và biết hi sinh, một người sở hữu một lòng tin không bao giờ thay đổi. Tôi có thể thấy điều đó trên gương mặt của anh ta. Anh ta cảm thấy nhẹ nhõm.”

“Ôi, Lucy ơi, tôi chắc rằng đối với anh ấy, nó còn có ý nghĩa nhiều hơn thế.”

“Cậu chắc hả? Ồ thế thì cậu là một kẻ ngốc. Chúng ta đã trải đời đủ để biết rằng cái anh ta nói đến là nhu cầu và sự hấp dẫn. Anh ta làm tình với tôi một cách điên dại vì vợ anh ta hoặc quá mệt mỏi hoặc quá chán nản khi ở trên giường với anh ta.” Cô ấy lại dốc cạn một cốc nữa. “Nhưng điều đó không có nghĩa là tôi không thể vui đùa. Thậm chí có thể tôi sẽ giữ được anh ấy ở lại bên tôi. Tôi có thể biến nỗi tuyệt vọng trẻ con của anh ấy thành sự phụ thuộc vào tôi. Thậm chí làm tình điên cuồng cũng có thể trở thành tình yêu dưới một hình thức nào đó. Tôi là một cô gái kiên trì, tôi biết lợi thế của mình.”

Tôi như bị giáng một cú thật mạnh vào mặt. Lucy đang nói đến tình yêu và việc níu giữ anh ta. Lucy! Người phục vụ bàn làm gián đoạn cuộc nói chuyện của chúng tôi khi anh ta đem salad đến.

“Tên anh ấy là gì, anh chàng của cậu ấy?”

“Pete.”

“Ồ, hay thật. Giờ thì chúng ta có đến hai Peter đấy. Peter của Rose và Peter của cậu.”

“Tên anh ấy đúng là Pete chứ không phải Peter.”

Cô ấy làm tôi cười. Cô ấy không thể chịu được việc có bất cứ điểm gì đó chung với Rose, thậm chí một cái đơn giản như tên người yêu.

“Vậy, với cái tên này, anh chàng Pete của cậu sẽ không bị cho vào những câu chuyện cười và danh sách những trò gian dối ghê tởm của cậu đâu nhỉ?” Tôi chọc ghẹo Lucy. Thực sự không dễ gì để nói điều đó khi mà tôi đã uống gần hết chai champagne rồi. Lucy đột nhiên im lặng. “Anh ấy rất khác biệt đúng không?” Tôi hỏi thăm đầy hào hứng. Nếu đúng như vậy, cô ấy sẽ không để điều ấy ảnh hưởng xấu đến nhận định của cô ấy.

“Lạy Chúa, Connie này, làm sao cậu có thể tin vào những lời sáo rỗng đó chứ? Họ không bao giờ khác nhau. Không bao giờ có điều đó cả.” Tôi không tin cô ấy. Lucy đang không tin vào chính bản thân mình. Lucy ngừng nói. “Gọi một chai nữa nhé. Không có cái gì sánh bằng một tình yêu vĩ đại cả, *duy nhất*. Một người hoàn toàn hiểu người kia, hoàn toàn hợp với người kia. Thường chỉ có những gã thích hợp hoặc thú vị hơn hay kém nhau thôi. Tất cả những gì chúng ta cần làm là chọn đúng lúc mà thôi.” Cô ấy nhướn một bên lông mày lên và rót cho mỗi người một cốc champagne khác.

“Lucy ơi,” tôi mĩa mai, “cậu quá hoài nghi đó thôi. Cậu lầm rồi.”

“Cậu chắc chứ? Họ đều giống nhau cả thôi, khăng khăng tán rằng cậu là nhất hoặc khác biệt với mọi người.”

Tôi sửng sốt và chắc hẳn đã để lộ ra ngoài mặt, bởi vì Lucy ngạo nghễ cười tôi.

“Không phải cậu đổ anh ta vì tin vào những thứ chết tiệt đó chứ hả Connie? Nghĩ rằng cậu là nhất, hấp dẫn nhất, khác biệt theo cách này hay cách khác.” Sự im lặng của tôi đã thừa nhận mọi nghi ngờ của cô ấy. Tôi cựa quậy khó chịu trên ghế, Lucy đã nhắc tôi nhớ đến một điều gì đó, mà nhờ có mối quan hệ an toàn và chắc chắn của tôi với Luke, tôi đã quên mất.

Những mảnh khóc của họ đều giống nhau, khi họ suy nghĩ bằng cái đầu thứ hai.

Lucy rú lên. “Ôi trời thôi nào! Gã John này, cậu không tin anh ta chứ? Cậu chưa từng nghĩ, dù chỉ trong giây lát thôi, rằng đối với anh ta, cậu không hơn gì một phương tiện để thỏa mãn tình dục ư? Rằng chuyện này không hơn gì một thử thách ư?” Cô ấy thường trở nên rất đáng ghét và độc địa sau khi uống rượu.

“Lucy này, chỉ bởi vì những thằng đàn ông mà cậu biết đến còn có hạn và không đáng tin cậy, thì không có nghĩa rằng tất cả đàn ông đều là những thằng khốn. Luke minh chứng cho điều đó.”

“Dường như, đối với tớ, cậu thật đáng chê trách khi đem người chồng chung thủy ra để biện hộ cho những hành vi của người tình thô lỗ của mình.”

Tôi đỏ mặt và uống sạch cốc rượu. Anh phục vụ bàn lại mở tiếp một chai Chablis và Lucy tiếp tục.

“Chúng ta đều có đủ đàn ông vây quanh để hiểu được những ẩn ý sau lời nói và lòng dạ của họ. Chúng ta biết rằng, nếu họ nói ‘Đây không phải là thời điểm tốt cho anh để tiến xa hơn’ thì có nghĩa là ‘Tôi đã có người phụ nữ khác.’ ‘Các bạn anh rất quan trọng đối với anh’ tức là cậu hãy hôn chào tạm biệt những buổi hẹn hò tối thứ Sáu đi. ‘Anh không bao giờ có ý định nghiêm túc với chuyện này’ nghĩa là ‘Tôi chỉ muốn ngủ với cô chứ không phải nói chuyện với cô đâu.’ ‘Anh không xứng đáng với em’ tức là ‘Tôi không muốn cô.’ ‘Vợ/bạn gái/vị hôn thê của anh không hiểu anh’ - ngược lại cô ấy hiểu quá rõ anh ta. ‘Vợ/bạn gái/vị hôn thê là người bạn tốt nhất của anh’ tất nhiên có ý là ‘tôi sẽ không bỏ cô ấy, tôi chỉ muốn làm tình với cô thôi.’ Cuối cùng, ‘Hãy là bạn của nhau nhé!’ nghĩa là ‘Tôi không thích cô nữa.’”

Tôi im lặng. Nhận thấy vài câu trong số đó nghe rất quen.

“Cảm ơn Chúa,” Lucy tiếp tục, “tớ đã nghe đủ những lời này để biết cách đáp lại một cách thuyết phục. Phụ nữ hiếm khi nói những điều này với đàn ông nên họ không bao giờ phát hiện ra những lời sáo rỗng khủng khiếp mà mọi phụ nữ có thể nhận ra một cách rõ ràng như nhìn thấy cuộn giấy vệ sinh huỳnh quang nổi trên sông Thames. Tớ sẽ không chịu trách nhiệm cho những hành động tự phụ, ích kỷ và lừa đảo của họ. Tớ chưa kết hôn. Còn họ thì có.”

Ngay khi những từ cuối cùng vượt ra khỏi miệng cô ấy, cả hai chúng tôi đều biết câu tiếp theo là gì. Lucy đã kết thúc bằng câu, “Và cậu cũng thế.” Cô ấy không cần phải nói ra. Rõ ràng những người đàn ông tự phụ, ích kỷ và lừa đảo của cô ấy không thể tồi tệ hơn tôi. Tôi không tốt hơn họ.

“Ờ, nghe này Connie, tớ xin lỗi.” Cô ấy châm một điếu thuốc lá. “Ừm, tớ chắc trường hợp của cậu thì khác.” Tôi quá ngạc nhiên đến nỗi không thiết nhắc nhở Lucy rằng cô ấy không tin vào *sự khác biệt*. Một cảm giác ngứa ngáy khó chịu lắng vẳng quanh cổ, vai và đầu tôi.

Đó là sự xấu hổ.

Cả hai chúng tôi đều uống cạn một cốc nữa và đồng ý gọi bánh pudding. Chúng tôi rất, rất hiếm khi ăn pudding. Chúng tôi chỉ động đến nó trong dịp sinh nhật hay những lúc mà một trong các cô bạn trong nhóm bị thất tình (ngoại trừ Sam, nếu không thì cả bọn đã béo ú rồi). Lucy và tôi không nói thêm lời nào đến tận khi món bánh mỳ ngọt được đặt lên bàn kèm theo một tiếng thịch. Cái bàn giờ là nơi tập trung đủ các hành động. Tôi đang xé nát miếng nhãn hiệu ra khỏi chai rượu và Lucy thì đang điên tiết hút bập bập điếu thuốc lá. Mặt Lucy đỏ au. Tôi cảm thấy có lỗi vì đã làm cô ấy bối rối, và do đó tôi gỡ rối cho cô ấy.

“VẬY,” tôi kéo dài giọng, giễu cợt “đã bao giờ cậu cố gắng kiềm chế chưa? Có khi nào cậu nghĩ rằng, ‘Ồ, anh ta đã có vợ vì vậy mình không nên làm điều này chưa?’”

Lucy lắc đầu sốt ruột. “Chưa khi nào, mà ngược lại, tớ hoàn toàn chủ động tiến tới. Còn cậu?”

Không thể nhận xét, an ủi hay phê bình cô ấy được. Tôi đang đấu tranh trên một miền đất không có những quy luật đạo đức, mơ hồ và không phương hướng. Sâu trong lòng tôi còn thấy buồn hơn nữa.

“Không, tớ chưa bao giờ. Tớ tự hỏi khi nào chuyện này sẽ dừng lại? Nó đã bắt đầu như thế nào? Nhưng tớ không thể chịu được ý nghĩ rằng nó sẽ kết thúc và tớ chưa bao giờ nỗ lực làm gì để chấm dứt nó. Tớ muốn anh ta rất nhiều.”

”Làm như vậy có khôn ngoan không?”

“Có lẽ không.” Lưỡi tôi dính chặt trên vòm họng. Tôi không thể phát âm rành mạch được, vì vậy tôi nói gọn lỏn, “Tớ thực sự muốn anh ta.”

“Cụ thể hơn xem,” cô ấy đang thử thách tôi.

“Tớ muốn anh ta ở bên cạnh tớ lâu dài. Tớ muốn anh ta yêu tớ. Không có khó khăn gì cho cả hai chúng tớ trong việc đưa một ai đó lên giường. Cả hai đều có thể làm điều đó với bất cứ ai, tất cả những người mà chúng tớ muốn. Nhưng làm chuyện ấy với người mà yêu mình... vẫn tốt hơn, để cho họ hiểu mình và họ vẫn yêu mình, đây mới chính là khó khăn lớn.”

“Luke hiểu và yêu cậu.”

“Ồi chào, đúng vậy, Luke,” tôi nói giọng khinh miệt, “nhưng không đủ.”

“Làm theo cả hai cách mà cậu muốn đi. Đùa với lửa và cậu sẽ phải gọi cứu hộ thôi.”

“Ồ, tớ sẽ không bao giờ yêu anh ta.” Tôi cố nói sao cho nghe có vẻ chắc chắn hơn sự thực. “Tớ yêu chồng.”

“Thật chứ?” Lucy vừa nói vừa rắc tàn thuốc lá lên khắp miếng bánh ngọt quét bơ. “Vậy tại sao cậu nhẫn tâm kiên quyết liều mạng đến thế? Với những gì cậu kể cho tớ thì anh ta thậm chí không muốn cậu nhiều như vậy đâu.”

Tôi sợ hãi. “Cậu lấy cái ý nghĩ đó ở đâu thế?”

“Từ cậu đó.”

“Anh ta có muốn tớ.”

“Không, Connie à, anh ta không muốn đâu.” Cô ấy nói với một sự quyết đoán. “Cậu và anh ta có thường xuyên gặp nhau không hả?”

“Ai thèm đếm chứ?” Tôi cười.

“Phụ nữ làm việc đó,” Lucy cãi lại, “vậy, bao nhiêu lần hả?”

“Tớ không nhớ.” Tôi nghịch cái nữa.

“Có, cậu có nhớ mà.”

“Khoảng tám lần.” Thực ra là sáu.

“Tám lần trong hai tháng!”

“Để được gặp nhau rất khó. Tớ đã có chồng. Cậu nhớ chứ?”

“Cậu đã nói rằng gần đây Luke thường vắng nhà. Tớ có thể đoán ra được, ba lần trong tuần đầu tiên, hai lần trong tuần thứ hai, mỗi tuần một lần trong tuần bốn, năm và bảy.”

“Tớ không biết. Tớ không lập biểu đồ để tính toán nó,” tôi bực bội nói, cố gắng một cách tuyệt vọng để nhớ lại chính xác những lần tôi gặp anh ta. Tôi lắc đầu. Không. Lucy đã hoàn toàn nhầm lẫn trong chuyện này.

“Cưng à,” cô ấy nói, đặt tay lên bàn tay tôi, “nó không có nghĩa là tớ không hài lòng với cậu. Tớ muốn nói đến cuộc tình vụng trộm đầu tiên của cậu, nó là một chuyện quan trọng. Và anh ta đơn giản chỉ là khác thường, với cái ấy vĩ đại và đôi mắt to. Nhưng vận mệnh này.” Cô ấy lắc đầu. “Hãy chỉ giữ nó trong trí tưởng tượng thôi.”

“Cậu không hiểu Lucy à. Tớ đã kết hôn. Tớ sẽ không làm điều này nếu nó không có ý nghĩa gì đó...” tôi tìm một từ diễn tả chính xác... “lớn lao.”

“Chúng ta vẫn định ngồi đây để nói về cái đó của anh ta hả?” Lucy hỏi. Cô ấy có thể trở nên rất thô thiển. “Cậu sẽ đặt anh ta ở đâu?” Tôi nhìn lên, ra chiều không hiểu.

Cô ấy giải thích. “Liệu anh ta có đáng để cho cậu níu giữ? Làm sao anh ta có thể trở thành một phần trong cuộc sống của cậu chứ?”

Được thôi. Bởi vì đó là Lucy nên đã đến lúc để thẳng thắn rồi.

“Tớ đã biết ngay từ đầu rằng tớ không thể níu giữ anh ta. Thực lòng ư? Tớ thậm chí còn không chắc rằng mình có muốn làm việc đó không. Anh ta

không thể bên cạnh tớ lâu dài, đó chính là sự hấp dẫn của anh ta.” Tôi nhìn vào cô ấy để biết liệu cô ấy có đang nghe tôi không. “Thay vào đó, tớ cố lấp đầy tâm trí bằng hình ảnh của anh ta, càng nhiều càng tốt, trong thời gian ngắn ngủi ấy. Tớ khắc ghi lại ngoại hình, dáng đi, những lời nói, quần áo và quan điểm của anh ta. Tớ đẩy và nén chặt chúng vào sâu trong trí nhớ. Nó giống tâm trạng của cậu một tuần trước kỳ thi chứng chỉ loại A, khi mà cậu biết rằng cậu chỉ còn thời gian giới hạn để có thể ôn đề cương càng nhiều càng tốt và sau kỳ thi cậu sẽ không bao giờ phải dùng lại những kiến thức đó nữa.”

Lucy thêm vào, “Nhưng cũng đúng khi nói rằng những con số nhỏ bé đó sẽ luôn bên cạnh cậu và nhảy vào đầu cậu ngay cả khi cậu ít mong chờ nó nhất” Cô ấy đang nhìn mơ màng vào giữa khoảng không. Và tôi có cảm giác là cô ấy không thực sự tập trung vào tôi. Tôi quả quyết điều này.

“Sự khác biệt ở đây là nhồi nhét và học gạo không làm thỏa mãn mong muốn của tớ. Mở rộng phép ẩn dụ này ra, giờ tớ muốn làm một bài nghiên cứu thạc sỹ với chủ đề là John Harding. Tớ nghiên cứu hình dáng của anh ta với nỗ lực nắm bắt chính xác con người anh ta. Anh ta mặc quần quá dài, để tay trong túi quần, giữ thẳng bằng bên hông trái. Tớ nhìn lại gần hơn, tất chân của anh ta không cùng một đôi. Tớ lưu lại những ký ức đó sâu trong đầu, một nơi rất an toàn.”

“Và chúng ta gọi nó là hiểu biết,” cô ấy kết thúc giùm tôi.

“Lucy ơi,” tôi nhấn giọng, với mình qua bàn, gấp gáp cố gắng thể hiện quan điểm, “nó vô cùng thú vị và mê hoặc. Tớ không thể sống mà không có anh ta.”

Với vẻ mặt vô cảm, cô ấy nói, “Có thể cậu sẽ phải như vậy đấy. Đi thanh toán nào.”

Khi đã lên một chiếc taxi, tôi bắt đầu trấn tĩnh lại. Đây là lần đầu tiên kể từ khi gặp John tôi biết đến cảm giác buồn. Lucy không hiểu gì về đàn ông cả! Nếu biết thì vì sao cô ấy vẫn còn độc thân chứ? Còn tôi đã có chồng rồi.

Hừmmmmm?

Chúa ơi, mọi chuyện rồi tung lên rồi. Tôi dựa đầu vào tấm kính cửa sổ lạnh giá của chiếc taxi và ngắm những ánh đèn của thành phố Luân Đôn vụt qua. Một rã rời, tôi bắt đầu chìm vào cơn buồn ngủ. Điện thoại chợt vang lên điệu nhạc đặc trưng của bài “Chúc mừng sinh nhật” mà John đã cài để làm trò cười, khiến tôi tỉnh giấc.

“Greenie à.”

“Anh gọi đó à?”

“Đáp lại cuộc gọi của em thôi, mọi chuyện thế nào?”

Tất cả nỗi thất vọng về cuộc nói chuyện với Lucy đang nặng trĩu trong tôi. Tôi cố gắng bình tâm lại để có thể tập trung giữ cho mình được dí dỏm và hấp dẫn như mọi khi. Anh ta trội hơn tôi về khoản này.

“Anh đang rất, rất muốn làm tình với em.”

Anh ta đang vật lộn và lắp bắp trong sự kích động. “Em quá kích thích khiến anh không thể chịu đựng thêm được nữa. Nó đang nổi dậy lên đây. Chỉ được nói chuyện với em thôi thì thật khó chịu. Anh đưa tay vào trong, bây giờ, ngay lúc này đây, và vuốt ve nó.”

Tôi cảm thấy bồn chồn ngọt ngào trên cái ghế da, đột nhiên rơi vào trạng thái bối rối. Anh ta khiến tôi không thể kiềm chế được. Tôi chưa bao giờ cảm thấy gợi tình, chưa bao giờ ham muốn đến như thế trong đời. Nó ngay

lập tức kích động tôi và cũng làm tôi xấu hổ. Khi Luke và tôi nói những chuyện tục tĩu, nó không đem lại cảm xúc thật, dường như là chúng tôi đang chơi trò người lớn mà thôi. Còn đây là cảm giác thật, thực sự thật, thực sự đáng sợ.

“Anh đang vượt ở đâu thế?” Tôi với tay đóng tấm kính chắn giữa tôi và người lái taxi.

“Em biết điểm rất nhạy cảm ở phía cuối mà.”

“Tất nhiên em biết chứ. Em đã phát hiện ra chỗ đó cho anh mà.”

Anh ta cười khoái chí.

“Em đang ở đâu?”

“Trong một chiếc taxi, trên đường về nhà. Em vừa ăn tối với Lucy. Anh biết không cô ấy đã nói những điều lạ lùng nhất...”

“Quay lại đi. Đến chỗ anh đi.”

Tôi do dự, nhìn đồng hồ. Bây giờ là mười hai giờ năm mươi. Tôi thực sự nên về nhà và đuổi con mèo ra. Hơn nữa Sam sẽ thấy kỳ quặc nếu đi làm trong bộ quần áo đã mặc ngày hôm qua. Nhưng mặt khác, Luke đang vắng nhà cho buổi hội thảo của các kiến trúc sư gì đó.

“Em sẽ ở nhà anh đêm nay.” Nghe có vẻ giống một câu ra lệnh hơn là một câu hỏi.

“Địa chỉ nhà anh là gì?” Tôi lục lọi trong túi xách tay để tìm cái chìa khóa. Tôi cố gắng tập trung trí óc để giữ cho các hành động được chuẩn xác. Tôi đưa cho người lái taxi địa chỉ. Anh ta đảo mắt.

“Anh biết chỗ đó chứ?”

“Tất nhiên rồi. Câu lạc bộ múa cột khóa thân hàng đầu ở Đông Luân Đôn mà.”

“Ồ!”

Ba mươi phút sau, taxi dừng lại ở bên ngoài câu lạc bộ. Tôi trông thấy John, bụng chột thót lên một cái. John trả tiền taxi với giá cao cắt cổ và để cho tay đó đi.

“Em tưởng là chúng ta sẽ gặp nhau ở nhà anh chứ?”

“Đúng thế. Chúng ta có thể đi bộ từ đây nhưng anh phải có được em ngay bây giờ đã.”

Màn đêm lạnh lẽo quét qua mặt tôi và tôi rùng mình mong đợi. Đáng lẽ tôi nên ăn nhiều hơn một miếng salad. Tôi chỉ nghịch với miếng bánh mì ngọt, giờ thì thiếu ăn có nghĩa là rượu sẽ chảy trong người tôi như máu, thẳng đến não tôi. Chúng tôi đi nhanh, nói về cái này cái kia. Bàn tay chúng tôi tìm đến nhau. Những ngón tay của anh ta đan vào ngón tay tôi cho đến khi chúng khóa chặt nhau lại. Anh ta dẫn tôi vào một con đường nhỏ. Miệng chúng tôi lập tức dính vào nhau, một cách thô bạo. Tôi kéo khóa quần của anh ta xuống và hai tay anh ta gấp gáp luồn dưới áo tôi. Hai núm vú cứng lại và trọng lượng của anh ta khiến tôi không còn biết đến cảm giác nào khác nữa. Mạch máu đập mạnh ở ngay đùi, sau đó tôi cảm thấy anh ta thiêu đốt bên trong cơ thể tôi. Choáng ngợp lấy tôi, trào lên bên trong tôi khiến tôi ngạt thở. Khi đã xong, anh ta kéo khóa quần lên. “Nào, đi về nhà anh thôi.”

Nơi ở của anh ta khiến tôi không khỏi ngạc nhiên, không phải là một căn hộ trắng sang trọng mà lại là một ngôi nhà nhỏ hai tầng với mỗi tầng hai cửa sổ trong một khu phố bẩn thỉu nằm ở cuối phía Đông Luân Đôn. Anh ta mở mạnh cánh cửa ra, dọn đường để đi qua đồng thưng rác trên sàn nhà. Một mùi của những ngôi nhà lâu không có người ở xộc vào mũi tôi. Tôi tự hỏi liệu có phải anh ta đã thuê nơi này để đưa tôi đến. Chắc hẳn anh ta đã có một cô vợ và ba đứa con, cùng sống thoải mái trong một ngôi nhà xinh xắn ở Fulham. Cái mùi này thật kinh tởm, và trong thoáng chốc tôi thích cái ý nghĩ về một cô vợ và mấy đứa trẻ, hơn là nghĩ anh ta chính là thủ phạm gây ra cái mùi này. John có vẻ không nhận thấy mùi ghê tởm của những điều thuốc lá mục nát, những đôi tất bốc mùi mồ hôi và một mùi không thể diễn tả được thường thấy ở những căn phòng của đàn ông khóa kín lâu ngày. Cũng có một khả năng khác, có lẽ có mấy xác chết đang thối rữa bên dưới ván sàn nhà. Ngược lại, anh ta lúc nào cũng sực nức mùi xà phòng xịn và thuốc cạo râu đắt tiền. Tôi tự hỏi, có điểm gì tương tự giữa đàn ông và câu “ngoại hình hấp dẫn nhưng bên trong thì trống rỗng” (bên ngoài áo lông thú, bên trong không quần đùi) không?

Trong nhà toàn những đồ nội thất đã qua sử dụng. Một bộ ba chiếc ghế gỗ của những năm 1930 và vài cái giá sách trang trí. Hai chiếc ghế bành được lót bằng những tấm đệm hoa và chiếc ghế sofa ở giữa thì rục rĩ với tấm đệm màu vàng hoa cải. Tôi phủ bụi trên mặt ghế, cảm thấy vui với lời mời đến căn hộ của anh ta. Nó dường như làm cho mối quan hệ của chúng tôi thực tế hơn khi ở trên những cái giường của khách sạn và trên tường của các con hẻm. Chúng tôi loạng choạng bước lên cầu thang dẫn đến phòng ngủ. Anh ta lơ đãng xua tay xuống sàn phòng ngủ và lí nhí xin lỗi vì cảnh lộn xộn trong phòng. Đồ đạc vứt lung tung khắp phòng; đồ lót và áo ngoài nằm chỏng chơ thành một đồng thưng mùi. Sách chất cao đến ngang bắp chân và chúng trông ngất ngưỡng không an toàn một chút nào. Mấy cái cốc cà phê đã uống một nửa thì trở thành nơi lý tưởng cho đám nấm. Hàng tá lon bia rỗng nằm lăn lóc xung quanh. Chúng bị gập đôi lại trông như những tác phẩm điêu khắc nghệ thuật và những cái gạt tàn. Một cái giường bằng gỗ

thông rộng choán gần hết căn phòng. Nó cũng chưa được dọn dẹp. Anh ta kéo tấm ga trải giường ra.

“Anh sẽ thay tấm mới.”

“Để chúng ta khỏi bối rối nếu phát hiện ra mấy cọng lông không rõ chủ chứ gì?” Đang trong tâm trạng chán chường với tất cả mọi thứ ở đây, tôi coi câu nói này của anh ta như một lời khen tặng. Đàn ông phải cẩn thận lắm mới thay ga trải giường.

Những đồ đạc khác trong nhà gồm có: một lò sưởi lộ thiên, thêm mấy cái tủ sách, hai chiếc ghế túi và một tủ quần áo cỡ bự. Không có bất kỳ bức ảnh hay vật lưu niệm nào, ngoài vài cái gạt tàn thuốc chứa đầy những đồng xu bằng đồng và kẹp giấy. Sàn nhà bị bong ra và có chỗ được phủ bởi thảm đã sờn rách. Ấn tượng đầu tiên về căn phòng đó là một nơi không thuộc về con người và chứa đầy khoái cảm. Nó gợi ra hình ảnh một nhà thơ khốn khổ có thể tìm thấy sự khoái cảm trong tình dục tại nơi đây. Tôi không có thời gian để quan sát những nơi khác bởi vì anh ta đã vồ lấy tôi.

Tôi tỉnh giấc đúng lúc cơn đau đầu đầu ập đến. Tôi nằm lỳ thêm một lúc nữa, tự hỏi liệu có phải Chúa đang chơi trò yo yo với ngôi nhà này không. Tôi quyết định không mạo hiểm ngồi dậy mà lại nằm xuống ngủ tiếp. Lần thứ hai tôi tỉnh dậy vì âm thanh của một cái giũa đang cứa lên mặt gỗ. Tôi ôm chặt lấy đầu, lại một cơn đau đầu mới. Lần lượt từng bên một, tôi cố mở mắt ra, để cho ánh sáng rọi vào. Thật mừng khi đó là ánh điện, nhất là vào tháng Mười một như thế này, bởi vì nó không gây khó chịu như thứ ánh sáng tự nhiên chói lóa. Giọng Chris Tarrant đang rú lên từ cái đồng hồ Radio. Nó đang nằm chổng gọng ở trên sàn nhà gần bức tường; rõ ràng là đã bị ai đó quăng ra đấy. Nó im lặng được vài phút và ngay sau đó lại tiếp tục gào rú. Tôi không thích chào đón ngày mới theo cách này: với một cái đầu đau như búa bổ, tiếng hò hét của Tarrant và cái âm thanh nhức óc đó là gì ấy nhỉ? Khi ở nhà, tôi thường thức dậy khi Luke đang chuẩn bị ra khỏi

nhà để đi làm. Nhưng anh ấy không bao giờ quên pha cho tôi một tách trà và bắt tôi đi tắm. Tôi cảm thấy bị đánh thức một cách không chủ định bởi mùi thuốc lá và bia chua cộng với cảnh tượng khó hiểu của John đang cúi xuống bên cạnh cái giường bằng gỗ thông của anh ta với một con dao trong tay.

“Anh định giết em à?”

John khẽ hôn tôi.

“Chào buổi sáng, Sex. Tôi sẽ không đại gì cắt bay đầu em bằng con dao này đâu.” Anh ta vẫy vẫy hung khí (con dao) của anh ta. Nó trông giống như một con dao ăn, nhưng tôi không chắc chắn lắm. Vì mắt tôi vẫn chưa thể tập trung vào các chuyển động phức tạp được. Thậm chí nếu anh ta không có ý định cắt cổ tôi thì nó cũng đang sắp nổ tung ra rồi.

“Anh đang làm cái quái gì thế?”

“Khắc.”

“Khắc ư?”

“Giờ nó thành một cái giường mới rồi đấy.” Anh ta cười mỉa.

“Anh có bao nhiêu vết khắc rồi hả?” Tôi e dè hỏi.

Anh ta ngừng cái công việc với gỗ lại và nhìn tôi, “Em là người đầu tiên đó, Connie à.”

Là Lá La Lucy ời. Cậu thì biết cái gì chứ!

Tôi hy vọng rằng anh ta sẽ chơi trò cùng trốn việc và tận dụng cả ngày hôm nay để ôm ấp nhau ở trên giường. Nhưng giấc mộng đó nhanh chóng biến mất, anh ta có một cuộc họp rất quan trọng không thể bỏ được.

“Nhưng em có thể ở lại đây,” anh ta sốt sắng nói. “Chắc em sẽ phải chờ mất một tiếng hay lâu hơn để cho nước nóng trở lại đây. Anh vừa tắm mà.” Anh ta chạy quanh phòng, một tay cầm bát bánh bột ngô và tay kia cầm giày. “Em có nhìn thấy cái cà vạt của anh không?”

“Cái nào? Cái này hả?” Tôi chỉ cái cà vạt lụa Hermès mà anh ta đã dùng để trói tôi vào cột giường đêm qua. Trước đây tôi chưa bao giờ làm trò đó. Nó khá vui nhưng anh ta đã quá say để có thể thực sự buộc được một cái nút cho ra hồn. Tuy nhiên, kiểu làm tình mới này vẫn có tác dụng.

“Tốt nhất là gỡ nó ra trước khi nó nhàu nhĩ thành đồ bỏ,” John nhặt một cái cà vạt khác từ dưới gầm giường lên. “Chìa khóa nhà đây. Khi khóa xong, em chỉ cần để nó lại vào trong hộp thư là được.”

“Anh không sợ em sẽ mang đi đánh một chiếc nữa sao?” Tôi nói đùa. Sao có chuyện đó được! Nơi này quá bốc mùi đến nỗi anh ta sẽ phải trả tiền cho tôi nếu muốn đưa tôi về đây. Anh ta không nhận thấy là tôi đùa và ngay lập tức tỏ ra lo lắng.

“Em muốn có một cái hả?” Anh ta hỏi với một tâm trạng có thể khiến người khác hiểu lầm là anh ta đang rất *căng thẳng*. Tôi lắc đầu. Liệu có phải tôi vừa nhìn thấy một sự giải thoát trên mặt anh ta không?

“Bạn gái anh” - tôi ép mình phải nói ra tên của cô ta - “Andrea cũng có một cái phải không?” câu hỏi đó vượt ra khỏi miệng tôi mà không có sự cho phép của bộ não.

“Không.” Câu trả lời “không” ấy không làm tôi cảm thấy thoải mái hơn. Đó không phải là “không. Với tôi, cô ấy không quan trọng”, mà đó là “chúng ta sẽ không nói về Andrea”. Tôi phát điên lên với cách anh ta bảo vệ cô ta trước tôi.

“Anh chẳng cần em, đúng không?” Chết tiệt, chuyện gì thế này? Tôi đang nghĩ gì thế này? Ngay sau khi nói ra những lời đó tôi lập tức thấy hối tiếc. Tôi biết tôi đang hành động giống như một kẻ không chắc chắn về vị trí của mình, không chắc chắn khi nào nhận được cuộc điện thoại tiếp theo. Trong thâm tâm tôi đang tự đánh mình một cái vì đã để cho những điều Lucy nói làm mất tự tin. Cô ấy chỉ thích chê bai người khác thôi.

Có lẽ cô ấy thấy ghen tỵ vì tôi quá hạnh phúc.

Mặc dù Lucy thường không phải là kiểu người hay ghen tỵ. Đầu tôi quá đau để có thể tập trung suy nghĩ tiếp, tôi lắc đầu. Anh ta đang nhét chân trái vào giày và ngồi lên giường để buộc dây giày.

“Tất nhiên anh muốn chứ. Ý của câu hỏi đó là gì vậy?” Anh ta không nhìn tôi khi nói, nhưng bởi vì anh ta đang bị muộn giờ và đang vội vã chuẩn bị đi làm. “Anh đã gọi cho em tối qua đúng không? Anh đã khắc cho em một dấu tích đúng không?” Anh ta quay lại và xoa tóc tôi khiến nó rối tung lên. “Không phải là chúng ta đang rất vui vẻ hay sao?” Anh ta hôn vội vào má tôi rồi chạy ra khỏi cửa. Từ cầu thang anh ta gọi vọng lên, “Đừng quên gửi chìa khóa lại nhé.”

Còn lại một mình trong nhà anh ta, tôi bắt đầu mặc quần áo. Ở đây thiếu thốn đồ vệ sinh cá nhân và cũng có nghĩa là tôi không muốn phí thời gian ở đây thêm nữa. Tôi nhanh chóng mặc đồ vào và quyết định sẽ tắm ở công ty.

Cái áo ngực đâu rồi?

Chết tiệt! Tại sao tôi lại hỏi anh ta có muốn tôi không chứ? Ngớ ngẩn. Quá ngớ ngẩn. Và không cần thiết nữa, bởi vì rõ ràng ngay từ lần đầu khi ở Paris, anh ta đã muốn tôi. Dù sao điều ấy cũng có ý nghĩa gì đó. Hẳn nhiên rồi. Tôi đang ở trong nhà anh ta, đúng không? Với tôi, thế là quá đủ.

Tôi quỳ xuống và dòm xung quanh giường để cố tìm cái quần lót. Tôi đang quỳ trên cái gì thế này? Tôi không muốn nghĩ nữa. Bia? Sữa tắm trẻ em? Không có cái quần lót nào cả, có lẽ nó ở trên giường, bị cuộn vào trong ga trải giường.

Thậm chí nếu chúng tôi không nói về những vấn đề quan trọng và chúng tôi không thống nhất với nhau là ai sẽ gọi điện lần tới và khi nào, tôi chắc rằng anh ta cũng hiểu. Mọi quan hệ giữa chúng tôi còn hơn một sự thấu hiểu sâu sắc và thẳm lặng.

Giờ lại đến tất chân, chúng có thể ở đâu được nhỉ?

Có điều là, sau khi mọi chuyện đã trở nên nghiêm trọng, nếu giờ tôi nói chuyện với anh ta về vận mệnh có vẻ sẽ nghe ngọt ngào một cách giả tạo. Thật ngớ ngẩn! Thật không thể tin nổi là tôi đã làm điều đó! Lucy đáng ghét.

Quần? Nó nằm dúm đó thành một đống sau cánh cửa. Tôi giữ phẳng nó ra. Hừm, không thể đi làm với cái quần này được. Nó bốc mùi kinh khủng - thuốc lá, tình dục và bia. Đáng nhẽ chúng tôi không nên tiếp tục uống khi quay lại đây. Nếu không vì bia và rượu vang thì hôm nay may ra tôi còn cảm thấy mình vẫn là một nửa con người. Ôi không, rượu vang; tôi đã đánh đổ vào cái áo Calvin Klein trắng của tôi khi đang cố làm tình với anh ta trong bếp. Tôi lục lọi tủ quần áo của anh ta để xem liệu có thể tìm thấy cái gì vừa với tôi không. Không có. Tôi sẽ phải ghé qua cửa hàng Next trên đường đến chỗ làm. Tôi nhìn qua cửa sổ. Một buổi sáng tháng Mười một

lạnh buốt. Hai vú tôi cương lên một cách miễn cưỡng vì lạnh. Tôi sẽ bị viêm phổi mất.

Không nên chần chừ nữa. Tôi hít sâu vào và ngăn những giọt nước mắt lại. Cái đồng lộn xộn chết tiệt này. Tôi cố gắng giữ bình tĩnh. Không có vấn đề gì cả. Đơn giản là tôi đã tạm thời quên mất những quy tắc vàng: đàn ông rất đơn giản và thẳng thắn (không phải là một câu phê phán hay sự giải tỏa cho những cuộc tra vấn lương tâm liên miên của đàn bà). Đàn ông chỉ ở lại bên bạn khi họ còn muốn bạn. Họ sẽ ra đi nếu không muốn bạn nữa.

Một chương nữa khép lại.

Tôi không cần phải hỏi liệu anh ta có muốn ở cạnh tôi không. Điều đó đã rõ ràng. Tôi kéo mũ lên và tìm đôi găng tay.

Điên rồ, bần thiêu, chóng mặt và bải hoải, tôi đóng cửa lại và ngoan ngoãn để chìa khóa lại vào hộp thư mà thậm chí không dẫn đo đến việc đánh thêm một chiếc cho mình.Ồ, thực ra là không quá dẫn đo đến nó. Tôi không biết mình đang ở đâu cũng như ga tàu điện gần nhất ở đâu. Chúng ta đang rất vui vẻ ư? Chúa ơi, đúng vậy, vui cho tôi thật.

Tôi suýt vấp ngã khi bước vào văn phòng lúc mười giờ kém năm phút.

“Cậu đến trễ,” Sam phê bình. Cậu ấy há hốc miệng nhìn vào bộ quần áo nhàu nát mà tôi đã mặc ngày hôm qua. Tôi biết Sam không lo lắng về chuyện tôi đến muộn, chỉ trừ khi tôi bị bắt gặp. Tôi vừa trở về từ địa ngục và không muốn bị lôi kéo vào cuộc nói chuyện của Sam. Thật may là tôi đã được cứu, điện thoại của tôi đổ chuông.

“Connie à, tớ đây.”

“Chào Lucy, cậu khỏe chứ?”

“Khỏe. Nghe này, Luke có gọi điện cho cậu không?” Giọng cô ấy nghe cộc cằn, gần như kích động nhất từ trước tới nay.

“Luke ư? Không, tại sao anh ấy lại gọi cho tớ?” Sam đang nỗ lực tỏ ra bận rộn.

“Bởi vì tối qua anh ấy đã về nhà sớm hơn dự định. Tớ hiểu ngay là cậu không về nhà.”

Tim tôi ngừng đập.

Tôi đã bị bắt quả tang.

Đến lúc nhận lấy sự trừng phạt.

Đến lúc phải từ bỏ.

Đến lúc tỉnh dậy và ngửi thấy mùi cà phê.

Đến lúc không phải nghe những lời khuyên sáo rỗng trẻ con của Sam. Giọng Lucy kéo tôi ra khỏi cơn choáng váng.

“Tớ phải có mặt ở sân giao dịch trong bốn phút nữa, vì vậy hãy chú ý này. Khi tớ về đến nhà tối qua, có hai tin nhắn trong máy trả lời tự động. Không có gì quá nghiêm trọng cả, anh ấy chỉ hỏi khi nào cậu có thể về. Cậu không nhận được tin nhắn nào à?”

“Không,” tôi nói. Tôi đã mở tin hộp tin nhắn nhưng chỉ nghe lướt qua vì chúng không phải là tin nhắn của John. Có thể đã có một tin nhắn của Luke trong số đó.

“Tớ nói với anh ấy rằng cậu đã say bí tỉ nhưng cậu sẽ phải gọi cho anh ấy ngay và giả vờ là cậu vừa mới tỉnh dậy ở nhà tớ.”

“Ừ.”

“Và, Connie này, nhớ sử dụng điện thoại di động của cậu để phòng trường hợp anh ấy tra ra mã vùng nhé”

“Ừ. Cảm ơn cậu.”

Tôi gọi cho Luke.

“Em à, em ổn chứ? Anh đã rất lo lắng cho em.” Giọng anh ấy lộ rõ sự quan tâm. Điều này ngay lập tức làm tôi bớt căng thẳng hơn nhưng lại khiến tôi bực mình.

“Anh không cần phải thế mà.”

“Không cần ư?” Giọng anh ngập ngừng.

Những lời của anh như những tảng đá đè nặng xuống tôi. “Câu hỏi đó có ý gì thế?”

Anh ấy không trả lời nhưng vẫn tiếp tục cuộc nói chuyện của chúng tôi. “Connie à, tối nay về nhà với anh nhé.”

“Tối nay em phải làm việc.” Đó là sự thật. Tôi biết hôm nay tôi sẽ không làm được gì với cái đầu đau như búa bổ này và có nghĩa là tôi chắc chắn phải dành cả buổi tối để làm bù lại.

“Thôi nào, em có thể bỏ mấy việc đó lại được không?”

“Không dễ thế đâu.”

“Ồ, được rồi, anh hy vọng tuần tới lúc nào chúng ta cũng có thể làm chuyện đó được.” Anh tỏ ra thất vọng.

“Vâng, lúc nào cũng có thể.”

Tôi đặt điện thoại xuống và Sam nhìn tôi chăm chăm. Cái nhìn giận dữ của cậu ấy làm tôi giật mình.

“Gì thế?” Tôi hỏi một cách vô tội.

“Cậu biết cái gì mà,” Sam nói như thể là bố tôi vậy.

6

Khác với thường lệ, chúng tôi sẽ không sử dụng chiều thứ Bảy để đốt *tiền* mà thay vào đó để đốt năng lượng. Chúng tôi sẽ đi dạo. Sam đã quyết định tôi cần được giải trí. (“Cậu đang buồn chán. Đó là nguyên nhân của tất cả những điều này. Cậu không được thử thách. Cậu cần thay đổi lịch trình hàng ngày của cậu”). Mặc dù tôi không đồng ý với chuẩn đoán của cô ấy nhưng tôi cũng đồng ý vì đang bị ám ảnh bởi việc theo đuổi một cơ thể hoàn hảo hơn. Ngoài lý do đó ra, bây giờ đang là cuối tháng Mười Một và tôi không thể chịu đựng được cái ý nghĩ phải chiến đấu với dòng người đi mua đồ Giáng sinh đã đổ đến Selfridges từ tháng Tám. Sam đã thuyết phục được Daisy và Lucy cùng đi. Bọn họ cũng đang luyện tập để béo lên hoặc gầy hơn, tùy theo từng người. Rose cũng rất vui khi được mời, và vì vậy cô ấy đề nghị lái xe chở chúng tôi ra vùng ngoại ô.

Lucy và tôi nhìn thấy con xe Volvo đỏ của Rose cùng một lúc và ngấm nó lướt quanh góc đường. Cả bọn vẫy tay một cách điên cuồng. Rose toét miệng cười lớn và đón chào, và ngay lập tức sau đó lại biến thành nỗi lo lắng trên khuôn mặt cô ấy khi đang tập trung tìm chỗ để đậu xe trong cảnh giao thông dày đặc của ngày thứ Bảy. Sam mở cửa sổ ở ghế sau ra và hét vào một người qua đường nào đó

“Cho chúng tôi xem cái quần lót của anh đi nào!” Cậu ta khoảng mười chín tuổi, có lẽ đang đi xem một trận đá bóng, không thực sự sẵn sàng hay sẵn lòng độ sức với một nhóm toàn những phụ nữ ba mươi tuổi “sát trai” này. Sam quay đầu lại cười toe toét. Rose, tất nhiên, cảm thấy tội nghiệp cậu ta.

“Cậu bé đang đỏ mặt kìa. Để cho cậu ta yên đi.” Chúa ơi, có một lòng thương người không thể lý giải được ẩn sâu trong người phụ nữ đó.

Lucy kéo mạnh để mở cánh cửa xe và ném cái túi của cô ấy vào trong. Cô ấy trèo lên và gập đôi chân dài trong chiếc quần Calvin Klein theo vào sau. Cô ấy làm việc này chỉ với một chuyển động vô cùng nhanh nhẹn. Daisy và tôi, trong khi đó, phải vật lộn để mang mấy cái túi lên cốp xe và chui vào xe sau cô ấy.

“Lạy Chúa, thật ngạc nhiên với cảm giác thoải mái thế nào khi đi du lịch mà không có trẻ con,” Rose bày tỏ. Nếu ai khác nói điều này thì tôi sẽ cho rằng câu nhận xét đó là một lời mỉa mai. Bởi tôi đã mang theo bánh kẹo và quần áo dự phòng đủ dùng cho cả quân đội Nga.

Tôi ngồi ở ghế giữa. Đồng nghĩa với việc tôi luôn phải nghiêng một góc 45 độ trong suốt chuyến đi tới Essex. Không ai muốn đổi chỗ cho tôi để phải chịu ngồi vào giữa. Rose đáng lẽ phải vui vẻ chấp nhận ngồi vào vị trí tệ nhất, nhưng nỗi lo ngại rằng không ai đảm bảo lái được chiếc xe đã lấn át hành động lịch sự của cô ấy. Chuyến đi không chỉ đem lại sự khó chịu cho tôi mà còn đem lại nỗi khổ sở cho cô ấy. Cô ấy thích được là người phải chịu đựng nhiều nhất.

Không gian trôi vùn vụt hai bên, sau khi chia nhau mấy chai Evian (phòng trường hợp khát nước) và mấy thanh sô-cô-la Mars (để lấy năng lượng), cởi áo khoác, thường xuyên bị khủy tay người bên cạnh thúc vào, hỏi han về một tuần làm việc của mọi người và cô giữ trẻ của Rose, chúng tôi ngồi yên vị trong xe.

“Này, cậu thực sự cần thiết phải làm thế không?” Lucy hỏi Sam. “Những cử chỉ trẻ con giả tạo ấy?”

“Ôi, có chứ,” Sam khẳng định “đây là một ngày tự do của phụ nữ, nên tha hồ nói bóng gió và cư xử như trẻ con đi.”

“Ý kiến hay,” Lucy chịu thua, “cậu đúng là má mì.”

“Chỉ là một thằng bé ngu ngốc thôi mà.”

“Đừng gọi nó là ngu ngốc, cậu thậm chí chưa nói chuyện với nó mà.”

Vài tiếng cười vang lên. Tôi biết rằng Sam đang quá vui vẻ với nỗ lực kéo tôi ra khỏi cái mà cậu ấy tưởng nhầm là “giai đoạn trưởng thành” của tôi. Cậu ấy đang cố cho tôi thấy rằng tôi có thể làm những điều điên rồ, nhố nhăng với bạn bè của tôi và không cần có một người tình. Mặc dù tôi rất cảm kích nỗ lực đó của cậu ấy nhưng tôi không cho rằng thanh sô-cô-la Mars hấp dẫn hơn cái của quý của anh ta, dù đó là một thanh cỡ bự đi nữa.

Chuyến đi tới Essex rất thú vị. Phải thừa nhận là chúng tôi cũng đi lạc vài lần, thực ra là năm lần, nhưng không ai quan tâm đến chuyện đó. Trên một chiếc xe toàn đàn bà với nhau, chúng tôi không cần phải bao biện một cách khổ sở rằng đã nói rõ phải nhưng ý là rõ trái. Chúng tôi có thể tập xe vào lề đường và nghiên cứu bản đồ mà không cảm thấy tí ti gì xấu hổ.

“Tớ vui vì sinh ra không phải là đàn ông,” Daisy nhận xét khi trèo lại vào trong xe sau khi vừa đi hỏi đường lần thứ ba. Cô ấy vừa khám phá ra rằng chúng tôi đang đi lệch hướng khoảng một trăm tám mươi độ.

“Tại sao vậy?” Rose hỏi. “Chị thấy tò mò ghê. Nếu xét từ vị trí của chị thì họ sướng không còn gì để nói, hoặc đúng hơn là so với khi chị phải hút bụi, lau nhà, mua đồ, chăm con.”

“Tuy vậy họ lại không được phép hỏi đường, đúng không?” Daisy nói. “Simon bảo vì Christopher Columbus và Thuyền trưởng Cook không bao

giờ hỏi đường khi đi tìm những vùng đất mới, như thế là hạ nhục bản thân.”

“Còn bao xa nữa nhỉ?” Lucy hỏi, “Tớ cần một cái nhà vệ sinh.” Không ai trong chúng tôi ngốc nghếch gợi ý đáng lẽ cô ấy nên giải quyết từ lúc ở trạm dừng chân Little Chef. Lucy không bao giờ sử dụng nhà vệ sinh công cộng, trong *bất kỳ* trường hợp nào. Nên biết rằng cô ấy khác hoàn toàn so với những người còn lại trong nhóm.

Ngay khi chúng tôi vừa hết xong một đoạn chói tai cuồn cuộn nhiệt trong bài “Những cô nàng thích vui vẻ” thì Sam hét lên “Đây rồi, chính là nó! Đổ sang bên trái đi Rose.” Tôi trông thấy một quán rượu, rất giống với khoảng hai mươi quán khác mà chúng tôi đã nhìn thấy trên đường đến đây. Nhưng theo cuốn *Dạo chơi ngoại ô Luân Đôn* thì quán Green Man *chính* là điểm xuất phát và cũng là đích của chuyến đi dạo. Đó là một quán rượu đẹp mê hồn, được đóng xây bằng gỗ gụ đen đem lại cảm giác ấm cúng và dễ chịu vào mùa đông, còn mùa hè thì thoáng mát. Sàn nhà bằng đá phiến in đầy dấu chân của những gã say rượu trong suốt hàng trăm năm qua. Cả bọn bị cảm dỗ, định tiếp tục ở lại và dành cả buổi chiều ở đây. Nhưng Sam nằng nặc đòi đến chỗ những ngọn đồi với những con đường làng. Thế đấy, phải đúng theo cách người ta đi dã ngoại ở ngoại ô. Trời hôm nay lạnh tê tái và tôi có thể nhìn thấy hơi thở của mình trong không khí. Sam đảm bảo rằng chúng tôi sẽ thấy ổn hơn ngay khi bắt đầu cuộc đi bộ.

“Các cậu sẽ toát mồ hôi thôi.”

“Một ý nghĩ điên rồ,” Lucy nhận xét.

Chúng tôi thong thả đi, làm những việc mà người ở nông thôn làm như nhận dạng những loài chim:

“Đó là một con mòng biển.”

“Đó không phải là mòng biển, nó là một con ngỗng.”

“Rose ơi, con chim gì thế kia?”

“Một con choi choi xám.”

“Đúng rồi.”

“Cẩn thận đấy.”

Chúng tôi đang dẫm lên phân chim:

“Nhìn kia.”

“Cái gì thế?”

“Quá muộn rồi.”

Và bị làm cho hoảng hồn bởi mấy con bò vô hại:

“Đó là một con bò tốt.”

“Nó không có sừng.”

“Nó là một con bò tốt con.”

“Nó có vú mà.”

Đúng là chúng tôi đã thực sự hòa vào với thiên nhiên. Sáu dặm rưỡi đường nông thôn và đường bờ biển dường như dài hơn rất nhiều so với sáu dặm rưỡi đường từ Harrods, qua cầu Knight, Quảng trường Sloane, đến đường King và quay trở lại. Có một vấn đề tại vùng nông thôn này, đó là

không có những cửa hàng quần áo cho chúng tôi mua sắm. Tuy nhiên, Rose đưa ra một trò giải trí khác. Cô ấy khá hiểu biết về các loài chim và cách cho chúng ăn giun đất, về những dòng nước đầy phù sa và nguồn gốc của buôn lậu. Và cô ấy bắt đầu một cuộc tranh luận khá sôi nổi về hết tội lỗi này đến tội lỗi khác của việc săn cáo. Điểm tốt đẹp duy nhất của họ mà ai trong số chúng tôi cũng đồng ý là khi Lucy nói, “Nhưng dù sao mấy gã đó trông cũng rất bảnh trai trong bộ đồ săn, đúng không?” Đúng thật, khó mà phản đối được. Tôi chợt nhận thấy mình đang tách ra khỏi Sam, Daisy và Lucy để đi bên cạnh Rose. Thật dễ chịu khi được học thêm những điều mới mẻ, cho dù chúng hoàn toàn vô dụng, như là về cái máy phun thuốc trừ sâu hay những người nông dân Anh được đền bù do ảnh hưởng của dịch bệnh bò điên như thế nào. Tôi ghi nhớ lại vài ý để đưa vào cuộc nói chuyện của tôi với John lần tới. Mặc dù tôi có cảm giác rằng đó không phải là điều mà anh ta quan tâm.

“Họ đang làm cái quái gì thế?” Rose hỏi. Chị chỉ vào ba người kia, đang ở phía trước hai chúng tôi một đoạn, không thèm dừng lại để nghe Rose giải thích về trí thông minh của chim hải âu. Họ đang xúm lại la hét vào bãi đầm lầy đầy ngỗng.

“Mày đã khóa cửa trước khi đi rồi chứ?” Daisy hỏi.

“Mày đã bắt đầu mở quỹ trợ cấp lương hưu chưa?” Lucy hét lên.

“Mày có chắc là bảo hiểm của mày có tính cả đến trường hợp lò sưởi bị rò rỉ điện chứ?” Sam thêm vào.

“Các cậu đang làm gì vậy?” tôi hỏi ngay khi đã đuổi kịp họ.

“Chúng tớ đang cố tình chế giễu Country Code,” Lucy nói, tỏ ra khá sung sướng. “Chúng tớ là những con ngỗng ồn ào.” Lucy giải thích thêm, “Chúng tớ chẳng tìm thấy con cừu nào cả.”

“Mày đã có giấy phép sử dụng truyền hình chưa?” Tôi cũng phụ họa thêm.

“Mày có nghĩ nó yêu mày nhiều như mày yêu nó không?” Daisy khóc thét lên.

“Mày đã từng nghĩ rằng Mày sẽ không bao giờ có cơ hội được gặp anh chàng Ngỗng trong mộng của mày chưa?” Sam hỏi thăm dò.

“Làm sao biết liệu mày đã kết hôn với đúng anh ngỗng của mình hay không?” Tôi lẩm bẩm.

“Liệu có khả năng rằng chồng của mày đang ngoại tình không?” Rose thì thầm. Tôi quay lại nhìn cô ấy.

“Vậy không phải chỉ có những con ngỗng mới to mồm nhi?” Cô ấy không trả lời tôi mà đi tiếp. Lucy hét câu cuối cùng vào đàn ngỗng đang kêu ầm ĩ.

“Bọn mày có ước rằng đã tham gia một lớp học aerobic không?”

Chúng tôi đi tiếp. Gió biển mặn lùa vào làn tóc, hàng ngàn con chim biển bao quanh, tôi bèn dành thời gian này theo đuổi thú vui ưa thích của tôi - nghĩ về John. Tôi vẽ ra một loạt hình ảnh trong đầu: John đang đuổi theo tôi dọc bờ biển, tôi vấp ngã, và John ngã đè lên người tôi. John đuổi bắt tôi trong các vách đá, tôi vấp ngã, anh ta ngã đè lên người tôi. Kịch bản thì cơ bản là giống nhau. Tôi chạy chậm hơn, và anh ta thì chạy nhanh hơn. Tôi bị đứt dòng suy nghĩ khi chúng tôi đi ngang qua nhà thờ St. Peter-On-The-Wall của người Xắc Xông. Sam và Daisy nhảy bổ vào bên trong để thực hành cảnh cô dâu bước vào giáo đường làm lễ cưới, bọn họ đang ngân nga hát, “Tôi đang bước từng bước đến giáo đường và tôi sắp kết hôn.” Mặc dù

có lẽ phía bên trong nhà thờ ấm hơn nhưng thay vì vào đó, tôi nán lại ở bên ngoài với Lucy và hút một điếu thuốc.

“Các em không vào à?” Rose hỏi. “Rất thú vị đấy.” Chị ấy đọc từ tấm bảng gắn trên tường, “Nó đã đứng đây đối diện với cái đầm lầy kia trong hơn 1300 năm qua. Thánh Cedd, một giám mục người Celtic đã đáp tàu đến Đảo Holy vào năm...” Tôi bỏ ngoài tai những lời Rose nói. Tôi đang có nguy cơ trở lại với đánh giá ban đầu của tôi về Rose. Cô ấy thật tẻ nhạt. Mọi người đều tẻ nhạt.

Lucy giở giọng của một kẻ chín chắn khôn ngoan nói với tôi. Điều này làm tôi điên tiết.

“Cậu sợ vào đây thì bị sét đánh à?”

“Đừng có lỗ bịch thế chứ Lucy.” Tôi không nghĩ mình sẽ bị sét đánh, chính xác là như vậy. Nhưng tôi chưa bao giờ đến nhà thờ nào kể từ sau khi cưới Luke. Tôi không lấy điều ấy làm tự hào. Lucy đang quan sát tôi kiểm tra tin nhắn trên điện thoại.

“Không có sóng,” tôi phân bua với một nụ cười gượng gạo.

“Dùng cái của tớ này. Nó tốt hơn đấy.” Cô ấy đưa điện thoại cho tôi. Tôi nhìn cô ấy, rồi quay đi và bắt đầu rải bước dọc theo con đường dẫn về quán Green Man. Tôi khát.

Là bố mẹ đỡ đầu của Henry và Sebastian, Luke và tôi bắt buộc phải đến dự tiệc sinh nhật đầu tiên của hai cậu bé. Tôi hoài nghi.

“Chúng sẽ không bao giờ nhớ đâu. Đến đó làm gì chứ?” Tôi cắn nhả khi chui vào trong xe hơi. Dường như tôi không thể giữ bỏ được tâm trạng tồi tệ này. Giá mà John gọi điện. Giá mà tôi có thể nói chuyện với anh ta.

Chúng tôi đã không được nói chuyện với nhau kể từ lần tôi qua đêm với anh ta. Tôi biết đó là lỗi của chính tôi. Tôi đã quá đần độn. Hỏi về Andrea và cái chìa khóa. Đang là một buổi chiều thứ Bảy lạnh giá, hai tuần trước lễ Giáng sinh và tôi vẫn còn hàng tỉ việc phải làm, phải chuẩn bị cho cái ngày vui vẻ sum họp của gia đình, rồi trao và nhận những món quà không ai mong muốn nữa. Tôi vẫn chưa gửi được một tấm thiệp chúc mừng nào đi và cũng chưa mua được bất kỳ món quà nào. Sự vô tổ chức đến mức này không hề giống tôi chút nào. Nó đã lên đến mức báo động rồi. Không phải do tôi thất bại trong cuộc chiến mua sắm, mà vì tôi quá thờ ơ trước nó. Tất nhiên tình trạng báo động này không ảnh hưởng gì đến Luke, anh ấy không hề để ý gì cả. Anh ấy là con trai và chưa một lần trong đời phải đi mua sắm bất cứ đồ gì trước đêm Giáng sinh. Thực tế là từ khi gặp tôi, Luke đơn giản là không hề làm gì cho lễ Giáng sinh. Dù cái gen nào cho phép đàn ông quyền chối bỏ trách nhiệm chuẩn bị trong các dịp lễ thì nó đều mang tính di truyền cả. Tôi không còn quan tâm liệu con gà có đủ to để làm món sandwich cho hôm sau hay không. Tôi không còn quan tâm xem năm ngoái chúng tôi đã mua rượu sherry hay brandi của Auntie May. Chắc tôi sẽ thực hiện toàn bộ công cuộc mua sắm tại Texaco. Máy bơm và dầu nhớt cho xe của tôi đều có sẵn xung quanh đó.

“Em sẽ có một khoảng thời gian tuyệt vời khi đến đó,” Luke nói, siết nhẹ tay tôi. Tôi rút lại và đút tay vào găng. “Em yêu trẻ con và ở đó thì có rất nhiều trẻ con. Thử đoán xem điều gì là thích nhất nào?” anh vui vẻ chòeng gheo tôi.

“Điều gì chứ?” tôi hỏi cộc cằn.

“Chúng ta sẽ không phải mang đứa nào về.” Anh cười với tôi và tôi cố nặn ra một nụ cười đáp lại. Thật khó để tỏ ra không tốt với anh, cũng khó để tốt với anh. Luke luôn luôn như vậy, rất tử tế. Vấn đề là tôi không còn tốt như trước nữa. Và bởi tôi không còn đủ đứng đắn để cảm thấy tội lỗi, mà thay vào đó tôi dồn nén nó thành tâm trạng cáu kỉnh.

Tại sao anh ta không gọi cho tôi?

Đàn ông không bao giờ hỏi phụ nữ rằng họ đang nghĩ gì, họ chẳng cần phải làm điều ấy. Phụ nữ chia sẻ những phần sâu kín nhất trong suy nghĩ và tâm hồn mình một cách rất tự nhiên, nếu không thì cũng luyên thuyên về những chuyện tầm phào vặt vãnh. Nhưng ngược lại, phụ nữ suốt ngày phải hỏi đàn ông xem họ đang nghĩ ngợi điều gì. Đó là bởi chúng ta thật lòng muốn biết liệu thực sự có gì chứa trong đầu họ không. Nếu được hỏi, tất cả bọn họ sẽ đều đưa ra một câu trả lời không làm chúng ta thỏa mãn, “chẳng nghĩ gì cả”. Câu trả lời chính xác nhưng lại khiến chúng ta hờn dỗi và bực bội. Sao mấy tiếng “không có gì” lại nghe ngứa tai, khó chịu đến như vậy. Và thật quá đỗi thất vọng là, trên chặng đường đến dự buổi tiệc, Luke đã hoàn thành cái viễn tưởng của cả đời tôi bằng câu hỏi, “Em đang nghĩ gì thế, Connie?” Và thay vì tíu tít tán gẫu về những thú vui bất tận thường lấp đầy trong đầu thì tôi lại ép mình đáp lại một câu hờn dỗi:

“Chẳng nghĩ gì cả.”

Chúng tôi tiếp tục đi trong im lặng. Tôi muốn anh nghi ngờ, dồn ép tôi, nhưng đồng thời đó cũng là nỗi sợ hãi lớn nhất của tôi. Tôi sẽ phải làm gì nếu anh hỏi thẳng, “Connie, có phải em đang quan hệ với một người đàn ông khác đúng không?” Tôi muốn mình sẽ không nói dối Luke, người bạn thân nhất của tôi, tình yêu đích thực của tôi. Tôi muốn thật tình thú nhận với người tôi yêu thực sự. Nhưng trong tôi đang đầy mâu thuẫn. Tôi giận dữ vì Luke không nhận thấy tôi đang phải chịu đựng sự thay đổi ngoài sức tưởng tượng này. Tôi muốn anh hỏi gặng với thái độ ghen tuông về chuyện tôi đi đâu và với ai? Tại sao tôi lại không muốn làm tình với anh? Tại sao tôi hay mua quần áo mới? (Mặc dù có lẽ đó không phải là một bằng chứng có thể đem ra kết tội được) nhưng một điều rõ ràng là tôi thường xuyên đến phòng tập thể dục hơn. Mặt khác, tôi bị đau đớn với cảm giác của một người không còn giá trị gì. Luke yêu tôi và anh tin tưởng tôi. Sẽ không bao

giờ trong suy nghĩ thoáng qua của anh có chuyện tôi có thể làm bất cứ điều gì có lỗi với anh dù là nhỏ nhất. Lòng tin của anh đối với con người và nhất là với tôi, chính là điều khiến tôi vừa yêu vừa ghét ở anh.

Rose và Peter sống ở một ngôi nhà bốn tầng rộng rãi, sân thượng theo kiểu Victoria ở quận Holland Park. Đó là kết quả từ thành công rực rỡ và lâu dài trong công việc của Peter tại thành phố. Ngôi nhà xây theo kiểu mà người ta thường thấy trong các tấm thiệp Giáng sinh: rộng, màu trắng, nguy nga, và từ ngoài không thể nhìn vào bên trong được. Kiểu nhà này khiến chúng tôi cảm thấy bản thân mình nghèo nàn khủng khiếp. Daisy mở toang cánh cửa ra.

“Ồ, hóa ra có hai người thôi à?”

Luke và tôi nhìn nhau nhăn nhó. “Cảm ơn Daisy, một cách chào đón hay lắm.”

“Xin lỗi.” Cô ấy tỏ ra vô tội ngay lập tức. “Tôi đang hy vọng đó là Simon.”

“Anh ấy đến muộn à?”

“Mười lăm phút rồi.”

Tôi muốn nói với cô ấy rằng đó chưa phải là muộn. Thậm chí còn khá đúng giờ là đằng khác. Cô ấy nhìn lo lắng nhìn đồng hồ và rồi lơ đãng trở lại trong phòng khách.

“Em vào đi, anh cởi áo khoác cho em nhé.” Luke chăm chọc bắt chước một ông chủ nhà hoàn hảo. Rose vội vàng chạy ra khỏi phòng khách, suýt đâm vào cái cây thông Noel khổng lồ choán hết cả hành lang. Chị ấy trông giống như anh chàng Pied Piper, bởi có khoảng một trăm đứa trẻ con đang

kéo áo cô ấy, đòi đi vệ sinh, bánh kẹo, nước ngọt và đồ chơi. Tôi cảm thấy sợ nơi này. Tôi không thể hiểu điều gì khiến Luke nghĩ rằng tôi thích trẻ con. Cô ấy chào đón chúng tôi với một nụ cười lo lắng nhưng hạnh phúc. Luke cúi xuống và bế mấy đứa bé mập mạp đang khóc eo éo lên. Trong khi anh nhắc bổng con quái vật nặng ký để nó ngồi lên vai anh thì tôi quay sang hỏi Rose, “Những đứa trẻ kia ở đâu ra vậy?”

“Đây là bữa tiệc của trẻ con mà,” Rose biện minh.

Ngôi nhà ngập trong hoa và cây cỏ. Tôi có thể ngửi thấy mùi bánh patê và rượu được hâm nóng để pha chế. Có một lô một lốc đèn nhấp nháy, đồ trang sức rẻ tiền, cây nhựa ruồi và các loại đồ chơi. Quang cảnh thật giống như trong bức ảnh quảng cáo sản phẩm của cửa hàng Next. Hoặc có lẽ của Next kết hợp với cửa hàng đồ trẻ em Early Learning. Tôi ngạc nhiên khi trong cánh đàn ông không có ai mặc váy và tôi thực lòng muốn ai đó gợi ý rằng chúng tôi sẽ đứng quanh cái đàn piano và cùng hát xướng ca. Khó khăn lắm tôi mới đi qua được phòng khách. Ở đâu cũng có trẻ con: dưới gầm bàn, trên bàn, trên ghế, dưới gầm ghế, đằng sau rèm cửa, trên ghế trường kỷ, trong tủ bếp, treo mình trên chao đèn, trèo lên cây thông Noel. Không mấy đứa tỏ ra hài lòng, chẳng đứa nào chịu im lặng. Phần lớn bọn chúng đang la hét hoặc gào khóc, hoặc đang đấm đá, chòng ghẹo, cấu véo nhau.

“Tất cả mọi người sẽ có một ngày đáng nhớ đây,” Sam reo hò, không hề có chút mỉa mai nào trong câu nói của cậu ấy. Nhưng lúc này mặt cậu ấy đang rất hồng hào và cốc sâm banh đã cạn. Luke và tôi trao nhau một cái nhìn và chúng tôi ngầm đồng ý rằng chiến thuật để sống sót của Sam khá là khôn ngoan. Anh chạy đi để tìm xem rượu ở đâu và tôi gọi với theo để nhắc anh đừng quên phải lái xe về nhà.

“Lucy đâu, gần đây bọn mình không gặp cậu ấy nhiều nhi?” Sam hỏi.

“Cô ấy đang nai lưng ra mà làm việc đấy,” tôi trả lời.

“Tớ nhớ cô ấy,” Sam nói, cô ấy luôn trở nên ủy mị sau khi uống một hai cốc sâm banh.

“Chỉ có mỗi em nhớ thôi,” Rose nói xen vào, với một chút tinh quái trong giọng nói.

“Ồi!” Sam và tôi đồng thanh kêu lên. Rose ngay lập tức đỏ mặt, thấy hối hận vì câu nói sai lầm của mình. Rose cố gắng bào chữa bằng cách nói thêm, “Ý chị chỉ là cô ấy quá tiêu cực và quá sắc bén thôi.”

“Không phải là sắc bén, mà là thông minh,” Peter vừa nói vừa hôn lên trán cô vợ đang bối rối. Anh ấy đang cố xoa dịu thái độ gắt gỏng của vợ mình khi có người nói xấu một trong những người bạn của cô quá sớm trong một buổi chiều như thế này, thậm chí trước cả khi chúng tôi được cầm vào ly rượu.

“Tôi cũng nhớ cô ấy,” cuối cùng Luke vui vẻ nói. Tôi cầm ly rượu gin và nước khoáng mà Luke mời lên một cách biết ơn rồi tránh đi nơi khác. Luke nhanh nhẹn biến mất vào phòng làm việc của Peter. Tôi hiểu rằng những ông bố khác cũng đang tụ tập (nếu không nói thẳng ra là ăn náu) trong phòng đó, hút xì gà và tự tán thưởng nhau về những cậu con trai và người thừa kế của họ.

Tôi cố gắng tách Becky và Tom ra khỏi nhau. Chúng đang thừa sống thiếu chết lao vào đâm nhau dữ tợn. Hình như chẳng ai bận tâm rằng sẽ có những vụ giết người đẫm máu ghê tởm xảy ra trên tấm thảm lót nhà bằng lông cừu của Rose. Bọn trẻ đang đánh, túm, cắn nhau một cách tàn bạo như thể chúng đang luyện tập để trở thành những vận động viên thể thao nhiệt tình. Tôi dẹp đường để đến chỗ cái tràng kỷ, chen vào ngồi giữa mẹ của Arabella và mẹ của Ben. Họ đang ngồi bàn luận về màu của phân trẻ em và

các loại thức ăn trẻ em của hãng Heinz. Thiên chức làm mẹ có một ý nghĩa đặc biệt không thể chối cãi. Nhưng tại sao người ta lại nghĩ rằng bởi phụ nữ làm được nên tất cả phụ nữ đều muốn làm những việc đó? Những người phụ nữ đã có con thì dành nhiều giờ đồng hồ để kể cho những người chưa có con về sự khó chịu khi mang bầu: giãn tĩnh mạch, bụng phồng lên một cách gớm ghiếc, đau lưng, khổ sở khi nâng cái bụng lên mỗi buổi sáng, không rượu bia nhưng rất nhiều dưa chuột bao tử. Và khi đẻ ư?! Rặn ra một quả bóng đá rõ ràng là *không hề* dễ chịu chút nào.

“Cô có kế hoạch sinh con chưa?” Mẹ của Arabella nhìn tôi đầy hy vọng.

”Chưa,” tôi đáp lại và nghĩ mình đã làm chị ta tụt hứng.

“Cô vẫn đang cố có con chứ?” Chị ta thì thầm đầy bí ẩn. Mẹ của Ben tiến lại gần hơn.

“Không,” Tôi đáp lại và biết rằng đó là câu trả lời ngoài dự đoán của chị ta. Họ nhìn chăm chăm vào tôi cứ như thể tôi là một loài quái vật. Họ muốn tôi nói gì chứ? “Hơi tế nhị một chút vào lúc này, nhưng chồng tôi nghĩ rằng đó là một khái niệm đơn giản và bạn tình của tôi thì...”. Liệu John sẽ làm gì? Tôi bắt đầu hoài nghi. Không phải là anh ấy thực sự khép kín và cá nhân như vậy. Tôi uống hết ly rượu và vui vẻ nhận một ly khác từ tay Daisy. Tôi nghe ngóng xung quanh câu chuyện của mấy bà mẹ khác. Có lẽ bản năng làm mẹ của tôi cũng giống một gã đàn ông. Chính xác là Bản năng của một gã đàn ông mặc quần áo phụ nữ. Tôi cố nín nhịn.

“Vậy là không con không cái,” mẹ của Ben tiếp tục. “Thế chắc cô là kiểu phụ nữ của công việc nhỉ?” Cô ta cố gắng tỏ ra ủng hộ nhưng không giấu được vẻ thương hại.

“Cũng không hẳn. Tôi ghét công việc tôi đang làm”. Tôi biết nói câu này tôi có nhiều điểm tương đồng với Ben (ba tuổi rưỡi) hơn là với mẹ của cậu

bé nhưng tôi không thể giả vờ tỏ ra hài lòng. Tôi chán. Tôi sợ hãi. Tôi không muốn như thế. Tôi không muốn làm một công việc mà mình không thích, mong mỏi có những đứa con (mà chắc chắn chúng sẽ ghét tôi) để còn gửi gắm những ước mơ dang dở của đời mình vào chúng. Tôi nốc cạn cốc rượu thứ hai và nhìn mẹ của Eloise đang ói vì say và mẹ của Robert đang dùng những móng tay được cắt sửa đẹp để để gạt điếu thuốc lá khỏi mũi của thằng con chị ta. Một công việc nhạt nhẽo. Tôi chưa sẵn sàng để làm điều này. Phải một thời gian nữa. Đang bối rối vì không phải người phụ nữ của gia đình cũng chẳng phải tuýp phụ nữ của sự nghiệp, tôi như được giải thoát khi Sam đến kéo tôi ra chiếc ghế bành và đẩy tôi vào phòng ăn.

“Ông già Noel đang ở đây” Cô ấy cười toe toét.

“Ờ, Sam này, tớ không biết cậu đã uống bao nhiêu và tớ không muốn không tin cậu nhưng ông già Noel không tồn tại mà.”

Sam trố mắt, câu tiết nói. “Tớ biết mà. Tớ đã biết điều đó khi mới mười hai tuổi”.

“Mười hai tuổi á?”

“Simon đáng đống giả ông già Noel. Để làm bọn trẻ bất ngờ.”

Tôi cảm thấy thích thú với trò giải trí này. Tôi phải thừa nhận, đó là một ý kiến rất hay. Tôi khó mà nhận ra anh ta.

“Anh thấy nóng không?” tôi hỏi. Anh ta đang hành động rất kỳ quặc, bồn chồn không yên, nhảy hết chân này đến chân kia. Tôi tự hỏi không biết anh ta đang say hay đang diễn cảnh hoảng sợ đây.

“Tôi hoàn toàn bình thường,” anh ta đảm bảo với tôi và sau đó bắt đầu hò hét, “Túi của ta đâu? Túi của ta đâu!” kích động quá mức cần thiết.

Sam và tôi tập trung bọn trẻ lại và cho chúng xếp hàng theo thứ tự. Khá dễ dàng để đưa ra kỷ luật cho chúng, hồi lộ luôn tỏ ra có tác dụng. Thậm chí những đứa trẻ cực kỳ đa nghi này cũng rất thật thà tin vào ông già Noel. Chỉ có một đứa phàn nàn rằng nó đã nhìn thấy ông già Noel thật ở John Lewis. Khi bắt bọn trẻ xếp hàng xong, tôi phát hiện ra chỉ có khoảng mười đứa trẻ và khoảng sáu đứa bé mới sinh. Làm sao bọn chúng có thể gây ra cảnh ồn ào như thế được chứ? Tôi nghĩ rằng chúng tôi đã có một sự kết hợp giữa các câu chuyện *Cô bé Annie*, *Oliver Twist* và *Những đứa bé trong rừng*.

Daisy không tham gia vào trò ông già Noel và cô ấy hoảng hồn khi nhận ra Simon đang cười *hô hô hô*. Hai mắt cô ấy rưng rưng và tôi biết rằng cô ấy đang tưởng tượng ra những chuyến viếng thăm của hàng đồ trẻ em Baby Gap và những cảnh trong quảng cáo của hãng Calvin Klein. Tôi biết vì trước đây tôi thường như thế khi mới gặp Luke. Nhưng giờ thì không thể nữa. Quảng cáo của Calvin không đề cập đến chuyện ngoại tình. Không giống chuyện những năm 90 cho lắm. Simon hỏi từng đứa trẻ một xem năm vừa qua bọn chúng có ngoan ngoãn không (và tất cả bọn trẻ đều nói dối trắng trợn một cách sung sướng). Sau đó anh ta thò tay vào cái túi vĩ đại và lôi ra một đồng quà - súng bắn nước và những chiếc vòng tay, vòng chân Barbie - chứ không phải mấy quả quýt hay đồng tiền sô-cô-la như Rose tưởng. Khuôn mặt bọn trẻ đầy hào hứng hạnh phúc làm tan chảy trái tim mọi người trong căn phòng này, thậm chí của một người lạnh lùng tàn nhẫn nhất. Người ấy chính là tôi.

Khi tất cả bọn trẻ đều được phát quà và chúng đang bắt đầu tranh cãi xem ai nhận được món đồ đẹp nhất, thực ra chúng đều như nhau cả, thì ông già Noel Simon hét lên, “Có một cô bé vẫn chưa nói với ông già Noel về món quà Giáng sinh cô bé ấy thích.” Anh ta kéo tay Daisy và bắt cô ấy ngồi

xuống ghế của ông già Noel. Lúc này cô ấy đang có màu của một chai rượu vang đỏ.

“Daisy, năm nay em ngoan chứ?” anh ta hỏi.

Sam nói nhỏ với tôi, “Ngoài cái vụ xảy ra ở công viên” và chúng tôi cười. Rose nghiêm nghị nhìn chúng tôi với vẻ dạy đời, chúng tôi im lặng.

“Khá ngoan ạ,” Daisy cười khúc khích.

Ông già Noel Simon nói, “Tốt, ta cũng rất đồng ý với em. Thậm chí ta nghĩ còn hơn cả mức khá ngoan ấy chứ. Em rất tuyệt vời, và ta sẽ dành cho em một món quà đặc biệt. Nếu em muốn nhận nó.”

“Em đang thắc mắc không biết món quà đó là gì?” Sam hào hứng hỏi nhỏ.

“Tớ đoán đó là vé bay đến một nơi nào đó đẹp lạ thường,” tôi nói nhỏ.

“Đáng ghét.”

Sam là một người bạn tuyệt vời.

Căn phòng trở nên căng thẳng. Những người phụ nữ đang ngậy ngất vì hành động lăng mạn này còn những người đàn ông thì thấy mất thể diện. Nếu Simon mở đầu cho những buổi biểu diễn tình cảm như thế này, rất có nguy cơ họ sẽ phải trả lại những món quà như nước hoa và máy đánh trứng điện để mua cái gì đó mà người phụ nữ của họ thực sự thích.

“Thực ra,” ông già Noel nói “em tuyệt vời đến mức không thể tin được. Anh chưa bao giờ nghĩ rằng anh có thể gặp được ai đó tốt bụng, đặc biệt và làm anh ngạc nhiên đến như vậy.” Giọng anh ta đầy tình cảm “Vậy nên anh

sẽ rất vinh dự và hạnh phúc, nếu như em chấp nhận món quà của anh.” Anh ấy lấy từ trong bao ra một hộp nhỏ, hình tròn và cả căn phòng nín thở.

“Em sẽ làm cho anh trở thành một người đàn ông hạnh phúc chứ? Thực ra,” anh ta cười ngượng ngùng, “thành người đàn ông hạnh phúc nhất trên trái đất này và em đồng ý làm vợ anh chứ?”

“A, vâng, vâng, vâng.” Daisy hét lên, nhét vội cái nhẫn vào ngón tay trước khi anh ta kịp đổi ý. Cả căn phòng tràn ngập tiếng cười và tiếng vỗ tay. Ai đó bắt đầu hát, “Vì những anh chàng tốt bụng thú vị đi cầu hôn người phụ nữ của mình.” Daisy đang hôn Simon và Rose. Sau đó Rose hôn Simon (không giống cách của Daisy). Simon bắt tay Luke và Peter. Daisy hôn tôi và Sam. Sam bật khóc làm mẹ Becky cũng khóc theo, cả mẹ Arabella và Eloise nữa mặc dù trước đó không ai biết Daisy. Rượu vang được bật ra và đó là khoảnh khắc hạnh phúc và đáng nhớ nhất của Daisy.

Tôi vội vàng len ra khỏi đám đông và chạy vào phòng tắm. Tôi cảm nhận được vị của rượu vang trong miệng lần thứ hai và ngực tôi thắt lại. Bỗng dưng tôi thấy nóng và chóng mặt. Tôi cố gắng thở gấp và té nước lên mặt sau đó dựa hẳn người vào cửa phòng tắm.

”Cậu ổn chứ?, Sam đang đập cửa “Cậu ốm à?”

Tôi mở cửa cho cô ấy vào.

“Rất không ổn.”

“Say rượu, có bầu, ganh tị hay cảm thấy tội lỗi?”

Tôi nhìn cô ấy trừng trừng

“Tớ đã khi nào dần độn như thế chưa?” tôi hỏi trong khi đặt người ngồi trên bệ bồn cầu, chống hai tay để đỡ lấy đầu.

Cô ấy dịu xuống. “Hơn cả thế ấy. Cậu không nhớ à?”

“Không, tớ không thể nhớ nổi đã bao giờ Luke tạo cho tớ niềm vui thích như vậy chưa. Tớ không nhớ anh ấy là người có thể tiêu hóa được tất cả mọi thứ”

Ngạc nhiên thêm lần nữa, “cậu đúng là một con nghiện.”

“Mình không.”

“Có đấy, đặc biệt là với Luke, cậu không nhớ anh ấy xoa bụng cho cậu mỗi khi cậu đau bụng do đến kỳ sao? Cậu không nhớ cậu đã muốn có anh ấy đến mức vượt qua được mọi rào cản sao? Cậu cũng từng tập tành chơi gôn vì anh ấy, trông em cho anh ấy vào mỗi tối thứ Sáu trong sáu tháng liền. Cậu còn tự gửi hoa cho mình chỉ để khiến anh ấy ghen nữa.”

Mình mỉm cười với quá khứ. “Đúng là nó có tác dụng.”

“Tác dụng quá còn gì, trong suốt một tháng trời văn phòng của chúng ta giống như một vườn hoa. Cậu không nhớ cậu đã từng nói liền thoảng hoặc là im lặng trong nhiều giờ liền như thế nào sao? Rồi sau đó, cậu lại bắt đầu lảm nhảm về những nơi mà cả hai người từng tới. Các cậu nghĩ giống nhau, có thể nói tiếp câu của người kia nói còn dang dở. Hãy nhớ lại cậu đã từng vui như nào khi phát hiện ra anh ấy thần tượng Arthur Miller và chia sẻ điều ấy với cậu? Nhà soạn kịch yêu thích của cậu đúng không? Tớ nhớ tất cả những điều ấy cho dù không hề chứng kiến hết mọi sự việc, bởi chính cậu đã kể lại cho tớ. Cậu đã nói với tớ rằng kể từ giây phút cậu nhìn thấy anh ấy, cậu biết rằng anh ấy là người mà cậu sẽ lấy làm chồng. Cậu bảo anh ấy là một nửa còn thiếu của cậu.”

Tôi nhớ một số chuyện trong số đó. Tôi nhớ đã nói những điều đó. Nhưng tôi không thể nhớ được những cảm xúc khi ấy. Tôi ngồi dậy và đối mặt với Sam, tay liên tục vuốt tóc. “Mỗi khi nghĩ đến John, dạ dày tớ lại sôi lên.”

“Dạ dày?”

“Gần như thế. Cảm giác thấp hơn chỗ đó. Nhưng tớ là phụ nữ. Tớ không bị bản năng sai khiến, chỉ có đàn ông mới vậy thôi. Anh ta đẹp trai, hào hoa, phóng đảng, và gợi cảm. Chỉ cần nghĩ thôi là tớ đã muốn lao ngay tới chỗ John rồi. Tớ thích cái cổ của anh ta, hình dáng, chuyển động mỗi khi anh ta đi bộ. Tớ nhớ mùi da thịt và những động chạm của bàn tay John”. Sam ngồi ở góc bồn tắm và nắm lấy tay tôi. Giọng tôi nghẹn lại và lời giải thích của tôi giống như một lời cầu xin. “Anh ta làm tổn thương cả ý thức và sự vô thức của tớ, khiến cho đầu óc tớ rối bời,” Sam không thể hiểu tôi. Tôi có những gì cậu ấy muốn. Giờ tôi có gấp đôi. Nhưng cậu ấy là bạn tôi, một trong số những người bạn tốt nhất của tôi và vì thế cậu ấy muốn giúp tôi. Sam thì thầm “Cho dù vậy thì nỗi đau có thể dịu đi và được hàn gắn, miễn là cậu đừng bóc vảy vết thương ra nữa.”

“Có lẽ vậy” tôi thừa nhận. Một phần trong tôi đã quá mệt mỏi với sự dối trá, im lặng, hoài nghi và đau đớn. Chứng kiến sự phấn khích rõ ràng của Daisy khiến tôi nhận ra sự trong trắng hồn nhiên mà mình đã đánh mất. Ngập ngừng, tôi hỏi Sam, “Nhưng liệu tớ có thể lắp ghép lại những kỉ niệm mà tớ và Luke đã có với nhau không?”

Âm thanh bài hát *Chúc mừng sinh nhật* phát ra từ chiếc điện thoại trong túi của tôi. Thật điên rồ, tôi dốc các thứ trong túi ra sàn nhà: son môi, bút, chìa khóa, băng vệ sinh, ví, hóa đơn, mỗi thứ văng ra một phía. Tôi tìm kiếm cho tới khi tôi chộp được chiếc điện thoại. Tôi phớt lờ bộ mặt thất vọng và bối rối của Sam.

“A lô, a lô” giọng tôi vang lên gấp gáp.

“Chào Sex, em khỏe không? Nói chuyện được chứ?”

Tôi tựa lưng vào thành bồn tắm, sung sướng đập dềnh như làn sóng. Khuôn mặt tôi gần tách ra làm đôi. Sam thở dài đi ra, cánh cửa nhà tắm đóng sầm lại.

Những người khác có thể ít thấy Lucy, nhưng tôi thì khác. Do đó tôi có thể nói chuyện cả ngày với cô ấy về John. Lucy không hẳn là một người kiên nhẫn, “Connie, cậu trước đây thường nói về cái gì ấy nhỉ?” hay thật sự hiểu tôi (ý tứ là khi cậu còn hấp dẫn ấy). Thực ra, Lucy thường hết sức bi quan (“Nếu cách này không ổn thì cậu thử cách khác nhé.”). Dù vậy ít nhất cô ấy cũng không phải là người hay lên mặt dạy đời. Lucy luôn là người bao dung, theo chủ nghĩa khoái lạc và khéo léo trong cư xử (“cậu phải biết tự yêu bản thân mình mới được”). Tâm lý “tự bảo toàn” của cô ấy thường khiến tôi khó chịu. Nhưng giờ tôi thấy nó như một phạm trù rất tinh tế của cuộc sống, một hiện thực. Tôi đang làm tổn thương ai? Tôi luôn cẩn thận tạo ra các bằng chứng ngoại phạm vững chắc. Tôi không bao giờ gặp John khi có Luke bên cạnh và cũng luôn thận trọng khi ở bên John. Thậm chí tôi chưa bao giờ kể với John về Luke. Thực sự thì tôi cố gắng công bằng hết mức có thể. Trong hoàn cảnh này, Lucy ủng hộ cách giải quyết tình huống của tôi, “Tớ nghĩ cậu biết cách ngoại tình đấy nhỉ. Miễn là cậu đừng mơ tưởng đến sự lãng mạn.”

Đi mua hàng với Lucy rất tiện bởi đám đông đi mua sắm cho lễ Giáng sinh dạt ra hai bên như biển Đỏ. Chúng tôi dạo quanh Harvey Nics, tôi đi đằng sau Lucy và cố gắng bước kịp cô ấy. Thang máy dừng lại ở tầng năm nơi tràn ngập đồ ăn, bánh kẹo, trà, cà phê, bánh qui, hoa quả dầm, pho mát với đủ hình dáng kích cỡ, nhiều quá mức tưởng tượng. Có quá nhiều lựa chọn. Dễ dàng nhận thấy những món thơm ngon có giá đắt kinh khủng.

Chúng tôi bàn bạc và thống nhất về danh sách “hai mươi lăm thứ xa xỉ cần thiết”. tôi chỉ vào cái hòm mây nhập khẩu đầy thềm muốn.

“Cậu nghĩ nên mua gì cho Rose?” Trước khi cô ấy trả lời, tôi đã kịp quay lại với câu chuyện của tôi về John. “John bảo tớ là anh ta thấy không thoải mái với khoảng cách giữa con người thật và những gì mà mọi người hy vọng ở anh ta, giữa điều anh ta cảm nhận và điều mà mọi người muốn anh ta cảm nhận. Khi John kể về bản thân, tớ hiểu anh ta lắm, nhưng hầu hết mọi người thì không hiểu. Người ta toàn hiểu nhầm. John phức tạp hơn những gì mọi người thấy qua vẻ bề ngoài.”

Lucy nhìn tôi như thể tôi là người đến từ hành tinh khác. Cô ấy thở dài sốt ruột và sau đó đưa ra nhận xét, “Nghe giống như một kẻ đần độn khoác lác, Connie à, anh ta còn què quặt về cảm xúc. Nếu là Rose thì cô ấy thà chọn một cái khăn tắm.”

Tôi đi xa khỏi cái hòm nhập khẩu và xem sơ đồ cửa hàng để tìm gian bán các vật dụng cho nhà tắm. Thực ra câu nói của anh ta không hoàn toàn giống như những gì tôi thuật lại với Lucy. Đúng hơn thì John nói là, “Anh thích những gì thuộc về con người mình. Anh thích mình như thế này và không muốn thay đổi chỉ vì ý muốn của người khác. Anh không thể giải thích được điều đó. Chẳng hiểu sao anh lại không thể giải thích được, nhưng em hiểu đúng không, Connie? Em cũng giống anh, những gì chúng ta đang làm chỉ cốt để người ta chú ý. Chúng ta được nuông chiều quá, nên không thể chịu nổi nếu không có được những gì mình muốn.” John đang hoàn toàn trần truồng trừ đôi tất ở chân. Anh ta giơ tay lên trong không khí rồi thả phịch xuống khi nháy mắt vào tôi bởi đã chán ngấy những cuộc nói chuyện về ước mơ và tự nhận thức.

“Anh ta đâu có què quặt về cảm xúc, cũng giống như những người đàn ông khác thôi. John có những tài năng tiềm ẩn sâu sắc đấy. Anh ta sẽ ổn nếu đọc *Marie Claire*[\[21\]](#).”

Lucy sừng sốt nhìn tôi.

“Đừng,” cô ấy nói với giọng từng trải, “đừng lãng mạn hóa anh ta như thế. Anh ta là kiểu đàn ông mà phụ nữ nào cũng chơi được đấy.”

Tôi gật đầu. Tôi nhớ đã có lần nghe anh ta nói câu này rồi.

“Anh ta tất nhiên sẽ không theo đuổi hình mẫu một người yêu tận tình và nóng bỏng. Anh ta chưa bao giờ đưa cậu đến bất kỳ đâu.”

“Tớ không quan tâm.”

“Ồ, cậu nên đó.”

“Anh ta luôn luôn có mục đích. Chúng tớ thường gặp gỡ, thống nhất là đi ăn tối sau khi đã làm xong chuyện ấy một cách nhanh chóng.”

“Trừ khi cậu đòi đi uống nước đúng không? Anh ta cũng không có những cử chỉ lãng mạn đúng không?”

Tôi thấy mệt mỏi.

“Có bao giờ anh ta gửi cho cậu những lời nhắn nhủ dễ thương qua e-mail chưa? Đã khi nào anh ta tặng hoa một cách bí ẩn, hoặc ngay cả tặng công khai cho cậu chưa?”

“Anh ta từng mua cho tớ một cuốn tiểu thuyết và viết trên trang bìa một câu nhắn lãng mạn rằng chúng tớ sẽ diễn lại nội dung cuốn truyện đó.”

“Truyện nào thế?”

“Tên sát nhân cuồng tính.”

“Chuyện tình của Hardy Cathy và Heathcliff hả?”

“Tớ hơi sợ khi nghĩ đến chuyện gọi điện cho anh ta sau khi đọc tất cả những thủ thuật giết người trong cuốn sách đó.” Chúng tôi phá lên cười.

“Tối nào anh ta cũng đi ra ngoài với mấy gã bạn một lúc. Đôi khi cái ‘một lúc’ ấy biến thành hàng giờ đồng hồ ngồi uống rượu.” Lucy nhặt một túi cơm nắm Ý cho vào giỏ. “Anh ta cố gắng lôi kéo mấy cô phục vụ, mấy cô ở bàn bên cạnh, tất cả bọn họ. Nếu nó không có tác dụng, anh ta sẽ lại chỗ cái máy rút tiền để rút thêm một ít tiền nữa và cố dụ dỗ mấy người phụ nữ đang xếp hàng ở đó.” Cô ấy lấy thêm mấy gói mì vị mực ống. “Nhưng đến lúc này thì anh ta khó có thể đứng vững được nữa. Vì vậy tất cả những nét cuốn hút ngây thơ mà anh ta sở hữu đều biến mất. Sau đó anh ta đến một câu lạc bộ đêm tồi tàn nào đó, cà vạt đeo lên đầu và thậm chí còn không thể gạ gẫm nổi mấy cô bé du khách mười sáu tuổi từ Essex. Ngay cả những đứa con gái mong mỏi được thử cuộc sống ở một thành phố lớn cũng thấy bị xúc phạm vì hành động bừa bãi, hớ hênh và ngu đần của anh ta.” Với mỗi câu nói của Lucy là một túi đồ ăn lại được ném vào giỏ. Cô ấy ngừng nhặt đồ và quay sang tôi. “Và cuối cùng khi về được đến nhà, anh ta gọi điện cho cậu. Và cậu nghĩ rằng đó là tình yêu hả?”

“Không phải như vậy,” tôi nhấn mạnh. “Tớ chưa bao giờ nhắc đến ‘tình yêu’. Chỉ có ‘vận mệnh’ thôi.” Tôi cảm thấy như bị vạch mặt. “Số điện thoại của tớ được lưu trong máy của anh ta mà,” tôi biện hộ.

“Anh ta là một tên khốn, đúng không?” cô ấy đang khẳng định hơn là đang hỏi. Kinh nghiệm phong phú giúp cô ấy trở thành một chuyên gia.

“Tất nhiên. Nếu không, tớ đã không bị mê hoặc rồi.”

Cô ấy gật đầu vì sự thành thật trong câu nói của tôi.

“Nhân tiện tớ muốn hỏi, có chuyện gì với cậu vậy? Tớ tưởng cậu trước đến giờ không phản đối chứ.” Tôi nói hai từ “phản đối” bằng một giọng khá ngạo mạn.

Lucy thở dài, “Tớ không trông ngóng tới lễ Giáng sinh.” Cô ấy quay lại với quỳ đồ hộp và nhặt một hộp gia vị Gentleman lên. Cô ấy lại khinh khinh đặt nó xuống. “Giờ không phải là lúc để đau buồn.”

Trước đây tôi chưa bao giờ biết rằng Lucy cũng quan tâm tới Giáng sinh. Hơi xúc phạm một chút, nhưng cô ấy luôn coi dịp lễ mừng ngày Chúa Giêsu ra đời là một thứ mê tín vớ vẩn và ủy mị.

“Cậu có muốn nói về chuyện đó không?” tôi hỏi với vẻ thông cảm. Lucy lưỡng lự. Rõ ràng là không, do vậy tôi tiếp tục.

“Cậu sẽ tức giận chứ nếu tớ nói rằng cậu hiểu lầm về John?” Tôi xem qua một quyển sách nấu ăn, tự hỏi liệu nó có phải là quyển mà bố mẹ Luke định mua cho tôi không.

“Điên tiết lên ấy.”

“Cậu sẽ đánh tớ chứ?” tôi cười cố gắng làm tâm trạng của cô ấy vui hơn.

“Có.”

“Tớ đang có nguy cơ nhận được một cái kết thảm khốc của một vụ bạo lực đây.” Cô ấy không cười, mà thay vào đó là vẻ mặt trầm ngâm không thay đổi. “Tớ nói nghiêm túc đấy Lucy. Cậu có tưởng tượng được chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh ta là vận mệnh của tớ, nếu tớ đã kết hôn nhầm người không?”

“Thế ai là đúng người?”

“Nhưng tớ đang rất hạnh phúc, Lucy ạ.” Tôi cãi lại.

“Không, cậu không hạnh phúc. Tớ chưa bao giờ nhìn thấy cậu bất hạnh như bây giờ. Cậu không tìm thấy niềm vui trong mọi việc và những người mà cậu đã cùng vui vẻ. Cậu cô đơn, thất vọng, chán nản và giận dữ. Cậu chao đảo giữa sự say mê điên cuồng và một cuộc sống bình thường. Cậu sợ hãi. Sợ chính bản thân mình, sợ Luke, sợ John. Hãy quăng nó đi, Connie ạ. Nó không hợp với cậu đâu.”

“Tất nhiên là hợp chứ. Tớ chưa bao giờ gầy đi như thế này. Đó không thể là một việc xấu được nếu tớ đang giảm cân.”

Lucy đảo mắt. “Vớ vẩn quá Connie. Cậu không hề hạnh phúc từ khi gặp anh ta. Đau đớn về thể xác và tinh thần - có, đầy cảm giác tội lỗi - có, gầy gơ xương - có. Nhưng không hạnh phúc. Hãy đến hỏi mấy cái cân điện tử xem, nó sẽ thành thật hơn đấy.” Cô ấy ngừng nói, tiếp tục trầm ngâm, “Để anh ta đi đi, Connie ạ.”

“Đó là một lời khuyên thực sự.”

“Đúng vậy. Tớ đang khuyên cậu đấy, đá tớ một cái đi. Tớ đang cố làm một điều tốt, Connie. Tớ không lên mặt dạy đời cậu đâu.”

“Thôi mà, cậu hiếm khi làm như vậy lắm, đúng không?” Tôi gắt gỏng. Tôi đang tỏ ra ích kỷ, tôi biết, nhưng tôi không quan tâm.

Lucy bĩu môi. “Chính xác. Tớ biết tớ đang nói cái gì. Connie này, cậu không muốn trở thành người giống tớ. Hãy thử nói chuyện với Luke xem. Từ bỏ John đi. Cậu không muốn anh ta mãi mãi. Cậu chỉ chơi bời thôi vì

cậu đang buồn chán. Hãy để chuyện này qua đi trước khi nó trở nên sai lầm.”

“Sai làm ư?”

“Trước khi cậu bị bắt quả tang hay gục ngã. Cậu thử nói xem, làm sao chuyện này có thể kết thúc tốt đẹp được chứ? Cậu cứ nghĩ kỹ đi.”

“Tra la la la laaa. Le la la la laaa. Những thiên thần đang ca hát.” Luke đánh thức tôi bằng giọng hát của anh. Anh cẩn thận đặt khay đồ ăn sáng lên trên giường. Cá hồi xông khói và trứng bác, bánh patê, nước cam ép, cà phê, tấm thiệp Giáng sinh của anh và một cành thông. Bữa ăn ngày Giáng sinh. Anh hôn tôi, một nụ hôn ấm áp ân cần. Dễ chịu. Một nụ hôn thật dễ chịu. Tôi bắt đầu thuyết giảng một hồi rằng tôi phải dậy ngay bây giờ và chúng tôi sẽ đến nhà Rose và Peter muộn mất nếu không khẩn trương lên.

“Đừng cuống quýt vậy chứ, Connie. Anh chỉ muốn hôn em thôi mà. Anh không đòi hỏi tình dục đâu. Anh biết là em đang tu tâm để được vào đoàn mục sư mà.”

Anh bỏ ra khỏi phòng và tôi thấy căn rứt bởi cảm giác có lỗi. Tôi biết tôi đã làm hỏng bầu không khí. Tôi đang dần dần cạn kiệt lý do để tránh chuyện quan hệ vợ chồng. Những cơn đau đầu kéo dài bốn tháng trời nhìn chung đã trở nên khá nghiêm trọng. *Ahhhhh*, giờ tôi không thể nghĩ về điều này được. Tôi ít khi *nghĩ* về việc mình đang làm. Sự tồn tại kỳ cục của tôi khiến cho tôi không có thời gian để làm chuyện ấy. Tôi mơ màng, mộng tưởng hão huyền, và thỉnh thoảng là lo lắng. Nhưng tôi không hề suy nghĩ. Viễn cảnh tươi đẹp nhất là khi hai cuộc sống riêng biệt, song song của tôi không mâu thuẫn và đan xen vào nhau đau đớn thế này.

Trong cuộc sống với Luke, tôi sống trong ngôi nhà Clapham to đẹp. Tôi là một người vợ thông minh, nhanh nhẹn và đầy trách nhiệm. Một người vợ

yêu chồng. Không chỉ vừa lòng mà còn mãn nguyện. Tập trung và chuyên tâm. Thích ăn bánh sừng bò, uống một ít rượu nhẹ và làm mọi việc chu đáo. Tôi đã là người vợ như thế trước đây. Đã từng là người vợ như vậy.

Cuộc sống khác thì bận thiu, tục tĩu và dâm ô. Một cuộc sống của những lần làm tình dựa vào tường và ngay trên bàn. Hút thuốc lá, chịu đựng những cơn đau đầu do rượu, dùng thuốc để giảm cân. Cuộc sống mà tôi đang đắm chìm trong đó. Chúng tôi tồn tại trong một trạng thái điên cuồng, khoá lặc và chỉ biết có hiện tại.

Tôi không thể lấy cả hai người đó làm chồng. Và trong bốn tháng qua, tôi đã sống với mỗi nơi một nửa. Điều này làm tôi thấy tù túng. Chẳng hay ho chút nào.

Tôi không muốn bỏ anh ta.

Nhưng tôi chẳng thấy tương lai gì cho chúng tôi cả.

Luke và tôi chỉ tổ chức lễ Giáng sinh qua loa như những lần khác. Chúng tôi mua một cây thông ở cửa hàng hoa trên đường Common, kéo nó về nhà và mặc dù trời đang mưa chứ không có tuyết rơi nhưng chúng tôi vẫn tạo được một khung cảnh hoàn hảo cho mấy bức ảnh bưu thiếp. Chúng tôi trang trí cây thông với những cái nơ bằng vải kẻ ô vuông lớn, những dải kim tuyến đỏ và vàng, mấy đồ trang sức rẻ tiền và nhiều những vật trang trí bằng gỗ nhỏ xinh. Chúng tôi ăn bánh patê, nghe hai bản hòa nhạc đối nhau chan chát: một do dàn ca sĩ hát mừng Noel thể hiện: những ca sĩ duyên dáng, làm rung động lòng người trình diễn trong thánh đường; và một màn biểu diễn bởi các phạm nhân dưới mười ba tuổi trong vùng. Những người không hồng hào xinh đẹp mà lại có những đốm đỏ đặc biệt trên gò má, kết quả của thứ đồ uống hỗn hợp rượu táo và aspirin rẻ tiền có thể gây chết người.

Luke và tôi đi mua quà, bọc chúng, mua thiệp, viết những lời chúc và lại quên gửi chúng đi. Một lễ Giáng sinh hoàn toàn thích đáng. Điều khác biệt duy nhất là tôi từ chối dành ngày lễ chính với gia đình Luke cũng như gia đình tôi. Ba người em gái, chồng và con cái của họ đều đến thăm bố mẹ tôi. Họ có thể trả lời những câu hỏi về khả năng sinh sản đưa ra bởi mấy bà cô già. Anh trai Luke cùng vợ chưa cưới cũng đến thăm bố mẹ Luke. Họ đã tính toán thời điểm đến rất kỹ lưỡng để có thể tránh phải ăn món cánh gà. Mẹ tôi quá tinh ý. Giờ tôi không thể mạo hiểm xuất hiện trước mặt bà cùng với Luke và hơn nữa tôi sẽ chết ngạt giữa những gợi ý về dụng cụ kích thích tình dục cho vợ chồng mà cả hai gia đình đều xúm vào gợi ý. Thay vì vậy, ngày hôm nay chúng tôi sẽ dành cho gia đình của con nuôi chúng tôi. Rose, bà chủ của bữa tiệc, đã mở rộng cánh cửa chào đón cả nửa thành phố Luân Đôn. Chắc hẳn là ở đây tôi sẽ không cảm thấy gò bó với cái tiếng là người đã có gia đình.

Bố của Rose, ông Kirk, ra chào đón chúng tôi.

“Quý thần ơi, thật bất ngờ khi được gặp hai cháu,” ông ấy vừa nói vừa nhiệt tình bắt tay Luke. Ông ấy nghiêng xuống gần tôi và hôn tôi nồng nhiệt. Hơi quá gần và quá nồng nhiệt theo như tôi nghĩ. Giáng sinh là cơ hội có một không hai cho những lão già đê tiện đáng khinh được vô cớ túm lấy người khác để thỏa mãn cơn khát dục về xác thịt khó lòng có được trong hàng chục năm trời.

“Lâu rồi không được gặp các cháu nhỉ?” ông ấy hỏi kèm theo một nụ cười ấm áp. Chúng tôi đứng ở thềm cửa, lạnh cóng và khao khát được uống một ly rượu trong khi khăng khăng nói với ông ấy rằng cả hai đều ổn cả. Chúng tôi lịch sự hỏi thăm sức khỏe của ông ấy (minh chứng về tinh thần khỏe mạnh của ông ấy đã rõ ràng rành ròi).

“Từ đầu đến chân. Cảm ơn các cháu đã hỏi thăm.” Ông ấy lại đóng cửa vào. Luke và tôi nhìn nhau cười khúc khích. Tôi cảm thấy thoải mái khi ở

cạnh anh, lần đầu tiên trong suốt khoảng thời gian dài vừa qua. Quá thoải mái đến mức tôi tự hứa với bản thân rằng tôi sẽ cố tận hưởng ngày Giáng sinh này. Tận hưởng Luke. Chúng tôi rung chuông lần nữa.

Lần này là bà Kirk mở cửa. Bà Kirk chính là Rose, cộng thêm ba mươi tuổi nữa. Nhưng tính nhẫn nại vô hạn, lạc quan chất phác và bản tính tốt nổi bật lại rõ ràng là của một người phụ nữ sáu mươi tuổi. Kỳ lạ! Bà ấy không khiến người khác khó chịu hay bực bội, bạn sẽ không muốn lắc bà ấy và nói, “Chấp nhận thực tế đi.” Bà ấy quý phái và duyên dáng.

Rose chạy ra từ phòng bếp, mặt đỏ bừng và rạng rỡ với cốc rượu sê ri và lọ gia vị trong tay. Hôm nay chị ấy không mặc quần tất hay áo khoác ngoài luộm thuộm nữa. Rose đã mạo hiểm mặc một chiếc váy lông nhung đỏ bó sát người hợp với mái tóc đỏ của mình. Bộ váy nhìn đầm một cách đáng ngạc nhiên mặc dù trên thực tế “bó sát” là một mối nguy hiểm tiềm tàng cho phụ nữ, có lẽ ngoại trừ Cindy Crawford. Nhưng nó rất ổn và giá mà có thể thuyết phục Rose bỏ cái bờm trên đầu ra và trang điểm nhẹ thì chị ấy sẽ trông rất đẹp. Daisy và Simon đều cực kỳ hợp thời trang trong áo cổ lọ đen và quần bò. Hoặc ít nhất tôi đoán đó là những thứ họ đang mặc. Bởi vì họ đang quấn chặt lấy nhau nên khó mà chắc chắn được. Chứng kiến sự ham muốn rành rành của họ làm tôi đột nhiên sờ đến cái điện thoại.

Nó còn mở không?

Có.

Điên thật! Phải thực hiện lời hứa mà tôi đã đưa ra cho chính mình. Tôi sẽ *không* nghĩ về anh ta trong ngày hôm nay, hay ít nhất là cho đến bài phát biểu của Nữ hoàng. Tarn nhìn không chê vào đâu được với áo len dài tay kẻ sọc nổi của Connolly; “Antraxit Macơ,” anh ta thông báo với tôi. Tôi không hiểu anh ta đang nói về cái áo len của mình hay về một địa điểm nghỉ mát kỳ lạ nào đó. Tôi phải hỏi Lucy mới được. *John sẽ trông cực kỳ*

kích thích trong cái áo len đó cho mà xem. Peter vẫn có vẻ đĩnh đạc như thường lệ với bộ trang phục sành điệu, thoải mái và đúng kiểu. Tôi vẫy tay chào khi nhìn thấy anh ấy đang chơi với hai đứa nhóc sinh đôi ở ngoài vườn. Lucy trông lộng lẫy. Khác khác với thường lệ, hôm nay cô ấy không mặc đồ tối màu. Áo khoác ngắn tay màu phớt hồng và áo len với những cái cúc bằng ngọc trai. Rõ ràng nó đáng giá bằng thu nhập cả một tháng trời của một gia đình trung lưu. Lucy là một minh chứng cho câu châm ngôn “Bạn xứng đáng với những gì bạn bỏ ra.” Cô ấy trông giống như một nhà triệu phú đôla. Không có khuyết điểm, quyến rũ và rạng rỡ, ngoại trừ cái tính hay giận dỗi. Điều này thật đáng tiếc vì những người khác trong nhóm dường như rất hợp ý nhau.

Bữa trưa Giáng sinh vẫn là bữa trưa Giáng sinh và thực đơn hầu như không có gì thay đổi. Trước ngày hai mươi lăm tháng Mười Hai, tôi vẫn thường say khướt trên đường từ một hầm rượu đi mua một núi cải bruxen và gà tây, nhiều hơn lượng mà tôi hy vọng tình yêu đích thực của mình gửi đến vào mỗi ngày Giáng sinh. Nhưng không có nghĩa là người yêu tôi không gửi thứ gì cho tôi trong dịp Giáng sinh. Vào thời điểm này, tôi nghĩ một bữa ăn thực sự tốt nên là xà lách rau xanh chưa qua chế biến, được rửa bằng nước Resolve. Tuy nhiên bữa trưa Giáng sinh của Rose luôn luôn đáng để dành một chút thời gian cho nó, không, phải là rất nhiều. Nó khác lạ, bởi nó chưa từng có trước đây, về cả số lượng lẫn chất lượng. Chúng tôi bắt đầu với món súp bí ngô nướng thêm vài giọt bơ được đun chảy. Như mọi khi, đây là món tôi thích hơn so với tôm pandan ăn kèm với sốt mayonnaise và rau diếp. Sau đó, Rose đưa ra món tráng miệng với kiwi. Rồi đến món gà lôi (với kích cỡ này có vẻ nó đã phải chịu đựng căn bệnh khủng hoảng tâm lý - chắc hẳn nó đã nghĩ rằng nó là một con voi con), thịt lợn với da nướng giòn và bánh táo nướng, được nêm gia vị cẩn thận với húng tây và mùi tây. Chẳng có thứ gì làm mất giá trị bàn tiệc của Rose. Chị ấy phục vụ chúng tôi bằng nước sốt cam, rượu rum và nho khô. Không miếng rau cải nào bị chín quá và cũng không có miếng cà rốt nào bị sống. Chúng tôi ngốn hết cả từng cọng thì là ướp caramen, cải bắp tím ướp gia vị

rán sơ với quả nam việt quất cho đến những miếng khoai tây chiên tuyệt hảo. Tiếp đến bánh ngọt Mascarpone nhân hoa quả và đậu phộng ăn kèm với kem tươi. Bây giờ nếu ai trong chúng tôi có mắc kẹt trên đảo hoang suốt hai mươi năm trời thì chỉ cần số đồ ăn xung quanh là có thể sống sót mà không cần thêm gì khác. Chúng tôi quyết định kết thúc bữa tiệc bằng bánh pudding và bánh patê.

Tôi kiểm tra điện thoại mười bốn lần. Năm lần gọi vào máy của anh ta.

Những người khác thì bắn pháo giấy, ngồi nói khoác và cười với những câu chuyện hài hước. Họ thậm chí đội những cái mũ giấy lòe loẹt. Ngoại trừ Lucy, người luôn cho rằng đó là sai lầm phổ biến khi người ta cứ tưởng đội một cái mũ giấy lỗ bịch thì bữa tiệc sẽ vui hơn. Chúng tôi uống khá nhiều, nhiều khủng khiếp. Sâm banh, rượu sherry, rượu được hâm nóng và pha chế, rượu trắng, rượu đỏ và rượu pooctô. Điều này lý giải tại sao chúng tôi lại cười trước những câu chuyện hài dở tệ.

Sau bữa trưa, cánh đàn ông và Lucy lão đảo đi vào phòng khách để hút xì gà và uống rượu brandy. Bà Kirk và Rose bắt đầu thu dọn bàn ăn. Daisy (cuối cùng cũng bị tách ra khỏi Simon) tiếp tục nhét nốt mấy miếng bạc hà sôcôla vào miệng. Còn tôi, với nỗ lực tỏ ra cần mẫn, bắt đầu dốc sạch rượu trong những cái cốc và ngồi xé vụn đồng giấy pháo. Tôi khổ sở nhìn vào chiếc điện thoại. Bà Kirk đã chú ý thấy. Không biết về vấn đề của tôi nên bà ấy đề nghị đèn bù chung chung, “Một cái bánh, hay pho mát nữa không? Một miếng pho mát mềm nhé?” Bà ấy nâng khay bánh nặng lên. Công sức kết hợp của cả một đàn bò và một đàn dê. Vẫn chưa ai động đến món này. Tại sao anh ta không gọi điện chứ?

“Đang đợi điện thoại à?” Daisy hỏi.

Tôi giật mình vì câu hỏi chính xác một cách bất ngờ của cô ấy. “Ờ, ừ. Của mẹ tớ.” Daisy nhìn tôi ra chiều thông cảm.

“Cậu nên nói trước chứ. Dừng điện thoại của Lucy ấy. Thật giống như là địa ngục nếu không được nói chuyện với người mà cậu yêu thương trong ngày Giáng sinh như thế này.”

Sao tôi không nghĩ đến chuyện này chứ!

Tôi chạy ra ngoài tiền sảnh, chắc chắn rằng mình đã khóa hết tất cả các cánh cửa giữa tôi và nhóm người đang chơi trò đổ chữ bên trong. Ngón tay tôi do dự trên chiếc điện thoại.

Và nó dừng lại ở đó.

Tôi không biết anh ta đang ở đâu. Có thể ở Đông Luân Đôn, khỏe mạnh và an toàn và đang gọi điện về nhà. Hoặc là đang ở Liverpool với bố mẹ anh ta. Những suy nghĩ của tôi càng lúc càng chìm vào tăm tối. Hoặc với Andrea. Và tăm tối hơn. Hoặc là với bố mẹ của cô ta. Không biết Andrea còn bố mẹ không? Và có một quê hương. Và bạn bè. Và một cửa hàng thời trang ưa thích. Tôi chưa bao giờ để ý đến điều này. Tôi ném những suy nghĩ đó trở lại trong đầu. Giờ không phải lúc để bắt đầu nó.

“Cậu đã gọi cho anh ta chưa?”

“Lạy Chúa, Lucy. Tớ gần chết vì đau tim rồi đấy.”

Cô ấy ngồi xuống cạnh tôi. Cả hai đều nhìn vào chiếc điện thoại.

“Tớ không thể. Tớ không biết anh ta đang ở đâu.”

Cô ấy cười, không có vẻ gì thương xót. “Hãy tìm những dấu hiệu đi chứ, Connie.”

“Cái gì?” tôi cầu nhàu. “Cậu nói thế là có ý gì chứ?” tôi cảm thấy thật khốn khổ. Tôi không mong cô ấy nói thêm điều gì khiến tôi cảm thấy tồi tệ hơn nữa. Hôm nay, theo như tôi để ý, Lucy chưa từng một lần kiểm tra điện thoại, cũng không lén lút chạy đi chỗ khác để gọi điện. Cô ấy lạnh lùng một cách không thể tin được. Nhưng cô ấy cũng có tổ chức hơn. Tôi cá là cô ấy đã sắp xếp để gặp người tình tối nay. Anh ta có lẽ đang phải nuốt nước bọt cổ bỏ qua vòng hai của bữa tiệc với gà tây và cải bruxen, chỉ để họ có thể ăn tối cùng nhau.

“Cậu có nghĩ là ít nhất anh ta cũng có nghĩ về tớ không?”

Lucy không trả lời mà thúc vào sườn tôi. Luke vừa bước ra tiền sảnh.

“Có ai muốn đi dạo không?”

Chúng tôi ních lên người là khăn quàng cổ, găng tay, mũ, giày boots, áo khoác và mũ len để đảm bảo rằng tất cả đều trông giống những anh chàng Michelin[22]. Sau đó cả bọn đổ ra những con phố của quận Holland Park. Ngoài trời lạnh băng, nó làm chúng tôi thêm hăng hái và cảm thấy dễ chịu lạ thường. Chúng tôi đi bộ lên đường Aubrey và thẳng đến Đại lộ Kensington và rồi dọc đến Công viên Kensington. Các con phố đều vắng vẻ, một sự thay đổi mới mẻ sau hàng tháng làm bãi chiến trường cho đoàn người mua sắm cho lễ Giáng sinh vừa qua. Mất nhiều thời gian chúng tôi mới đến được công viên. Có vẻ chúng tôi sẽ không kịp đến đó trước Đêm Burns[23]. Tôi đi giữa ông bà Kirk. Giữ cho cả hai người họ đứng thẳng quả khó khăn, cho dù ông Kirk không say rượu nhưng cũng không đứng vững được nữa. Tuy nhiên, việc phải đi bao lâu nữa không còn là vấn đề khi mà chúng tôi vừa đi vừa nói chuyện và cười đùa. Sau cuộc tản bộ dài để làm khỏe người, chúng tôi quay lại nhà Rose và Peter để tiếp tục ăn và chơi bài.

Tôi ngã vật xuống giường trong đêm Giáng sinh và tôi biết mình nên cảm thấy mệt mỏi và ngất ngây hạnh phúc. Nhưng tôi mệt mỏi và bất mãn.

“Em ổn chứ?” Giọng Luke vang lên trong bóng tối, phá vỡ dòng suy nghĩ.

“Em ổn,” tôi lẩm bẩm và nhích sát về phía mép giường. Giáng sinh vừa qua đem đến một loạt những khung cảnh đẹp. Tôi đã chụp hết tấm ảnh này đến tấm ảnh khác. Cả ba cuốn phim đều nói lên một điều: một cuốn sách Giáng sinh hoàn hảo, có bạn bè ở xung quanh, tặng và nhận những món quà đáng yêu, thưởng thức những món ăn tuyệt vời, uống vô số rượu, và không cãi nhau về chuyện trả lại những món quà không phù hợp.

Một lễ Giáng sinh hoàn hảo, theo bề ngoài.

Anh ta đã không gọi điện. Không nhắn một lời nào. Và tôi đã bật điện thoại lên cả ngày hôm nay. Nếu điện thoại của tôi bị hỏng thì có lẽ sẽ tốt hơn, bởi vì trái tim tôi sẽ không bị tan vỡ. Tôi đã tính đến trường hợp mất tín hiệu, đường truyền kém hay hết pin. Tôi đã loại trừ mọi khả năng có thể bằng cách dùng điện thoại bàn ở nhà Rose để gọi vào máy của tôi. Tín hiệu rõ ràng, pin đầy đủ và bộ phận nhận tin nhắn rất chuẩn xác, cực kỳ chuẩn xác. Anh ta đã không gọi cho tôi. Tôi biết điều đó nghĩa là gì. Vì vậy tôi không hạnh phúc. Tận đáy lòng, tôi không thấy hạnh phúc.

“Không đúng, em không sao chứ?” Luke ngồi dậy và bật đèn ngủ lên. Tôi cố gắng gạt những suy nghĩ vẩn vơ ra khỏi đầu. Tôi cân nhắc về câu hỏi của Luke. Trong suốt dịp Giáng sinh này, lần duy nhất ngực tôi cương lên là khi tôi đi dạo trong công viên với thời tiết dưới âm độ. Không, tôi không ổn.

“Em đã nói rồi mà. Em không sao.” Trông anh bị tổn thương ghê gớm và tôi thấy xấu hổ. “Em đã uống quá nhiều. Em rất mệt.” Tôi giải thích bằng

một lời nói dối khác. Chúng tôi rơi vào im lặng.

“Nhìn anh này, Connie.” Nhẹ nhàng, Luke quay người tôi sang đối diện với anh và tôi không còn sức lực để cưỡng lại. “Có điều gì em không nói với anh đúng không? Em đang lo lắng điều gì sao? Anh có thể giúp em việc gì không?”

Đôi mắt anh xoáy sâu vào trong tôi. Thiêu đốt lương tâm tôi. Tôi ngạc nhiên khi thấy ý định của anh thẳng thắn đến như vậy. Tôi đã nghĩ lương tâm của tôi đã teo lại thành một cục nhỏ xíu mà anh không bao giờ có thể tìm ra nó. Cái trò lừa gạt này thật bẩn thỉu, mệt mỏi và sai lầm. Nhưng thú nhận tất cả là một điều không thể tưởng tượng nổi.

“Anh chẳng thể giúp được gì cả,” tôi trả lời thành thật đến mức có thể, rồi quay người ra khỏi anh và đành giả vờ ngủ tiếp.

Quý tha ma bắt. Giáng sinh vui vẻ.

7

Ngày mùng ba tháng Mười Một. Số thư điện tử chưa đọc của tôi đã lên đến con số hàng trăm. Thật khó lòng giả vờ quan tâm đến nó. Cái khay đựng tài liệu chồng chất giống như một ngọn hải đăng lóe sáng cảnh báo nguy hiểm và kêu gọi tôi phải chú ý đến nó ngay lập tức. Tôi chẳng thèm quan tâm mà bắt tay vào công việc quan trọng. Tôi gọi điện, gửi thư cho anh ta, nhưng thật sự chẳng biết nói gì. Vì thế mà tôi chậm rãi viết cho anh một lá thư điện tử. Tôi biết rằng thật vô vọng nếu tỏ ra giận dữ hay tán tỉnh trong bức thư đó. Do vậy tôi thay vào đó là một giọng điệu giễu cợt:

Hardy,

Tôi biết ngay là anh quên gọi điện cho tôi, thật là vô cùng chán ngắt. Đó có phải là chiêu bài dụ dỗ của anh không vậy - khiến cho tôi phục tùng một cách nhạt nhẽo. Tôi nghĩ khả năng tôi lên giường với anh sẽ cao hơn đấy nếu anh chịu khó nói chuyện trực tiếp với tôi. Quyết tâm trong năm mới này của tôi là sẽ chung thủy với chồng, vì thế sẽ chẳng có chuyện tôi lại ăn nằm với anh nữa đâu.

Sau đó tôi lại nảy ra một ý,

Nhưng sẽ thú vị đấy nếu như anh ngỏ lời vì hiện tại tôi cũng không chẳng có gì vướng vẩn cả.

Tôi nghĩ mình đã tạo ra được cái vẻ hờ hững cần thiết. Nhưng một tuần trôi qua mà không có thư hồi âm. Tôi tự nhủ có lẽ anh ta vẫn đang đi nghỉ, đi trượt tuyết hoặc đi thăm gia đình. Tôi không biết nữa, và thừa nhận điều đó có nghĩa là tôi đã tự sỉ nhục bản thân. Điều đó quả là không thể chịu

đựng được. Anh ta đã nhận được thư mà không chịu trả lời. À mà tại sao tôi lại không thử kiểm tra xem thư đến hay chưa nhỉ. Như vậy ít nhất tôi còn biết anh ta đã nhận thư chưa. Lúc này cả tôi và chiếc khay đựng tài liệu như đang rung lên. Không biết tôi hay chiếc khay đó sẽ sụp xuống trước đây. Tôi trở nên kiệt quệ. Tôi có thể chịu đựng sự ham muốn anh ta như thế này trong bao lâu nữa đây?

Và tôi đã nhận được thư trả lời của anh vào thứ Năm!!!!!!!!!!!!!!!

Hỡi người tình,

Anh đã suy nghĩ rất lâu và cũng thật khổ sở về chuyện của hai ta trong bữa trưa nay và một vài điều xuất hiện/ đặt ra/ đột phát trong đầu họ (... , ... , điền vào đó những từ tham khảo riêng của em.)

Anh thấy viết cho em bức thư này thật khó khăn làm sao vì...

a- Anh đang cố gắng sao cho bức thư thật súc tích, dí dỏm mà vẫn không lạc đề.

b- Ngồi viết thư cho em mà trong anh trôi lên nỗi khao khát ham muốn em đến tột độ.

c- Anh trở nên điên cuồng vì muốn dỡ những trò mạt hạng với em chính lúc này đây!... Lập tức!... NGAY BÂY GIỜ!

À, anh cố gắng viết bức thư này thật ngắn gọn và khó hiểu để em phải gặp anh để có thêm lời giải thích. Và anh sẽ sớm gửi thêm một bức thư khác, có thể là tối nay không biết chừng.

Yêu,

Long John

Anh ta viết là “Yêu”, “Yêu, Long John” ư. Có lẽ tôi sẽ chẳng cần ăn uống gì trong mấy ngày tới mất. Và cũng còn lý do gì để nghi ngờ anh ta nữa. Đấy! Anh ta vẫn ham muốn tôi. Tối nay anh ta sẽ gửi thêm cho tôi một bức thư. Cũng không cần phải e thẹn, rụt rè làm gì cả. Tôi chờ trong giây lát rồi viết thư trả lời.

Hardy,

Thật thú vị làm sao khi anh chọn cụm từ “Hỡi người tình” vì thực tình mà nói cụm đó đâu được sử dụng làm tiêu đề thư nhỉ?

Anh hãy lưu ý là giờ thì tôi đã sẵn lòng nói chuyện về có muốn lên giường với anh không đấy.

Tôi rất thích sự hóm hỉnh đến trần trụi của anh (nhưng hình như tôi không muốn tượng được hình ảnh trần trụi của anh nữa rồi). Tuy nhiên tôi không hiểu anh đang đánh vật để viết thư cho tôi hay muốn quan hệ với tôi nữa? Tôi sẽ rất hứng thú nếu như anh cho tôi biết là anh sẽ định làm gì về việc muốn giữ những trò mật hạng với tôi đó. Nhớ là lúc đó trên người anh không được mặc chút gì nhé.

Con

Trung bình mỗi ngày chuông điện thoại của tôi kêu ba mươi lăm lần. Tôi nhận được năm mươi đến bảy mươi bức thư điện tử, vô số cuộc điện thoại. Theo như tính toán thì anh ra có khoảng từ một trăm ba mươi lăm đến hai trăm hai mươi cơ hội mỗi ngày để liên lạc với tôi. Anh ta đã có mười một ngày. Và đó có nghĩa là anh ta đã bỏ qua một ngàn bốn trăm tám mươi lăm đến hai ngàn bốn trăm mười cơ hội.

Anh ta thật đáng chết!

Tôi hững hờ tiếp tục liếc qua cột thông tin việc làm.

Chết tiệt!

Chuông điện thoại kêu và phá vỡ nốt sự cố gắng uể oải của tôi khi cố mang đến cho cuộc sống chút mục đích.

“Greenie đó hả?”

VÂNGGGG!

Thật không dễ dàng có được một cuộc hẹn khi cả hai đều rảnh rỗi. Công việc trở nên bận rộn sau lễ Giáng Sinh, đặc biệt là với John. Vì vậy mà khi chúng tôi gặp nhau vào cuối tháng Một, dù tôi muốn cho anh ta một bài học vì đã không gọi điện, tôi vẫn mãi không thể làm được điều đó. Đó quả là một buổi tối tuyệt diệu đến nỗi tôi không muốn làm hỏng mọi thứ bằng việc cản nhắc anh ta. Đúng sáu giờ ba mươi, John bước vào văn phòng nơi tôi làm việc, tiến thẳng đến chiếc bàn và hôn tôi.

“Em trông gợi tình làm sao.”

Tôi cảm thấy hồi hộp. Anh ta đã đến đúng giờ. John đến mà không mang theo túi đồ nào cả, vậy có nghĩa là anh không có quà Giáng sinh cho tôi. Nhưng có hay không cũng không còn quan trọng nữa. Tôi đẩy món quà mà mình chuẩn bị cho anh ta ra xa xuống dưới đồng giấy tờ trên bàn làm việc. Tôi đã tìm thấy bản in đầu tiên tập thơ của Kipling bao gồm cả bài “Nếu”. Nhưng tôi không muốn tặng nó cho anh lúc này. Anh ta chắc sẽ rất ngại. Được gặp anh như là một món quà rồi. Tất cả nỗi đau, buồn tủi của lễ Giáng sinh như được cuốn đi. Và cả những lần tôi đau đớn khi mỗi dòng tin nhắn nhận được lại không phải của anh cũng dần chìm vào quên lãng. Việc

anh không gọi điện, đến thăm hay gửi bưu thiếp cũng nhòe dần trong tâm trí tôi. Cơ thể tôi rạo rức và tôi muốn được có anh.

Chúng tôi đi đến một quán bar đúng kiểu tôi thích, nơi những chàng trai trẻ mặc những chiếc quần vải vện, và những người ở đó cho dù không thân thiện nhưng ít nhất còn xinh đẹp. Chúng tôi cố gắng tìm đến một chiếc bàn nhỏ bằng cách tranh chấp với một cặp khác cũng đang cố giành lấy chỗ ngồi. Và chúng tôi chiến thắng bằng cách trao cho họ cái nhìn ngạo mạn. Chúng tôi hào hứng uống một chai champagne trong vòng hai mươi phút và rồi anh ta mua thêm một chai nữa.

“Kỳ Giáng Sinh của anh thế nào? “

“Chúa ơi, tuyệt vời. Giáng sinh. À. Chúc mừng năm mới Greenie.” Anh nói rồi chạm ly vào ly rượu của tôi. Thật là nhẹ nhõm. Lời giải thích là: anh là người phóng túng nên không mấy quan tâm đến lễ Giáng sinh. Sau khi kể xong về những món quà anh nhận được, John nói tiếp. “Có một chuyện rất vui đã đến với anh trong lễ Giáng sinh đó, Greenie.”

“Chuyện gì thế?”

“Anh đã ở với Andrea suốt ba ngày liên tiếp. Cả ngày lẫn đêm.”

Trái tim tôi như rút xuống mũi chiếc bốt da cao gót của mình. Hai người họ vẫn qua lại với nhau trong suốt hai năm vì vậy mà ba ngày bên nhau cũng đâu có gì quá ngạc nhiên. Và tôi cũng nên biết về điều này. Nó vô cùng quan trọng. Cả tâm trí và trái tim tôi đều hiểu rất rõ nhưng chiếc quần lót Laperla tôi mặc lại không như thế. Nó cứ co giúm một cách mong chờ. Anh vẫn thường kể về việc anh không thể dành trọn hai ngày cuối tuần cho Adrea. Về việc cô ấy làm anh bực mình, khó chịu như thế nào và anh cần không gian riêng tư cho bản thân. Chính việc anh không thích sự xuất hiện thường xuyên của cô ta đã khiến tôi không khỏi vui mừng. John luôn làm

cho tôi thích thú bởi những câu chuyện trụy lạc hết sức. Và sự chân thành của anh luôn che chở bảo vệ tôi. Những người phụ nữ khác rõ ràng là những mối đe dọa. Giờ đây anh ta đã có tôi, một người giúp anh thỏa mãn nhu cầu tình dục và cũng là một người bạn gái (chỉ là một người con gái bình thường thôi chứ không phải người duy nhất trong anh). Tôi không quan tâm là anh đã quan hệ với bao nhiêu người phụ nữ, miễn là anh vẫn mặn nồng với tôi. Và miễn là anh đến với họ chỉ là thỏa mãn chuyện chăn gối. Và đương nhiên miễn là anh ta dùng bao cao su. Tôi đã chú ý tránh hỏi anh về Andrea. Nỗi tò mò như trào dâng nhưng lý trí của tôi đã đánh gục nó xuống. Trái tim tôi cũng chẳng thể nào hiểu được. Tôi không muốn nghe anh ta nói điều gì về cô ta. Giả dụ John nói cô ấy rất xinh đẹp thì tôi sẽ nổi tung vì ghen tuông mất. Hay nếu anh ta bảo rằng cô ta xấu xí trong mắt anh thì đó là nói dối. Hoặc anh ta nói cô ấy thật hài hước thì tôi lại tò mò muốn biết họ đã kể những chuyện gì với nhau. Còn nếu anh bảo cô ấy thật tẻ nhạt thì tôi chắc rằng cô ta xinh đẹp hơn tôi rất nhiều. Và tôi chẳng muốn biết về điều đó.

Tôi cảm thấy khó chịu khi anh dù cho không thích nhưng vẫn cố ở qua đêm với cô ta.

Và điều quan trọng hơn là anh chẳng hề suy nghĩ gì đến tôi.

“Thật sao. Anh không thấy chán à?”

“Cũng chút ít.” Anh nói, trông hơi ngại ngùng. “Anh đã tự gây rắc rối.”

“Thật à?” Tôi vui mừng. Đây sẽ là một câu chuyện nữa về một trong những người tình qua đường của anh và nó cũng chứng minh rằng tôi vẫn giữ vị trí quan trọng trong anh.

“Ừ? Anh và Andrea năm nói chuyện với nhau sau khi bọn anh quan hệ.”

Vậy đây sẽ là câu chuyện về Andrea chứ không phải những người phụ nữ vui chơi qua đường của anh. Chết tiệt.

“Anh đang phập phồng mũi đây... em biết đấy, giống như trò đùa sau mỗi lần làm chuyện đó.” John làm ví dụ luôn nhưng trông anh không mấy bận tâm. Tôi biết về những việc đó của anh. Tôi cũng hơi chút ngạc nhiên khi nghe anh kể rằng anh đã *nắm tán gẫu* với Andrea sau khi hai người quan hệ. Chúng tôi chưa từng nói chuyện trên giường bao giờ. À không, hồi ở Paris cũng có nhưng anh không kể với tôi về Andrea từ hồi đó đến giờ. Tôi biết rằng khi chấp nhận sự thật anh đã có bạn gái thì tôi không thể mong đợi anh tìm hiểu tôi. Còn hiện tại tôi chấp nhận sự lạnh nhạt của anh vì tôi biết chắc rằng cuối cùng, anh sẽ đủ hứng thú để hỏi xem tôi đã làm những gì hôm nay. Tôi loại bỏ suy nghĩ đó ra khỏi đầu và chú ý vào câu chuyện anh đang kể.

“Bình thường Andrea là một người tình dịu hiền nhưng tối hôm đó cô ấy đã làm anh ngạc nhiên bởi những tiếng rên rỉ khe khẽ. Âm thanh đó phát ra từ sâu trong cổ họng, sôi lên từ bên trong Andrea mà cô ấy không thể kìm nén. Anh rất hài lòng vì chắc hẳn là anh đã khiến cô ấy vô cùng thỏa mãn. Vì như em biết đấy Greenie, anh rất thích chiều chuộng phụ nữ mà.”

Anh ta nhoen cười với tôi nhưng tôi không thể đáp trả.

“Nhưng điều trớ trêu là chính em mới là người khiến cho anh khao khát và anh sẵn sàng đáp ứng.”

Tôi không biết mình nên tự hào hay tức giận nữa.

“Chính vì em ham muốn anh mãnh liệt nên đã làm tăng lòng khát khao và dục vọng trong anh. Anh cảm giác mình có thể làm tình với bất cứ người phụ nữ nào anh quen và anh nghĩ mình cũng nên làm điều đó. Anh đã mắc nợ với bản thân về điều đó.”

“Vậy thì anh cứ thực hiện đi.” Tôi nói rồi đứng dậy đi lấy thêm rượu. Tôi cũng thường hay nhiều lời với anh ta, nhưng giờ tôi thấy hơi khó chịu khi phải nghe những câu chuyện của John. Tại quầy rượu, tôi hít một hơi thật sâu. Cố loại ra khỏi đầu những gì mà anh vừa kể. Anh ta sẽ không bỏ tôi chứ. Liệu có phải anh ta sẽ đá tôi không? Tôi nghĩ anh ta sẽ muốn ném tôi vào sọt rác dù cho anh chưa nhận ra ý định đó của chính mình. Được rồi. Được rồi. Không việc gì phải hoảng sợ cả. Khốn kiếp. Lạy Chúa. Tôi làm đổ chai Moscow Mule: “Xin lỗi nhé anh phục vụ.”

Tôi quay trở lại với chút bia. “Nào anh kể chuyện tiếp đi. Rốt cuộc thì hiện giờ anh là một người tình tuyệt vời và Andrea biết ơn anh vì điều đó. Cô ta đã trở nên ấm ì hơn chút. Với em, chuyện đó chẳng có gì lạ lắm cả. Nghe bình thường lắm.”

“À nhưng anh chưa kể đến hồi phức tạp thôi. Chính bởi Andrea không hay như vậy nên anh đã thay đổi chiến thuật đôi chút và mang lại thêm vài điều mới mẻ. Andrea thực sự thích thú và cô ấy cũng nói thế. Đây mới là phần buồn cười này Connie, anh cảm thấy đôi chút điên cuồng và bối rối, em hiểu chứ?”

“Vâng, và cả đêm ô nữa.” Tôi nói một cách nhạt nhẽo.

“Và anh đã nói với Andrea. ‘Chính em đã dạy anh chuyện đó.’ Cô ấy giữ lấy anh, túm lấy đầu và nhìn thẳng vào mắt anh nói: ‘Không! Em không dạy anh.’ ‘Có, chính em.’ Anh phản pháo lại. Thề có Chúa Greenie, anh không biết ai đã dạy anh làm như thế. Anh biết em sẽ thấy chuyện này thật buồn cười.”

Tôi chẳng thấy buồn cười gì cả.

“Nhưng anh không yêu cô ấy mà?” Tôi ướm hỏi.

Anh ta trông dữ dằn và phẫn nộ. “Anh yêu Andrea chứ!” Những lời nói đó như tát thẳng vào mặt tôi.

“Được rồi.” Tôi hơi chùn lại khi thấy sự tức giận của anh. Tôi thử cách khác, “Nhưng không phải lúc nào anh cũng nghĩ về cô ấy”. Mặt anh ta đã giãn ra đôi chút và đang sẵn sàng lắng nghe tôi nói.

“Sao em biết?” Đây quả là mạo hiểm. Nhưng sau khi cân nhắc kỹ các lựa chọn, thì hoặc là tôi có thể nói với anh điều gì đó thật to tát nhưng không nhất thiết phải đúng sự thật (có lẽ sẽ an toàn hơn nếu như không phải là sự thật) hoặc là tôi sẽ mất hết thể diện. Nếu theo lựa chọn thứ hai thì quả là không hay chút nào.

“Bởi nếu anh thực sự yêu cô ấy, anh sẽ không hẹn hò với em như vậy.”

“Nhưng em đã làm thế với chồng em đấy thôi.”

“Em biết.” Tôi hơi ngại và thấy cực kì bối rối nên đã thú nhận sự thật. Đúng là như vậy. Theo lẽ thường tình, những ai khi yêu thực sự sẽ không lừa dối vợ chồng hay tình nhân của mình. Nhưng nếu thế, tôi sẽ sống hạnh phúc trọn đời với Luke và sẽ không bao giờ quan hệ lén lút với những kẻ quyến rũ lạ mặt xảo quyệt. Trớ trêu thay tôi đã bắt cá hai tay và John có thể sẽ bắt tôi thú nhận. Đó là lần đầu tiên tôi đã gợi ý rằng nếu anh ta muốn điều gì đó hơn cả một trận mây mưa ngọt ngào sau nhà vệ sinh công cộng thì có thể tôi chính là người con gái mang lại cho anh ta điều đó. Nhưng dù cho tôi có cố sức giăng bẫy và hy vọng anh ta cắn câu, tôi cũng không biết chắc mình có muốn anh ta đêm nay không. Tôi đưa mắt nhìn ly rượu đỏ trên bàn.

“Em nói đúng, anh không thực sự yêu cô ấy.”

Tôi trở nên rạo rức. Thật vậy sao? Anh ta chuẩn bị nói rằng anh thực sự yêu tôi chẳng? Tôi sẽ làm gì đây? Chuyện này sẽ kéo dài không? Còn Luke thì sao? À không, John thực sự đã uống quá nhiều. Đó là sẽ cái giá quá đắt nếu như tôi tin điều đó là sự thực.

“Anh không muốn sự thân mật quá mức. Nó như một cánh cửa giam hãm.”

Ồ.

“Kiên định ư, anh là kẻ hay thay đổi, lười biếng và ích kỉ. Sẽ không có ai làm anh chú ý được lâu cả. Kể cả em. Anh luôn bị sao lãng bởi mọi thứ. Một người phụ nữ bước vào quán bar cũng có thể làm anh chú ý. Một trận bóng đá hay bất cứ chương trình nào trên ti vi...”

Tôi gật đầu tiếp lời anh, “Cũng có thể khiến anh sao lãng.”

“Chúa ơi, Connie, ngay cả một mẫu thiếc bay trên đường cũng có thể khiến anh mất tập trung”. Vừa nói John vừa đóng một điệu kịch câm hài hước nhìn theo sự chuyển động của một mẫu thiếc lướt trên đường. Trông anh thật sống động và hài hước đến nỗi tôi có thể thấy mẫu thiếc sáng loáng đó một cách rõ ràng. Tôi cần kéo anh lại với câu chuyện.

“Anh đã từng có một người bạn tri kỉ chưa?”

“Em nói cụ thể hơn đi.”

“Đó là người thách thức anh. Anh có thể yêu thương người đó hơn chính bản thân? Hay anh sẽ sống cả một cuộc đời mà không cần ngó ngang tới ai, anh trở nên tốt đẹp hơn, không bị vẩn đục, hoàn hảo.”

“Anh đã đọc nhiều sách rồi Greenie ạ và anh hiểu rõ về sự phủ nhận. Anh không thể như vậy đâu. Thế thì chán chết”. Anh ta dừng một hồi lâu.

“Nếu như em muốn biết thì sự thật em chính là người gần gũi nhất với anh. Khi ở Paris anh đã vô cùng hạnh phúc. Nhưng ơn Chúa, em đã kết hôn.” Anh ta lại dừng một lần nữa, uống hết chỗ bia, đi ra quầy bar gọi thêm rồi tiếp tục: “Thế em thì sao, Greenie? Người gần gũi nhất đối với em là ai?”

“Em chân thành với anh hơn bất cứ ai trên thế giới này.” Tôi nói. Điều đó nghe có phần to tát. Đúng. Tôi đã uống hết một chai champagne, vài cốc bia và những điều tôi vừa nói có vẻ như là sự thật. Tôi không có thời gian để nói chuyện phiếm. Tôi muốn có một cuộc nói chuyện thẳng thắn và đáng tin cậy.

“Toàn bộ thế giới này sao? Hãy thử tưởng tượng mà xem.” Anh ta chẳng có lí do nào để nghi ngờ tôi cả. Lời thú nhận đó đã thúc giục anh cân nhắc mức độ thành thật của anh đối với tôi.

“Chúa ơi, Greenie. Anh cũng cảm nhận giống em.” John trông hơi ngạc nhiên và chút sợ hãi như thể bị ép buộc phải chân thành với tôi. Anh luôn nghĩ người khác phải đối xử tử tế với anh nhưng không bao giờ cho rằng mình cần đáp trả.

“Anh không hiểu tại sao anh thấy dễ dàng nói chuyện với em hơn là với Andrea?”

“Lucy nghĩ rằng anh là một gã què quặt về cảm xúc.”

Tôi run rẩy tỉnh dậy vì chiếc chăn bông đã trườn xuống khỏi giường. Gần như ngay lập tức tôi cảm nhận được cơ thể ấm nóng của anh đang nằm cạnh tôi. Tôi mỉm cười thu mình lại gần anh. Anh vẫn ngủ rúc vào tôi với

một tay đặt lên hông tôi. Tôi nhồm dậy nhìn thẳng vào anh với một sự ngưỡng mộ. Quả là đôi lông mày, cái miệng hoàn hảo với đôi gò má tuyệt đẹp nhô ra. Tôi nhẹ nhàng chạm nhẹ ngón trỏ lên những đường nét quý phái đó. Dù cho cảm thấy vô cùng hạnh phúc khi ở đây, tôi vẫn có cảm giác khó chịu trong bụng khi hình ảnh Luke hiện lên. Đó không phải là hình ảnh anh ấy xông thẳng vào chúng tôi mà hét lên: “Buông vợ tao ra, đồ khốn”. Luke sẽ không như thế. Đúng ra đó là cảnh của ai đó khác. Dù sao, Luke cũng đang bận đi công tác nên sẽ chẳng thể biết là tôi không về nhà. Vì vậy không có vấn đề hết. Nhưng điều hiện ra trong tâm trí tôi lúc này còn chân thực hơn thế. Gần đây trông Luke có vẻ mệt mỏi và ốm yếu. Liệu anh có chăm chỉ uống vitamin và ăn uống điều độ không? Tôi và Luke từ lâu đã không ăn sáng chung vì tôi luôn bận bịu nên cũng không rõ điều đó. Không biết Luke có quên dao cạo râu không vì tôi thường xuyên phải nhắc anh mang theo và anh thì lại ghét dùng dao cạo ở khách sạn. Nhưng thôi, chắc rằng ở Thụy Điển sẽ có bán những loại dao cạo tốt. À mà anh đang ở Thụy Điển hay Thụy Sĩ nhỉ?

Tôi nằm thức hàng giờ lắng nghe tiếng đài phát thanh báo hiệu buổi sáng đã đến. Khi ở nơi không có tiếng chim kêu và ánh mặt trời thế này thì hệ thống đó cũng khá đáng tin. Tôi chăm chú nhìn những tấm rèm cuộn trên thềm cửa sổ vì không được đo đạc cẩn thận. Những làn gió thật mát mẻ và dễ chịu trái ngược với cái nóng toát mồ hôi của cơ thể hai chúng tôi trùm dưới chăn. Tôi nhồm dậy để ngắm nhìn John ngủ nhưng cố gắng cử động nhẹ nhàng để không đánh thức anh dậy.

Tôi gần như chắc chắn rằng John đã tỉnh giấc.

Tôi bắt đầu nghi ngờ là anh đang giả vờ ngủ. Đêm qua tiếng thở của anh rất đều và sâu. Bây giờ thì hoàn toàn khác. Rõ ràng anh đang thức và đang cố giữ nhịp thở. Vậy thì tôi sẽ chơi đùa với khuôn mặt giả vờ ngủ của anh. Tôi cảm thấy quá mệt nên cũng không muốn nói chuyện.

Anh lăn mình vào tấm ga trải giường trắng toát và rướn thân hình mèo lười ra. Anh lăn lộn có chút ngỡ ngàng. Lúc này thì tôi đã hiểu tại sao. Đó là bởi anh đã ngủ với rất nhiều phụ nữ. Có lẽ anh đang suy nghĩ và không chắc rằng cô gái đang nằm cùng mình béo hay gầy, tóc vàng hay đen. Anh bồn chồn và hồi hộp muốn biết mình đã lên giường với ai. Anh đã đưa ai về.

Quay mình lại.

Anh nghĩ, à tóc vàng, à tốt rồi. Cố nghĩ thêm nào, anh khẽ lắc đầu rồi ngay lập tức cau mày lại, hồi tiếc. Nào để xem nào. Tóc vàng, tốt. Thân hình khá mảnh dẻ, ngực đẹp. Tập trung nào, tập trung nào. Mọi thứ đang quay trở lại, không phải là những hình ảnh lóe lên như mọi người vẫn nói mà là một sự chuyển động chậm rãi. Người phụ nữ đang nằm cạnh anh là bạn tình quen thuộc của anh rồi. John đã thức dậy cùng tôi nhiều lần trước đây rồi.

“Chết tiệt, đêm qua chúng ta uống hơi nhiều. Anh đã uống bao nhiêu?”

“Chúng ta uống hết hai chai rượu champagne và mỗi người thêm bốn vỉa bia nữa”

“Đau đầu quá!”

“Anh thích thế còn gì?”

Tôi cũng duỗi người và liếc nhìn John. Anh ta vội nhắm mắt lại. Anh ta không muốn nhìn thẳng vào tôi. Những hình ảnh khó chịu đang hiện về trong anh ta. Có phải anh ta đang hối hận vì đã mở lòng với tôi? Có phải anh ta đang chối bỏ nó, vờ tảng lờ những lời đã nói với tôi rằng tôi thật sự khác biệt và có lẽ là đặc biệt? Có phải anh ta muốn lấy lại những lời nói đó?

Tôi không muốn hôn anh ta khi chưa đánh răng nhưng bằng cách nào đó tôi muốn được kết nối với anh ta. Đột nhiên vài xăng ti mét đệm giường đang ngăn cách chúng tôi dẫn ra thành hàng triệu dặm. Tôi nhẹ nhàng luồn ngón tay tìm kiếm cơ bắp của anh nhưng anh đã hất tôi ra. Cả hai đều im lặng, khác hẳn với cuộc nói chuyện tối qua. Tôi ra khỏi giường và đi vào buồng tắm. Tôi biết anh đang nhìn theo tôi và anh có thể nghe thấy tiếng tôi ngồi phịch xuống bồn cầu đi tiểu. Bối rối thật. Đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy bối rối trước anh. Tôi xả nước, đánh răng, bước ra khỏi buồng tắm, đu đưa một lúc chỗ cái cửa. Rồi tôi nói cái gì đó ngớ ngẩn và lại nhảy lên giường. Tôi không thể nói được điều gì rõ ràng cả vì vẫn đang cố đoán xem anh đang nghĩ gì. Buổi sáng hôm sau của bạn sẽ không hề dễ dàng chút nào mà trái lại sẽ rất khó khăn nếu như một trong hai người thức dậy vô cùng xấu hổ trong khi người còn lại thì tràn đầy hối hận. Và cả hai đều mang những cái đầu đầy những tế bào sưng mề. Tôi chờ đợi anh hôn tôi. Khoảng thời gian đó như cả nghìn năm nhưng anh lại không làm thế. Chắc tại hơi thở anh nặng mùi bộ phận sinh dục của tôi và thuốc lá cùng với mùi miệng mỗi sáng sớm thức giấc. Nhưng tôi có cảm giác rằng anh không muốn tôi ở đó chút nào. Anh muốn lẩn tránh tôi.

Tôi không lo lắng.

Mà là cực kỳ lo lắng.

Tôi nhìn anh đang nuốt vội phần ngũ cốc, ngày càng gí sát mồm vào gần cái bát hơn, cổ đút mọi thứ vào mồm nhanh dần thật giống như cuộc sống của anh, mọi thứ luôn vội vã. Cuối cùng thì anh cầm cả bát lên uống. Tôi cũng làm thế, nhưng chỉ là khi tôi ở một mình. Có hai chiếc bát bần đặt cạnh chiếc anh vừa dùng. Tôi ngược mắt nhìn nhưng không hỏi gì. Có thể đó là bát anh đã dùng từ hai hôm trước đó. Anh cười nhe răng. Chắc là vậy. Hay đó là mảnh vụn còn lại của một trận mây mưa tình ái khác của anh.

Tôi không tắm ở đó, cũng không ăn sáng. Tôi chỉ muốn trở về nhà. Tôi cần phải có mặt trước khi Luke quay về.

“Em về đây, em sẽ gọi cho anh.”

Lucy luôn phàn nàn là cô ghét tháng Một. “Đó là một tháng thật nhạt nhẽo, ảm đạm và tệ hại hơn là mọi người cũng cùng suy nghĩ như vậy. Không tiệc tùng, không tán tỉnh, không chiêu đãi, không bia rượu, mọi người đều kiêng cử. Thật đáng ghét khi chẳng ai yêu đương tán tỉnh.” Bọn tôi đã ở quán All Bar One khoảng một ngày để đón mừng năm mới. Tôi nghĩ chính tâm trạng không vui đã làm cho cô ấy mệt mỏi trong suốt ba tuần liền. Lucy đến rất trễ rồi cởi đồ ra, vứt áo khoác, mũ, găng tay và cái che tai xuống. Mọi người đều say sưa nhìn ly rượu của mình. Sự im lặng như một lời đồng ý. Ngoại trừ Sam người đã tuyên bố rằng “Mình sẽ biến tháng Một này thành một tháng vui tươi vì sinh nhật mình vào ngày hai mươi chín mà.” Tất cả mọi người đều ngược mắt trao cho Sam một cái nhìn u ám. Tại sao cô ấy lại lạc quan đến thế trong khi mọi thứ xung quanh đều chỉ ra sự đối lập?

Trái lại tôi khá bị thuyết phục bởi vẻ mặt sôi nổi của Sam, điều trái ngược với tâm trạng tôi lúc này nên tôi đã xin được tổ chức một bữa tiệc qua đêm mừng sinh nhật cô ấy.

“Bữa tiệc sẽ rất tuyệt đấy.” Tôi cam đoan là như vậy. Bữa tiệc đó ít nhất sẽ xóa đi sự trống vắng khi đêm xuống mà không có John. Vì thế mà lúc này đây tôi ngập chìm trong rượu, bóng bay, băng giấy màu, rượu và những chiếc xúc xích nóng. Luke đã xong xuôi mọi công việc và anh đang đến câu lạc bộ quần vợt với Simon.

“Cậu biết không Sam, cocktail sẽ đưa chúng ta quay lại những khoảnh khắc đã trôi qua. Tôi đọc được điều này trong tạp chí *Evening Standard* buổi tối hôm nọ. Nó không chỉ phổ biến trong khung cảnh trẻ trung và thời

thượng mà còn có mặt tại những nơi của người già và sành sỏi hơn.” Tôi trích dẫn.

“Thế chúng ta đang ở trong khung cảnh nào?” Sam hỏi.

Tôi đưa mắt nhìn. “Chấp nhận đi, là cái khung cảnh thứ hai.” Tôi, tự nhận là nữ hoàng cocktail, đã lập một kế hoạch trước. Trong quyển hướng dẫn tổ chức buổi tiệc có ghi là ly chén, đá và hoa quả được cắt tía sẽ có sẵn. Tôi đã đọc và cũng được khuyên rằng cocktail phải được thưởng thức luôn ngay khi được pha chế. Tôi cũng nghĩ là như vậy. Quyển sách đó cũng khuyến khích chơi game nữa. Cái “trò chơi cocktail từ A đến Z” là một ý tưởng. Ý tưởng đó về mặt lý thuyết thì chính là trò chơi “Sự thật hay hành động” nhưng trong trường hợp này lại là “Sự thật hay uống”.

Luật của trò chơi đó là: từng người một chúng ta sẽ hỏi người ngồi bên phải một câu tế nhị, chọc ngoáy hay thậm chí là xúc phạm nhất mà chúng ta có thể nghĩ ra. Nếu ai từ chối trả lời, người đó sẽ phải uống một ngụm rượu (hay cả một ly rượu khi trò chơi đã trở nên thú vị). Nếu ai đó nghi ngờ về tính tin cậy của câu trả lời của cậu (thường sẽ là một tràng tiếng cười hoặc những câu như ĐỒ NÓI DỐI chẳng hạn) và họ thắng thì bạn phải uống rượu. Còn nếu lời thách đố về tính tin cậy của câu trả lời không hợp lý thì người đưa ra lời thách đố phải uống rượu. Đó là những quy định của trò chơi. Nói chung cũng không có luật gì cả. Ngoài ra, lý do phải uống rượu có thể là: nếu câu trả lời quá nhạt nhẽo thì người trả lời bị phạt rượu. Hoặc nếu câu trả lời gây sốc thì người hỏi sẽ phải uống rượu. Nếu người hỏi có được câu hỏi giúp tiết lộ một bí mật chưa ai từng biết thì tất cả mọi người phải uống. Nó giống như một sự ăn mừng thôi, ví dụ như nếu ai hét lên là “Nào hãy cạn ly” thì bạn sẽ phải uống.

Nói tóm lại là bạn phải uống.

Tôi sắp xếp lại số rượu: Nào là brandy, gin, whiskey, vodka, rượu rum nhẹ, rượu vermouth nặng và nhẹ, Cointreau, Baileys, ca cao kem cho Sam và Rose, rồi đồ uống cho các cô gái.

“Quý tha ma bắt, chúng ta sẽ chết mất nếu như uống hết chỗ này,” Daisy cười “Tớ sẽ không thể tỉnh táo nổi để chuẩn bị cho lễ cưới”. Lễ cưới của Daisy đã chính thức được định ngày, chứ không còn là khái niệm trước và sau công nguyên nữa.

“Chúng ta sẽ không phải uống hết chỗ này đâu.” Tôi nói mặc dù tôi thật sự nghĩ rằng sau khi tôi phải trải qua bao phiền toái thì chúng tôi cũng nên thử. “Và chúng ta cũng có cả một buổi sáng hôm sau để giải quyết nốt mà.” Những cái gật đầu khẽ có vẻ cho thấy mọi việc có vẻ ổn rồi.

“Tớ cũng mua cả nước cam, nước chanh, nước khoáng và cả nước cà chua nữa”. Tôi điểm tên từng thứ một khi lôi chúng ra khỏi túi Tesco metro rồi cẩn thận đặt lên bàn. Sam giúp tôi lôi những túi còn lại... “Cả kem nữa, rượu thuốc Angostura và xi rô lựu.”

Lucy nhập hội. “À mà hoa quả để trang trí cũng không thể thiếu được, cậu đã mua chanh vàng rồi chứ?”

“Có,” tôi xác nhận.

“Chanh xanh.”

“Rồi.”

“Dâu tây?”

“Rồi.”

“Dầu ô liu?”

“Rồi.”

”Quả anh đào?”

“Rồi.”

“Muối?”

“Rồi.”

“Đường?”

“Rồi.”

“Trứng?”

“Rồi.”

“Chúng tớ chẳng thể nào theo kịp cậu được. Cậu quả là người tổ chức *chu đáo* đấy.” Sam nói với giọng của Adelaide trong nhạc kịch *Guys and Doll*. Tất cả chúng tôi cùng cười.

“Thôi, nhanh bắt tay vào làm việc nào mọi người,” Rose giục. Thật ngạc nhiên là chị ấy vô cùng thích với món cocktail.

Tôi đã tìm hiểu cách thức làm cocktail nên đã mua đủ các dụng cụ cần thiết. Tôi cẩn thận thu thập các dụng cụ lại. Bình trộn này, lưới lọc này, cốc pha, dụng cụ đo, bình ép trái cây, kẹp. Tôi đi vòng quanh bếp lấy thìa, thớt, dao, cái mở nút chai, mở nắp hộp, khăn lau, thìa khuấy và ống hút. Tôi cảm

thấy thích thú khi nhìn thấy Sam hạnh phúc còn những người khác thì ngạc nhiên.

“Ôi, mua hết chỗ này chắc là tốn nhiều tiền lắm đây,” Rose nói.

“Và cả thời gian nữa,” Daisy thêm vào. Tôi vội mở chạn bát tìm đồ thủy tinh. Chúng tôi cố để được càng nhiều cốc vào trong tủ lạnh càng tốt. Những cốc rượu Mác tin, những ly champagne, cốc rượu màu đỏ trắng, những cái vại, hàng loạt cốc to, ly rượu brandy, tách uống cà phê. Chúng tôi đổ đá xay vào khoảng chực ly còn lại. Một ít đá bị rơi vãi lên sàn nhưng chẳng ai có thì giờ để nhặt lên.

“Được rồi,” Tôi nói giọng hơi trầm, cố tạo ra vẻ trang nghiêm cho luật của trò chơi. “Trò chơi từ A đến Z sẽ bắt đầu với A. A sẽ là Alexandra Brandy. Nó sẽ bao gồm đá, rượu brandy, kem ca cao được đổ hết vào bình trộn cùng hạt nhục đậu khấu và một quả dâu.”

“Tuyệt,” Rose mỉm cười rồi lấy ly Martini ra và đổ các nguyên liệu vào. Mọi người chăm chăm nhìn Rose với sự hoài nghi. Rose dừng lại một chút, rồi nâng cái cốc rỗng lên lưng chừng giữa miệng và cái bàn cà phê, như thể chuẩn bị uống cạn nó vậy.

“Gì thế” Cô sốt sắng hỏi.

“Chúng em chưa hỏi chị gì cả mà” Sam nói.

“Chị cũng không hề từ chối trả lời” Daisy thêm vào.

“Ôi” Rose nói rồi mở một nụ cười ngọt ngào và nữ tính. “Ôi, thật đáng yêu làm sao”

“Cũng đúng” Tôi nói. Nhưng tôi không bị khó chịu bởi điều đó vì mục đích cốt lõi của trò chơi là làm cho mọi người cảm thấy được tán dương và việc uống rượu không hẳn đã là câu trả lời. Không nghi ngờ gì khi những kẻ uống rượu khá sẽ không hề hấn gì. Lúc này tôi khá vui thích khi bị lãng quên.

“Nào, vì chị đã phá luật chơi nên chị sẽ phải uống tiếp.” Lucy vắn vẹo.

“Được thôi,” Rose chấp nhận. “B thì là...?”

“Black Russian” Sam kêu ré lên đầy hứng khởi. “Tớ sẽ lo khoản đó. Rượu Vodka này, một chút kaluha và một quả anh đào nữa.”

Có hàng đồng công thức cho B như “Bloody Mary, Blue Spring, Brandy Crusta, B&B.”

“Gì cơ?”

“Là Brandy và Benedictine.”

“Ờ, nó sẽ làm tớ ngủ li bì mất.”

B52 nữa và cuối cùng là Boo Boo đặc biệt.

“Cậu lại bịa ra đấy hả?”

“Đâu có. Nó gồm dứa, cam, nước chanh, rượu đắng Angostura và một chút xi rô lựu.” Tôi phản kháng.

“Nghe có vẻ đó là đồ ăn bổ dưỡng thì đúng hơn,” Sam phản đối

Chúng tôi ngồi thư giãn như những chiếc gối ôm kia. Thật lộn xộn. Tôi đã bỏ luật cấm hút thuốc trong nhà nên trông nó giờ giống như ổ thuốc phiện vậy. Tất cả chúng tôi đang cố hoàn thành những công thức rượu còn lại và nghĩ tiếp những câu hỏi nhưng đầu ai cũng bắt đầu thấy lâng lâng.

“Hiện giờ cậu có hẹn hò ai không Sam?” Daisy dò hỏi. Quả là một câu hỏi dửng dưng trong trường hợp này. Hiện giờ thì Sam chính thức là không hẹn hò với ai cả, giống như Lucy. Nhưng thật ra Lucy không phù hợp với bất cứ sự phân loại nào.

“Thật ra mình đang đi lại với một anh chàng trông giống Beckham.”

Tất cả chúng tôi liền giật nảy mình.

“Anh ta làm nghề gì?” Tôi hỏi.

“Anh ta tên gì?” Daisy tiếp tục.

“Anh ta bao nhiêu tuổi?” Rose tò mò

“Anh ta đã kết hôn chưa?” Lucy háo hức.

Sam nhe răng cười rồi nói: “Giám đốc nghệ thuật tại Abet, Mood và Wickers, thường gọi là Warren, hai mươi tám tuổi, chưa lập gia đình.”

“Làm ở Abet, Mood và Wicker sao? Ấn tượng đấy!” Daisy nói.

“Hai mươi tám tuổi à, ghen tị quá”. Tôi nói.

“Độc thân hả, tuyệt thật”. Rose thêm vào.

“Tên là Warren hả. Sẽ luôn có một điểm yếu gì đó”. Lucy nói.

Tất cả chúng tôi đều cười phá lên. Sau một hồi thăm dò chúng tôi biết được anh ta là người Nam Phi, tóc vàng và sẵn lòng làm cho Sam thỏa mãn. Đến khi kết thúc vắn B thì chúng tôi đã tính được trung bình Sam và Warren làm tình khoảng chín lần một tuần. Nhưng đó mới chỉ là mong đợi vì hai người họ mới chỉ quen nhau được vài tuần. Daisy trông có vẻ chán nản khi thú nhận rằng cô và Simon mới chỉ quan hệ khoảng một lần mỗi tuần.

“Đôi khi là hai lần mỗi tuần.” Cô chữa lại.

Sam ngay lập tức nói khích lệ Daisy: “Nhưng hai người đã kết hôn rồi mà. Còn Warren thì chưa có ý định lấy mình.” Chúng tôi đều gật đầu đồng ý rồi cùng uống rượu để chúc mừng Sam và an ủi Daisy. Lucy cười lớn. Tôi quay ra nhìn Lucy và thực sự ngỡ ngàng bởi vẻ đẹp của cô ấy. Trông cô ấy lúc đó vô cùng đẹp. Gần đây Lucy thay đổi kiểu tóc. Có lẽ là vì như vậy.

Những ly cocktail dần có vị mạnh như Tyson nhưng kém nổi tiếng hơn Fergie của những trang tin tức. Dần dần chúng tôi tiến đến thời điểm mà mọi người đều sẵn lòng nói ra những bí mật riêng tư, thậm chí gần đây nhất và chưa từng được tiết lộ. Thật ra tôi muốn những bí mật của mình được giữ kín nhưng rất hứng thú muốn biết cuộc sống của mọi người đang diễn ra thế nào.

“Được rồi Sam, câu hỏi này dành cho cậu đây,” Lucy nói. Chúng tôi đều thương hại Sam vì những câu hỏi của Lucy luôn rất đáng sợ. Mặc dù vậy nhưng tất cả đều thở phào nhẹ nhõm vì không trở thành nạn nhân của cô.

“Cậu đã bao giờ làm chuyện đó ba người chưa?”

“Hai nam một nữ hay hai nữ một nam? Cụ thể một chút,” Sam nói, nhe răng cười.

“Hai nữ đi.”

“Rồi”. Sam hít một hơi sâu.

Whoa, whoa. Những tiếng hét hào hứng phát ra. Uống đi.

“Và cậu sẽ trả lời ra sao nếu như tớ hỏi ngược lại là hai nam?”

“Cũng rồi.” Sam từ từ thở ra.

Whoa, whoa. Những tiếng hét ghen tị phát ra. Uống nào. Chúng tôi đều thích một sự so sánh nên Sam nói, “Uống một ly nếu như các cậu thú nhận đã từng qua đêm với một người đàn ông sinh những năm năm mươi.”

Tôi và Lucy chọn uống rượu.

“Rõ ràng là câu hỏi chưa đủ độ khó-thể những năm bốn mươi thì sao?”

Lucy lại uống tiếp.

“Không thể nàoooooooooo.” Chúng tôi đều hét lên kinh ngạc.

“Đó là vào những năm tám mươi,” Lucy biện hộ.

“Ô vậy anh ta là một kẻ quấy rối trẻ vị thành niên?” Rose tặc lưỡi.

“Không, lúc đó anh ta bốn mươi lăm còn mình mười chín. Hoàn toàn hợp pháp và được chỉ dẫn đảng hoàng.”

Daisy tiếp tục: “Uống một ly nếu như cậu thừa nhận qua đêm với một người sinh vào những năm sáu mươi.” Tất cả đều đã từng như vậy.

“Bảy mươi thì sao?” Có ba người.

“Tám mươi.” Dễ dàng đoán được người đó là Lucy. Khi trò chơi đã đến hồi gay cấn. Chúng tôi quây quanh Lucy như ban nhạc Red Indians đang hú và gào thét “phi công trẻ, phi công trẻ.”

“Thế là không hợp pháp.”

“Cậu ta mười tám tuổi rồi.”

Rose quay lại châm biếm nói: “Đừng hỏi về những năm chín mươi nhé vì Lucy lại phải uống đấy.”

“Chúng ta chơi đến đâu rồi nhỉ?” Sam hỏi. Tôi cầm quyển sách cocktail lên nhưng chẳng còn cái gì nữa. Chúng tôi đã uống đến Campari, cocktail champagne, crème de menthe (thứ mà Daisy cho là mùi vị như kem đánh răng), rượu daiquiri, rượu Drambuie (và tin tôi đi, lúc này chỉ nghe đến tên của mấy loại rượu này thôi cũng đủ sợ rồi chứ chưa nói gì đến uống). Và cuối cùng Sam cũng kết thúc ly rượu nóng đánh trứng. Chúng tôi chia nhau số đồ uống này, cố làm cho mỗi thành viên thêm gần nhau hơn.

Tôi hét lên: “Thiên thần sa ngã”

Thiên thần sa ngã, nghe rất tuyệt, rất có ý nghĩa. Nó đưa chúng tôi ra khỏi những quy tắc ngặt nghèo của trò chơi đang ngày càng trở nên khó hiểu.

“Đến lượt caaaaậu uống đó.”

“Khôngggg. Đến lượt tớ đặt câu hooooi chứ.”

Có lẽ chúng tôi nên đổi tên trò chơi này thành: “Nếu là một ly cocktail, tôi sẽ....”

Sam bắt đầu nói: “Nếu là một ly cocktail, tớ sẽ chọn là ly Ritz Fizz.”

“Được.” Tôi đồng ý rồi đọc cuốn sách: “Một ly champagne nữa sẽ giúp làm bừng sáng buổi tối của bạn. Hãy dùng champagne lạnh. Bất cứ loại nào.” Tôi đọc như vậy nhưng lại nói thành: “Một lyyyyyy sâm pin nữa sẽ giúp làm bừng sáng buổi tối của bạn. Hãy dùng sâm pin run rồi liếm móng nào”. Lucy đang pha đồ uống liền quay lại giật lấy quyển sách. Dù cho cố gắng đi ra phía cửa, tôi vẫn đang ngồi đây ôm lấy ly rượu của mình. Sam uống một ngụm Ritz Fizz rồi hét to lên: “Daisy, cậu sẽ là ly Shirley Temple.”

“Ồ dĩ nhiên.” Tất cả đều đồng thanh.

“Tớ có thể là loại đồ nào quyến rũ hơn chút không?” cô nói. Lucy ngừng rót rượu gừng và suy nghĩ lời đề nghị.

“Chắc chắn là không.” Chòm mũ của Daisy rơi xuống. Sam kiểm tra thành phần của đồ uống rồi nói: “Daisy nói đúng đấy, cô ấy không thể là ly Shirley Temple được đâu”. Chòm mũ của Daisy hất lên. “Không có rượu trong ly đó đâu. Thay vì cái đó thì cậu hãy là ly Fluffy Duck vậy.” Cái chòm mũ lại rơi xuống.

“Có vẻ ngon đấy,” Rose tỏ vẻ chắc chắn. “Rượu Rum, rượu Cointreau và cả kem nữa”. Tôi phải công nhận rằng Rose thực sự rất giỏi trong vấn đề xử lý chỗ rượu thừa này. Tôi cứ nghĩ rằng cô ấy sẽ phản đối nhiều lắm và cho rằng chỗ rượu thừa đó sẽ chỉ gây mùi khó chịu. Tôi đã nhầm. Rose đang chăm chú tìm trong quyển sách dạy pha chế cocktail để tìm ra một loại phù hợp với tính cách của cô. Cô ấy thờ dài khi chạm đến vần Z.

“Không có loại nào có tên gọi là ‘bà nội trợ luộm thuộm’ cả”. Khuôn mặt vốn đã đỏ ửng bỗng tối lại và những giọt nước mắt đang trực tuôn ra.

“Chị vẫn ổn chứ?” Tôi hỏi. Rose đã uống rượu với một tốc độ khác thường buổi tối ngày hôm nay. Gần như là bắt kịp với tất cả mọi người. Rose nhìn thẳng vào mắt tôi. Ánh mắt rực lửa của chị ấy thật lạ lắm vì thường Rose chỉ có loạt cảm xúc hạn chế mà thôi: từ vô cùng thoải mái cho đến hơi chút bối rối. Rose chỉ dùng những từ như “giận dữ” hay “vui mừng” và dần dần chúng tôi dùng nó để nói về Rose. Rose không phải tuýp người hay “nóng giận” hoặc thậm chí “hài hước”. Chị ấy điềm đạm, dễ chịu, bình thản. Rose uống nốt chỗ cocktail hồng sủi bọt đang cầm trên tay rồi sau đó pha một ly khác. Một người phụ nữ với một nhiệm vụ. Chị ấy gần như không để ý gì đến nguyên liệu hay thành phẩm cuối cùng có thể sẽ mạnh đến như nào. Rose nhăn mặt khi thứ đồ uống đó trôi xuống cổ họng. Dẫu sao Rose vẫn chẳng hề quan tâm. Chị ấy vẫn tiến đến gần sự lãng quên.

“Rose à?” Sam cũng tỏ vẻ lo lắng. Không khí của buổi tiệc đang loảng đi.

“Chị ổn”. Nhưng trước khi những từ đó thực sự thành những âm thanh rõ ràng thì gương mặt bức tức của Rose bỗng trở nên mếu máo. Có mùi gì đó giống như sáp khi Rose bắt đầu nức nở khóc. Daisy chạy mang đến cho Rose chút giấy mềm và bảo chị ấy hãy cứ khóc đi. Sam chạy lại quàng tay ôm lấy Rose nhưng đó chỉ là một tấm chăn mỏng manh và yếu ớt.

“Tớ nghĩ Peter đang ngoại tình.” Những lời thú nhận của Rose tuôn trào như oán trách tất cả những lời bộc bạch vừa rồi của chúng tôi không đủ lớn và không thật.

“Không thể nào” Daisy, Sam và tôi chạy đến trấn tĩnh Rose. Tôi nói: “Không, Peter không làm vậy đâu, đừng suy nghĩ góc nghề. Chị đang

rất hạnh phúc mà.” Tiềm thức của tôi chỉ một phần vụn giây sau khi vừa dứt lời đã kịp cho tôi nhận ra đây sẽ là điều người ta nói về tôi và Luke. Tôi cảm ghét ông bác sĩ Freud người Áo vì đã phát minh ra cái gọi là tiềm thức. Cái đó quả là một sự phô trương lòng mộ đạo.

“Mọi người thật sự nghĩ vậy sao?” Rose hỏi. Gương mặt chị ấy lại tràn đầy hy vọng. Nhưng rồi dường như Rose lại nhớ ra điều gì đó nên nói tiếp: “Nhưng chắc anh ấy không hạnh phúc.”

“Nhảm nhí,” Sam quát lên (Nhảm nhí là một từ mà Rose vẫn hay dùng, chứ nếu không Sam đã chẳng nói từ đó) “dĩ nhiên là anh ấy hạnh phúc rồi.”

“Sao cậu biết?” Lucy hỏi. Tôi lườm cô ấy một cái. Thật là thiếu suy nghĩ và ác độc. Ngay cả với cái tiêu chuẩn của Lucy. “Cái gì cơ?” Cô ấy nhép miệng nói với tôi, tỏ vẻ như vừa bị xúc phạm. “Tớ chỉ nói là...”. Chúng tôi ngăn không cho cô ấy nói tiếp và thay vào đó cố làm cho Rose thấy Peter đang vô cùng hạnh phúc.

“Tối qua khi mình gặp Peter, trông anh ấy thật rạng rỡ.” Tôi nói.

“Cậu gặp anh ta tối qua ư? Ở đâu?”

“Ở nhà bọn mình. Anh ấy đến gặp Luke.”

“Thật sao?”

“Ừ thật mà. Một trăm phần trăm. Tại sao không chứ?”

“Tối qua Peter bảo chị là sẽ đi gặp Luke nhưng anh ấy đã trở về rất muộn. Chị rất lo lắng nên đã ngồi chờ anh ấy. Chị nghĩ anh ấy chỉ đi khoảng một giờ đồng hồ thôi. Khi nghe tiếng xe taxi đỗ, chị ngó ra ngoài cửa sổ. Rõ ràng chị đã nhìn thấy bóng một người phụ nữ trong xe.”

“Thế chị có hỏi anh ấy chuyện đó không?”

“Anh ấy nói rằng đi cùng Luke và khi chị hỏi về việc ai đó ngồi cùng trên xe thì anh ta tỏ ra thô bạo rồi bảo chị nên đi khám mắt.” Trong lúc quay cuồng, Rose đã không thấy ngỡ ngàng xấu hổ nữa. Nhưng chồng chị ấy đã đến đúng nơi mà anh ta nói anh sẽ đến và gặp đúng người anh nói anh sẽ gặp. Rose thật sự đã tưởng tượng ra mọi chuyện. Chị ấy không có đủ thời gian để suy ngẫm.

“Anh ấy đã đến gặp Luke thật mà.” Tôi cam đoan.

“Đến mấy giờ?”

Tôi biết là Peter đã ghé qua thăm Luke vì khi từ nhà Lucy về, tôi thấy hai người họ đang ngồi trong phòng làm việc uống bia với nhau. Tôi vẫy chào rồi đi thẳng lên phòng rồi ngâm mình trong bồn tắm sau đó đi ngủ luôn. Tôi nghĩ rằng họ đã đi ra ngoài. Tôi không mấy để ý mọi hành động của chồng mình vì tôi luôn tin tưởng anh. Tôi bỗng chợt nhận ra rằng mình đã quá bận rộn chuyện riêng tư mà quên không để tâm tới Luke. Tôi thành thật trả lời Rose: “Trời ơi, em thật sự không biết. Luke về nhà rất khuya, anh ấy đánh thức em dậy. Người anh nồng nặc mùi rượu. Em cá là hai người họ vừa đi uống với nhau về.”

“Thật à?” Rose vui mừng. “Mình thật ngu xuẩn. Peter đã liên tục nói với chị là hãy đi hỏi Luke.” Daisy và Sam tiếp tục rót cocktail, cả hai đều công nhận rằng Rose đã cư xử thái quá.

“Luke không bao giờ nói dối đâu,” Sam nói.

“Đúng vậy.” Rose mỉm cười hạnh phúc. Chị uống thêm một hộp rượu. Rõ ràng lần này mùi vị của nó không tệ chút nào. Tôi tự nhắc mình là cần

phải cẩn thận hơn với những cố ngoại phạm. Chúa ơi, nếu như một người đơn giản và hay tin người như Rose mà lại nghi ngờ. Và vì Peter rất dễ say sưa với đàn ông thì sẽ chỉ là vấn đề thời gian mà thôi trước khi Luke đặt câu hỏi. Tôi cau mày và bắt gặp cái nhìn của Lucy.

“Chúng ta đến đâu rồi?” Daisy hỏi, cô đang cố nhớ lại không khí của bữa tiệc. Cô rót thêm rượu và thay đĩa CD đang bật bằng một thứ âm nhạc khác âm ỉ và nghe ngớ ngẩn hơn.

“Chúng tớ đang cố tìm một loại cocktail phù hợp với Rose.”

“Một ly tequila mặt trời mọc thì sao?” Sam gợi ý. “Cái đó chỉ hợp với cậu thôi.” Chúng tôi đều gật đầu đồng ý.

“Có một loại tên là Thây ma,” Lucy gợi ý một cách tích cực. Tất cả trừng mắt nhìn cô ấy. “Hay là một ly Whisky thời cổ lỗ sĩ vậy?” Lucy nói tiếp. Tôi đá Lucy một cái. Chúa ơi, cô ấy không thể cư xử bình thường được sao? Cô ta bị sao vậy? Uống nữa đi.

“Thực ra thì bọn em không có những vấn đề như chị,” Rose vắn vẹo. “Chúng ta có một loạt những loại cocktail phù hợp như là Harvey Wallbanger hoặc là Screw Driver.” Rose mỉm cười gợi ý. Nhưng tôi có cảm giác là chị ấy không hề tỏ ra thân thiện chút nào.

“Chị có thể là một ly White Lady được đấy.” Daisy nói với Rose, cố gắng phá bỏ sự căng thẳng. Lucy châm điếu thuốc và tôi đoán là cô ấy đang lẩm bầm “Một ly Rusty Nail thì đúng hơn chứ!”

Chúng tôi dành cả buổi tối còn lại để nghe Nina Simone, Billie Holiday và Diana Ross tâm sự về những cuộc tình đã qua. Điều đó quả là tuyệt vì họ như chia sẻ với vấn đề mà tôi đang trải qua. Đến khoảng nửa đêm, Rose

lên giường đi ngủ, vui vẻ suy nghĩ rằng hai thằng nhóc sinh đôi sẽ không làm phiền cô. Rose có thể sẽ ngủ được chín tiếng đồng hồ.

“Daisy này, cậu đã quyết định phù dâu của cậu sẽ mặc màu gì chưa?” Sam hỏi. Đây quả không phải một câu hỏi được mọi người quan tâm nồng nhiệt vì tất cả chúng tôi đều xúm vào bàn về chủ đề phù dâu.

“Chưa đâu, tớ cũng còn chưa quyết định váy cưới màu gì nữa. Chúng mình quá bận rộn với việc thông báo cho mọi người về lễ cưới.”

“Mọi người vui chứ?” Lucy hỏi thẳng toẹt.

“Họ rất vui sướng” Daisy thổ lộ. “Tớ vô cùng hạnh phúc.”

“Ồ” Lucy nói. Cô ấy không hiểu gì về chuyện cưới xin cả, cũng chẳng biết lý do tại sao người ta lại vui mừng khi nghe thông báo một đứa chơi bời giờ đã chuẩn bị kết hôn.

“Mọi thứ tiến triển tốt chứ hả?”

“Rất tuyệt vời”

“Ừ trông cậu có vẻ thỏa mãn.”

“Ý cậu là béo hả?”

“Không, ý cậu ta là trông cậu rất hạnh phúc” Sam nói.

“Cậu biết đấy, thường khi ai đó tăng thêm vài cân thì trông họ rất thỏa mãn.” Lucy thêm vào.

”Ý cậu là tớ béo chứ gì? Ở đâu cơ? Mặt, đùi?” Daisy chộp lấy từng bộ phận như thể cô ấy đang chỉ dẫn cho một đứa trẻ con đang thắc mắc xem đùi của nó ở đâu.

“Cậu không béo đâu.” Tôi nói.

“Không ai đề cập đến vấn đề béo gầy gì ở đây cả.” Sam thêm vào.

“Không phải à?”

“Không.” Lucy nói

“Không phải.”

Lucy mở hộp kẹo mà Rose mua tặng Sam. Chúng ta đều đã rõ luật cả - Nếu như chưa trả tiền đồ ăn thì chúng chưa chuyển hóa thành năng lượng được. Khi đứng mà ăn thì cũng không được tính.

“Đừng lo lắng quá Daisy, rồi sắp sửa cậu sẽ phải tranh luận về lễ cưới, rồi danh sách khách mời, điệu nhảy đầu tiên. Lúc đó, cậu sẽ giảm được vài cân đó.” Tôi quả quyết.

“Cám ơn cậu, Connie.” Daisy nói với vẻ tươi tỉnh.

Trong khi Lucy đang tiếp đi trên ghế bành thì tôi, Sam, Daisy bắt đầu uống một lô nước để làm dịu đi dư vị đắng chát sẽ kéo dài đến tận mấy hôm sau.

Men say khiến cho Daisy trở nên dửng cảm hoặc trầm ngâm hoặc điên dại hơn vì đột nhiên cô ấy quay lại hỏi: “Chúng ta đã quen nhau được bao năm rồi nhỉ?” Tôi chưa kịp trả lời thì cô ấy đã nói: “Cũng được mười hai năm rồi. Lâu thật. Trong khoảng thời gian đó, chúng ta đã có vô vàn những

buổi tối như thế này. Chúng ta đã tâm sự với nhau rất nhiều về bản thân, niềm vui hay cả những nỗi buồn vu vơ nữa. Nếu như đem cộng khoảng thời gian mà chúng mình đã dành để tán chuyện, thủ thỉ hay cười đùa với nhau thì chắc sẽ bằng số năm bị phạt tù giam của một kẻ mắc tội lừa đảo quy mô nhỏ đấy. À có khi cũng không nhỏ đâu nhưng cậu biết không, Connie?

“Gì cơ?” Tôi hỏi theo phản xạ. Nhưng thật ra tôi nhận ra trong giọng của cô ấy có cái gì đó tôi không muốn biết.

“Tớ không chắc là lúc này đây tớ hoàn toàn hiểu rõ về cậu, Connie ạ.”
Tôi hoảng sợ

“Thế cậu còn muốn biết gì về tớ nữa?”

“Thì tất cả những điều mà cậu kể với chúng tớ chỉ là về tình dục mà thôi, cậu chưa từng nói đến vấn đề gì quan trọng cả.” Cô ấy giơ tay hua hua trong không khí.

“Tình dục là quan trọng rồi.” Lucy hét toáng lên. Chúng tôi đều nhảy dựng lên vì cứ ngỡ là cô ấy đã “bất tỉnh nhân sự” rồi.

“Ý mình là cậu chưa từng nói gì về chuyện tình yêu cả.”

Tôi đứng dậy vút thêm chút củi vào bếp lửa. Đột nhiên tôi cảm thấy giận dữ và mất phương hướng. Chỗ rượu lúc tôi uống lúc tối giờ như đang nhấn chìm tôi xuống.

“Cậu đã chẳng kể gì về Luke nữa.”

“Có chứ. Mình đã kể với cậu về anh ấy cầu hôn mình ra sao, mình và anh ấy gặp nhau khi nào với cả cậu gặp hai chúng mình suốt còn gì. Sẽ thật là chán ngán nếu như câu chuyện cứ xoay quanh hai vợ chồng tớ.”

“Chúng tớ không thường xuyên gặp hai người đi với nhau. Chẳng còn thấy nữa.”

“Thật sự là bọn mình đang phải trải qua một thời kì khó khăn.” Tôi thú nhận. Trông Daisy có vẻ bối rối. Tôi cũng thấy vô cùng lúng túng. Chúng tôi đều nhìn vào bếp lửa và tôi đang mong Sam sẽ gỡ rối cho tôi nhưng không.

Daisy nằm xuống, ngả đầu lên lòng tôi. Cô ấy cứ khẳng khẳng: “Cậu đã kể về chuyện hai người gặp gỡ, hẹn hò rồi đính hôn nhưng rồi cậu giữ im lặng, cậu đã thu mình lại với chúng tớ”. Thật ngạc nhiên khi Daisy lại suy nghĩ như vậy. Tôi không hề khép mình lại với mọi người. Từ sau khi kết hôn, tôi có cảm giác mình như tách biệt với mọi người. Bọn họ ai cũng vẫn còn độc thân và trẻ trung. Tận hưởng những gì những người trẻ và độc thân đang làm. Đi mua sắm, quan hệ, vũ trường. Tôi chỉ không thể nói ra việc mình đang làm.

“Cảm giác kết hôn như thế nào?” Daisy hỏi trong khi đang ngái ngủ. Tôi đoán là cô ấy đang vô cùng hứng thú lúc này đây. Tôi thở dài. Gần đây tôi cũng suy nghĩ rất nhiều về vấn đề này.

“Hỏi hay đấy Daisy.” Tôi chẳng biết trả lời thế nào nữa, đang cố gắng suy nghĩ. Thật dễ diễn tả cảm xúc buồn chán. Tất cả chúng ta đều có thể kể về chuyện bị người tình đá hay khi cảm thấy thất vọng. Đó là lý do vì sao ta rất cần sự cảm thông lẫn nhau. Nhưng khi ta cảm thấy hạnh phúc, ta sẽ không chịu ngồi yên để nói ra thành lời vì ta quá hào hứng. Đơn giản là ta cảm thấy... hạnh phúc.

“Tớ không biết cuộc hôn nhân của cậu sẽ ra sao Daisy.” Tôi nói khi vỗ nhẹ lên đầu Daisy. “Tớ có đủ lý do để tin rằng cậu sẽ được hạnh phúc.”

Cô ấy ngáp, “Tớ cũng nghĩ vậy.” Daisy nói rồi nhắm nghiền mắt lại mơ về chiếc váy cưới và những cô phù dâu xinh như những cô tiên.

Tôi kiểm tra xem Daisy đã ngủ chưa. Cô ấy đã chìm vào giấc mộng. Tôi nâng đầu Daisy lên rồi kê chiếc gối vào. Sam đắp cho cô ấy chiếc chăn lông vịt.

“Chẳng thể nào gọi Daisy dậy bảo cô ấy lên gác ngủ được đâu.” Tôi nói.

“Ừ, vẫn tốt hơn là để cô ấy bị đau lưng vì nằm ngủ trên sàn. Nhờ thế mà Daisy sẽ có cảm giác là đi ngủ ngay.” Sam bình luận.

Vì đã rất say rồi nên tôi quyết định cất dọn đồ thủy tinh đi. Cái tư duy logic sai lầm đã ép tôi hoàn thành vô số trò chơi của trò trả lời câu hỏi và ghép một nghìn miếng hình. Sự quyết tâm trong lúc say xỉn này luôn kết thúc bằng một thảm họa. Những chiếc ly cuối cùng đều vỡ thành nhiều mảnh như cái trò chơi ghép hình đó, nhưng lúc đó chẳng có ai ngăn cản tôi cả. Sam mang cho tôi khăn lau. Tuy nhiên với số rượu mà tôi uống cộng với việc lau rửa trước ánh nến lập lòe thì chẳng thể nào mong đợi việc vệ sinh sạch sẽ được.

“Những cái ly mờ này đẹp nhỉ.” Sam nói.

“Có mờ đâu.” Tôi nói rồi giật cái ly lại, phụng phịu ngâm nó vào nước.

Sam vẫn tiếp tục ngoan cố hỏi, “Thế cậu có hạnh phúc không?”

“Này, chúng ta đã kết thúc trò đó rồi cơ mà.” Cậu ấy trừng trừng nhìn tôi. Tôi biết Sam phản đối John. Nhưng trước khi không kiểm soát được những gì mình đang nói, tôi bảo với Sam rằng cậu ấy không thể hiểu được hoặc chưa nhìn thấy điểm tốt của anh ta. Vì thế mà cậu ấy không biết John quan trọng với tôi đến mức nào. Tôi nói thật chân tình: “Trái tim mình như tan

nát”. Vì Trái tim tan nát là một khái niệm mà mỗi chúng tôi đều hiểu rất rõ, không có sấm chớp, không phải những nốt nhạc xúc động trong đoạn nhạc piano, không có ai ngắt đi cả. Tôi chuyển cho Sam thêm một chiếc ly mờ nữa.

“Anh ta bỏ cậu rồi sao?”

“Chưa. Tớ nghĩ là anh ta muốn vậy. Nhưng đó không phải lý do khiến trái tim tớ phải đau đớn. Tớ luôn mong anh ta rời xa. Tớ tan nát trái tim vì tớ muốn tin vào tất cả.” Tôi vẫy tay về phía đồng tạp chí cô dâu của Daisy. “Chuyện đó vô cùng phức tạp.” Tôi xoa trán để lại bột xà phòng hai bên thái dương. “Cuộc hôn nhân của mình thật tuyệt vời. Nó quá riêng tư và thầm kín để có thể diễn tả chính xác. Chưa bao giờ tớ lại nghĩ rằng tớ lại có thể đi ngoại tình hay thậm chí là cần một người tình cả.”

“Vậy chuyện gì đã xảy ra? Có vấn đề gì vậy?”

“Đúng thế. Tớ nghĩ đó là do những bộ phim tớ xem, những câu chuyện cổ tích, những cuốn sách, những tờ tạp chí mà tớ đã đọc hay những bản nhạc pop mà tớ đã nghe.”

Sam tỏ vẻ mặt khó hiểu. “Thực ra lý do có thể đơn giản hơn rất nhiều. Đó là lỗi của John Harding.”

“John Harding là ai?” Tôi đánh rơi chiếc ly mình đang lau khi quay lại và nhìn thấy Daisy. Cô ấy đang đứng ở ngưỡng cửa dụi mắt. Cả ba điều không thốt nên lời và tôi nghe thấy bản nhạc “Hãy hàn gắn trái tim em” của Toni Braxton vọng lại từ máy phát nhạc bên phòng khách. Chắc là Daisy sẽ chấp nhận được sự thật này thôi. Tôi nhìn khuôn mặt nữ tính còn ngái ngủ nhưng vẫn tràn đầy hy vọng rồi chợt nghĩ có lẽ là không.

“Anh ta là người tình của tớ.” Tôi không cố tỏ ra vẻ bạo dạn cần thiết. Daisy trở mắt ra nhìn tôi. Cô há hốc miệng loạng choạng tiến lại. Và tôi nghĩ là cô ấy chuẩn bị ngất đi như những người phụ nữ thời nữ hoàng Victoria trong một màn trình diễn ở Broadway.

“Cậu là đồ đàn bà đê tiện giả nhân giả nghĩa.”

Đó là một cách nhìn đối với sự việc này.

“Đồ đàn bà ngu ngốc.”

Một cách nhìn khác.

8

Cái kết của chuyện ngoại tình, cũng như bản chất của nó, luôn thiếu đi sự đứng đắn. Nó dữ dội, bản thủ, hồi hộp và thiếu nhân cách. Tôi gọi điện.

“Luke đi vắng rồi. Anh có rồi không?”

Anh ta ngập ngừng trong khoảng thời gian lâu nhất từ trước tới giờ rồi cuối cùng cũng nói, “Ờ... không, anh đến quán rượu bây giờ.”

“Anh đi với ai vậy?” Giọng tôi cao một cách bất thường vì tôi đang cố để không giống một như một nghị viên trưởng ở tòa án Tây Ban Nha.

“Một mình thôi.”

“Thế thì em sẽ đi bầu bạn với anh,” tôi nói, vờ tỏ ra vui vẻ. Tôi không thấy xấu hổ gì cả.

“Anh sẽ gặp mấy cậu bạn ở đó mà.”

“Ồ thế sao.” Có thật là anh ta sẽ gặp bạn ở đó. “Nhưng tuần trước anh đã đồng ý rằng hôm nay mình sẽ gặp nhau mà.” Có một khoảng cách nhỏ giữa sự níu kéo và tức giận ở đây. Tôi muốn anh nhớ đến điều mà anh đã hứa nhưng lại không muốn tỏ ra quy lụy.

“Anh đã nói vậy sao?” Nghe giọng anh ta có vẻ lơ đãng và không mấy hứng thú. Và tôi biết là anh ta thực sự cảm thấy như vậy.

“Nhanh thôi”. Ý tôi là chỉ đi uống một chút thôi nhưng anh ta đã hiểu nhầm.

“Này Connie, anh nghĩ chúng ta hãy bỏ qua phần tình dục và chỉ là bạn thôi. Việc chúng ta làm không có ý nghĩa gì cả. Em đã kết hôn và anh anh cũng sẽ như thế với Andrea.” Tôi thấy phát ớn khi nghe anh ta nhắc tên cô ấy.

“Được thôi, vậy thì nếu như là bạn thì chúng ta vẫn có thể đi uống với nhau được chứ.” Dù vậy tôi vẫn không tin chúng tôi là bạn.

“Không đâu.”

“Đi mà”.

“Không được.” Anh ta gạt đi.

“Tại sao lại không được khi chúng ta là bạn? Nghe này, em rất vui khi là bạn của anh vì anh còn quý bạn hơn cả người tình nữa.”

Anh ta cười lớn, “Ôi Connie, em thật hiểu anh.”

“Thế thì em sẽ lái xe đến chỗ anh rồi hai ta đi đến quán rượu. Vì em phải lái xe nên em sẽ không uống say. Và chúng ta sẽ không làm điều gì để anh phải hối hận cả”. Tôi cố cười trong khi chẳng thấy có gì hay ho cả. Không được người khác mong chờ thì có gì mà vui vẻ. Cuối cùng sau một hồi thuyết phục anh ta cũng gật đầu đồng ý. Tôi đã lật lại được tình thế. Trông John buồn và ủ rũ hơn nhưng theo một cách nào đó, anh đã quay trở lại với tôi.

Đoạn đường đi xe thật là địa ngục. Trời rất tối, giao thông thì kinh hoàng và tôi không biết đường đi từ Clapham đến Clerkenwell. Thật tuyệt. Tôi lái

xe như điên và gây hại cho không ít người qua đường. Tôi thấy như sắp ngất đi, mồ hôi vã ra và vô cùng kích động. Tôi tự nhủ là khi mình đến nơi thì mọi thứ sẽ khác. Không tình dục, không tức giận, bối rối. Nếu như anh ta muốn là bạn thì tôi sẽ là bạn. Hay ít nhất tôi sẽ giả vờ như vậy cho đến khi anh nhận ra tôi là người phụ nữ mà anh không thể sống thiếu được.

Tôi không thể tìm một chỗ đỗ xe gần nhà anh nên đã đỗ tại khu Australia. Tôi chạy vào nhà anh ướm dẫm mồ hôi và vô cùng hồi hộp, mong chờ.

“Em đây,” tôi gần như không nói ra hơi nữa khi bước vào, cẩn thận không để sự kích động hiện lên trong giọng nói. Anh ta không nói gì cả những cánh cửa mở ra ngay lập tức. Anh ta bồn chồn đợi tôi đến. Anh mở tung cửa rồi ra hiệu tôi chú ý con vệt: “Ôi rất vui khi được gặp bạn của anh, ước gì em đã nhớ tới nó sớm hơn.” Anh ta kéo tôi vào phòng rồi hôn tôi nồng nhiệt.

Nhưng không chuyên nghiệp lắm.

Tuy nhiên, sự nhiệt tình bất ngờ của anh vẫn làm tôi thích thú, khiến tôi quên đi việc anh ta tự xưng trở nên thiếu chuyên nghiệp. Anh giật mạnh quần áo của tôi. Tôi đáp trả lại bằng cách tháo cúc áo của anh ta rồi chỉ sau vào giây cả hai chúng tôi đều không mảnh vải trên người. Rồi chỉ vài phút sau anh chạm tới ngực tôi.

Sự gấp gáp của anh ngay lập tức làm tôi thỏa mãn nhưng rồi lại khiến tôi thất vọng. Sau khi chạm đến ngực tôi, anh đã cố gắng nửa vờ để cho tôi vui... nhưng tình dục qua đường miệng cũng vẫn chỉ là tình dục qua đường miệng thôi. Có lẽ chẳng khác gì khi anh ta ngồi trên chiếc bàn kia hoặc viết danh sách những thứ cần mua. Tôi rất giỏi lừa dối chính mình, nhưng không hiểu sao lần này tôi lại không thể làm như thế. Tình dục có thể sẽ kết thúc trên giường nhưng bắt đầu ở vị trí đầu giường. Tôi biết anh đang dần

tiến lên. Tôi ngắm nhìn làn da trong suốt và đôi gò má vô cùng thanh tao đóng khung đôi mắt tuyệt đẹp của anh và trở nên mất cảm giác. Vẫn là đôi mắt xanh ranh mãnh đó nhưng đã không còn như xưa. Nó không còn cháy lên ngọn lửa dục vọng hay sự tò mò, khao khát, tình yêu nữa. Đó là một đôi mắt lạnh lùng và buồn tẻ. Anh ta chỉ quyến rũ thôi nhưng tôi ngạc nhiên bởi sự thiếu hụt cảm xúc. Anh ta có còn biết tôi là ai nữa không? Lúc trước khi anh hôn đùi tôi, tôi đã cảm thấy vô cùng thỏa mãn đến nỗi phải nằm hẳn xuống. Vì nếu tôi không nằm xuống thì chân tôi đã oằn xuống và tôi sẽ ngã ngửa ra mất. Giờ đây, tôi vô cùng hoảng sợ là mình đang nằm ra vì tôi không biết mình sẽ đứng dậy được không khi nỗi lo sợ và xấu hổ không được anh ham muốn đang vây lấy. Tôi đẩy đầu anh ra. Lấy chiếc áo sơ mi lau tinh trùng của anh trên ngực tôi rồi từ từ mặc quần áo vào. Tôi quay đi để cài cúc áo, đột nhiên trở nên thận trọng, đột nhiên thấy ngại ngùng trước anh ta. John ngắm nhìn tôi kéo chiếc quần bằng da lên.

“Quần đẹp đấy.”

“Cám ơn.” Tôi cố nở nụ cười rạng rỡ khi quay mặt lại rồi ngồi xuống kéo khóa chiếc boots da lộn. Những câu như “Em vô cùng quyến rũ” hay “Em là ả đàn bà khiêu gợi nhất mà anh từng gặp, anh muốn nuốt sống em” đi đâu cả rồi? Tại sao anh ta lại khen cái quần tôi đang mặc làm gì?

“Em mua ở đâu thế?”

John không phải một cô gái nên anh ta sẽ không hứng thú nghe câu trả lời cho câu hỏi bên trên. Trừ khi, ôi, một nỗi sợ hãi đáng ghê tởm. Tôi phải biết điều đó chứ.

“Ở cửa hàng Joseph. Anh đang định mua một chiếc cho Andrea hả?”

Anh nhìn xuống sàn nhà và không thể, không muốn phủ nhận điều đó.

Tôi thở dài rồi nhặt chiếc túi lên.

“Em đi đâu thế?” Trông anh thực sự lúng túng.

“Em nghĩ em đã xong việc ở đây rồi,” tôi bất ngờ trả lời. “Anh nói là anh muốn đi uống rượu với mấy người bạn. Vậy anh đi đi. Em về đây”. Tự nhiên tôi không muốn đi nữa. Tự nhiên tôi muốn anh ôm lấy tôi và hôn tôi rồi nói với tôi rằng anh xin lỗi. Tôi muốn quay ngược thời gian buổi tối này lại. Và trong buổi tối mà tôi tưởng tượng ra, tôi sẽ gọi cho John nói là Luke đã đi vắng và anh ngỏ ý mời tôi đi ăn tối. Anh ta đến đón tôi rồi khi tôi bước vào ô tô (anh ta ra mở cửa cho tôi), trong xe là một bó hoa hồng trắng thật to với những nụ hoa chưa hé mở. Đúng loại mà tôi ưa thích. Trong buổi tối tưởng tượng đó, anh nói với tôi là trông tôi thật tuyệt đẹp. Anh sẽ say sưa ngắm nhìn tôi và cư xử thật ngọt ngào. Anh sẽ đối với tôi như những người thực sự quan tâm đến nhau dành cho nhau. Anh sẽ đối với tôi theo cách mà... theo cách mà Luke dành cho tôi...

Tôi cảm thấy vô cùng buồn rầu và thấy mình như một đứa con nít. Những giọt nước mắt đột nhiên trào dâng. Những giọt nước mắt giận dữ. Tôi căm ghét bản thân, căm ghét Luke, căm ghét John, căm ghét cái nghịch cảnh này.

“Anh không thể chỉ đơn giản đi đến quán rượu được sau chuyện vừa rồi.” Anh hướng ra phía sàn nhà nơi mà anh vội vã chiếm lấy tôi. “Anh không đi cùng mấy người bạn nữa.” Anh từ từ, *lưỡng lự?* nói: “Chúng ta sẽ cùng đi đến quán rượu.”

Vậy là chúng tôi đi đến quán rượu bán thịt, đáng sợ nơi không hề có bóng dáng phụ nữ hay chẳng có loại rượu nào ra hồn. Tôi gọi một ly cô ca không béo còn John chỉ gọi nửa ly. Điều đó chứng tỏ anh muốn nhanh chóng rời khỏi đây. Tôi dù cho thuộc tuýp người vô cùng cứng rắn nhưng cũng bắt đầu hiểu rằng đó chính là lúc *hãy lau nước mắt để nói lời từ biệt.*

Tôi biết rằng mình đã đặt cuộc hôn nhân của mình vào cảnh nguy hiểm vì một thứ không hơn sự vui chơi qua đường là mấy. Có khi nào John vẫn ham muốn tôi không?

Không đâu. Đồ ngu.

Có chứ, đồ đa nghi.

Không đâu. Chẳng lẽ mày muốn tự làm nhục bản thân hơn nữa sao?

Đúng.

Không.

Nếu như tôi cứ nâng niu từng tia hy vọng yếu ớt một thì trong vòng một tháng tôi sẽ có thể phóng đại nó thành cả một thiên hà đầy hy vọng và ý nghĩa. Tôi cần vứt bỏ tất cả sự hoài nghi và không chắc chắn đi. Tôi cần mọi việc được giải thích rõ ràng, tôi muốn thấy được tình huống tồi tệ nhất có thể xảy ra. Tôi hầu như đã khắc vào đầu những chữ “Anh cự tuyệt tôi” hay các câu tương tự như những lời anh ta dám nói.

“Vậy tại sao ta lại phải kiềm chế? Sức quyến rũ giống như một điều tươi mới nhưng thật sự không phải là bản tính của một con người.” Tôi mĩa mai ác ý. Điều quan trọng là phải để anh ta tiếp tục nghĩ rằng không thể chiếm lĩnh được tôi. Và anh mới chỉ khiến tôi bị kích động chút ít.

“Kiềm chế ư?” Anh nhả điều thuốc ra chút ít, điều đó chứng tỏ anh có quan tâm và tôi nên tiếp tục.

“Anh mới ra trên ngực em, chứ chưa đưa vào trong.” Rõ ràng điều tôi nói vô cùng sâu sắc, tôi nghĩ vậy.

“Thì...” Anh lúng túng, cố gắng né tránh trả lời câu hỏi của tôi.

“À em hiểu rồi. Tình dục mà không có sự hòa hợp thì không hẳn đã là đi ngoại tình. Và...” Tôi không tìm được cách nào diễn đạt cho rõ ràng. “Và những điều chúng ta làm không có nghĩa là anh không chung thủy với Andrea đúng không?”

Anh ta khẽ gật đầu.

“Anh là đồ giả nhân giả nghĩa khốn kiếp”. Tôi quát lên, định sẽ giơ tay ra.

“Có thể. Nhưng chính em đã dạy anh điều đó.”

Thật xấu hổ. Anh ta nói đúng. Ngay từ lúc mới đầu ở Paris, tôi đã dùng đúng cái luận điệu đó. Quan hệ của chúng tôi hình thành trên sự thách thức. Anh ta muốn dụ tôi lên giường còn tôi muốn anh ta yêu mình. Từ ngay sau khi tôi lên giường với anh, sức cảm dỗ của tôi đã biến mất. Anh ta đã thắng từ cách đây vài tháng rồi. Từ hồi còn ở Paris, ngay khi tôi nghĩ ván bài mới được bắt đầu. Tôi không muốn là kẻ thua cuộc.

“Điều gì đã thay đổi?” Tôi hỏi.

“Chỉ là việc này không có ý nghĩa gì cả.” John nói. Anh ta không nói là: “Điều này không làm cho anh cảm thấy hạnh phúc hay anh cảm thấy ghen tị với Luke” hoặc “Anh đã không còn yêu em rồi” hoặc là “Sự ham muốn mãnh liệt đã khiến em mất hết lý trí.” Thay vào đó anh ta lại luôn miệng nói những gì chúng tôi có thật vô nghĩa. Anh ta cứ nhắc đi nhắc lại một cách thật bình tĩnh và quyết liệt. John không hề điên cuồng, bị kích động hay say xỉn khi nói vậy. Anh chỉ đơn giản là mệt mỏi và quyết tâm. Anh chăm chăm nhìn tôi. Đôi mắt không nói *làm tình với anh* nữa mà thay vào

đó là cô làm tôi chán ngấy rồi anh lại nói: “Những gì hai ta làm không có ý nghĩa gì cả.”

“Ý nghĩa ư?” Tôi hét lên. “Ý nghĩa là cái gì? Nó là một ngôi nhà nơi anh sẽ mua đồ đạc chất đầy vào đó, với các vật dụng trang trí và mớ lý luận của anh sao. Anh hãy giữ lại cái ý nghĩa đó cho Andrea ấy.” Tôi chưa bao giờ cần ý nghĩa cả. Thứ tôi cần đó là đam mê vượt lên sự kiềm chế, tức giận, tình yêu và cả những điều tục tĩu. Tôi mím chặt môi lại trong tư thế đau khổ khi trái tim đang tuyệt vọng chấp nhận rằng tôi đã thua. Những gì giữa tôi và John có với nhau đã hết thật rồi. Tôi muốn hét lên, cảm giác như mình bị lừa dối. Tôi nhìn anh ta lắng nghe những gì tôi nói và anh ta gật đầu.

“Nghe này, anh chỉ muốn lên giường với em thôi, chỉ thế thôi. Anh không muốn thân mật, gần gũi. Nó giam hãm không cho anh lối thoát.”

“Được rồi, nếu thế chẳng phải tôi chính là một ví dụ điển hình phù hợp sao? Một người phụ nữ đã kết hôn sẽ chẳng bao giờ giam hãm anh. Tôi đã trao cho anh đúng những gì anh mong muốn, vô điều kiện. Anh đã quyến rũ tôi còn tôi chỉ muốn được ở bên anh. Tôi chỉ muốn anh hãy là chính anh, một con người đầy tội lỗi và bị tổn thương. Tôi muốn chúng ta gặp nhau đều đặn chứ không phải thất thường như thế này. Tôi biết rồi anh cũng sẽ chọn cho mình một điểm dừng chân. Nhưng con người anh luôn muốn tìm thú vui mà anh không biết đó là tự hủy hoại bản thân. Chúng ta có thể thành thật với nhau như vậy.”

Tôi cảm thấy vô cùng sung sướng khi nói ra được điều đó. Thậm chí nếu như cuối cùng anh ta có bỏ tôi thì ít ra những gì tôi nói cũng đã gây được chút ảnh hưởng. Đó là những lời nói có trọng lượng và đáng nghe. Có một khoảng lặng thật lâu và trong giây phút đó tôi nghĩ những lời đó đã chạm đến anh vì thế mà tôi nói thêm: “Anh đã muốn sự thân mật khi còn ở Paris.”

Sau đó anh ta lật bài ngửa, đánh bại tôi trong chính trò chơi tôi tạo ra. John lấy một bộ phim đã xem ra làm ví dụ.

“Người ta đã nói gì trong các bộ phim nhỉ, Con? ‘*những phút giây bị đánh cắp*’?” Anh ta cười thật tươi rồi cố nghĩ ra lời để nói. “Con này, đúng là những gì xảy ra ở Paris đã mang lại cho anh một cảm xúc vô cùng tuyệt diệu, thỏa mãn mà chưa khi nào anh có được. Và dĩ nhiên niềm hạnh phúc vô hạn đó có được là do anh lầm đường lạc lối.”

Anh ta phá lên cười còn tôi không biết liệu mình có nên tin anh ta không. “Anh không biết, có lẽ là do anh uống quá nhiều rượu hay do những đêm mùa hè mát rượi đã mang lại cảm xúc nữa.”

“Không đúng.” Tôi bị kích động quá mức để cảm thấy xấu hổ nên ấp úng nói tiếp. “Cả tôi và anh, từ trong sâu thẳm tâm hồn nơi ta cất giấu những bí mật thầm kín mà ta sợ hãi và xấu hổ nhất đều hiểu rằng anh đã yêu tôi hồi còn ở Paris. Anh cũng biết rằng anh không thể giải thích tại sao. Chỉ đơn giản là anh đã yêu tôi thật sự mà thôi. Và dù cho anh có chôn giấu cảm xúc đó đi một nơi khó lòng bị phát hiện thì nó vẫn cứ hiện hữu. Và chính sự thật rằng con tim và tâm hồn anh cùng nhịp đập với ngọn lửa dục vọng đã khiến anh vô cùng sợ hãi. Việc chấp nhận sự thật khiến anh bị tổn thương.”

Dù John không bao giờ có thể tập trung vào một việc gì quá một phút nhưng anh vẫn im lặng lắng nghe bài thuyết giảng của tôi. Anh đã tỏ ra thật lịch sự. John mê cái đệm ly Tetley Beer, viền quanh hai chữ T và B. Sau một hồi tôi ngừng lại để những lời nói liều lĩnh trong cơn tức giận bao lấy tôi và John. Anh ta gật đầu và trong giây phút đó tôi cứ ngỡ anh ta sẽ đồng ý với mình.

“Có thể. Connie, hoặc cũng có thể em cũng chỉ là một trong những người đàn bà anh vui chơi qua đường và anh chẳng quan tâm chút gì cả.”

Tôi ngồi ngồi phịch xuống ghế. Trường hợp tồi tệ nhất cũng đã xảy ra.

Anh ta cười, uống hết ly nước rồi đi thẳng ra phía cửa mà không chút đồng tình với những gì tôi vừa nói và cũng không cả ngỏ lời muốn đưa tôi về nhà anh ta. Anh ta dường như không hiểu được hậu quả của việc chấp nhận mọi chuyện đã kết thúc sẽ khủng khiếp thế nào. Điều đó đã quá rõ ràng đối với tôi. Tôi đã sai.

Tôi thua rồi.

Anh ta đưa tôi ra ô tô và nói: “Mọi thứ đã rất tuyệt mà. Này, đừng buồn bã quá như thế chứ. Rồi em sẽ gặp một người khác.” Anh ta không biết rằng chính anh là người khác đó sao. “Một ngày nào đó chúng ta sẽ gặp lại nhau và cùng uống bia.” Anh ta đang cố tỏ vẻ vui tươi và những cử chỉ lịch sự nực cười của anh khiến tôi vô cùng tức giận. “Anh biết rồi em sẽ hiểu cho anh mà.”

Tôi không nhìn theo bóng anh mờ dần. Không phải vì tôi đang muốn tỏ ra mạnh mẽ và dũng cảm mà vì đó là sự kết thúc. Tôi nổ máy và lần đầu tiên trong đời kể từ khi được cấp bằng lái xe cách đây cả chục năm, tôi đã cẩn thận quan sát gương, xi nhan và lao đi. Tôi đi thẳng đến quán All Bar One, không chút suy tính gì thêm.

Lucy và Sam đang ngồi giữa khói và khung cảnh hoan lạc. Có lẽ tôi không cần phải giải thích sự xuất hiện bất ngờ hay nỗi buồn hiện rõ trên gương mặt tôi. Lucy nhìn tôi rồi nói: “Cậu luôn cố gắng níu kéo mọi thứ.” Tôi gục mặt lên bàn và cố không để ý đến những gì cô ấy nói.

“Đàn ông vốn luôn giỏi hơn trong việc ruồng bỏ mà.” Sam nhận xét.

“Quả đúng là anh ta rất giỏi việc đó. Tớ cần chút bánh pudding. Tớ đang bị sốc.” Ngay lập tức tôi ngẩng đầu dậy, chớp lấy quyển thực đơn.

“Tớ sẽ ăn cùng cậu.” Sam nói. Chúng tôi gọi bánh sôcôla và bánh kẹo chuối.

“Sốc ư?” Lucy hỏi. “Tại sao cậu lại sốc? Tớ không hiểu cậu đã làm thế nào để lờ đi những ánh đèn neon nhấp nháy.” Tôi trở mắt nhìn, không hiểu cô ta nói gì. “Không điện thoại, không e-mail, sự khác nhau giữa mảnh liệt và thờ ơ, đó là chưa kể sự khác biệt giữa kẻ tóc vàng hoe và tóc đen.” Chúng tôi im lặng cho đến khi bánh pudding được đưa đến. Tôi chọn thìa vào chiếc bánh rồi ăn một miếng rõ to và ngay lập tức cảm thấy tốt hơn.

“Tớ đã nhận biết được tín hiệu rồi. Chỉ có điều là tớ đã hơi chậm một chút. Chậm mất năm tháng, hai tuần và ba ngày. Thực ra ra anh ta đã không còn ham muốn tớ từ khi ở Hampstead Heath. Lúc đó John đã chính thức không còn thích thú với việc lên giường với tớ nữa.”

Tôi kể chi tiết cho họ về những bí mật được giấu kín.

Lucy thở dài, “Cậu lấy đâu ra vậy?”

“Trên phim.”

“Ôi.”

“Hồi tháng Một anh ta đã làm xáo trộn mọi thứ bằng cách gợi ý rằng sẽ còn có nhiều chuyện nữa.” Sam nhận xét như vậy. Cô ấy quay ra nhìn chiếc bánh kẹo chuối như thể trên đó có câu trả lời. May mắn thay, Lucy vẫn còn đôi chút tỉnh táo.

“Anh ta nói chuyện cảm động như vậy là do kết quả của rượu và những bản nhạc Giáng sinh ướn át. Nó giống như buổi thử giọng của Daisy với bài *Những vì sao trong mắt họ* qua camera an ninh ở công ty Peterson Windlooper ấy. Chẳng lẽ cậu không nhận ra là anh ta chưa từng một lần gọi cho cậu. Trừ khi trả lời điện thoại hoặc là những lúc anh ta vô cùng bức bối hoặc cần người lên giường cùng hay sao?”

“Không, Lucy, tớ không nhận ra.”

Lucy hất nhẹ mái tóc vàng ra sau lưng. Tôi chăm chú nhìn cô ấy. Rõ ràng Saddam Hussein còn nhạy cảm hơn Lucy.

“Cậu nói đúng, Lucy, sau cái lần đầu tiên đó anh ta không bao giờ nói với mình những câu như: ‘Em hãy ở lại với anh.’ hay ‘Đừng đi.’ Anh ta thậm chí còn không gọi cho mình trong vòng một tháng nhưng điều đó chẳng ích gì. Nó chỉ khiến mình cần anh ta hơn thôi.”

“Tớ cá là nếu anh ta đột nhiên tỏ ra nhiệt tình với cậu thì có lẽ cậu sẽ sớm chán anh ta thôi. Cậu luôn như vậy mà.” Lucy an ủi.

“Ước gì trước đây cũng có thời gian để cân nhắc mọi chuyện như vậy.”

“Thế kế hoạch tiếp theo của cậu là gì đây?”

“Kế hoạch ư?” Tôi nhắc lại, tỏ ra kinh ngạc.

“Ừ đúng, kế hoạch.” Lucy xác nhận. “Cậu chỉ luôn quan tâm đến bọn đàn ông và tớ nghĩ đó chính là vấn đề. Khi cậu kết hôn với Luke, cậu đã hoàn thành trò chơi ghép hình năm ngàn mảnh và giờ cậu không biết sẽ làm gì tiếp, ngoại trừ phá vỡ tất cả và bắt đầu lại từ đầu. Vậy rốt cuộc cậu sẽ làm gì tiếp theo đây?”

“Thật là lố bịch hết sức, phải không Sam?” Tôi cúi kính.

Sam không trả lời câu hỏi của tôi mà thay vào đó cậu ta nói: “Có lẽ nếu cậu chú ý hoàn thành công việc hơn, sau đó...”

“Tớ có một công việc tốt rồi.”

“Người ta cứ tưởng việc cậu làm là tốt. Nhưng lý do cậu được chức nhà tư vấn quản lý là vì tỉ lệ giữa nhân viên nam và nữ mà thôi. Khi đã kết hôn rồi, cậu không còn động lực nào để ở lại vị trí đó cả.”

“Ồ, tớ cảm ơn rất nhiều về sự cảm thông của cậu đấy.” Tôi vâng vẳng giật lấy túi xách và cúi kính làm ra vẻ chuẩn bị rời khỏi quán bar. Nhưng Sam và Lucy không chút di chuyển. Họ biết rõ tôi không có ý định bỏ đi. Chúng tôi đã hiểu nhau quá rõ để quan tâm đến những hành động trẻ con đó. Họ biết tôi muốn nghe gì.

Lucy: “Anh ta là một thằng khốn.”

Sam: “Cậu xứng đáng được nhiều hơn thế.”

Lucy: “Vì cậu tốt đẹp hơn anh ta.”

Sam: “Nhưng đừng tự trách mình bởi anh ta cũng là người có lỗi.”

Lucy: “Có vẻ như danh sách những người có thể khiêu vũ cùng cậu trống rỗng rồi hả?” Lucy bắt đầu đổi từ giọng điệu an ủi sang kiểu như “Nào hãy nói cho mình biết sự thật nào”. Lucy có quyền làm như vậy vì cô ấy là bạn thân của tôi. Tôi ghét Lucy.

“Tớ không thể tin nổi là cậu chấp nhận việc John đã có bạn gái cũng như anh ta có cả một tá cô bồ khác nữa. Chẳng lẽ cậu không nói với anh ta điều

đó là không thể chấp nhận được sao?”

“Dĩ nhiên là chẳng thể nói thế,” Sam bảo vệ tôi. “Cô ấy nhìn qua gọng kính nhục dục và lắng nghe qua bao tai của sự cuồng dại mà.”

“Thế mình đã làm gì sai nào?” Tôi hét lên khi kết thúc chiếc bánh sô-cô-la và bắt đầu cắt một miếng bánh kẹo chuối của Sam. Tôi buồn chán với sự thất vọng và hối lỗi. “Có lẽ tớ nên ăn kiêng, để tóc dài hoặc là cắt ngắn đi.” Hai người họ nhìn tôi trong lặng im.

“Trông cậu rất tuyệt.”

“Trông cậu thật nổi bật.” Đúng là trước đây tôi chưa từng dành nhiều thời gian và tiền bạc đến vậy để chăm sóc sắc đẹp. Tôi nhuộm da nâu, làm sáng da mặt, tẩy da chết, chăm sóc móng tay, móng chân. Nói chung tôi đã chăm sóc bản thân từng chút một. Gần đây tôi cảm giác mình như lạc vào cõi niết bàn kỳ lạ. Dù sao John cũng từng mê mẩn cơ thể tôi. Tôi nhớ anh ta từng thì thào: “Connie, bộ ngực của em thật tuyệt. Em thật vô cùng quyến rũ.” (hóa ra vẫn không đủ quyến rũ, và bây giờ thì sự quyến rũ đó thật là rẻ mạt.)

Tôi lắc đầu. “Lẽ ra tớ không nên gọi cho anh ta nhiều như thế hồi Giáng sinh và lẽ ra tớ nên tỏ ra lạnh lùng hơn.”

Cả Lucy và Sam đều im lặng. Sam thì đang thưởng thức quả chuối còn Lucy đang rít những hơi thuốc thật sâu.

“Có lẽ tớ nên cho anh ta biết những cảm xúc của mình nhiều hơn. Có thể là như vậy trừ khi tớ thẳng thắn hơn.”

Sam cố cười với vẻ cảm thông còn Lucy cố không nhảy bổ vào những gì tôi vừa nói.

“Tớ không biết nên làm gì, phải nói gì để làm anh ta chú ý.”

Lucy cười nhạt và nói: “Tớ biết cậu phải làm sao rồi.”

Tôi nhìn cô ấy với đôi mắt tràn đầy hy vọng.

“Nếu như cậu không nói một lời nào, hoàn toàn câm điếc trong khoảng từ tháng Chín đến tháng Hai, chỉ mở mồm ngậm của quý của anh ta thì có lẽ cậu vẫn giữ được John đấy.”

Tôi cố tỏ thái độ khinh bỉ với Lucy và tôi nghĩ là cô ta đáng nhận điều đó. Tôi mừng tượng lại những tháng ngày vừa qua trong đầu nhưng không thể nghĩ là mình sẽ làm thế nào để cư xử khác đi. Không phải tua lại, đừng hay tua nhanh đi. Những hình ảnh đó vẫn mãi luôn như cũ.

Tôi để họ ngồi lại với ly rượu nho xanh rồi lái xe về nhà. Tôi đỗ xe trước ngôi nhà của mình ở Clapham rồi hét to.

Tôi khóc nức lên.

Tôi khóc vì John, vì Luke, vì bản thân mình. Tôi đập tay lên bánh lái, ghen tị với sự tin tưởng của chồng.

Tôi không đi làm. Tôi quá mệt mỏi, đau khổ, đáng thương, thâm thâm, u sầu, tuyệt vọng, tan nát, thất vọng, chán nản, khắc khoải, kiệt quệ, âu sầu và bất hạnh. Những cảm xúc đó chắc chắn còn tồi tệ hơn là bị cúm. Hơn nữa tôi rất mệt. Mấy tháng nay tôi chẳng hề ngủ chút nào và giờ tôi có cảm giác có thể ngủ thay cho cả nước Anh. Bận bè, đồng nghiệp, khách hàng chẳng ai nhận ra tôi đang là ví dụ cho hình ảnh của ông vua Ai Cập cổ đại Tutakhamun. Điện thoại chẳng bao giờ ngừng kêu, nhưng tôi cứ lờ đi và khi không lờ được nữa, tôi tắt phụt điện thoại. Khoảng năm phút sau, tôi bị

quấy rầy bởi một giọng nói rất cao và nghiêm nghị: “Bạn đã không đặt tai nghe điện thoại vào đúng vị trí. Bạn đã không đặt tai nghe điện thoại vào đúng vị trí.”

“Biết rồi”, tôi hét lên và giật dây điện thoại ra. “Chỉ là một vấn đề nhỏ xíu thôi với tao thôi.”

Luke đang đi thăm một lâu đài nào đó ở Scotland. Một người bạn làm nghề bán cổ phiếu của chúng tôi đã mua lại lâu đài đó với giá bằng một chiếc ô tô cỡ nhỏ và anh ta ủy thác cho Luke việc sửa sang lại. Luke muốn ở lại tòa lâu đài đó để xem mọi thứ tận mắt. Vì đang là tháng Hai và lại ở Scotland nên tôi ngờ rằng những gì Luke thấy sẽ chỉ là một màu tăm tối nhưng anh vẫn khăng khăng ở lại. Phải đến sáng thứ Bảy này Luke mới về nhà. Tôi ước giờ anh đang ở đây để khiến tôi được vui vẻ. Anh là người duy nhất khiến tôi cười ngay cả trong khi tôi đang tuyệt vọng. Giống lần tôi muốn cắt tóc trước lễ cưới. Anh đã kiên quyết không đồng ý hay ít nhất cũng không phải trước lễ cưới.

“Tại sao không? Em nghĩ tóc ngắn sẽ hợp với em hơn.”

“Anh chắc chắn rằng dù cho tóc em dài, ngắn hay hói đi chẳng nữa, em vẫn vô cùng xinh đẹp. Chỉ là vì những tờ tạp chí dành cho hôn lễ mà em say sưa đọc khuyên rằng không nên thay đổi mái tóc quá đà trước lễ cưới mà thôi.”

Và dĩ nhiên tôi chẳng nghe lời khuyên của Luke và rồi tôi đã phải hối hận về điều đó. Tôi đã khóc suốt bốn ngày liền và không bước ra khỏi nhà. Luke đã mua cho tôi mái tóc giả màu cam giống của những anh hề rồi gắn vào phần tóc cũ của tôi để kích thích nó mọc nhanh. Đến gần ngày cưới thì tôi cũng dần quen với mái tóc ngắn đó. Nhưng tôi không thể hình dung được mình sẽ xoay xử thế nào nếu không có Luke. Và giờ khi tôi đang rất cần anh thì anh lại không ở đây.

Khoảng sáu giờ tôi nghe thấy tiếng mở khóa.

“Anh đây,” Luke hét lên. Anh đi lên cầu thang nhưng tôi chẳng buồn ngồi dậy. “Nhận được tin anh về ngay,” anh nói.

“Em có ở trong phòng không?”

Anh kéo chăn xuống rồi đưa ra trước mặt tôi bó hoa hồng màu trắng. Lá hoa kêu sột soạt và những bông hoa tỏa hương. Anh chạm bàn tay lạnh giá lên trán tôi rồi nói: “Em không đau phải không? Tội nghiệp vợ yêu.”

Tôi trở mắt nhìn anh nhưng không nói câu gì. Luke vẫy bó hoa hồng. Đó quả là bó hoa lớn nhất mà tôi từng nhìn thấy.

“Giải thưởng an ủi đây.”

Thật là kỳ quặc làm sao. Tôi được chồng mua tặng hoa vì tôi vừa bị bồ đá. Thật khó tin. Tôi từ từ ngồi dậy. Đôi môi lạnh giá của anh chạm vào môi tôi. Tôi không biết sao mình lại rơi nước mắt. Không phải vì nụ hôn đó không ngọt ngào, sự thật là điều ngược lại.

“Này quả bí ngô của anh, đừng khóc.” Anh chỉ nói bí ngô trong những dịp đặc biệt mà thôi. “Anh biết em cảm thấy thất vọng. Đó là bình thường mà.”

Thật sao? Đúng, tôi cũng nghĩ như vậy. Nhưng hành động của anh thì không bình thường chút nào. Tôi vẫn ngạc nhiên và không nói năng gì.

“Nhưng trong trường hợp này, người phụ nữ nào tuyệt nhất sẽ chiến thắng. Thật khó khăn đúng không?” Anh vuốt tóc tôi. Làm sao anh lại biết về Andrea nhỉ?

“Và cô ấy đã cố hết sức để đạt được điều đó.”

Tôi cũng vậy. Tôi khóc thầm, nhưng tôi vẫn quá ngạc nhiên để liếc hỏi anh. Anh có thể chấp nhận chuyện này dễ dàng vậy sao?

“Cô ấy đã rất lo cho em đấy nên đã gọi điện cả ngày nay.”

Ai gọi cơ? Andrea sao? Cô ta có số điện thoại của mình sao? Chuyện này thật khó hiểu.

“Em gọi cho cô ấy đi,” Luke nói, anh đưa điện thoại cho tôi.

“Nhưng em không có số cô ấy.” Tôi lặp bặp.

“Đúng là em ồm thật rồi. Nó ở trong bộ nhớ của em ấy. Hãy nhấn phím số Bốn.” Luke mở một nụ cười thật tươi, hiền hòa và điềm tĩnh.

“Em sẽ gọi cho Sam sao?” Tôi tỏ vẻ không chắc chắn.

“Dĩ nhiên, em nghĩ anh đang nói về ai cơ chứ?” Luke đang nói với giọng điệu mà anh thường dùng khi nói chuyện với lũ trẻ con. “Em gọi để chúc mừng cô ấy đi. Đó là điều nên làm mà, đặc biệt là giờ cô ấy đã trở thành sếp của em rồi. Trưởng phòng đấy, quả là một sự thăng tiến vượt bậc. Anh chắc rằng em cũng đã rất cố gắng nhưng Sam đã ở đó lâu hơn em. Anh đi đun nước đây, em gọi cho Sam đi nhé.”

Luke rời khỏi phòng trong khi tôi nhìn chăm chăm vào cái điện thoại. Tôi lắp ráp lại mọi chi tiết. Đúng rồi, Sam có nói rằng cô ấy đang xin chức trưởng phòng. Cô ấy đã mời tôi đi uống cà phê và tỏ ra rất nghiêm nghị khi hỏi tôi rằng nếu như cô ấy được nhận vào vị trí ấy, nó có ảnh hưởng đến tình bạn của hai chúng tôi không.

“Tớ sẽ không nộp đơn nữa nếu như cậu nghĩ rằng điều đó sẽ chia rẽ hai chúng ta.” Sam nói. Đôi mắt cô mở to chân thành. “Cậu cũng nên thử nộp đơn xem, tớ nghĩ cậu cũng có cơ hội đấy.”

“Cậu có thích bộ vét này không, tớ mới mua đấy.” Tôi hỏi.

“Có, tớ rất thích.” Cô ấy trả lời, hơi chút bối rối vì không hiểu có gì liên quan. Và Sam đã nộp hồ sơ cho vị trí đó và hiển nhiên cô ấy đã trúng tuyển. Thật tốt cho cô ấy! Tôi không thể tin được rằng bạn tôi và thậm chí là chồng tôi nữa lại cho rằng tôi buồn chỉ vì một việc làm! Tôi còn chưa từng có ý định nộp đơn. Tôi gọi cho Sam. Luke quay trở lại, anh đặt tách trà lên bàn đầu giường rồi cười tươi.

“Chúng ta sẽ phải mở tiệc thôi đúng không Sam. Đây quả là một tin tuyệt vời đấy.” Tôi bộc lộ cảm xúc qua máy điện thoại.

Tôi bắt gặp ánh mắt của Luke và anh mấp môi “Anh rất tự hào về em.”

Lucy chuẩn bị đi nghỉ cuối tuần ở Paris với người tình đã có vợ của cô ấy. Lucy rất hào hứng về chuyến đi này và muốn nói với tất cả mọi người về điều đó. Thế là không công bằng. Tôi sẽ không cho phép Lucy quá hào hứng như vậy. Chẳng có gì chán hơn việc lắng nghe một người bạn cứ thao thao kể về cuộc tình hạnh phúc của cô ấy trong khi chuyện của mình đang tan vỡ. Đặc biệt là khi người bạn đó lại khăng khăng đi nghỉ đúng nơi cuộc tình tan vỡ kia bắt đầu.

“Sẽ thật là tuyệt diệu đây. Ba ngày trọn vẹn ở bên nhau. Không phải vội vã về nhà hay phải ngóng chờ anh ấy nữa.” Lucy hào hứng.

“Rồi anh ta nói. ‘Quần đẹp đấy. Em mua ở đâu vậy?’” Tôi xì mũi. Lucy nhận ra rằng tôi không có ý định tham gia vào câu chuyện của cô ấy, nên cô

ấy nhảy sang chuyện của tôi.

“Tên khốn. Tớ đoán hẳn sẽ mua chiếc quần đó cho người yêu.” Thật buồn là cô ấy cũng đưa ra cái kết luận giống tôi. “Mình không thể chịu được khi họ lại quay trở về với vợ hoặc người yêu. Thật là...” Cô ấy loay hoay tìm đúng từ để nói.

“Mặt hạn.” Tôi gợi ý.

Cô ấy lắc đầu.

“Thất vọng.” Tôi sụt sịt, không thể ngăn nước mắt không tuôn ra.

“Khó chịu là từ mà mình đang nghĩ đến đây.” Lucy nhặt chiếc áo lót lên, xem xét rồi vứt nó xuống.

“Có phải màu đỏ quá nổi không?” Cô ấy hỏi rồi cầm bộ đồ lót hiệu La Perla thứ mà đáng lẽ ra nên ở đúng nơi của nó: nhà chứa ở Amsterdam mới phải.

“Chắc chắn là thế rồi.” Tôi thở dài. Ngay lập tức Lucy thả món đồ vào giỏ. Tôi không khỏi ngạc nhiên khi nhìn giá của bộ đồ đó. “Chiếc áo lót là một trăm bảy mươi lăm bảng và cái quần trị giá tám mươi bảng.” Tôi không tin Lucy sẽ bỏ bằng đó tiền để mua hai thứ bé tí đấy. Nhưng nụ cười ấy cho thấy có lẽ cô ấy sẽ làm vậy.

“Đàn ông sẽ rất thích thú nếu như họ biết chúng ta đầu tư vào đồ lót.” Cũng có thể nhưng Luke sẽ nghĩ rằng tôi mất trí nếu như tôi bỏ ra bằng đó tiền chỉ để mua một chiếc quần lót. Anh ấy vẫn sẽ ham muốn tôi dù cho tôi chỉ mặc đồ M&S. Mà tôi đang nói về cái gì ý nhỉ? À đúng rồi, John.

“Cậu biết không, tớ từng mặc đồ lót của John đi làm và anh ta luôn giữ một chiếc quần lót của tớ. Tớ luôn để lại chỗ anh ấy ít đồ. Không phải là cố ý mà vì tớ thường vội thay quần áo mỗi lần rời đi.” Tôi không có ý định tập trung vào những suy nghĩ này quá lâu. “Cậu có thấy anh ta thật gợi tình khi muốn giữ quần lót của tớ không?” Tôi hỏi giọng đầy hy vọng.

“Chuyện bình thường mà.” Lucy thì thào với vẻ bí ẩn và rồi cô ấy tỏ ra thương hại nói thêm: “Thế hai cậu đã ở đâu?”

Khi chúng tôi rời Harrods thì trời đã tối và mưa rất to. Chúng tôi đứng đây, cố vẫy một chiếc taxi trong vô vọng. Mọi việc như đang chống đối chúng tôi. Lúc này có lẽ phải mất cả tuần trời để bắt được một chiếc taxi. Một trận mưa tầm tã ở Luân Đôn khiến mọi thứ như chậm lại. Tôi khinh bỉ những người miền Nam yếu đuối.

“Nếu Sheffield thì một trận mưa chẳng thể làm mọi thứ bế tắc như thế này.” Tôi lẩm bẩm. Cơn mưa làm hỏng gương mặt trang điểm kỹ càng của tôi. Thế nhưng không hiểu sao Lucy lại không hề hấn gì. Quần áo tôi ướt sũng và trở nên nặng nề và thật khó để tôi xoay sở một đồng túi đồ cồng kềnh này. Tôi đoán chắc rằng không có nơi nào ở Luân Đôn có mưa, ngoại trừ chỗ tôi đang đứng. Tôi chợt nghĩ về những bộ phim đen trắng với những hiệu ứng còn lạc hậu, với cơn mưa chạy theo sau chú hề trong những cảnh phim.

Và tôi chính là chú hề đó đây.

Bình thường Lucy sẽ tranh lên taxi với những người khác chứ không chịu đứng chờ thế này. Hôm nay, cô ấy bình tĩnh đứng xếp hàng. Rõ ràng Lucy đã mất trí thật rồi. Tôi tự hỏi không biết ở Harrods có loại bệnh nào có thể làm thay đổi tính cách con người không. Tôi không suy nghĩ về Lucy và cuộc tình của cô ấy nhiều lắm nhưng nhìn Lucy lúc này đang hào hứng nói về Khách sạn George V và tháp Eiffel thì tôi nhận ra Lucy đã yêu anh

ta thật rồi. Nếu là ai khác, như Sam chẳng hạn, tôi đã có chút lo lắng. Hẹn hò với người đã có vợ thì chỉ kết thúc trong khổ đau mà thôi. Nhưng tôi thấy không cần phải lo lắng nhiều cho Lucy vì cô ấy tự biết chăm sóc bản thân.

“Nào.” Lucy kéo tay tôi chạy qua cả chục người đang đứng dưới ô đội đèn vàng. Lucy đã thấy một chiếc xe. Cô mở cửa xe rồi đẩy tôi vào ghế sau.

“Đi đâu vậy tình yêu?” Ông tài xế hỏi. Lucy đọc địa chỉ.

“Cậu rất ủy mị đấy.” cô ấy khê trách. “Tối nay Luke đi vắng à?”

“Ừ, anh ấy đi công tác.” Tôi thở dài.

“Vậy thì tối nay cậu có thể đến ở với tớ được rồi.” Sự sắc sảo của Lucy trái ngược với người tài xế đang run lên vì không biết làm thế nào để tìm được địa chỉ khá nổi và có danh tiếng mà Lucy đưa ra. Anh ta không có nhiều kiến thức về đường xá Luân Đôn. Lucy quát tháo chỉ hướng đi cho gã tài xế và tôi có cơ hội ngồi và ngẫm nghĩ. Tôi cảm thấy thương thân và buồn đến phát khóc. Gã tài xế, dù là tay lái nghiệp dư nhưng lại là một nhà tâm lý đầy kinh nghiệm, đã đọc được tâm tư của tôi bèn chỉnh đài radiô từ nhạc blue chậm sang bài hát có giai điệu vui tươi. Anh ta quả là có thiện chí nhưng thật sự tôi muốn được gặm nhấm nỗi buồn. Tôi muốn những kẻ giúp người không phải lối sẽ nhảy hết xuống sông Thames. Anh tài xế châm điếu thuốc. Hơi thuốc lá làm tôi cảm thấy khó chịu và nó gợi tôi nhớ về John. Tôi muốn khóc nức lên. Cái sự cân bằng mà tôi gọi là cuộc sống thật sự trở thành một mớ hỗn độn. Mưa tuôn xối xả lên nóc ô tô và chiếc cần gạt nước đóng đánh dù cho có hoạt động hết công suất cũng không thể gạt được nước mưa đang tuôn ào ào. Những ánh đèn trông như một hộp đồ trang sức. Đây là lỗi của cô ấy. Là lỗi của Lucy vì cứ liên tục nói về chuyến đi ở Paris. Paris ư, một nơi đáng ghét. Tại sao cô ấy lại muốn đến Paris? Nơi đó chẳng có gì ngoài những đài phun nước vô tận, vô số những cột đèn

điện trang nhã, hàng ngàn thân cây cao vút, miên man những tòa nhà màu kem lộng lẫy, những đường quốc lộ rộng thênh thang, thức ăn tuyệt vời, với những loại rượu thơm ngon hảo hạng, còn có gì đâu để thích chứ? Ngoài những cây cầu duyên dáng hay những cặp tình nhân yêu nhau mặn nồng thì có điều gì đặc biệt? Paris là thành phố cô đơn nhất trên thế giới này.

“Bạn đang nghĩ gì vậy?” Lucy hỏi.

“Không có gì.” Tôi trả lời như thể mình là người đàn ông vậy.

“Xem này, thật đúng như mình nghĩ vậy.”

“Cái gì cơ?”

“Cảm giác thương tiếc cho bản thân và sự hối hận của cậu. Nhưng không may thay nỗi đau lại luôn tỉ lệ nghịch với hành vi thủ dâm của người mình yêu.”

“Lucy, những lời cậu nói giúp ích thật đấy.”

“Mình cho cậu ba tuần, nhiều nhất là bốn để cậu có thể quên được anh ta. Nhưng mình cũng cảnh báo này, đôi lúc cậu phải kiềm chế cảm xúc hơn cả những du khách Mỹ sang thăm châu Âu chỉ trong vòng một tuần.”

“Thật á?” Thật bực mình. Không, tôi thực sự nợ Lucy vì sự bình tĩnh của cô ấy. Trong tuần vừa qua, cô ấy đã cùng tôi uống biết bao chai rượu và những tách cà phê trong khi tôi liên tục làm cô ấy phát ngán với những câu hỏi lặp đi lặp lại.

“Bạn có tin rằng anh ta thực sự nghĩ vậy không?” Tôi hỏi vì nhớ ra John đã từng nói một điều tuyệt vời.

“Có.” Lucy thở dài, đổ thêm ly rượu nữa. “Nhưng Connie này, cả hai ta đều biết rằng...”

“Tớ biết,” Tôi ngắt lời Lucy. “Những lời nói đó chỉ có giá trị ngay lúc đang bay từ mồm họ sang tai chúng ta thôi.” Lucy gật đầu.

“Cậu có tin anh ta làm vậy không?” Tôi hỏi. Tôi cảm giác bị xúc phạm mỗi khi nhớ lại điều gì đó thật kinh khủng mà John làm hay chính xác hơn anh ta đã quên thực hiện. Ví dụ như anh quên không gọi điện cho tôi hay thậm chí là trả lời điện thoại, không đến đúng giờ hay thậm chí là không có mặt.

“Có,” Lucy thở dài, hít một hơi thật sâu. “Nhưng Connie này, điều mà tớ không thể tin được đó chính là cậu đã chịu đựng tất cả những điều đó...”

“Tớ biết, tớ biết.” Tôi gục đầu xuống - “Nhưng...”

Lần này Lucy ngắt lời tôi. “Nhưng cậu muốn anh ta.” Cô ấy nói với một giọng rên rỉ và trong giây phút đó tôi nghĩ cô ấy đang bắt chước Sam. Nhưng rồi tôi nhận ra cô ấy đang bắt chước tôi. Tức giận với chính bản thân, tôi bật cười.

Lucy dẫn tôi ra khỏi những giây phút đáng sợ khi chúng tôi gặp phải sự phủ nhận, tự trách và hối hận. Sau đó tôi tiếp tục trên cuộc hành trình đầy cảm xúc đó để bắt đầu cảm thấy khó chịu. Và đó là một điểm dừng chân trước khi tôi trở nên tức giận thật sự. Trong khi sự kích động chỉ như một nơi để qua đêm thì cơn thịnh nộ đó lại như một địa điểm du lịch sang trọng mà tôi vẫn thường ghé thăm. Tôi cảm thấy ô nhục, căm hờn, giận dữ vô cùng. Khoảng thời gian này thật khó chịu. Tôi to tiếng với bạn bè và cả những người thương yêu của mình. Căm ghét Luke vì không phải là John và căm ghét John vì anh không phải là Luke. Tôi hận bản thân vì đã quá ngây thơ khi phải lòng John và tin những lời dối trá của anh. Tôi giận Lucy

vì cô ấy đã không ngăn tôi tránh xa anh ta và còn căm phẫn hơn khi cô ấy nói đã từng khuyên tôi tránh xa John. Tôi vật vã, đau khổ, căm hờn trải qua một tháng Ba cay đắng đó. Cảm giác mình mãi trong thời kì tiền kinh nguyệt. Tôi nổi xung với cả loài người. Tôi bắt đầu mỗi ngày bằng suy nghĩ rằng mọi việc sẽ thật kinh khủng và thường sẽ là như vậy, cho dù ngày mới mở ra với dấu hiệu tốt đẹp. Trên đường đến chỗ làm, tôi đếm từng những nguyên do khiến mình cáu tiết. Tôi bực mình bởi những kẻ ngốc nháy mắt vào tàu điện khi cánh cửa sắp đóng bất chấp rủi ro và làm chậm trễ chuyển tàu. Tôi như điên lên với những cô cậu tuổi teen đang nghe những thể loại nhạc ồn ào và khó hiểu. Tôi dị ứng với những cặp tình nhân liên hồi nói chuyện với nhau và tỏ vẻ cho mọi người thấy là họ thực sự yêu thương nhau. Tôi thấy điều đó vô cùng khiếm nhã. Tôi cực kì khó chịu khi ai đó mang quá nhiều hành lí và cố đẩy nó qua chân tôi. Tôi không ưa gì những kẻ giám sát giao thông, người trông coi thư viện, soát vé, tài xế taxi và những làm việc ở cửa hàng bán giày. Tất cả bọn họ đều xấu tính. Tôi ghê tởm những ai dính dáng đến ngành truyền thông, khí đốt hay điện lực Anh. Đó toàn là những kẻ bất tài. Tôi đặc biệt ghét cay ghét đắng những ai đang hạnh phúc.

“Anh cứ mãi nhìn theo mẫu thiếc đang bay theo gió trên đường. Nó xoay một cách thật vui tươi và tôi nhìn thấy anh đang đuổi theo nó. Mọi miếng thiếc sáng và mỏng manh.” Tôi giận dữ lặp bặp từng từ.

“Thằng khốn,” Lucy nói, đó không phải là lần đầu tiên.

“Cái má khốn kiếp của hấn chạm vào ngực mình.” Tôi hét lên khi ném quyển sách vào tường.

“Nào tiếp tục đi cô bạn.” Lucy nói. Cô ấy rõ ràng tỏ ra hài lòng về sự tiến triển này trong cung bậc cảm xúc của tôi. Lucy nhặt quyển sách rồi lại quăng nó vào tường.

“Sao cậu lại tức giận?” Tôi hỏi, hơi chút khó hiểu.

“Tớ lúc nào cũng tức giận cả.” Lucy trả lời, giọng dứt khoát.

“Có thể tớ cũng chỉ là một người qua đường vợ vẫn nữa mà anh ta chẳng quan tâm chớ gì cả.” Tôi dường như không thể nhắc lại những lời anh ta nói. Tôi nhớ toẹt những lời đó ra. “Chỉ là một con đàn bà *nữa* mà thôi, *một con đàn bà nữa*. Và anh ta không quan tâm *chớ* gì hết. *Không quan tâm chớ gì hết.*” Tôi ném chai rượu Chardonnay đã hết vào thùng rác, tay chống hông rồi quắc mắt với Lucy. “Còn gì nữa không Lucy!...” Tôi vẫn hét lên, trông Lucy hơi chút sợ hãi, và bất cứ ai trong hoàn cảnh này chắc chắn sẽ tè ra quần mất. Nhưng Lucy có thần kinh thép. “Còn gì ư? Chúng ta đã uống hết rượu vang trắng rồi, chỉ còn rượu đỏ thôi.”

“Rượu đỏ cũng được rồi.” Lucy cười.

Luke lặng lẽ trải qua những mạch xúc cảm khác nhau này. Anh nghĩ rằng sự thất vọng của tôi hồi tháng Hai là do một mùa đông kéo dài. Anh cũng nghĩ sự tức giận của tôi hồi tháng Ba là do tôi để tuột mất cơ hội thăng tiến trong công việc. Anh đã đọc rất nhiều bài báo viết về hoocmôn của phụ nữ rồi khuyên tôi nên đi gặp bác sĩ để thay đổi loại thuốc ngừa thai. Khi tôi lờm anh, anh lại ngập ngừng gợi ý tôi nên tìm một nhà quân sự thay cho bác sĩ. Suốt thời gian đó anh tỏ ra lịch sự, quan tâm, nhã nhặn và thật dè dặt. Anh vô cùng bận bịu với một hợp đồng mới có quy mô rất lớn. Luke đã thành công trong vụ biến một nhà hát thành nhà ăn ngay trung tâm vùng West End. Công trình này có bản đề án rất lớn và cả kể cả những tay của giới truyền thông và những ông thầy trong ngành đều chăm chú quan sát sự tiến triển của anh. Cả tôi và Luke đều hiểu rằng đây là một bước nhảy vọt mà chúng tôi vẫn thường nhắc tới. Và nó đã đến nhanh hơn so với những gì chúng tôi hy vọng. Nếu mọi việc diễn ra suôn sẻ và Luke thành công với dự án này, anh sẽ nhận được vô vàn những lời đề nghị làm ăn. Rồi anh sẽ chỉ nghĩ đến công việc mà thôi. Anh sẽ thậm chí còn làm việc nhiều hơn bây

giờ và những khi nghỉ ngơi, anh sẽ vẫn nói về công việc. Tôi thật mừng cho anh. Đúng là như vậy.

Và hơi chút ghen tị.

Tại sao khi tôi phải trải qua tất cả những điều này mà anh lại không hề nhận ra? Và tại sao trong khi anh có một công việc thật tuyệt vời và mang đầy tính sáng tạo như vậy mà tôi thì không? Tại sao thử thách lớn nhất của tôi là gấp một cái máy bay và rồi lại vứt nó vào sọt rác khi người còn chẳng rời khỏi chiếc ghế? Tại sao anh lại hoàn toàn không nhận ra những gì đang hiện ra rõ ràng ngay trước mắt? Và còn một điều khiến tôi khó chịu nữa, đó là dường như anh vẫn tỏ ra rất vui tươi, hạnh phúc nhưng chúng tôi không còn là một *cặp uyên ương* hay cùng một *đội hạng A* nữa rồi. Tôi bị lu mờ và đang tụt xuống hạng D. Hằng đêm tôi thiếp đi nhưng trong lòng cảm thấy bức bối mọi việc xung quanh...

Tôi thức dậy trước Luke và nhẹ nhàng nhảy xuống giường. Tôi xem đồng hồ, chín giờ sáng, hôm nay là thứ mấy nhỉ? Tôi sợ hãi. Có phải ngày đi làm không không? Mình đã ngủ quên sao? Rồi sau đấy tôi thở phào nhẹ nhõm vì hôm nay là ngày nghỉ. Hôm nay là thứ Bảy ngày mười chín tháng Ba. Tuy nhiên vẫn có điều gì đó không ổn lắm. Tôi vội quay lại nhìn Luke để xem anh có ổn không. Lạy Chúa anh vẫn bình an. Lạy chúa. Anh có còn thở không? Dĩ nhiên là anh vẫn còn thở mà, anh vẫn ổn thôi. Luke đang ngủ với một gương mặt hiền hòa, mãn nguyện như mọi ngày. Tôi cảm thấy nhẹ lòng rồi quay lại giường nằm. Giấc ngủ đối với tôi đã không còn như xưa nữa. Trước khi gặp John, tôi luôn ngon giấc trong vòng tay của Luke. Còn sau đó thì sao, giấc ngủ chập chờn, xen lẫn cảm giác vô cùng phấn khích và hạnh phúc nhưng rồi chuyển sang phiền muộn và lo âu. Hối hận, thất vọng và tức giận là những kẻ phá hủy giấc ngủ. Một ý nghĩ chợt lóe trong tôi. Tôi cảm nhận được sự khác biệt. Tôi thức dậy lúc chín giờ sáng chứ không phải hai giờ hay bốn giờ, năm giờ sáng nữa. Tôi đã ngủ liền chín tiếng rưỡi. Cảm thấy thật nhẹ nhõm. Cơ tức giận đã lắng xuống phần nào.

Tôi tìm xem liệu nó có lưu lạc ở đâu không. Nhưng không. Và tôi chợt nghĩ liệu cơn giận đó có ngự trang đầu đó trong tôi không, dưới hình thức những cảm xúc cáu kỉnh và khó chịu. Tôi cũng không cảm thấy bứt rứt hoặc hay gầm gừ nữa. Cơn tức giận đã đi rồi và thay thế vào đó là một sự bình yên, một đức tin. Thực ra, đức tin đó như một chàng trai luôn vui tươi, dễ tính, không đòi hỏi, không vội vã và biết nghe lời. Chàng trai đó luôn miệng nói: “Tốt lắm Connie, cô đã vượt qua tất cả những khó khăn dù cho nó thật to lớn. Xin chúc mừng, cô thật khôn khéo.”

Bữa sáng toàn đồ rán trông thật ngon mắt. Tôi không hiểu tại sao nhưng nó đúng là như vậy. Đó có thể là do đồ ăn chứa nhiều chất béo hoặc là nó có cái gì đó tương tự như thanh sôcôla “Yorkie Man” đồ sộ và ghồ ghề. Tôi chuẩn bị bữa sáng cho Luke rồi mang lên phòng cho anh, cảm giác lâng lâng. Tôi nhẹ nhàng đặt khay đồ ăn lên giường. Luke nhìn tôi với ánh mắt nghi ngờ. Cũng đúng thôi, tôi mới chỉ làm bữa sáng cho anh có bốn lần trong đời và chưa một lần nào mang đồ ăn lên tận phòng cả. Tôi ngắm nhìn anh ăn ngon miệng. Anh cho miếng thịt hun khói vào miệng rồi cười với tôi. Có một chút lòng đỏ trứng vương trên môi dưới bên phải miệng. Tôi vội vàng cúi xuống và hôn lên môi anh. Một nụ hôn thật nhẹ nhàng. Cả hai đều mở mắt và nhìn nhau. Tôi khẽ nghiêng đầu rồi hôn anh thêm lần nữa, khẽ cắn lên môi dưới của anh. Ngực tôi đè lên cánh tay anh, tôi thở gấp, anh cẩn thận đặt khay thức ăn xuống sàn. Chuông điện thoại reo. Chúng tôi cười. Anh gật đầu ra hiệu rằng anh sẽ không thấy phiền nếu như tôi nhắc điện thoại. Không có gì phải vội vàng cả.

“Mình đây”

“Daisy à?” Tôi vui sướng. Mọi quan hệ của tôi và Daisy đã trở nên căng thẳng kể từ khi cô ấy biết chuyện tôi ngoại tình. Daisy vô cùng bối rối. Cô ấy quý tôi nhưng ghét điều mà tôi đang làm. Cô ấy đã khóc ròng cả tuần trời, liên tục hỏi tôi tại sao lại có thể phản bội Luke. Sam nói rằng đó không phải chuyện của cô ấy và nếu như có ai đó gọi tôi là một con đĩm ích kỉ,

độc ác và hai mặt thì người đó chính là Luke. Daisy thay đổi chiến thuật. Cô ấy đã đay nghiến tôi tại sao tôi lại coi cô như một đứa trẻ? Cô ấy quả quyết rằng lẽ ra tôi nên nói với cô ấy như Sam và Lucy mới phải (Rose thì không tính vì chẳng ai trong chúng tôi nói gì với chị ấy cả). Lucy xen vào bằng việc viện ra một lý do.

“Connie đang cố bảo vệ cậu. Chúng tớ coi cậu như một đứa trẻ vì cậu cư xử không khác một đứa trẻ con. Nào hãy nín đi, mặc quần áo vào, thơm mình một cái rồi đi trang điểm.” Cả tôi và Daisy đều cảm thấy sợ hãi một khi Lucy đã phản đối điều gì. Daisy miễn cưỡng ôm và nói rằng cô ấy hiểu sao tôi lại không thể làm phù dâu cho cô ấy được. Mọi quan hệ không tốt đẹp lên là mấy cho đến khi Daisy biết mọi chuyện đã kết thúc. Sam nói rằng tôi đã đặt dấu chấm hết cho cuộc tình đó, dù đó không hoàn toàn là sự thật.

“Mình định đi xem mấy chiếc váy cưới. Cậu có đi cùng mình không?” Tôi hy vọng là ai đó đã bảo cô ấy làm việc đó, Rose chẳng? Có thể là tôi đã được mời để làm trọng tài cho Rose và Lucy. Sam có các lớp học mỹ thuật vào ngày thứ Bảy nên cô ấy không thể làm được. Còn Rose và Lucy, hai người chẳng bao giờ đồng tình với nhau cái gì, sẽ không phải là lý tưởng cho vị trí bạn đồng hành mua sắm với Daisy, đặc biệt khi đây là một sự kiện trọng đại. Dù lý do là gì thì tôi cũng rất vui.

“Mình rất sẵn lòng mà, Daisy.”

Tôi và Lucy đứng đợi Rose và Daisy bên ngoài cửa hàng bán đồ cô dâu. Lucy đứng tựa vào cửa kính bày hàng hút thuốc. Cô ấy đang đeo kính râm dù mặt trời sẽ chẳng hiện hữu ở Anh trong vòng ba tháng nữa. Tiếng phèo thuốc lá nghe rất rõ ràng.

“Hôm nay cậu thấy thế nào, Connie?” Cô ấy hỏi.

“Nhẹ nhõm.” Tôi nghe răng cười. “Đó không phải sự nhẹ nhõm với những việc vẫn còn dang dở, mặc dù vẫn hơi gượng gạo. Đó chính là sự nhẹ lòng khi tớ nhận ra mình vẫn còn yêu Luke. Còn thật nhiều điều tớ không hiểu nổi - như tại sao mình lại bắt đầu cuộc tình với John - nhưng mình vẫn cảm thấy vui là mình vẫn yêu Luke. Mình tin chúng mình sẽ vượt qua được.”

Lucy nhìn tôi chăm chăm. “Sự khuây khỏa không phải là cái kết của vấn đề này.” Cô ấy cảnh giác tôi. Chết tiệt, Lucy có hàng đồng kinh nghiệm về lĩnh vực này, có lẽ cô ấy đúng.

“Mình thật sự đang cố để bù đắp lại cho Luke. Thật ngạc nhiên khi chúng mình nhanh chóng quay trở lại những ngày khi xưa. Mua sắm đồ đạc, tham dự những sự kiện của công việc, tổ chức tiệc tùng, đến thăm bà dì. Thật tuyệt làm sao khi mình quên được John nhanh đến vậy.”

“Cũng không hẳn.” Cô ấy mỉm cười. “Vậy thì cậu chưa nhận được tin gì từ anh ta phải không?”

“Không, anh ta kiên quyết sẽ xử sự như một con người chứ không phải một nhân vật trong truyện.”

“Ý cậu là sao?”

“Không có những hành động hào hiệp, không có những vụ cá cược để cướp lại mình nữa, chỉ còn là im lặng.”

“Thật xui xẻo.”

“Ừ đúng vậy đấy.” Tôi lại nghe răng cười. Cô ấy hiểu tôi đang đùa. “Hãy nhìn mình, Lucy. Mình lại hài hước như xưa rồi đấy.” Cả hai đều im lặng. Lucy nhìn vào tấm kính quỳ hàng để kiểm tra hình ảnh phản chiếu hoàn hảo của mình. Tôi cọ giày vào sau ống chân quần để nó được sáng bóng.

“Cậu biết đấy. Tớ đã suy nghĩ kỹ càng về chuyện này và theo như ý kiến của một chuyên gia như tớ thì cậu có thể kéo John trở lại nếu muốn.”

Trước khi cô ấy có cơ hội chia sẻ chút chiến thuật thì tôi nghe thấy tâm tâm mình nói: “Mình không muốn John quay trở lại.” Đây là một dạng tin tức. Bộ óc có ghi nhận những gì miệng nói ra không? Chúng liên hệ với nhau. Trái tim đã nghe thấy gì chưa? Thật ra trái tim chẳng liên quan mật thiết gì cả nên vui vẻ đồng tình. Một bài kiểm tra xem bạn nghĩ gì về vấn đề đó. Nhưng không hề thấy chút phản ứng gì. Không có một chút gì hết. Để cho chắc chắn, tôi nhắc lại tên anh ta một lần nữa. John Harding. Không có cảm giác nhói lên. Cảm ơn Chúa. Tôi không còn muốn anh nữa.

“Thế ý cậu là sao?” Lucy hỏi.

“Chẳng có gì cả. Chỉ là mọi thứ đã hoàn hảo trở lại thôi.”

“Thật sao?”

“Tất nhiên. Mình không còn nhớ nhung gì anh ta cả.”

“Chỉ là để chắc chắn rằng cậu không quá vội vàng che lấp đi những vết rạn vỡ mà thôi, Connie ạ”

Tôi nhìn thấy Daisy và Rose đang bước về phía chúng tôi. Hai tôi tiến lại để đón chào các cô gái. Daisy ôm tôi thật chặt và tôi nghĩ mình đã được tha thứ. Có lẽ tôi vẫn phải làm phù dâu.

Chuông cửa *reo* lên khi chúng tôi bước vào. *Cái dây chuông* đó cũng như đẩy chúng tôi vào một trang mới mặc dù cũng không hẳn là cuối cùng. Một khoảng thời gian để những người phụ nữ - thường rất độc lập - có thể mặc những chiếc váy trải dài, mang ô rồi che mình sau tấm đăng ten mà

không phải ngại ngần gì. Ngay lập tức họ hiện ra thật e lệ và quyến rũ. Đó là thời khắc mà tất cả mọi người đều thì thào. Khi phụ nữ là trung tâm của sự chú ý và cũng được đứng tại vị trí trung tâm thì đàn ông tỏ ra thật dịu dàng và quan tâm. Việc bước vào cửa hiệu bán đồ cô dâu như mở ra một lối vào thế giới lãng mạn không tưởng, dù cho nó chỉ kéo dài có một ngày, ngày của Daisy.

Trái tim tôi đột nhiên đông cứng và rồi nổ tung khi nhớ lại lần tôi đến cửa hiệu bán đồ cô dâu mới chỉ cách đây hai năm. Tôi nhớ là mình có cảm giác như một con sâu bướm chui vào kén. Khi đó tôi nhận thức được rằng mình sẽ trở nên tự do và tuyệt vời hơn sau khi thoát ra khỏi cái kén đó. Một cửa hiệu hoàn toàn khác nhưng vẫn những cảm xúc đó. Vẫn tấm thảm bông như mát xa bàn chân, vẫn những nếp lụa bông, những bông hoa hồng được tạo từ dây ruy băng xoay xoay trước ngưỡng cửa. Tấm lụa chuyển động chậm chạp nhưng không phải là vô hướng. Nó giống như một cơn thủy triều đang xô bờ. Bản nhạc Love story được phát ra ở một góc bí mật nào đó, và mặc dù đều hiểu rằng lời bài hát toàn những câu sáo rỗng, tất cả chúng tôi đều mù mị đi với những lời hứa hẹn lãng mạn và niềm hy vọng tràn trề.

Rose và tôi nhìn nhau. Rose trông thật buồn và thảm hại. Chị ấy và Peter cãi cọ nhau ngày càng nhiều. Tôi muốn nắm chặt lấy tay Rose và giúp chị ấy an tâm, rằng cặp đôi nào cũng sẽ vượt qua những thời điểm khó khăn. Có lẽ đó là khi cặp song sinh ra ở riêng.

Lucy tỏ ra bức bối hơn là sợ hãi khi người trông cửa hàng yêu cầu cô ngừng hút thuốc. Nhìn Lucy dập tắt điếu thuốc, tôi hiểu cô ấy đang tưởng tượng đó là khuôn mặt của người bán hàng. Tôi đã quá hiểu cô ấy.

Daisy không hề di chuyển khỏi chỗ ra vào, cô ấy không dám. Vì nếu cô ấy cử động, có thể điều đó sẽ biến mất. Khả năng để trở thành một người phụ nữ của gia đình. Không chỉ trong một ngày mà mãi mãi về sau. Tôi

muốn nói với cô ấy, muốn giải thích, đây là một phần của trò chơi chứ không phải cú ghi bàn cuối cùng.

Cô ấy rón rén tiến lại gần chiếc váy gần nhất và khi vừa mới vươn tay ra chạm lấy chiếc móc thì một giọng the thé vang lên.

Người phụ trách ở đó giải thích cô ta không phải người trong coi cửa hàng mà chính là người tư vấn cho cô dâu. Sự phân biệt này chính là từ đầu tiên trong danh sách dài các từ vựng mới chuẩn bị thâm nhập vào đầu chúng tôi. Cô ta diễn tả: váy thì được gọi là những chiếc áo choàng, giày thì được gọi là những đôi guốc, đồ lót được gọi là trang phục kín đáo. Lucy khịt khịt mũi tỏ vẻ không hề quan tâm. Chúng tôi nhìn người “tư vấn cho cô dâu” ồ à tiến gần đến tâm hồn trong sáng Daisy. Ngay lập tức cô ta đưa ra những lời khuyên nữ tính với tinh thần chiều chuộng khách hàng. Daisy chọn ba chiếc váy để thử. Cả ba đều bó sát cơ thể và nom sang trọng. Chúng tôi ngấm nhìn một cách nghi ngờ. Người tư vấn khuyên Daisy nên đổi váy cỡ 10 lấy cỡ 12 - “Những chiếc váy này trông thật xinh xắn.” Thật biết ơn vì sự tinh tế của cô ta.

Daisy vào phòng thay đồ một mình. “Lần sau khi một người bạn kết hôn, mình sẽ bảo cô ta chuẩn bị một bộ đồ lót mới cho khâu này.” Cô ấy nói to qua tấm rèm. Tôi và Rose nhìn nhau cảm giác đầy tội lỗi.

“Chị đã không hoàn thành nhiệm vụ đấy!” Lucy nói giọng mỉa mai. “Và Rose này, chị còn là phù dâu đã có chồng nữa chứ.”

Chúa ơi, có phải giữa hai người này đang xảy ra chiến tranh lạnh không. Tôi suy nghĩ liệu có phải Lucy muốn làm phù dâu chính của Rose hay không và cô đã méch lòng vì Daisy đã chọn Rose. Daisy từ sau tấm rèm nói vọng ra: “Cạo lông chân cô ấy, sắm lấy đôi giày mới và tô lại phấn son đi.” Sự tự tin của cô ấy đi xuống theo đường xoắn ốc. Daisy luôn được biết đến với thân hình đầy đặn. Đó chính là nỗi đau khổ của cuộc đời cô. Cô ấy trông

thật dễ thương với làn da trắng như kem, rải rác chút tàn nhang, mái tóc xoăn đỏ và đôi mắt xanh lá cây rất to. Có những giây phút cô ngập ngừng thừa nhận vẻ đẹp của mình. Nhưng hầu như Daisy luôn muốn mình có một mái tóc ngắn sẫm màu, đẹp, bóng bẩy và phải mịn như kính vậy. Và không có ngực. Cô ấy muốn trông thật trang nhã và cao ráo với chiếc cổ dài và đôi mắt nâu. Đôi mắt to với hàng lông mi đen láy.

Daisy đi ra. Chúng tôi đứng nhìn với đôi mắt mở to và mồm há hốc. Chiếc váy không hề chật mà là quá chật. Cô ấy sẽ ổn trừ khi muốn ngồi xuống hoặc phải di chuyển nhiều. Và tốt hơn là cô ấy không mặc quần lót để quần khỏi lằn vết ra ngoài. Daisy nhìn vào gương và ngay lập tức nụ cười trên môi vụt tắt. Cô ấy ngập ngừng rồi đỏ mặt. Màu đỏ đó bắt đầu ở cổ phía bên tay trái, tiến về phía ngực và đi lên má.

“Tớ cứ nghĩ mình sẽ trở nên xinh đẹp như Audrey Hepburn[24] cơ.” Daisy cố cười nhưng cô thật sự rất thất vọng. “Thật điên loạn phải không?”

Rose mở một nụ cười của mẹ hiền và đặt cánh tay lên người em gái. Cả hai đều nhìn vào hình ảnh của Daisy trong gương. Họ thấy Daisy đang mang một bộ váy hoàn toàn không phù hợp.

Lucy đảo mắt lên trên và tôi nắm chặt tay cô ấy ra hiệu không được bình luận điều gì. “Tớ biết rồi, tớ đâu có vô ý đến mức ấy.” Cô ấy thì thào. “Chúa ơi, tớ cho rằng đó không phải lỗi của Daisy khi cô ấy không cưỡng lại nổi những viễn cảnh hạnh phúc từ bài hát đó. Một giấc mơ điên rồ cho những kẻ ngu xuẩn. Tôi đổ lỗi cho những bài nhạc Pop.”

Lucy tỏ ra hết sức cảm thông.

“Này, bộ váy đó chỉ dành cho những kẻ rối loạn tiêu hóa và không có chút cá tính nào thôi. Những người đó sẽ là những cô dâu xấu xí.” Daisy rụt dè quay về phía Lucy, không biết (chúng tôi cũng vậy) nói thêm điều gì.

Khi Lucy toàn tâm toàn ý, cô ấy có thể trở thành một nhà cố vấn vô cùng có duyên và rất có sức thuyết phục. Cô ấy khụy gối xuống để mắt cô ngang tầm với mắt của Daisy. Cô ấy giữ lấy khuôn mặt của Daisy bằng đôi bàn tay dài và thon và duỗi các ngón tay ra để thay cho những lọn tóc sau tai của Daisy. Tôi thấy những cử chỉ đó duyên dáng như Audrey Hepburn vậy, không biết Daisy có thấy thế không.

“Simon yêu những đường cong của cậu. Anh ta sắp kết hôn với cậu, người anh ta đã gặp trong làn hơi nước với mái tóc ướt sũng. Cuộc hôn nhân này không phải chỉ là ngày hai người kết hôn hay chiếc váy cưới mà nó là tình cảm giữa cậu và anh ấy.” Sao đột nhiên cô ấy lại biết nhiều về hôn nhân đến vậy? Daisy mỉm cười, ánh mặt trời đã xuyên qua những đám mây u ám. Lucy nở nụ cười quyến rũ. “Nào hãy thú nhận đi, đã bao lần anh ta nói yêu cặp hông của cậu rồi? Nào, anh ta đã bao nhiêu lần siết chặt vào...” Lucy tựa sát vào Daisy thầm thì: “Cặp vú đồ sộ đó.” Mặt Daisy ngay lập tức trở nên đỏ bừng.

“Khẽ chứ.” Cô ấy cười khúc khích, “Chúng ta đang ở trong cửa hàng mà.”

“Ừ nhưng chỉ là cửa hàng bán đồ cưới thôi chứ không phải nhà thờ. Tôi hứa sẽ không nhắc đến ‘Cặp vú’ hay bất cứ từ ngữ tục tĩu nào khi ở nhà thờ.”

Lời giải thích của Lucy vừa chính xác lại vừa có duyên. Daisy lập tức cởi chiếc váy và vứt nó xuống đất như thể đó là một đôi tất rẻ tiền. Cô ấy lựa lại một chiếc váy khác vừa có thể che bớt đi khuyết điểm mà lại giúp tôn lên vẻ đẹp của thân hình giống chiếc đồng hồ cát của cô. Ba tiếng sau chúng tôi rời cửa hiệu và hơn một nghìn bảng đã ra đi.

“Mua sắm thế nào rồi em? Kinh khủng lắm hả?” Luke hỏi

“Không, tốt lắm. Daisy đã chọn được chiếc váy ưng ý.”

Tôi hôn Luke. Anh đưa tay ôm lấy tôi rồi nhìn thẳng vào mắt tôi. Khoảnh khắc đó hơi chút ngưng ngừng và ánh mắt đó thật nồng cháy nhưng tôi đã không quay mặt đi.

“Nghe này Luke, em hy vọng anh sẽ không để ý nhưng lúc anh đi vắng, em đã tự quyết định. Em đã gọi cho Peter và nói chúng ta sẽ không đến nhà anh ấy dự bữa tối tối nay.”

“Anh ta có phật ý không?”

“Không đâu, thật ra anh ấy có vẻ rất thoải mái.”

“Nếu họ không để ý gì thì anh cũng không sao hết. Em mệt sao?”

“Không. Chỉ là em thấy chúng ta hiện giờ rất bận rộn và không có đủ thời gian bên nhau. Ý em là chỉ hai ta mà thôi.” Luke ghì trán vào tôi và nhìn tôi nói. “Anh thì quá bận rộn còn em thì quá...” Anh ngập ngừng. “Em có hiểu anh đang nói gì không?”

Tôi quàng tay qua cổ anh và cười. “Có chứ, em hiểu rất rõ. Em nghĩ đây là ý kiến tuyệt vời. Thế thay vào đó anh muốn đi đâu? Hay là đến Tesco để mua chút đồ?”

“Không, chúng ta hãy đi ăn tối.” Chồng tôi bỗng nhiên giống như một cậu bé, phấn khích với kế hoạch của mình và đầy ngạc nhiên. “Anh đã đặt bàn ở La Belle Epoque rồi. Anh nghe nói ngồi ăn ở đó giống như ngồi trong một chiếc túi xách tay hiệu Chanel. Vì thế sẽ hơi chật một chút nhưng sẽ vô cùng tuyệt.”

Tôi phá lên cười và chạy lên tầng để chọn xem sẽ mặc gì.

“Chị đang nghĩ gì thế Rose?” Tôi hỏi khi đưa ly trà cho Rose. Chúng tôi đang ngồi trong vườn với Henry và Sebastian. Ở ngoài vườn cũng không ấm áp gì đâu nhưng tôi thà bị cảm cúm còn hơn là nhìn mấy cậu bé đó phá tung nhà lên. Chúng tôi đang ăn bánh kem, còn hai thằng nhóc đang ăn đất.

“Chị cố hết sức để nhớ lại khi anh ta thực sự ham muốn chị và cả khi tất cả đã chấm dứt. Chị đã làm gì để anh ta không còn ham muốn chị nữa chứ?” Rose vô cùng choáng váng. Tất cả chúng tôi đều choáng. Vào cái buổi tối mà tôi và Luke đến La Belle Epoque, khi về đến nhà chúng tôi bắt gặp Rose và hai đứa sinh đôi đang ngồi co mình lại trong phòng khách. Cô ấy đã dùng chiếc chìa khóa sơ cua và đã xin lỗi rất nhiều về điều đó nhưng giải thích rằng đó thật sự là trường hợp khẩn cấp. Peter đã bỏ cô ấy. Vì Lucy.

Âm thanh của sự hủy như cú tát vào mặt tất cả chúng tôi. Chỉ với một hành động thôi mà Lucy đã phá hủy hoại hết tất cả những gì quen thuộc. Theo lẽ dĩ nhiên, đã tồn tại sự phân chia lòng chung thủy. Luke không làm gì để che giấu đi chuyện của Peter. Daisy thì không có liên quan gì cả và đã lôi kéo Simon về phía cô ấy. Sam đứng nhìn sự việc qua quan điểm của mọi người. Tôi lưỡng lự khó xử. Không phải vì tôi là người rộng lượng, mà từ lâu tôi đã hy sinh quyền lợi của mình cho đạo đức cao cả. Thêm nữa tôi ngờ rằng việc tôi chỉ quan tâm đến bản thân đã khiến tôi quên chú ý đến những điều sâu thẳm trong cuộc sống của Lucy. Lucy yêu Peter sao? Lucy yêu Peter thật sao? Những cuộc tán gẫu về chuyện của con gái ở quán All Bar One, những bữa dạ tiệc, những chuyến đi chơi đã không còn nữa. Chúng tôi kết thúc tất cả mà không nói lời tạm biệt. Với tôi, chuyện này ít ra cũng là một sự khuây khỏa. Thật là lạ.

“Em nghĩ là anh ấy chưa... hết yêu chị đâu.” Tôi an ủi.

Rose nhìn tôi. “Đừng tự lừa dối, Connie. Em thật tốt khi cố gắng an ủi chị, nhưng đừng phí thời gian nữa. Hãy đối mặt với sự thật. Anh ta đã không còn muốn có chị nữa rồi.”

Lần này tôi không phản đối Rose. Chị ấy nhìn bọn trẻ. Sebastian đang bóp những con gián còn Henry đang cho cát vào trong giày rồi đổ lên đầu. Tôi nhớ lại những hành động kì quái này của bọn trẻ đã tồn tại trước khi gia đình chúng tan nát. Henry quay ra cười với tôi. Tôi ngó Luke đang đứng cuối khu vườn đốt rác.

“Chị chỉ muốn nhớ lại khi anh ấy vẫn còn cần chị. Chị muốn có lại cảm giác ấy.” Rồi Rose thở dài và lắc đầu. “Nhưng điều đó còn có nghĩa lý gì nữa? Chị biết anh ta không cần mình nữa rồi nên những kí ức đó không những vô ích mà còn thật khó chịu.”

Rose ngừng lại, nhấp ngụm trà rồi lôi con sâu ra khỏi mồm Henry. Tôi không cắt lời chị ấy. Tôi hiểu chị ấy cần nói hết ra cho nhẹ lòng.

“Chị đã suy tính đến những phương sách lâu dài.” Rose đếm các sự lựa chọn trên đầu ngón tay. “Chị có thể lặn ra sàn nhà mà cầu xin anh ta hãy ở lại vì bọn trẻ. Chị cũng có thể sống khép mình, không quan tâm đến anh ta một thời gian, đối xử với anh ta thật tệ bạc. Rồi anh ta sẽ không đi lại với loại đàn bà đó nữa. Chị vẫn nhìn mặt anh ta nhưng sẽ không cho động vào người,” cô ấy thở dài, “trừ khi anh ta vẫn muốn vậy nhưng điều đó chắc sẽ không xảy ra sau những gì anh ta làm gần đây.” Rose phản đối những lời nhận xét nhã nhặn của tôi. “Hãy lí trí đi Connie, hãy nhìn chị đây và nghĩ về Lucy. Dù có cố gắng hết sức thì chị cũng không thể quyến rũ bằng một nửa Lucy dù cô ấy trong hoàn cảnh mệт nhọc thế nào. Và thật ra chị chưa bao giờ đẹp hết mức có thể cả.”

“Nhưng chị là vợ anh ta,” tôi nói chân tình “và chị là mẹ những đứa con anh ta. Hai người đã bên nhau kể từ khi mới hai mươi hai. Tất cả những

năm tháng đã qua phải có chút tình nghĩa gì chứ Rose?”

“Ý em là sao? Tất cả những công việc như nấu nướng, lau dọn, chăm sóc gia đình, nhớ đến ngày sinh nhật mẹ anh ta hay khâu vá những cái cúc áo, giặt là rồi tham dự các buổi họp chán ngắt, vỗ về lòng tự trọng và nuôi nấng các con của anh ta và tỏ ra vui tươi đó ư? Em nghĩ chúng có ý nghĩa gì sao, Connie?”

“Tất nhiên” tôi thành thật trả lời.

“Không đâu, Connie.”

Tôi đoán là không phải vậy. Rốt cuộc thì những điều đó không có ý nghĩa gì với tôi cả, ít nhất là lúc này.

Rose quay sang tôi và hỏi một cách nghiêm túc, “Em có biết chuyện đó không, Connie?”

“Không, em thực sự không biết. Thật là ngu xuẩn làm sao. Em biết cô ấy đang ngoại tình với một người đàn ông đã lập gia đình. Cô ấy thậm chí đã nói với em rằng tình nhân của cô ấy,” - Rose quay ra nhìn tôi và tôi nói lại “bạn trai của cô ấy,” - lại sai nữa rồi, tôi sửa lại “tên là Pete. Nhưng em không biết rằng người đó lại là Peter của chị.”

“Anh ta luôn là một Peter của ai đấy mà thôi, nếu anh ta đã lập gia đình. Nếu không phải của mình thì sẽ là một người chồng, người bố, là tình yêu, là trái tim, hy vọng và tương lai của một ai khác.”

Đột nhiên tôi thấy thật nóng. Tôi cọ quậy trên chiếc ghế.

Rose đã thật xuất sắc vượt qua sự ruồng bỏ của Peter. Sự âm thầm chấp nhận của Rose khiến tôi ngạc nhiên vô cùng và làm Daisy điên tiết.

“Vậy chị định để ả đê tiện đó bỏ đi cùng Peter sao? Chị không định tranh đấu gì sao?” Daisy hét lên.

“Chị không thể ép anh ta yêu mình được. Chị cũng không thể ép anh ta ở lại.”

Rose đã đến nhà tôi vào tối thứ Bảy. Chị ấy không hề khóc, tuy vậy chị uống hết một chai rượu đỏ và ba ly whiskey. Rõ ràng là Rose không hoàn toàn thoải mái. Tôi và Luke đã ngồi cùng Rose cho đến khi Rose ngủ thiếp đi. Rồi chúng tôi về phòng ngủ và ôm nhau thật chặt. Trong màn đêm tĩnh lặng, tôi gối lên ngực anh, còn anh vuốt mái tóc tôi.

“Tôi nghiệp lũ trẻ.” Anh thầm thì.

“Chúng còn nhỏ, chúng sẽ ổn thôi. Tôi nghiệp Rose.” Tôi đáp lại.

“Thật là sai trái.” Luke ôm tôi chặt hơn. “Sao Peter lại ích kỉ đến vậy nhỉ?”

Tôi cảm giác mình giống một kẻ lén lút cào xước chiếc Jaguar của họ nhưng vẫn bước đi mà không hề thương tích. Luke rất cảm thông cho Rose. Đôi khi chẳng ai quan tâm rằng Lucy cũng đúng. Rồi tôi đoán ra đó hẳn là do chính thành phố đã tôi luyện cho cô ấy giác quan thứ sáu để ứng dụng vào nhiều việc trong cuộc sống. Sự khuây khỏa vẫn chưa phải là điểm kết thúc trong hành trình du lịch của tôi. Tôi thấy vô cùng nhẹ nhõm khi mình thực sự đồng cảm với Rose chứ không phải ngược lại. Nhưng khi nằm trong vòng tay Luke, tôi như đại vì hổ thẹn. Tôi bị chế ngự bởi ý nghĩ rằng mình đã phản bội Luke cũng như chính bản thân và cả phẩm hạnh cùng niềm tin nữa. Thật lạ lùng là tôi lại thấy biết ơn cái sự hổ thẹn ấy vì nó khiến tôi cảm thấy ăn năn, hối lỗi.

“Con người Lucy là như vậy, nhưng anh không thể hiểu nổi Peter,” Luke trầm ngâm.

“Không đúng.” Tôi lăm bắm và ôm chặt Luke hơn.

Cuộc nói chuyện thật buồn với Rose tương phản với cú điện thoại hoan tôi nhận được từ Lucy.

“Sao cậu không nói với mình Pete chính là Peter?” Tôi hét lên trong điện thoại. “Đợi chút đã”. Tôi kéo máy điện thoại vào chạn bát tầng dưới và ngồi giữa những chiếc thùng, áo mưa và những đôi giày thể thao bốc mùi. Vì Rose vẫn đang ở với chúng tôi nên việc này để ngăn cho cô ấy không nghe thấy.

“Tớ đã nói rồi. Chỉ là do cậu không nghe mà thôi,” Lucy trả lời rõ ràng.

“Chẳng lẽ ngoài kia hết đàn ông có vợ rồi sao?”

“Đừng tỏ vẻ nhân nghĩa nữa, Connie.”

Qua điện thoại tôi nghe thấy Lucy châm điếu thuốc, uống cạn ly G&T và rót thêm ly nữa.

“Tớ không định làm như vậy.” Cô ấy tự bào chữa. Lý do của Lucy nghe thật quen.

“Không à?”

“Ừ.”

“Nhưng cậu vẫn tiếp tục.”

“Nghe này Connie, nếu như cậu muốn gọi tớ là đồ đàn bà lẳng lơan cũng được. Nhưng nói thật, tớ không nghĩ cậu đủ tư cách để lên án những gì tớ làm đâu.”

Tôi thở dài, “Không, mình không định nói vậy. Nhưng cô ấy là bạn của cậu cơ mà. Khi chúng ta cùng ở chỗ bán đồ cô dâu đó, anh ta sửa soạn đồ đạc để đến sống với cậu. Làm sao cậu lại vừa ngoại tình với chồng Rose mà vẫn nhìn mặt cô ấy được?”

“Cậu vẫn ngủ trên giường Luke, đúng không?” Câu trả lời của cô ấy thật tàn nhẫn và chính xác. Nó làm tôi ngạc nhiên vì sự thật quá phũ phàng.

“Đừng nói với tớ là cậu đã phải lòng anh ta đấy.”

“Được rồi, tớ sẽ không như vậy đâu.”

Hừm, nhưng lúc này thì sự tò mò của tôi đã bắt đầu bùng lên.

“Nào hãy nói với tớ đi. Cậu yêu Peter rồi đúng không?”

“Tớ rất yêu anh ấy.” Những lời nói đó lắng xuống.

“Ồ, thế à?” Tôi chẳng nói được điều gì.

“Và anh ấy cũng yêu tớ.” Dĩ nhiên.

“Nhưng có nhất thiết là phải anh ta không, Lucy?”

“Có lẽ là như vậy. Luôn là như vậy. Từ cái ngày chúng ta bám cửa sổ ở kí túc xá để xem người yêu của Rose là người như thế nào, tớ đã vô cùng ấn tượng. Chưa một người đàn ông nào lại có ảnh hưởng đến tớ nhiều như vậy. Tớ sẽ không nói xin lỗi vì tớ không có lỗi gì cả. Tớ đang hạnh phúc.”

Đây đúng là Lucy! Cô ấy đã đi quá xa.

“Đó chính là số phận, Connie ạ. Cậu nói đúng. Có điều Pete là của tớ và tớ là của anh ấy. Thật tồi tệ khi sẽ có người bị tổn thương vì điều này nhưng tớ đáng được hưởng hạnh phúc và anh ấy cũng vậy. Tớ đem lại niềm vui cho anh ấy còn Rose thì không. Tớ đảm bảo Pete sẽ công bằng với cô ấy và sẽ là cha của những đứa trẻ. Nhưng tớ rất yêu Pete.”

Sự việc này đã khiến tôi suy nghĩ rất nhiều. Điều dĩ nhiên là tôi so sánh cuộc tình của Peter và Lucy với của chính tôi. Một mặt tôi ngưỡng mộ sự dũng cảm của họ khi thật tàn nhẫn theo đuổi hạnh phúc riêng. Tuy nhiên, cùng lúc đó tôi thấy ghê tởm sự ích kỉ của hai người. Giờ tôi nhận ra rằng hôn nhân dù cho của những người bạn tôi đi chăng nữa cũng có thể đổ vỡ. Tôi lảng tránh suy nghĩ ấy. Nếu như Peter vẫn kiên quyết bỏ Rose nhưng điều đó không hề ảnh hưởng gì đến những đứa trẻ thì có lẽ tôi đã rời xa Luke rồi. Nếu muốn. Luke vẫn tôi từ nhà kho. Trái tim tôi ghen ngào.

Vị trí của tôi vẫn không hề thay đổi.

9

Luke trở về từ trận bóng đá, người nhiều bùn đất hơn cả Kew Gardens và bắt gặp tôi đang xem bộ phim cổ điển thứ ba trong ngày. Anh kéo tấm rèm để ánh nắng ban chiều thàng Tư phản chiếu lên Tivi rọi sáng như những vì sao.

“A Ha. Một hộp Milk Tray đã gần hết, nửa hộp Kleenex và ít nhất ba, không, bốn bình trà cơ đấy.” Anh liệt kê ra một loạt những thứ đồ tôi bày ra. “Trông có vẻ như đây là một buổi chiều thật bận rộn.” Tôi ra hiệu cho anh im lặng khi âm thanh đứt quãng từ giọng nói của Celia Johnson cất lên báo hiệu phần kết thúc của bộ phim *Sự chạm trán chớp nhoáng*. Tôi thở dài rồi với lấy chiếc điều khiển.

“Thật tuyệt vời,” tôi nói, “*Khuôn mặt tức cười, Casablanca*, và cuối cùng là *Cuộc chạm trán chớp nhoáng*.”

Luke cười. “Chúng ta đã tiết kiệm được cả đồng tiền ở King’s Road kể từ lúc em biết đến truyền hình cáp.”

Nhớ lại một trong những lời thoại của một trong ba tập phim tôi hỏi, “Anh có nghĩ là anh luôn nhớ về em và yêu em hơn tất cả những người đàn ông đã từng và sẽ yêu em không?”

“Không,” Luke bình tĩnh trả lời.

“Không ư?” tôi nhắc lại, hơi chút thất vọng.

“Không,” anh chắc chắn. Quý tha ma bắt sự thật thà của anh đi. Giá như anh ấy chọc tôi cười. Rồi anh nói thêm, “ai đó với chút trí thông minh thôi cũng sẽ si mê em. Và anh đã thật may mắn khi được em trao tặng cho cơ hội để bộc lộ tình yêu của mình với em.”

Tôi ngắm nhìn mái tóc vàng hoe của anh cúi xuống qua đầu gối đang rỉ máu và đột nhiên tôi có một cảm xúc thật lạ. Hơi bệnh một chút và chóng mặt. Tôi chẳng biết nói gì nên chỉ nói, “Ôi Luke, anh chảy máu kìa.” Tôi nhảy dựng lên, lo lắng.

“Em đừng lo quá, chỉ là vết thương ngoài da thôi mà,” anh ấy cười, khép khềnh vờn đến chỗ tôi.

“Em không lo cho anh đâu, em lo cho tấm thảm thôi,” tôi trêu anh để che giấu đi những cảm xúc của mình,

“Hừ, tệ quá.”

“Tốt cho anh thôi.”

“Anh nghĩ nó có vẻ trầm trọng hơn chúng ta nghĩ.”

“Tại sao?”

“Anh bị ngã đập đầu. Giờ anh đang bị ảo giác đây.”

“Thật sao?”

“Anh ngửi thấy mùi thức ăn.”

“Anh thật là... Em cứ tưởng sẽ làm anh ngạc nhiên. Em đã làm món cơm rang với rau thì là và rượu vodka.”

“Ngạc nhiên quá là anh lăn ra ngất đấy. Cái gì trong kia thế em?” Anh chỉ về phía lò nướng.

“Lá trà atisô nướng với cỏ xạ hương.”

“Em mua mấy lá đó ở đâu vậy?”

“Em không phải hạng vô dụng đâu nhé,” tôi nói, ra vẻ mình bị xúc phạm. Sau đó tôi nói, “thật ra thì em đã gọi cho Rose - chị ấy cũng chỉ cho em cách khởi động máy ép nữa.”

“Bánh pudding à?” Anh hỏi với vẻ ngờ vực. Khuôn mặt anh hiện lên chút bối rối.

“Kem nho đen mà.”

“Ồ, của hãng Ben&Jerry à,” anh mỉm cười.

“Không, đồ tự làm thôi mà.” Tôi tỏ ra chút hãnh diện.

“Anh nghĩ em ốm rồi,” Luke giả vờ quan tâm đến tôi, “em nên đi ngủ đi, và do quá ngạc nhiên nên anh cũng cần đi ngủ thôi.”

Thế là cả hai chúng tôi đi nghỉ.

Chúng tôi thức dậy ăn bữa tối và uống rất nhiều rượu. Cả hai đều muốn nằm lại trên giường nhưng Luke hiểu ý nghĩa của bữa ăn tối nấu. Và anh biết tôi sẽ rất thất vọng nếu như anh gợi ý bỏ bữa tối, dù chúng tôi có đang vui vẻ thế nào đi chăng nữa. Bữa ăn cũng không ngon lắm. Nhưng Luke kiên quyết ăn hết mọi thứ và anh còn luôn miệng khen ngon nữa.

Anh kể với tôi về những trận bóng đá và mặc dù hứng thú của tôi còn dưới cả mức 0, tôi vẫn cố tập trung nghe về sự khác nhau giữa tiền đạo và hậu vệ. Anh ấy đang có tâm trạng tốt vì đã lập được cú hat trick. Tôi còn chẳng hiểu tại sao người ta vui sướng khi ghi được một bàn chứ đừng nói đến cú hat trick.

“Có khi tuần sau em sẽ đến xem anh thi đấu đấy,” tôi gợi ý.

“Thật sao?” anh ấy tươi cười, “em không thấy chán à? Không nhớ mấy bộ phim cổ điển sướt mướt đấy sao?”

“Không, em thích đi xem mà.” Tôi dừng lại, nóng bừng lên với những chiếc hôn của anh. Và chúng tôi đã làm tình với những tư thế không giống như động tác trong cuộc thi nhào lộn, phòng gym hay trận đấm bốc. Tôi không hề cảm nhận việc này như một nghĩa vụ, hay thấy tội lỗi, hay thờ ơ. Thân thể tôi tan ra, hòa vào anh. Tôi lại là của anh. Trái tim tôi lại thuộc về anh.

Nhưng điều bí mật đó tôi vẫn giữ cho riêng mình.

“Luke ơi!” Tôi phải nói với anh ấy. Tôi phải thú nhận tất cả. Thật thà là trên hết. Làm sao tôi với Luke trở lại như xưa được nếu như giữa chúng tôi tồn tại một bí mật khủng khiếp này. Làm sao để tình cảm của hai tôi quay trở lại như ban đầu đây? Mọi chuyện sẽ chỉ thật công bằng khi Luke biết được chuyện của tôi. Khi đó anh ấy mới có thể quyết định có còn muốn ở bên tôi nữa hay không. Tôi sợ hãi khi nghĩ nếu như anh muốn rời xa tôi.

“Gì cơ?”

“Không, không có gì.”

“Em ổn chứ?”

“Vâng, dĩ nhiên rồi.” Đột nhiên có một khoảng lặng dài, như thể có vô vàn điều ngăn cách. Tôi đang nghĩ xem phải nói gì. Giải thích ư. Tôi vẫn đang tìm kiếm trong sự im lặng đó nhưng chẳng có gì. Tôi phải giải thích thế nào đây? Tôi không thể làm được điều ấy. Tôi và anh lắng nghe tiếng kim đồng hồ và bài hát *Chỉ thiếu mình em* từ máy phát nhạc nhà hàng xóm. Không có lời bào chữa nào cho một việc quá sai lầm. Im lặng giờ đây là vàng. Tôi sẽ nhận được gì khi kể với anh về chuyện với John? Xoa dịu lương tâm tôi và phá hủy đi sự yên bình trong tâm trí anh sao?

“Nào hai ta cùng cạn ly,” anh nói, rót thêm rượu vào ly của tôi.

“Vì điều gì?”

“Vì cuộc sống.”

“Anh vừa nói là vì cuộc sống hay vì tình yêu thế?”

“Anh nói cuộc sống.”

“Ừ, vì cuộc sống.” Tôi hơi chút thất vọng.

“Và tình yêu.”

“Vì tình yêu,” tôi mỉm cười.

“Vì tình yêu.” Anh ấy gật đầu.

“Ý anh là gì vậy?”. Lại một khoảng lặng nữa. Anh vuốt hàng lông mày của tôi.

“Connie, anh biết anh không hề thuộc tuýp người lãng mạn và có lẽ anh không nói với em lời nói ấy thường xuyên. Nhưng Chúa ơi. Em luôn thật lãng mạn. Anh không nghĩ anh sẽ có thể nói với em nhưng anh thật lòng yêu em. Em là cuộc sống của anh. Tình yêu của em mang lại sự sống cho anh.”

Như có thứ gì đó vướng trong cổ họng tôi. Tôi muốn nói lại với anh một điều gì đó tuyệt vời như vậy nhưng tôi chẳng thể nào nghĩ ra được lời nào. Thay vì đó, tôi nắm chặt tay Luke và anh nói tiếp.

“Anh biết mình không hay nói những lời mình nên nói với em hay tỏ ra quan tâm đến em. Nhưng em là tất cả đối với anh. Anh sống vì có được em. Anh cố gắng làm việc chăm chỉ để mang đến cho hai ta một cuộc sống tuyệt đẹp. Đó chính là cách anh thể hiện tình cảm với em.” Bình thường Luke rất ít nói nhưng lúc này đây anh khiến tôi thật ngạc nhiên. “Và dù cho em là một người phụ nữ rất phức tạp và anh biết không phải lúc nào cũng hiểu em nghĩ gì, nhưng anh không bao giờ thôi cố gắng. Anh muốn được khám phá em từ nhiều góc cạnh khác nhau. Vì em là một người phụ nữ luôn khiến người khác bị kích thích và cũng là người thú vị, quyến rũ nhất anh từng gặp.”

Anh ấy vừa nói quyến rũ sao?

“Có phải anh vừa nói *quyến rũ* không thế?”

Luke lúng túng nói. “Anh nhận ra rằng hai ta đã không còn nói với nhau những điều ấy nữa.”

Tôi lắng nghe anh rồi quyết định nói ra sự thật. Anh quay trở lại phòng ăn. Tôi vẫn ngồi nguyên vị trí khi anh rời đi. Tôi không thể nhúc nhích được.

“Luke, em yêu anh.” Tôi yêu anh ấy nhiều đến nỗi điều đó khiến tôi sợ hãi. Anh gật đầu.

“Em có chuyện gì à?” Rõ ràng Luke đủ sâu sắc cho một buổi tối như thế này.

“Không.” Tôi không biết phải nói thế nào, vì vậy tôi tỏ ra thật rộng lượng như bình thường. “Em muốn hai ta cùng đồng ý một việc.” Tôi uống nốt chút rượu còn lại trong ly. “Em muốn hai ta cùng đồng ý rằng nếu như ta lỡ khiến nhau không vui thì hãy để nó diễn ra trong một ngày thôi nhé. Chúng ta không nên dằn vặt nhau.”

Phản ứng của Luke khiến tôi ngạc nhiên. “Ôi không,” anh nói, trông vô cùng hốt hoảng, “không được. Anh phải tìm hiểu lý do tại sao anh khiến em buồn hay không còn mang lại niềm vui cho em nữa và anh sẽ phải sửa chữa lỗi lầm ấy.”

Tôi sửng sốt khi thấy được sự ân cần, độ lượng của anh.

“Connie này, anh sẽ không bao giờ để em tuột khỏi vòng tay anh.” Anh nắm tay tôi thật chặt như thể anh nghĩ rằng tôi sẽ bỏ chạy ngay lúc đó. Điều đó cũng không khác so với sự thật là mấy vì tôi biết mình muốn được như bây giờ. Tôi muốn nắm tay người đàn ông này và là vợ của anh.

Sau đó một lúc lâu chúng tôi mới đi ngủ và tôi đã bị đánh thức bởi âm thanh phát ra từ chiếc máy fax dưới nhà. Luke cũng cựa mình. Thật lạ khi chiếc máy fax lại hoạt động giữa đêm thế này nhưng không phải là chưa từng xảy ra. Tôi quay mình và đúng khi định rúc đầu vào gối thì tôi nhận thấy Luke ngồi dậy.

“Mấy giờ rồi anh?”

“Hai giờ bốn lăm.”

“Chẳng lẽ không đợi được đến sáng sao?”

“Không, anh đang chờ bản fax từ Úc bàn về việc sử dụng ngôi đen để lợp ngôi cho nhà hàng. Có thể là cái này đây. Anh không thể ngủ khi mà thứ quyết định số phận của anh và hàng ngàn người khác, đàn ông, đàn bà, trẻ em đang nằm trong kệ đựng tài liệu.” Anh ấy rướn cặp lông mày giễu cợt, ”đặc biệt là trẻ em, Connie ạ.” Tôi không hiểu câu nói đùa ấy của anh. Anh ấy chạy vụt xuống tầng còn tôi xoay người liên tục, lôi chiếc gối ra cố gắng tạo cho giống hình dáng của Luke để có thể chìm lại vào giấc ngủ. Tôi vừa nhắm mắt thì anh ấy quay trở lại phòng. Tôi đập chăn ra để đón anh quay lại giường nhưng anh không hề nhúc nhích. Anh bật đèn và nó khiến tôi bị chói mắt. Tôi nhắm mắt để xua tan đi sự khó chịu ấy rồi nói, “Chuyện gì vậy anh?” Rõ ràng là có chuyện gì. Anh ném tờ fax đang cầm lên giường. Nó bay lượn rồi dừng lại.

“Đây không phải bản fax của anh, anh nghĩ là của em đó.”

Ngay lập tức tôi nhận ra đó không phải là bản fax công việc. Thật vô cùng hối hận vì ngày xưa tôi đã cho John tất cả số của mình; nơi làm việc, nhà, điện thoại, thư điện tử, máy fax khi tôi luôn khao khát anh gọi cho mình. Tôi biết tờ fax đó là của John. Không phải là vì John đã gửi fax cho tôi trước đó, tôi tự biết thôi. Lẽ ra tôi nên biết rằng sớm muộn gì thế giới của tôi cũng sẽ tan thành trăm mảnh.

Bản fax được viết tay, chữ to và rất dễ đọc. Nó viết:

Greenie, anh phải có được em ngay lúc này.

Chữ CỎ được gạch chân rất nhiều lần.

“VẬY là, Greenie...” Luke ngập ngừng khi gọi tên thời con gái của tôi và đã hiếm khi được dùng khi chúng tôi kết hôn, “điều này nghĩa là gì?” Giọng nói của anh gần như tiếng thầm thì. Ánh mắt của anh đột nhiên đầy hy vọng và cáo buộc. Đôi mắt anh là những hạt nhỏ của sự bối rối và hoảng loạn. “Anh tin em sẽ có một lời giải thích hợp lý cho việc này.” Lúc này đây gương mặt anh như đang van xin. Và lúc đó nếu như có phải bán linh hồn để có thể cười phá lên và nói với anh rằng tất nhiên là tôi vô tội trong việc này hay ít ra là có thể nhanh chóng nghĩ ra một lý do nào đó thật thuyết phục. Một lý do nào đó để cả hai đều lại trèo lên giường và chìm vào giấc ngủ trong thế giới nhỏ bé bình yên của chúng tôi. Tôi chưa kịp nói gì thì đã nghe thấy tiếng máy fax hoạt động. Luke chạy ngay ra khỏi phòng ngủ và phi xuống tầng dưới.

Tôi từ từ bước xuống giường, choàng chiếc váy ngủ vào rồi đi xuống dưới nhà. Tôi cảm giác như thể Anne Boleyn đang chèo thuyền xuôi theo dòng sông Thames, tiến thẳng về phía ngọn tháp. Khi bước vào phòng làm việc của Luke, tôi thấy anh đang ngồi ở bàn làm việc đợi những tờ fax đang được in ra. Lần này trông nó không được rõ ràng như tờ vừa rồi nhưng vẫn đủ để đọc được. Bản fax viết:

Greenie, anh muốn được có em.

Anh muốn có em ở bên ngay lúc này.

Gọi anh đi, em phải gọi cho anh ngay.

Anh phải có được em lần nữa.

Và rồi như nghĩ ngợi thêm một chút, anh ta thêm vào,

Anh đang ở trong văn phòng.

Khi tôi đọc đến từ “*lần nữa*” tôi thấy những chiếc đinh đang được đóng lên quan tài của mình. Đầu óc tôi trở nên hỗn loạn. John đang không ở trong thành phố. Anh ta luôn trong tình trạng say mèm. Anh ta cố gắng dụ dỗ đàn bà nhưng thất bại. Anh ta vào văn phòng để nhận công việc cho cuối tuần hoặc gọi một chiếc taxi. Anh ta khao khát muốn làm tình nên đã nghĩ đến tôi. Tôi không thể nghĩ ra một lời nói dối nào để thanh minh cho những bằng chứng này. Tôi nhìn Luke. Trông anh như thể đã bị tôi hành xác. Mặt mũi méo xệch và kinh hãi, rõ ràng anh đang vô cùng đau khổ. Tôi đột nhiên không còn thấy hào hứng vì John đã liên lạc nữa. Chúng tôi không nói gì khi một tờ fax nữa lại xuất hiện. Tôi nhìn chăm chăm vào chiếc máy fax đã buộc tội mình, hãy dừng lại đi đồ khốn. Bản fax thứ ba và cũng là cuối cùng viết:

Greenie, bài hát đó thế nào nhỉ? “Hãy để anh được cạo xát vào em. Hãy để anh được vui đùa với thân xác em, khiến em thấy rạo rức. Hãy cho anh thực hiện những điều mà em mong muốn. Anh không thể nào quên những đường cong trên cơ thể em. Chúng khiến anh trở nên điên loạn.”

Là bài hát ư! Tên khốn! Tôi không hề nhận ra những lời nói gợi tình bẩn thỉu đó lại là lời của một bài hát. Luke im lặng chờ đợi máy fax kết thúc rồi sau đấy chuyển từ chế độ fax sang điện thoại. Ngay lập tức chuông điện thoại reo. Anh nhắc máy và tôi chỉ muốn chết quách đi. Cách anh nhíu mày và mím môi cho thấy anh đang vô cùng giận dữ, sừng sốt, đau đớn, bối rối tuy vậy anh vẫn cố nén những cảm xúc ấy lại và bình tĩnh nói, “Không, anh không thể gặp cô ấy được. Tôi là chồng cô ấy và tôi đã nói là anh không thể gặp cô ấy. Cô ấy đang ngủ.”

Đầu óc tôi quay cuồng. Tôi muốn được nói chuyện với John. Không, tôi muốn hét vào mặt anh ta. Không. Tôi muốn gào lên. Tại sao, tại sao lại là lúc này hả tên khốn? Tại sao sau hàng tuần trời im lặng? Nhưng tôi lại không muốn làm vậy. Tôi muốn làm cho Luke được yên lòng nhưng tôi

không thể. Tôi muốn xoa dịu Luke nhưng tôi không thể. Tôi muốn nói với anh là mọi chuyện không phải như anh nghĩ đâu, nhưng thực tế nó là như vậy. Tôi muốn mọi chuyện khác đi nhưng chẳng thể nào như vậy được. Tôi nín thở, chờ đợi sự giận dữ, lời kết tội, chờ đợi nước mắt, lời phi báng, mong chờ một cơ hội để thanh minh cho bản thân. Một cảm giác tê cứng luôn luôn lên chân tôi, khoeo chân tôi bỗng ướt đẫm mồ hôi. Thật là lạ lùng khi toát mồ hôi ở nơi như vậy. Tôi có thể nghe tiếng bộ phận đun nước reo và cả tiếng của những thanh niên trên phố đang cười đùa. Thay vì nhìn Luke tôi hướng về phía tờ fax, mong sao chúng biến mất đi. Nhưng không. Chúng to dần ra. Cuối cùng tôi đưa mắt nhìn Luke. Anh đang dựa vào khung cửa, trần truồng. Thường thì anh trông rất cao lớn và mạnh mẽ, nhưng giờ đây lại thật yếu ớt và bị tổn thương. Anh bị cô lập, bị phản bội. Tôi không thể nói rằng em xin lỗi, không phải vì tôi thấy mình không có lỗi. Ý tôi là, tôi không thể mở mồm nói ra điều ấy, lưỡi tôi dính chặt vào hàm. Tôi như mất phương hướng giống như con tàu bị bỏ rơi.

“Anh nên đi thu xếp đồ đạc,” Luke nói. Tôi không thể ngăn anh lại được.

Tôi chạy quanh nhà tìm vài điều thuốc. Tôi tìm trong ngăn bàn làm việc của Luke vì tôi biết anh vẫn để một vài điều ở đó để tiếp khách. Tôi điên dại tìm kiếm, nào là chìa khóa, vở kẹp tài liệu, bút, tẩy, băng rôn bằng nhựa và máy tính. Cuối cùng tôi cũng đã tìm thấy và châm một điếu ngay lập tức. Không chút do dự, tôi chạy ngay đến giá rượu, lôi ngay một chai rượu đỏ ra, mở nắp và tu ồng ộc. Rồi tôi tìm một chiếc ly. Đột nhiên tôi thấy đau nhói khi cân nhắc tôi nên uống loại rượu nào của Luke. Anh có những chai rượu trị giá mấy trăm bảng Anh và tôi sống trong sợ hãi rằng một đêm say khướt nào đó tôi sẽ uống nhầm những chai rượu ấy. Tôi nhận ra câu hỏi đó có vẻ mang tính học thuật - cừ, thật cừ và giá treo cổ. Tôi chạy lại phòng khách và tìm cuốn Filofax. Tôi vội vàng lật từng trang sách. Đột nhiên tôi mất trí, thậm trí tôi còn quên số điện thoại của Lucy.

Tất cả những hành động vô tổ chức này thật vô cùng đối lập với hai giờ trước đây. Tôi đã bị phát hiện về việc ngoại tình và bị chồng bỏ được một trăm hai mươi phút rồi. Trong khoảng bảy ngàn hai trăm giây đó, Luke đã rời đi với chiếc túi ngủ rộng lớn. Không có trò đóng kịch, không lời buộc tội cay đắng, không một yêu cầu cho lời giải thích, không cơ hội để được ăn năn, hối lỗi. Anh ấy vội vã nhưng cẩn thận sắp túi đồ, rồi cân nhắc các sự lựa chọn và cất những đồ cần mang vào túi. Anh sắp xếp túi đồ như đang chuẩn bị cho kì nghỉ. Tôi vẫn ngồi yên trong văn phòng nhưng vẫn dõi theo từng cử động của anh. Anh tiến lại gần cửa sổ gần những vết nứt lò sưởi. Anh đang xem thời tiết thế nào. Anh quay trở lại tủ quần áo; lấy chiếc quần nâu hiệu Nigel Hall và ba chiếc áo sơ mi trắng ra. Tôi nghe tiếng anh tiến đến chiếc tủ đầu giường ở phía kia của căn phòng. Anh kéo ngăn thứ hai ra, nó bị kẹt nên phải lắc một chút mới kéo ra được. Anh lấy đồ lót và tất. Tôi dõi theo cử động của anh ở nhà tắm, phòng cho khách và phòng là quần áo ở tầng hầm. Tôi có thể kể chi tiết từng đồ vật trong túi của anh nhưng lại không biết được anh đang nghĩ gì. Tôi cứ ngỡ như vậy là mình đã hiểu anh.

Lucy có mặt ngay lập tức; gần như là vậy. Cô ấy phải thay quần áo và trang điểm. Đây có lẽ là lần đầu tiên trong đời mà Lucy nhìn thấy ánh nắng buổi sớm mai vào một sáng Chủ nhật. Vì thường ở bàn làm việc trước bảy giờ sáng mỗi ngày, cô ấy luôn đấu tranh cho giấc ngủ của mình vào những ngày cuối tuần. Chúng tôi chưa từng hẹn gặp Lucy trước mười một giờ sáng vào ngày nghỉ. Tiếng kêu cứu của tôi đã được phát ra, rất to và rõ ràng.

Tôi mở cửa. Trông cô ấy thật xinh đẹp. Cô ấy luôn như vậy và trong giây lát, điều đó khiến tôi thật kinh ngạc. Chuyện đó thì có gì lạ nhỉ? Chẳng lẽ cô ấy không nên thay đổi đôi chút khi mà giờ đây mọi việc đã thật khác? Tôi ôm Lucy.

“Cám ơn cậu vì đã đến đây,” tôi nói thêm, “trông cậu rất tuyệt.”

Lucy gài chiếc kính râm ra sau gáy.

“Trông cậu thật tệ hại. Khổ thân cậu quá!”

Có lẽ cô ấy nói đúng. Tôi đã uống rượu liên tục trong vòng ba tiếng đồng hồ. Lucy theo tôi vào trong bếp và khi tôi muốn mở thêm một chai rượu nữa thì cô ấy muốn pha một tách cà phê.

“Chuyện là thế nào?”

Tôi kể với Lucy những gì xảy ra và cho cô ấy xem những bản fax.

“Một bài hát ư? Anh ta đã tìm cách quyến rũ cậu bằng một bản nhạc pop cũ rích đó sao” Cô ấy hỏi, tỏ vẻ tức giận. “Mình không thể tin là anh ta lại làm điều đó. Thậm chí đây không phải là một bài hát hay.”

Tôi nghĩ Lucy đang không hiểu vấn đề..

“Cậu quên bài hát đó đi được chứ. Chuyện này nghiêm túc đấy. Anh ấy đã bỏ mình và mình muốn anh ấy quay lại.”

“Cậu có thể nói rõ được không, người nào vậy?”

Khốn kiếp. Tôi không nghĩ mình lại ghét Lucy đến vậy. Tôi chăm chăm nhìn Lucy, mong cô ấy biến mất, tan biến hay bốc hơi hay tan ra hay gì đấy cũng được.

“Mình nghĩ rằng mình muốn cậu đến đây để an ủi mình cơ đấy,” tôi quát lên.

“Bạn thân mến...” cô ấy đưa cho tôi chiếc khăn giấy. Tôi đang khóc sao? Tôi bắt đầu khóc từ khi nào nhỉ? “Như cậu biết đấy, mình không cảm thông với cậu đâu. Mình không làm vậy. Mình cũng không mong chờ hay thậm chí tin vào điều ấy. Nếu như cậu muốn sự cảm thông, hãy gọi cho Sam hoặc là Daisy ấy. Mình chỉ giúp cậu vượt qua mọi việc thôi. Và để làm được điều đó, mình cần phải biết cậu đang nghĩ cái gì.”

“Mình không hiểu chuyện gì đang xảy ra cả,” tôi hét lên rồi bật khóc. Tôi khóc hàng giờ đồng hồ, và cùng với nó là bốn mươi ấm trà và hai hộp giấy Kleenex đã cạn, tôi vẫn khóc khi ba bao thuốc lá, nhiều hơn cả số thuốc tôi hút trong cả đời gộp lại, được đốt lên. Tôi khóc trong khi Lucy đến cửa hàng mua hai thanh sô cô la Galaxy về. Nhưng cô ấy chẳng thể khiến tôi ăn chúng - điều đó nghĩa là tôi phải ngừng khóc nhưng tôi không thể. Tôi khóc khi ánh chiều tà dần buông xuống và tôi vẫn không ngừng nghĩ. Và khi tôi không còn khóc được nữa, tôi ngủ thiếp đi. Lucy phủ chăn cho tôi và vuốt mái tóc của tôi.

“Tội nghiệp cậu,” cô ấy nói.

“Đừng bỏ mình.” Tôi sợ hãi. Tôi không thể chịu đựng được ý nghĩ khi tỉnh dậy, tôi vẫn trong tình trạng say khướt, quẫn trí và đẫm nước mắt. Phải thức dậy đã tời tộ lắm rồi và thức dậy chỉ có một mình còn kinh khủng hơn nữa.

“Mình sẽ không đi đâu cả.”

Tôi không nghĩ mình sẽ yêu quý Lucy hơn thế này nữa.

Tôi tỉnh giấc trông như một con ngốc. Tôi nhảy ra khỏi ghế sa lông. Khi nào? Hôm qua ư? Tại sao? Không chút tỉnh táo, tôi khóc, “hãy về bên em, về bên em”. Tôi chạy đến bên cửa sổ mong rằng sẽ nhìn thấy tuyết rơi đầy trên sân. Căn phòng trắng xóa. Chiếc chăn lông thật trắng, không gian thật

trắng, ngoại trừ làn da của tôi. Màu trắng của mọi vật khiến màu da tôi xám xịt. Và tâm trí tôi thì sao? Tâm trí tôi chỉ còn là màn sương tối tăm, bấn thủ, đối trá. Tôi nghĩ thấy một mùi hôi thối của sự hổ thẹn và đau khổ đang vây quanh. Khi nhận ra cái mùi khó chịu này, tôi thấy mình đang nằm trên chiếc ghế sofa.

Luke đã rời xa tôi rồi.

Khi Luke bỏ đi lúc sáng nay (có phải là mới sáng nay không nhỉ?) đầu tôi lảo đảo. Trái tim tôi rên rỉ. Nó nhảy ra khỏi lồng ngực và rời xa tôi. Nhưng giờ nó đã quay trở lại. Tôi biết nó đã quay trở lại thật rồi vì nó đã quá đau đớn. Một nỗi đau khủng khiếp, giống như người ta khoan vào lợi hay đập liên hồi vào khuỷu tay của bạn. Tôi có cảm giác như ai đó đang bóp nghẹt cuộc sống của tôi bằng cách xiết chặt lấy trái tim tôi. Lucy bước vào phòng.

“Cậu tỉnh rồi à?” cô ấy nhìn tôi và đưa cho tôi ly vodka mà cô ấy rõ ràng đang định uống. Lucy thật tốt, cô ấy đã quên đi bản thân.

“Cậu đã ở đây cả ngày sao?”

“Ừ, đã mười một giờ kém mười lăm rồi.”

“Mười một giờ tối ư?”

Cô ấy gật đầu. Tôi cầm lấy ly vodka. “Cám ơn cậu.” Tôi cảm thấy biết ơn. “Anh ấy có gọi không?” Hy vọng ủa đến, gần như quật ngã tôi.

“Ai cơ?”

“Cậu có thôi đi không! Rõ ràng mình đang hỏi Luke.”

“Và với mình thì nó không rõ ràng chút nào,” Lucy quát. Cô ấy luôn ghé gớm như vậy nếu như thiếu ngủ. “Mới chỉ vài tháng trước thôi thì cậu khóc lóc vì John.”

“Mình không khóc,” tôi nói. Lucy quá hiểu tôi. Cô ấy nhú mày. Tôi buộc phải nói thêm, “không khóc nhiều lắm.”

“Không nhưng cậu đã chửi thề, la hét và cãi cọ om sòm. Mình chỉ không chắc cậu có biết bản thân muốn gì không thôi.”

Lucy chết tiệt.

“Vậy cậu có biết cậu muốn gì không, Connie? Ai trong số hai người đàn ông đó?”

“Im đi Lucy.”

Cô ấy nói rằng cô ấy không ngồi đó cả ngày đợi tôi tỉnh dậy rồi để bị sỉ nhục. Không có gì lạ khi Lucy muốn tôi tỉnh dậy, mặc chiếc áo ngực lấp lánh vào đi đến câu lạc bộ để tìm một người chồng mới. Đó là ý tưởng của Lucy để vượt qua mọi chuyện, để tiếp tục sống. Bạn đã gục ngã và giờ thì phải biết vực dậy, trở nên mạnh mẽ hơn để không còn ai có thể đánh gục bạn thêm lần nữa. Đó là phương châm của Lucy. Nhưng cô ấy chưa từng bị chồng bỏ. Chẳng lẽ cô ta không hiểu rằng Luke vừa rời xa tôi hay sao? Đó là chồng tôi đấy! Tôi chỉ còn lại một mình mà thôi! Cô ấy nói với rằng tôi cần phải suy nghĩ thật cẩn thận và rằng tôi biết sẽ phải tìm cô ấy ở đâu khi cần sự giúp đỡ. Có lẽ tôi sẽ phải chờ đợi cú điện thoại đó thật lâu. Lucy có thể không quen lắm với việc ngồi chờ tiếng chuông điện thoại mà sẽ chẳng bao giờ reo. Nhưng có thể tôi sẽ cho cô ấy biết cảm giác đó. Tôi suy nghĩ về điều ấy. Phải, đó như một một làm phục vụ cộng đồng. Hàng ngàn đàn ông trong thành phố này sẽ phải biết ơn tôi về sự trả thù đó.

Tôi mở thêm một chai rượu và một bao thuốc nữa.

Tôi nghe tiếng chuông cửa kêu nhưng không hề nhúc nhích. Tôi đang nằm bẹp trên giường. Đã là thứ Ba rồi, tôi đã nằm trên giường như vậy từ hôm Chủ nhật. Tôi không nghĩ rằng mình sẽ cử động lại được. Ngoại trừ những lúc đi lấy thêm rượu, thuốc lá và đi tiểu. Tiếng chuông reo thêm một lần nữa, lần nữa. Tôi vẫn im lặng và tiếng chuông lại reo.

“Là tớ đây,” Sam kêu lên. Tôi vẫn không hề nhúc nhích. “Lucy đã gọi cho tớ. Cô ấy rất lo cho cậu đấy.”

“Thật ư?” Cô bé bảy tuổi nói giọng hờn dỗi, “hay thật đấy.”

“Cậu có ra mở cửa không hả?” Sam hỏi.

“Tớ chỉ muốn được ở một mình thôi,” Greta Garbo nói.

“Nghe này, tớ hiểu cậu không muốn đi làm nhưng nói chuyện có thể giúp cậu cảm thấy tốt hơn đấy,” Sam dụ dỗ.

“Chẳng có gì để nói cả,” Mụ Phù Thủy Độc Ác nói.

Quần áo của tôi đâu rồi? Tôi đang ở đâu đây? Đầu tôi rơi đâu mất rồi? Tôi cử động. Oái! Cái đầu của tôi đây rồi. Tôi kéo tấm ga trải giường lại, toát mồ hôi, hơi lạnh tràn vào. Tôi lê xuống cầu thang, đóng lại cánh trong video ca nhạc Thriller của Michael Jackson, nhưng không phải đoạn nhảy break-dance mà là đoạn khi những thân ma tỉnh dậy. Tôi mở cửa.

“Tội nghiệp cậu quá, trông cậu thật đáng thương.” Bàn bè của tôi làm sao vậy? Tôi liếc vào chiếc gương ở sảnh. Nhưng Sam nói đúng, trông tôi không được tuyệt cho lắm. Cô ấy cố gắng đi qua đồng vỏ chai mà tôi đã tích góp.

“Chỗ này là của cậu uống từ hôm Chủ nhật đến giờ hả?” Tôi gật đầu. Thật tuyệt khi bỏ cả ăn uống, tắm rửa, thay quần áo, nói chuyện để dành thời gian cho việc uống rượu.

“Luke đã gọi cho cậu chưa?”

Tôi lắc đầu.

“Cậu đã gọi cho anh ấy chưa?”

Cậu hỏi thật kì cục. Tôi lại lắc đầu. Chuyện này thật quá sức chịu đựng.

“Tớ buồn nôn quá.”

Tôi thực cảm thấy như vậy.

Tôi nôn thốc nôn tháo. Thật là nhẹ người. Tôi nhận ra mình đã nôn ra nửa số rượu đã uống. Tôi ngạc nhiên khi không có ai trượt chân vào bãi nôn đó. Sam giữ tóc và lau đầu cho tôi. Khi tôi ngừng nôn, cô ấy xả nước vào bồn tắm rồi ngâm tôi vào trong đó. Đây không hẳn đã là hành động của sự quan tâm mà là vì tôi bốc mùi kinh khủng. Tôi có một hàm răng xanh lè và thân mình ướt đẫm mồ hôi và Sam không thể chịu đựng được. Nửa tiếng sau đó, tôi từ bồn tắm bước ra, cuốn mình trong chiếc khăn choàng bông cùng với khăn bông cuốn quanh đầu.

“Giỏi lắm,” Sam động viên, như thể cô ấy đang khen một bé gái lên bảy vì đã biết rửa tay trước khi ăn. Tôi đi vào nhà bếp, nhìn thấy một bát súp cà chua nóng hổi. Đồ ăn đã hết hạn.

“Chuyện thế nào vậy?”

Thế là tôi lại kể lại mọi chuyện. Sam gật gù và chỉ xen vào bằng việc nói, “Ừ, Ừ, Tớ cũng đoán vậy”.

“Anh ấy có gọi không?”

“Không, mình đã bảo là anh ấy không hề gọi mà.”

“Mình không nói Luke, mình đang hỏi về John cơ.”

Tôi bối rối. “John ư? Tại sao anh ta lại gọi?”

Cô ấy đọc lại từ bản fax, “Vì anh ta cần có cậu ngay bây giờ. Vì anh ta muốn cậu. Muốn có cậu ở bên vân vân, muốn cọ xát lên cậu cho đến khi cậu nói dừng lại. Vân vân. Anh ta không thể quên những đường cong ấy và nó làm cho anh ta cảm thấy vân vân.”

“Đó là buổi tối hôm ấy thôi,” Tôi bình tĩnh giải thích. “Anh ta có thể đã say rượu. Anh ta không thực sự muốn mình đâu.” Tại sao Sam làm mất thì giờ của tôi để nói chuyện về John thế? Tôi cố gắng giải thích cho cô ấy sao cho không khiến cô ấy méch lòng. “Đó chỉ là một trong những trò chơi của anh ta mà thôi. Anh ta chưa từng thực sự khao khát mình. Ít nhất là cũng lâu rồi. Và quan trọng hơn là mình không cần anh ta. Không muốn anh ta gọi cho mình...” Tôi dừng lại... “Thật may là anh ta sẽ không làm vậy nữa. Anh ta sợ Luke. Chuyện với John chỉ còn là dĩ vãng mà thôi.”

“Chúa ơi, Connie. Cậu đang rối loạn.”

Tôi không nghĩ Sam sẽ nhận được một tấm huy chương vì nhận thức của cô ấy.

“Thế cậu có nói với Luke rằng tất cả đã kết thúc rồi chưa, rằng tất cả chỉ còn là dĩ vãng?”

“Chưa, mình không nghĩ là nên nói điều ấy. Mình chưa nói điều gì với anh ấy cả. Anh ấy không cho mình cơ hội.”

Sam thở dài, “Connie, anh ấy đã trao cho cậu một cơ hội to lớn. Đó chính là cậu, người luôn không quay mặt lại với những cơ hội.” Tôi nhìn cô ấy. Sam không để ý chút gì, cô ấy tiếp tục nói, “Mọi người vẫn thường nói chúng ta không hề biết quý trọng những gì mình có cho đến khi chúng ra đi.”

Ừ. Cảm ơn cậu, Sam. Cảm ơn cậu vì điều đó.

“Đó quả là một lời nói rập khuôn sáo rỗng.” Tôi hét lên.

“Những lời nói sẽ là những lời rập khuôn chỉ khi nó chứa đựng sự thật và thường xuyên được nhắc lại và được chứng minh là đúng đắn. Hãy tưởng tượng xem đã có biết bao người đã từng yêu trước cậu.”

Tôi không hiểu cô ấy nói gì và nếu như hiểu tôi đã không để chuyện này xảy ra, tôi không thích điều đó.

Tôi đã mất anh ấy rồi ư?

“Hãy gọi cho anh ấy đi. Nói rằng cậu xin lỗi. Hãy cố giải thích với anh ấy. Ôi Connie, ít nhất thì cậu hãy nghĩ về những gì mà cậu đã làm, hãy nghĩ đi.”

Tôi cảm thấy biết ơn vì sự có mặt của Daisy lúc này. Cô ấy đã ôm tôi thật chặt hàng tiếng đồng hồ.

“Tội nghiệp cậu quá,” cô ấy thở dài rồi lắc đầu. “Thật tệ hại làm sao.”

“Đúng thế.” Tôi lẩm bẩm, cảm kích vì sự đồng cảm bình dị của cô ấy. Nhưng Daisy đã thổi bay đi điều đó bằng câu nói, “Nếu như tớ là Luke thì tớ cũng sẽ rời xa cậu. Mình tin rằng cậu sẽ giải quyết được chuyện này thôi.” Daisy nhìn Sam, mong cô ấy đồng tình. Tôi cũng bình tĩnh chờ đợi, nhưng chẳng có gì xảy ra cả.

“Daisy này, cậu đã vô cùng tức giận khi biết Connie ngoại tình trong khi cậu không phải chồng cô ấy. Mình nghĩ rằng đây có thể sẽ là cách giải quyết dễ dàng đấy.”

“Nhưng vấn đề là cô ấy đã không còn ngoại tình nữa và cô ấy thực sự hối lỗi,” Daisy lý luận, “phải không, Connie?”

“Đúng.” Tôi gật đầu liên tục.

“Vậy thì tốt rồi,” Sam nhận xét.

“Cậu có biết chuyện của cậu bây giờ khiến tớ nhớ đến điều gì không?” Rõ ràng Daisy nghĩ Sam hơi xấu tính nên cô ấy đã cố gắng làm tôi vui lên.

“Gì cơ?”

“Cuốn tiểu thuyết *Cô Tess trong gia đình D’Urberville*. Trong cuốn tiểu thuyết đó cô Tess đã bị tên khốn D’Urberville dụ dỗ nhưng sau đó cô đã nhận ra Angel chính là tình yêu thật sự của đời cô.”

“Cuối cùng thì Tess chết,” Sam nói với sự thẳng thắn không cần thiết. Daisy ngượng ngùng.

“Ừ đó không phải là một ví dụ tốt. Nó giống như *Anna Karenina* vậy.”

“Cô ta đã bỏ chồng rồi cũng chết thôi.”

Daisy lý luận. “Mình biết là như vậy. Nó giống như một bộ phim mà có một cặp tình nhân sinh ra để giành cho nhau, nhưng cô ấy đã đi lại với người hàng xóm. Nhưng không có chuyện gì xảy ra cả vì anh ta đã bỏ qua cho cô ấy rồi họ quay lại với nhau và có một cặp sinh đôi.”

“Ai đóng bộ phim đó vậy?” Tôi hỏi, tỏ ra đôi chút nghi ngờ vì cô ấy lôi chuyện đó ra.

“Ờ, Helena Bonham Carter, Ralph Fiennes, Robert De Niro, Cameron Diaz, và ừm cả Rock Hudson nữa thì phải.”

Họ bỏ đi rồi! Tại sao mọi người luôn rời xa tôi như vậy? Đầu tiên là Luke, rồi Lucy, giờ là Sam và Daisy. Phải nói thật rằng, họ ở với tôi năm tiếng đồng hồ nhưng rồi Sam nói cô ấy có chuyện phải làm và họ bỏ về. Có chuyện gì đang xảy ra vậy? Chẳng phải câu chuyện nên bắt đầu với một nhân vật buồn bã, cô đơn, bối rối không có bạn bè bên cạnh nên đã uống rượu và hút thuốc rất nhiều và chẳng phải câu chuyện đó nên kết thúc bằng một bữa tiệc hay sao? Chẳng phải giờ đây tôi nên nằm trong vòng tay của một anh chàng cao ráo, tóc vàng và ham mê tình dục sao? Chúa ơi. Người có ở đó không? Người có nghe thấy gì không? Chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy? Xin Chúa hãy cho dừng mọi việc tồi tệ này lại. Cái cô gái điên dại và vui tính đó đâu rồi? Những tiếng cười đùa đã đi đâu mất rồi? Tôi đã phải trả một cái giá quá đắt. Tôi như đang phải gánh số tiền nợ của nước Etiôpia vậy.

Tôi ngồi trong sự tuyệt vọng.

Sam đã nói đúng, tôi nên gọi cho Luke. Dù cho là để biết anh đang ở đâu. Tôi nhấc máy lên và rồi lại đặt xuống ngay lập tức như bị bỏng vậy. Tôi nên nói gì bây giờ? Tôi có thể nói gì? Tôi có thể mở đầu bằng những lời lẽ trơ tráo như là, “Luke à, em Connie đây. Vâng, em gọi để nói về

chuyện đó, thực ra anh đang bị giày vò bởi sự hiểu lầm mà thôi. Sẽ thật tốt biết bao nếu như anh lắng nghe sự thật đúng không?”

Không, tôi không nghĩ thế.

Tôi có thể bắt đầu bằng cách: “Em vô cùng, vô cùng xin lỗi anh”. Rồi cục thì tôi vô cùng hối hận. Nhưng đột nhiên từ “Xin lỗi” trở nên thật không thỏa đáng. Tôi không còn biết nói gì nữa. Tôi nhắc máy điện thoại rồi tập nói. “Chào anh Luke.” Chào anh ư? Từ Chào đó chẳng hề hợp phù hợp chút nào trong tình huống này cả. Thật quá là khiếm nhã. “Xin chào, chào ngày mới”. Tôi bắt đầu gọi cho anh ấy. Ngón tay tôi run lên khi tôi quay số của anh. Một việc làm quá ư đơn giản mà ngày nào tôi cũng thực hiện từ hai đến ba lần giờ đây lại vô cùng khó khăn. Tôi lắng nghe tìm mình đập, thành thịch, thành thịch, bên trong lồng ngực chặt kín. Tôi gần như có thể nhìn thấy nó đang đập.

“A lô.” Anh nói. Tôi lắng nghe giọng của anh và nó như lưỡi dao đâm tôi.

“Luke à? Em đây.”

Anh ấy lặng im. Không còn “Chào em, anh đây” nữa, cái câu mà anh vẫn nói mỗi lần chúng tôi nói chuyện qua điện thoại hơn nửa thập kỉ nay. Những gì anh nói chỉ là “Ừ, sao?” Điều này quả thật khó khăn.

“Em chỉ muốn gọi cho anh.”

“Để nói chuyện phiếm ư?” Cách nói mỉa mai đó chẳng hợp với anh chút nào cả. Tôi cảm thấy như mình không quen biết anh. Anh thật lạnh nhạt và điềm tĩnh. Anh nói với tôi rằng anh đang ở nhà Simon. Anh nói rằng muốn quay về lấy thêm chút quần áo nữa. Tôi hỏi anh chúng tôi có thể nói chuyện

không và anh ấy nói rằng anh không nghĩ anh sẽ muốn nghe những gì tôi nói.

“Em muốn được giải thích,” tôi hét lên.

“Em có thể làm thế sao, Connie? Thực ra điều đó cũng thú vị đấy. Em thử nói xem.”

Đột nhiên tôi không nhớ ra mình phải nói những gì. Tôi phải giải thích sao đây? Tôi thậm chí không thể giải thích cho chính mình nữa.

“Anh đang lắng nghe đây, Connie.” Tôi nghĩ anh ấy cảm thấy thích thú với chuyện này. Anh ta thật tồi tệ.

Tôi định thần trở lại. “Không phải qua điện thoại. Em không thể giải thích qua điện thoại được.”

“Connie, em sẽ thấy rất khó giải thích thôi, dù cho đó là nói chuyện trực tiếp, qua thư, điện thoại, e mail, *fax*”- anh thốt từ đó ra - “mật mã Morse, chữ nổi, khói hay bất cứ phương tiện giao tiếp nào đã được biết đến hay sắp được phát minh.”

Dĩ nhiên anh nói đúng. Luke luôn như vậy. Cả hai đều im lặng. Tôi sợ anh sẽ cúp điện thoại. Giờ đây điều đó đáng sợ hơn bất cứ thứ gì trên thế giới. Tôi không để ý việc anh ấy giận dữ hay không, tôi chỉ cần được kết nối với anh ấy, dù cho qua hàng triệu dây cáp. Sẽ chẳng có điều gì tồi tệ hơn việc anh cúp máy.

“Hãy nói với anh một điều. Có phải em đang ngoại tình?” Có lẽ là trừ câu hỏi đó.

“Không.” Tôi nói chắc chắn. Tôi nghĩ mình nghe thấy tiếng anh thở dài ở đầu dây bên kia. Đó có phải vì anh nhẹ nhõm hay sự hoài nghi hay anh mệt mỏi? Tôi đã làm anh đau đớn đến mức nào rồi?

“Em đã từng ngoại tình, đúng không?”

Anh nói là chỉ muốn hỏi em một điều thôi cơ mà! Tôi nín thở. Tôi có nên nói dối anh không? Liệu tôi có thể thoát tội được không? Tôi có thể nói và làm gì để anh tin tưởng và quay ngược lại thời gian ba ngày trước đây? Tôi chẳng thể nghĩ ra điều gì.

“Vâng,” tôi thầm thì. Sự im lặng kêu vang. Nó vây kín tâm trí và trái tim tôi. Lương tâm tôi lên tiếng, đã đến lúc phải nói ra sự thật, hãy nên làm điều đúng đắn.

“Em có thể giải thích.”

“Anh không tin.”

“Em cần nói chuyện với anh.” Tôi khẳng khẳng.

“Ôi lạy Chúa. Em lại bắt đầu rồi, Constance Green cần gì nào. Anh đã chán ngấy rồi Connie ạ. Thế em không quan tâm đến ý muốn của anh sao? Hiện giờ anh chỉ cần đi thật xa và suy nghĩ về những điều này. Anh muốn được ở một mình. Anh không cần có em và anh không muốn em nữa.” Tôi không thể nhớ ra lấy một lần Luke nghĩ xấu về tôi đến vậy. Tôi nghĩ chuyện đó sẽ xảy ra thôi, khi bạn lên giường với một người đàn ông khác mà không phải chồng mình, bạn sẽ mất đi sự kính trọng từ anh ấy. Đúng vậy, điều đó cũng dễ hiểu thôi. Nhưng tình hình trở nên rõ ràng hơn sau đó. Tại sao lại như vậy? Anh ấy cúp máy.

Và trái tim tôi như tan vỡ.

Tất cả những nỗi đau từ trước đến giờ, bị ngã xe đạp khi còn nhỏ, trượt kì thi, Simon Le Bon kết hôn, mọc răng khôn, làm tóc xoăn, không được nhận công việc mà mình mong muốn và xứng đáng được có, và kể cả chuyện John xuất tinh trên ngực tôi nữa. Tất cả như quay trở lại.

Tôi vô cùng đau đớn.

Tôi biết mình đã làm tổn thương người mà mình yêu thương nhất trên cuộc đời này. Và tôi cũng biết nỗi đau đó là không thể hàn gắn. Nhưng tất cả đã quá muộn rồi.

Bạn bè tôi không còn gọi điện đến nữa. Họ đã làm theo khi tôi khẳng khái nói rằng tôi muốn ở một mình. Nhưng tôi thật sự nghĩ họ không nên như vậy chút nào.

Ở một mình, tôi trở nên nửa tỉnh nửa mê. Tôi cảm giác như mình đang bước đi giữa ranh giới của hoang mang và lý trí, giữa thực tại và ảo tưởng. Tôi ngủ rất nhiều. Đó là tất cả những gì mà tôi có thể làm. Nhưng giờ đây, giấc ngủ của tôi đã bị quấy rối. Nó trở nên bất lực, không thể phân biệt giữa giấc mơ và nỗi sợ hãi, sự thật và điều giả dối, câu trả lời đến từ những giấc mơ và sự thật đến từ trong nỗi sợ hãi. Nhưng đó chỉ có thể là rượu mà thôi.

Chuông điện thoại kêu.

“Luke à?” Tôi hào hứng nói khi nhấc máy.

“Không, xin lỗi, là chị, Rose đây.” Rose chưa bao giờ nói ”là chị” cả, trừ khi chúng tôi không nhận ra giọng chị ấy. Rose xin lỗi vì biết rằng người duy nhất tôi muốn nói chuyện là Luke.

“Chào chị, Rose,” tôi nói, hơi run. Tôi rất sợ điều này. Thứ tồi tệ nhất đối với một kẻ xấu hăn là nói chuyện với những người tốt. Không, lạy Chúa. Con biết mình đã phạm sai lầm và con rất hối lỗi, con giờ đang cố sống tốt hơn, xin Chúa. Con chưa biết sẽ phải làm thế nào nhưng con xin hứa. Con xin tồn thọ vài năm hay một đồng thư của khách hàng, hay Chúa có thể để con bị phạt vì trốn thuế nhưng xin Chúa, tha cho con lần này. Đừng bắt con nghe bài giảng về đạo lý của Rose. Con không thể chịu nổi đâu.

“Sam nói với chị là em” - Rose ngập ngừng - “đã khỏi ốm.” Rose có vẻ hồi hộp. Tôi vẫn ốm, lúc nào cũng vậy, chừng nào tôi còn uống rượu.

“Chị định hỏi xem em có muốn đi ra ngoài không? Chị định đưa lũ trẻ đến công viên và muốn hỏi xem em có muốn đi hít thở không khí một chút không. Chị hiểu em muốn được ở một mình nhưng...”

“Rose, sẽ thật tuyệt đấy,” tôi nói và thật ngạc nhiên là tôi thực sự nghĩ như vậy. Tôi không hề bước chân ra khỏi cửa trong vòng mười ngày, thậm chí cả khi tôi đã hết sữa. Tôi chỉ uống cái thứ đồ bột được mua để phòng trường hợp thảm họa hạt nhân. Đi hít thở không khí trong lành là một liệu pháp đơn giản nhưng được chứng minh là rất hiệu quả.

“Tốt quá.” Rose vui mừng. “Chị sẽ đón em lúc mười một giờ nhé.”

Tôi nhìn đồng hồ. Mười một giờ ư? Tôi ử rử. Tôi chỉ có một tiếng đồng hồ để chuẩn bị. Tôi nhìn vào gương. Thật là tồi tệ, vô cùng tồi tệ. Tôi chẳng hề chải tóc chứ đừng nói đến gội kể từ khi Luke bỏ đi. Thật kì lạ khi tôi trở nên hờ hững kể từ khi anh ra đi. Tôi lười đến mức chẳng muốn tháo quần áo ra để giặt nữa. Tôi mặc đồ với khoảng sáu lớp rượu và mồ hôi bám chặt. Tôi hơi chút ngượng ngùng khi nhận ra mình đã mặc chiếc quần lót mười ngày liền. Da tôi xám xịt lại với những quầng thâm đen sì dưới mắt. Khóc lóc liên tục suốt mười ngày qua đã làm cho làn da tôi nhàu nát và nhiều nếp nhăn. Trông tôi giống như mẩy mớ rau trong tủ lạnh vậy.

Nhưng tôi không hẳn đã là tồi tệ nhất.

Ngôi nhà trông như một cái ổ chuột. Tôi thấy xấu hổ. Tôi cho bát đĩa vào máy rửa bát, cạo chỗ mẩu thức ăn vụn từ bữa cuối cùng của tôi và Luke. Tôi ngâm đĩa cơm và cất chai rượu vodka. Tôi vớt miếng kim loại để nướng lá trà atisô đi, rồi rửa ly uống rượu, cất mấy chai rượu vào giá. Tôi cũng rửa sạch cả những bình, lọ mà từ hôm ấy tôi đã biến thành gạt tàn thuốc lá: Bình sữa này, lon bia, chảo, đĩa, bát. Tôi vớt hết chỗ rau hỏng, bánh mì mốc để dọn sạch thùng rác. Tôi mở cửa sổ và kéo máy hút bụi trên sàn và cuối cùng là cho ga giường vào máy giặt. Cái ga giường còn dính kem nho đen và phẳng phất mùi hương của Luke. Tôi thấy tim mình như ngừng đập nhưng tôi không hề bật khóc. Tôi cũng không hiểu sao mình lại không khóc. Có lẽ nước mắt đã rơi cạn rồi.

Tôi lê mình vào phòng tắm rồi bắt đầu cởi đồ. Trông tôi thật giống một cái xác khô, thật không đẹp đẽ chút nào. Tôi vớt quần áo vào góc phòng; bất chợt tôi tưởng tượng đồng quần áo đó sẽ đi thẳng ra cửa vì đã bị đối xử tàn tệ. Tôi xả một bồn nước nóng rồi bước vào. Tôi kì cọ thật mạnh, cố gắng tẩy bỏ hết những cảm xúc bẩn thỉu đi. Tôi gội đầu rồi buộc lại như chiếc đuôi gà. Tôi mặc chiếc quần thể thao và chiếc áo cổ lọ. Chuông cửa bỗng reo khi tôi đang buộc dây áo.

“Ôi Connie à, trông em thật...” Rose im lặng

“Thật kinh khủng hả?” Tôi nói tiếp.

Rose đỏ mặt, chị ấy không thích nói những lời như vậy.

“Chị định nói rằng em trông ốm quá thôi.” Tôi không khỏi ngạc nhiên vì sự thay đổi của Rose còn ấn tượng hơn cả tôi nữa. Tôi gần như không thể nhận ra chị ấy nữa. Rose mặc chiếc áo captan và tôi nghĩ nó thật kinh dị

nhưng rõ ràng chị ấy thích chiếc áo đó. Chị ấy còn đeo cả tá đồ trang sức và đắp cả tấn mỹ phẩm.

“Peter vẫn luôn ghét sở thích ăn mặc kì quặc của chị mà,” Rose nói, “bọn trẻ đang trong ô tô đấy. Em đã xong chưa?”

Tôi và Rose dẫn bọn trẻ đi chơi quanh công viên Richmond. Thịnh thoảng chúng tôi dừng lại để ngắm nhìn những con nai và cho đàn vịt ăn. Chúng tôi mua cà phê ở những chiếc xe tải bán hàng và ngồi nhâm nhi trên chiếc ghế băng dài. Vậy là sự trở lại của tôi không hề hoành tráng chút nào cả. Nhưng đây quả là một ngày tươi sáng và sự nhõng nhẽo dễ thương của lũ trẻ khiến tôi vui tươi lên đôi chút.

Cho đến bây giờ thì Rose vẫn cố gắng không nhắc đến chuyện của tôi và Luke. Chỉ khi tôi và chị ấy ngồi xuống và lũ trẻ yên vị chỗ hố cát thì Rose mới quay sang hỏi chuyện tôi.

“Em thế nào rồi?”

Tôi cảm thấy rất biết ơn vì câu hỏi đó.

“Rất tồi tệ, thật là kinh khủng,” tôi cố thét lên để không lại bật khóc. Sẽ thật là quá sức khi tôi dường như đã khóc hết nước mắt. Rose đưa cho tôi chiếc khăn ăn.

“Ừ.”

“Anh ấy sẽ không nói chuyện với em mất. Anh ấy sẽ không nhận điện thoại của em nữa. Em sẽ phải làm thế nào đây khi không có anh ấy?”

“Luke cũng rất buồn đấy,” Rose nói và thật lạ khi giọng nói đó ngày thường vẫn khiến tôi khó chịu thì giờ đây như đang xoa dịu nỗi đau trong

tôi.

“Chị gặp anh ấy sao?” Tôi hỏi hệt. Tôi biết rằng anh ấy vẫn đang ở với Simon và điều này khiến tôi nghĩ Rose đã gặp Luke. “Anh ấy ra sao rồi? Anh ấy có ăn uống gì không? Ước gì anh ấy chịu nói chuyện với em. Ôi em muốn được gặp anh ấy quá.”

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?” Tôi nhìn Rose chăm chăm. Ngạc nhiên là chị ấy lại tò mò như vậy. Rose muốn bàn tán chuyện giống chúng tôi. “Ý chị là nếu không biết chuyện gì đã xảy ra thì sẽ thật khó để chị đưa ra nhận xét...” Rose dừng lại, hy vọng và chờ đợi. Sau khi Daisy biết về chuyện tôi ngoại tình, tôi đã xin cô ấy không kể lại với Rose và cuối cùng cô ấy cũng đồng ý. Chúng tôi đang nghĩ xem sẽ nói gì với Rose vì thực sự thì chị ấy cũng là một người chị gái. Rose cũng là con người, vì thế chị ấy cũng rất muốn biết sự thật của vấn đề. Tôi đã kể sự thật với Rose trước khi tính xem liệu điều đó có lợi cho mình hay không.

“Em đã ngoại tình.” Những lời nói đó nghe thật nực cười. Chẳng hề thú vị như khi tôi kể với Lucy hồi tháng Mười một nữa. “Chuyện đó cứ xảy ra thôi. Em không thể cưỡng lại được.”

“Thật sao?” Rose thở dài. “Ừ chị cũng nghĩ cố gắng cưỡng lại sẽ khiến em thấy khó chịu.”

Tôi không tỏ ra méch lòng mà thay vào đó tôi giải thích. “Em đã sai lầm khi nghĩ rằng anh ta thật sự khác biệt. Khác biệt đến nỗi mà em cho rằng anh ta là định mệnh của đời em.”

Tôi đang làm gì thế này? Tiếp tục nói chuyện với Rose về chuyện đó sao?

“Em vẫn nghĩ vậy sao?”

“Không. Em chỉ quá mơ mộng về anh ta mà thôi. Và hơi chút tò mò và cường điệu hóa thôi. Chẳng có gì cả.”

“Em có còn khao khát anh ta nữa không?”

“Không hề.” Tôi nói dứt khoát.

“Em còn cần Luke không?” Tôi không trả lời một cách trực tiếp dù cho câu trả lời vô cùng đơn giản.

“Anh ấy đã rời xa em rồi.”

“Tất cả như một viễn cảnh xa xôi đúng không?” Rose hỏi.

Tôi luôn ghét tất cả những viễn cảnh. Chúng thật mờ mịt nhưng tôi không thể hiểu nổi sự tồn tại của chúng. Tôi có thể chắc chắn một điều rằng tôi muốn Luke quay trở về. Tôi muốn anh trở về nhiều đến nỗi tôi không dám nói ra.

“Muốn Luke quay trở về thì có ý nghĩa gì đâu?” Tôi hỏi Rose. “Anh ấy quá kiêu hãnh và cứng đầu để quay về.”

“Và bị tổn thương quá nhiều nữa,” Rose nói thêm. “Em là một con ngốc, Connie ạ.”

“Em biết. Em không thể nghĩ đến chuyện gì khác, không thể làm được việc gì khác nếu không có Luke,” tôi nói một cách thảm thương.

“Ừ, Sam cũng nói với chị rằng em đã viết giấy nghỉ ốm hai tuần nay. Em có nghĩ những việc em đang làm hiện giờ là đúng không?”

“Xin chị đừng nói với em là cuộc sống của em vẫn đang tiếp tục. Em không thể chịu được điều đó. Em sẽ không thể tiếp tục sống được nếu thiếu Luke,” tôi nói chắc chắn.

“Nhưng cuộc sống của Sam vẫn đang tiếp tục,” Rose nói. “Cô ấy đang phải làm việc cật lực và cô ấy cần em.”

Mọi người đã không cần đến tôi trong một khoảng thời gian rồi và lời thề này khiến tôi phân tâm. Nhưng tôi không thể để bị khất phục một cách nhanh chóng như vậy được. Tôi phụng phịu cãi lại, “Em không thể đổi mặt với việc quay trở lại được. Em ghét công việc đó.”

“Điều đó cũng khá rõ ràng rồi.”

“Thật sao?” Tôi ngạc nhiên. Tại sao mọi người lại biết những chuyện quan trọng của tôi trước khi tôi nhận ra chúng?

“Đúng vậy. Em nên suy nghĩ về những việc em muốn làm trong cuộc sống rồi hãy bắt tay vào thực hiện. Nhưng lúc đó em còn một việc khác phải làm.”

Ấn ý trong câu nói của Rose đánh trúng tôi. Chị ấy nghĩ rằng tôi đã gây ra mọi việc và tôi phải chịu trách nhiệm với điều ấy. Thật kinh khủng làm sao!

“Luke cần có thời gian Connie ạ. Hiện giờ anh ấy đang rất bối rối.”

“Tiếc thay thời gian lại chính là thứ duy nhất mà em không có,” tôi nói, hơi chút hờn dỗi.

“Có, em có rất nhiều thời gian. Vậy em chắc rằng em muốn anh ấy quay trở lại chứ?”

“Dĩ nhiên, chắc chắn là vậy rồi. Còn ai muốn anh ấy quay lại nữa?”

“Đúng vậy, nhưng nếu là người khác thì họ chẳng bao giờ để Luke ra đi.” Rose vẫn luôn bí mật dành một vị trí nhất định trong lòng cô ấy cho Luke.

“Làm sao em có thể mang anh ấy trở lại bên em đây?” Câu hỏi đó cho thấy tôi khát khao điều đó như thế nào.

Tôi đang hỏi ý kiến của Rose về đàn ông. Thật là vô nghĩa. Chuyện gì đã xảy ra với tôi thế này?

“Em phải thật chắc chắn đi vì Luke yêu em. Và nếu như anh ấy không phải người em cần thì đừng khiến anh ấy nghĩ như vậy. Em đã làm thế một lần rồi. Em cần phải suy nghĩ thật chín chắn.”

Suy nghĩ! Suy nghĩ! Đó là việc mà tôi đã làm trong suốt thời gian vừa qua. Suy nghĩ về mọi việc. Tại sao mọi người cứ bắt tôi phải suy nghĩ vậy?

“Chẳng lẽ không có ai có thể nghĩ giúp em sao?” Tôi than vãn, uể oải gạt hòn đá nằm giữa hai chân.

“Không.” Rose trả lời với một sự cương quyết kinh ngạc.

“Nhưng chị có nghĩ là anh ấy còn yêu em không? Chị có tin rằng em có thể khiến anh ấy quay trở lại không?” Tôi hỏi, vẻ kích động.

“Chị nghĩ anh ấy vẫn còn yêu em. Nhưng chị không biết liệu em có thể khiến anh ấy quay trở về hay không. Anh ấy là một người rất kiêu hãnh,” Rose đã vô cùng chân thành khi nói ra những lời đó.

Sam chào đón tôi như kẻ sống sót trở về trong truyện *Marie Celeste*. Cô ta như biến mất hàng thế kỉ vậy, thậm chí hơn cả một ai đó bị ốm trong vòng chưa đầy hai tuần. Thật tốt là tôi đã quay trở lại vì công việc nhiều vô cùng. Tôi còn không thể ra ngoài để ăn chiếc bánh sandwich nữa. Tôi nhìn Sam hăng hái kẻ bảng, sắp xếp, chuẩn bị cho bài thuyết trình. Cậu ta làm việc say mê, gương mặt bừng sáng. Tôi nhìn Sam rồi những người còn lại trong đội và thấy mình thật khác so với họ. Họ sống để làm việc còn tôi làm việc để tồn tại. Không hẳn để trả món nợ như Rose nói nhưng ít nhất để trả tiền mua sắm hàng ngày. Giống như đồng nghiệp của tôi, tôi lao mình vào công việc như họ nhưng tôi biết nó không phải cuộc sống của tôi. Tôi đang làm việc để tạo dựng cuộc sống cho bản thân.

Lần cuối tôi thực sự say mê là lúc nào nhỉ? Điều gì thu hút tôi? Trong đầu tôi vẫn vang lên tiếng của Rose, “Hãy suy nghĩ về những điều em muốn thực hiện trong cuộc sống của em.” Thật may khi tôi quá bận rộn để làm việc đó. Cuối cùng, đúng tám giờ ba mươi tối, Sam thông báo, “Được rồi đó mọi người, bài thuyết trình của chúng ta xong, thật tuyệt. Làm tốt lắm mọi người.” Thật tốt sao? Ngay cả công việc tôi làm, tôi cũng không thể hiểu sao nó lại quan trọng với mọi người đến vậy.

Tôi bắt đầu tắt các file dữ liệu và đóng máy tính.

“Đi uống chút gì đi? Tớ chuẩn bị đi gặp Lucy đây,” Sam hào hứng.

“Ừ, tớ đang gọi cho hội quốc phòng đây,” tôi cười. Tôi vô cùng, vô cùng muốn Luke quay trở lại và đã đến lúc gặp những người bạn gái để quyết định xem tôi sẽ phải làm gì để thành công. Tôi hào hứng, tràn đầy hy vọng. Họ chưa bao giờ khiến tôi thất vọng cả. Chúng tôi luôn an ủi, chỉ dẫn, khuyến khích lẫn nhau vượt qua khó khăn. Tôi đang mong chờ sự cảm thông và an ủi của họ rồi sau đó làm theo kế hoạch hết sức dễ dàng mà họ đặt ra.

Tôi mở cửa quán bar và cái mùi vị quen thuộc của gỗ thối rệu vang đỏ bay đến. Tôi yêu cái mùi đó.

“Tớ muốn Luke quay trở về.” Tôi nói rõ ràng như vậy. Đây là một chuyện quan trọng. Họ chắc hẳn sẽ giật mình. Tôi rót ra thật nhiều ly Chardonnay. Sam gật đầu rồi mỉm cười thông cảm. Lucy đốt một điếu thuốc.

“Cậu có thấy phiền nếu như tớ hỏi tại sao không?”

“Vì anh ấy là chồng tớ.” Tôi nói thật chậm rãi như thể tôi đang nói chuyện với một con vật ngu xuẩn.

“Hãy bỏ qua nếu tớ nói sai, nhưng chẳng phải Luke vẫn luôn là chồng của cậu sao?”

“Nghe này, tớ đã phạm sai lầm, được chưa?”

Mọi người đều im lặng.

“Đó là một lỗi lầm rất lớn, tớ thừa nhận như vậy. Nhưng tớ phải làm sao đây? Không được để ý đến những người đàn ông khác sao? Tớ phải quên đi rằng có hàng trăm hàng nghìn người đàn ông đang tồn tại hay sao?”

“Đúng vậy,” Sam nói.

Lucy nhìn nhận sự việc theo một cách khác. Cô ấy lắc đầu và nói, “Lý luận của cậu thật sai lầm. Nghe này, tớ không quan tâm là cậu ngủ với ai cả. Tớ chỉ muốn cậu được vui vẻ nhưng cậu lại không như vậy. Và tớ nghĩ là đã đến lúc cậu tìm ra nguyên nhân tại sao lại như vậy và tìm cách để khiến bản thân được hạnh phúc.”

Tôi thấy thật chán nản. Nhưng tôi nghĩ mình nên bình tĩnh với họ một chút.

“Cậu có nhớ trò chơi Antonio Banderas không?”

“Cái trò đi cặp kè với những người đàn ông ảo đấy hả?” Sam nói.

“Ừ, đúng là như thế đấy.”

“*Cặp kè ư?*” Lucy hét lên. Tôi đã không gặp Lucy từ cái ngày nhận bản fax định mệnh đó. Tôi gật đầu.

“Đúng. John, đúng là tớ đã cặp kè với John. Anh ta như một ảo giác vậy, tớ không chắc là có phải mình quen biết anh ta không nữa.”

“Ồ vậy thì đó sẽ là một niềm an ủi đối với Luke,” Lucy mĩa mai khi cô ấy với tay lấy chai rượu. Mọi người lại tiếp tục im lặng.

“Sao cậu lại xử sự xấu tính như vậy?” Tôi giậm chân.

Sam ngồi không thoải mái và hơi lo lắng. “Lẽ cậu nên cẩn thận hơn một chút. Cậu không thể lường trước việc gì sẽ xảy ra.”

“Đúng vậy. Cám ơn Sam.”

“Bọn mình không muốn chỉ trích cậu.”

“Nhưng mà sao?”

“Nhưng mà...” Cô ấy liếc nhìn Lucy, rõ ràng là đang mong chờ cô ấy đỡ lời cho. Giờ thì cô ấy đã hiểu Lucy hơn rồi. “Nhưng cậu có vẻ như đang

nhìn nhận vấn đề một cách phiến diện...” Sam ngáp ngừng và Lucy chen vào.

“Đúng thế.”

Tôi thở dài và cố thuyết phục họ thêm lần nữa. “Tớ đã nhận ra rằng với John chẳng là gì cả.”

Lucy: “Có là gì đấy!.”

Tôi: “Chỉ là tớ thấy chán nản thôi.”

Lucy: “Vậy thì kế hoạch tiếp theo đây của cậu là khiến Luke quay trở về hả?”

Tôi: “Tại sao cậu cứ luôn mồm nói về kế hoạch vậy?” Không ai phản ứng gì cả. “Cậu nghĩ rằng anh ấy sẽ không quay về bên mình phải không?” Không ai trong số họ nói gì nhưng đột nhiên mặt bàn biến thành thứ hay ho nhất trên thế giới này. Lucy ngăm ngía nó như thể đó chính là chỉ số chứng khoán của tờ *Financial Times* và Sam thì tưởng tượng đó chính là chiếc nhẫn đính hôn. Tôi ngáp ngừng hỏi, “Vậy các cậu có nghĩ có khi nào Luke chịu quay về bên tớ không?”

“Có khi nào thì quá rộng, có chắc thì sẽ cụ thể hơn,” lời Lucy nói vô cùng sắc bén.

“Cậu hãy gọi cho anh ấy đi,” Sam gợi ý rồi đập nhẹ lên tay tôi. Nhưng qua giọng nói tôi có thể đoán chắc rằng Sam không hề nghĩ như vậy. Ai sẽ bảo đảm nào? Tại sao họ không giúp tôi? Tôi ngạc nhiên nhìn từng người một. Lucy bóc một túi khoai tây chiên rồi mời tôi. Cô ấy thở dài. Tiếng thở dài đó nghe thật rõ. Cô ấy nghĩ rằng tôi đang vô vọng. Lucy đi đến quầy rượu để lấy thêm rượu và ít đồ ăn. Lúc quay trở lại, Sam đổi chủ đề cuộc

nói chuyện. Sam vừa chia tay với mỗi tình hai tháng với một anh chàng luật sư.

“Chúng mình đã chia tay trong yên lặng. Mình đưa ra cho anh ấy một loạt sự lựa chọn, từ một lễ cưới trắng xóa thật hoành tráng cho đến chúng mình chỉ là bạn bè thôi nhưng anh ta vẫn không hề đáp lại.”

“Tớ không nghĩ anh ta có thể kiếm sống được bằng cái nghề luật sư đó,” Lucy nói.

“Ừ điều đó khiến tớ thấy chán ngán. Tớ đã không còn hứng thú với cánh đàn ông nữa rồi.”

Chúng tôi ngạc nhiên nhìn Sam. Tôi tự hỏi liệu có phải Sam đang làm theo lời khuyên của cuốn sách mà cậu ấy đang đọc không. Có một hôm Sam đã gọi cho tôi để khuyên rằng, “Nếu như bạn có nuôi một con chim và bạn vô cùng yêu quý nó, hãy mở cửa lồng. Nó sẽ bay đi mất. Nhưng nếu nó yêu quý bạn, nó sẽ quay trở lại.” Những lời lẽ khôn ngoan từ một người phụ nữ mà bình thường không mấy khi mở cánh cửa ra ngay cả trong những ngày hè nóng nực chỉ trừ những lúc tình nhân của cô ta cần chỗ gác chân.

“Tớ sẽ ở vậy thôi,” Sam nói, “giống Lucy vậy.” Ngay khi dứt lời, Sam nghĩ lại khả năng thành sự thật của lời cậu ta vừa nói. Sam ngáp ngừng rồi tỏ ra ngang bướng. Sam nói thêm, “Tớ có một công việc ổn định, tớ sẽ mua một căn hộ rồi sau đó đi học vẽ.”

“Thế việc học vẽ của cậu thế nào rồi Sam?” Lucy hỏi. Tôi không thể nào nhịn cười. Thật là buồn cười nếu Sam chịu đi học vào các ngày thứ Bảy thay vì đến khu King’s Road.

“À vẫn tốt thôi,” Sam nói với vẻ quyết tâm. “Thật tuyệt vì lại tiếp tục được đi học mà.” Tôi không thể hiểu được cậu ấy, những người mẫu ở đó thậm chí không phải là người mẫu nam mà. “Thật tình thì tớ thấy có một thứ có thể khiến cậu thích thú đấy, Connie ạ.” Cậu ấy đưa cho tôi thời khóa biểu mùa hè. “Lớp nhiếp ảnh đấy. Chẳng phải cậu luôn thích chụp ảnh sao, đây có thể là ý kiến hay đấy.”

Phản ứng đầu tiên của tôi là cảm thấy đây là một điều sỉ nhục. Thật đau đớn và thảm hại khi nhận ra điều đó. Rõ ràng Sam cho rằng tôi đã gia nhập hội những kẻ độc thân. Tại sao tôi lại cần một lớp học buổi tối cơ chứ? Tuy nhiên tôi vẫn rất biết ơn sự quan tâm của cậu ấy. Tôi miễn cưỡng chấp nhận rằng Sam đã đúng. Học cái gì đó mới mẻ có khi lại tốt cho tôi. Đột nhiên tôi có rất nhiều thời gian mà tôi không biết dung vào việc gì. Tôi rất thích chụp ảnh và kiến thức của tôi về lĩnh vực đó lại rất hạn chế.

“Cám ơn cậu, Sam,” tôi nói khi cất tờ lịch học vào túi, “có thể tớ sẽ đi học xem sao.” Tôi lờ đi vẻ mặt ngạc nhiên của Lucy.

Chúng tôi chỉ chịu rời khỏi quán bar khi bị thúc ép. Tôi gần như không thể đứng dậy nổi. Nhưng có gì đó hơi vô lý ở đây, tôi không hề cảm thấy khùng khiếp nữa. Tôi như chìm vào những khả năng mới có thể xảy ra. Sam và Lucy định rằng chúng tôi sẽ gặp nhau vào tối mai nhưng tôi từ chối.

“Thôi. Tớ đã uống rượu đủ cho từ bây giờ đến tận Giáng sinh rồi. Tối mai tớ sẽ tắm thật lâu rồi đi ngủ sớm thôi.”

“Tuyệt đấy. Cậu hãy suy nghĩ thật kỹ về mọi việc nhé,” Sam nói. Tôi quạu với cậu ta.

“Ừ tớ cũng định là như thế.” Tôi phụng phịu nói. “Vì mặc dù chẳng ai trong số các cậu nói rằng tớ phải làm như vậy. Và không một ai nhận xét

rằng nếu như tớ muốn đổ lỗi cho một ai khác thì tốt nhất là nên đứng gần chiếc gương và lẩm bẩm những lời ‘đồ đàn bà ích kỉ chết tiệt’, và tớ nhận ra rằng mình là người có lỗi và còn gì hơn nữa nào - tớ đang hét lên đây, đang hét từ VÀ đây - đêm nay sẽ là một đêm trọng đại đấy. Đêm nay sẽ là đêm đầu tiên cho quãng đời còn lại của tớ. Từ mai, tớ sẽ chỉ còn có một mình thôi. Đêm mai tớ sẽ bắt đầu *suy nghĩ!*” Tôi di điều thuốc thật mạnh.

“Ờ, tốt, cũng tốt thôi,” Sam lẩm bẩm. “Nếu cậu đối ý thì cậu biết tìm bọn mình ở đâu rồi đấy.” Sam vội vã bước đi nhưng tôi không hề trách cậu ấy. Tôi là con của quỷ sa tăng. Lucy rướn lông mày.

Tôi đổi chủ đề câu chuyện bằng cách hỏi cô ấy nghĩ việc nền kinh tế dựa vào dầu mỏ của Na Uy sẽ đối mặt với sự sụt giảm của giá dầu thô như thế nào. Cô ấy vô cùng ngạc nhiên.

“Connie, cậu đang đọc tờ *The Economist* sao?”

“Không. Nhưng mình rất hay nghe bản tin,” tôi trả lời, hơi giận dữ. Tôi không hiểu sao Lucy lại ngạc nhiên đến vậy. Chẳng lẽ cô ấy cho rằng tôi không nghĩ đến điều gì khác ngoài chuyện của bản thân hay sao. Tôi ngồi vào xe taxi. Lucy cố không để ý đến việc tôi đang giận dữ và giơ tay vẫy chào rồi hôn gió. Tôi ngồi một mình và chỉ có sự sỉ nhục làm bầu bạn. Thật ngượng ngùng khi mọi người đều đối với tôi rất tốt. Đến nay thì tất cả những gì những người bạn tuyệt vời của tôi yêu cầu tôi nên suy nghĩ và tìm lại chính mình. Họ tin rằng tôi là một người tốt và khi tôi ngồi suy nghĩ lại mọi việc thì tôi sẽ ổn thôi. Nhưng thật đáng ghét, tôi không chắc cho lắm.

Nhưng tôi vẫn nợ họ về điều đó.

Và tôi nợ cả bản thân mình nữa.

Tôi đi làm để giết bớt chút thời gian. Khi trở về, tôi pha một tách trà rồi đặt lên dàn loa. Thật không dễ dàng chút nào. Nghe nhạc gì bây giờ? Hầu như bài hát nào cũng có thể xoa dịu tâm trạng và tội lỗi của bản thân tôi. Tôi là kiểu người yếu đuối nào vậy. Ngay đến cả những lời bài hát thôi cũng khiến tôi bối rối. Những thú vui thường ngày của tôi giờ thật chán ngắt. Những lời thoại ướm át mà tôi vẫn thích như đang giễu cợt tôi một cách ác ý. Không nhận bất kỳ lời khuyên nào, tôi quyết định làm một thử nghiệm sống và thật xấu xa để xem tôi có thể chịu đựng đến đâu. Tôi chọn bài hát “Tình yêu ở khắp mọi nơi”. Rõ ràng bài hát như một trò đùa với những câu hát như *Em cảm nhận được tình yêu trong từng ngón chân, từng ngón tay, tình yêu bao quanh em để rồi những cảm xúc đó vút bay*. Tôi bắt đầu khóc. *Anh biết rằng em yêu anh và em sẽ mãi yêu anh. Tâm trí em cùng nhịp với cảm xúc. La la la.* Ai viết những lời lẽ ủy mị này chứ? Chết tiệt. Tại sao họ lại biết điều đó? Tại sao họ lại biết rằng họ sẽ *luôn* yêu một ai đấy? Luke đã nói rất nhiều cái đêm anh ấy ra đi. Tôi thừa nhận rằng điều đó không hề khiến tôi ngạc nhiên trong hoàn cảnh ấy. Tôi thở dài. Tôi không hiểu bài hát có tựa đề là *Em sẽ yêu anh với vài điều kiện, trong những khoảng thời gian nhất định và phụ thuộc vào từng hoàn cảnh* có điểm gì hay để đứng đầu trong bảng xếp hạng.

Tôi khóc nức lên rồi tiếp tục tra tấn bản thân bằng bài hát “Khi em yêu”, tình yêu sẽ trở nên vĩnh hằng. Tôi đã hút hết cả một bao thuốc. Rồi sau đó lời bài hát lại tiếp tục *Em sẽ không bao giờ yêu. Trong một thế giới không ngừng nghỉ thế này, tình yêu đã chết ngay trước khi nó nảy nở và những nụ hôn trong ánh trăng thật lạnh lẽo trong hơi ấm của mặt trời.*

Thật đúng. Đây là một thế giới không ngừng nghỉ. Tôi đã, có thể, nên yêu Luke. Nhưng thế vẫn là chưa đủ. Những giọt nước mắt nặng trĩu rơi xuống dàn âm thanh rồi đột nhiên tôi cảm thấy vô cùng thoải mái.

Tôi định gọi cho hội Samaritan nhưng rồi thay vào đó tôi nhảy múa quanh bàn ăn. Nhún nhảy trên nền nhạc của bài “Khi nào em mới được gặp

lại anh”, “Sức mạnh tình yêu”, “Xin đừng rời xa em như vậy”, “Xin anh hãy ở lại bên em, em nhớ anh”. Cuối cùng tôi ngã vật xuống chiếc ghế bành. Người mệt phờ và vã mồ hôi như tắm. Tôi giờ không còn những đường cong quyến rũ nữa vì đã từ lâu không đến phòng gym. Và tôi cũng cảm thấy khó chịu nữa. Mặc dù tôi định ngồi để tiếp tục suy nghĩ nhưng vì một lý do nào đó tôi lại không làm vậy. Mới đó mà đã đến nửa đêm và tôi nghe hết những bài “Em mãi yêu anh”, “Những anh chàng chặn bò nay đã đi đâu” và “Hãy ôm em khi bình minh lên”. Tôi đã từ bỏ ý định uống tách trà, mà thay vào đó là uống cạn ly rượu gin thứ ba. Tôi thấy vô cùng phấn khích.

Sau đó tôi lên giường.

Chúa ơi, tôi đã biến thành một Sam thứ hai rồi.

Ngày hôm sau tôi lại ngồi xuống với một quyết tâm mới. Tôi bật bài hát của Enya, pha một tách trà, khoan chân lại, vớ lấy tờ giấy và cái bút. Tôi gặm đầu bút, uống trà. Đứng dậy đun nước để pha tách trà thứ hai. Rồi lại ngồi xuống. Đứng dậy vặn nhỏ loa xuống một chút. Tiếng nhạc quá to và hơi làm mất tập trung. Lại ngồi xuống. Tôi viết lên trang giấy rồi bắt đầu suy nghĩ. Tắm rèm cửa thật bụi bặm bẩn thỉu, tôi chắc chắn phải mang chúng đi giặt. Chúa ơi, quá nhiều bụi kết ở thành cửa mà trước đây tôi không hề để ý đến. Khi tôi nhận ra bức tranh thứ ba từ bên phải sang trong buồng tắm có vẻ sắp rơi xuống thì chuông điện thoại reo. Tôi chạy đến nhắc điện thoại, lòng thầm biết ơn vì nó khiến tôi xao nhãng đi mọi việc. Công cuộc tìm lại bản thân này thật mệt mỏi làm sao.

“Mình đây.”

“Chào Tarn.”

“Connie, nghe giọng cậu thật hào hứng. Cậu có chuyện gì hay ho à hay cậu vui vì nói chuyện với mình?”

“Mình rất vui vì nói chuyện với cậu mà.”

“Nghe này, mình rất xin lỗi vì đã làm phiền, mình hiểu cậu đêm nay là đêm mà cậu sẽ *quyết định xem cậu muốn gì trong cuộc sống*.” Đột nhiên, công cuộc tìm lại chính mình của tôi lại trở thành cuộc tranh luận mang tầm cỡ quốc gia cơ đấy. “Nghe này, theo kinh nghiệm của mình, mình có thể tập trung vào những chiếc quần lót và một trong số chúng mang nhãn hiệu G&T.” Tôi phì cười. Anh ta tiếp tục nói, “nhưng mình nghĩ cậu muốn thứ gì đó kịch tính hơn, sáng tạo hơn thế. Connie này, mình rất thương cậu. Thật kinh khủng làm sao khi cậu phải phức tạp hóa mọi chuyện. Giờ đây cậu đang sống trong cảnh độc thân cô đơn, lạnh lẽo. Thật cay đắng làm sao. Mọi đàn ông đều là những tên khốn, phụ nữ thì chẳng một chút gợi tình, loài người thật thảm hại. Bạn thân à, mình muốn gọi cho cậu để nói rằng cậu vẫn còn những người bạn mà.”

“Ừ, cảm ơn cậu nhiều lắm, Tarn.” Tôi lặp bặp.

Tôi gác máy rồi quay trở lại với chiếc bút và tờ giấy. Âm thanh duy nhất mà tôi nghe được đó là tiếng kim đồng hồ và những lời mĩa mai vẫn còn quanh quẩn đâu đây. Tarn nói đúng, thật cay đắng làm sao. Điều gì đã chế ngự tôi? Tại sao tôi lại ra nông nổi này? Có phải đó là lỗi của tên khốn John không? Tên bất nhân bất nghĩa. Còn Luke - anh là một kẻ máu lạnh. Tôi đã bị một người đàn ông lừa dối, quyến rũ và bị ruồng bỏ vô lý, cùng lúc ấy một người đàn ông khác thơ ơ, và cũng ruồng bỏ tôi. Lẽ ra Sam nên ngăn tôi lại hồi còn ở Paris, tôi nghĩ vậy. Lucy đã khuyến khích tôi trong chuyện này. Tôi vô cùng bức tức. Daisy không hẳn là không có lỗi làm gì. Việc cô ấy làm tình với Simon khiến tôi thấy mình thật ngu ngốc và bất mãn. Tôi trở nên giận dữ. Rose cũng nên chịu một phần trách nhiệm trong chuyện này. Cô ta luôn ăn mặc lôi thôi lếch thếch. Chả trách cuộc hôn nhân đã đổ

bể khi tôi coi cô ấy là một hình tượng mẫu mực. Tôi đổ lỗi cho bố mẹ tôi (Điều này hơi khó nhưng tôi đang cố tìm hiểu chính xác vì sao họ có liên quan trong chuyện này), thầy cô giáo, người dạy cưỡi ngựa (vì đã bắt tôi luyện tập quá nhiều nên mông tôi đã phát tướng. Bọn đàn ông đã không bỏ tôi nếu như mông tôi nhỏ hơn một chút). Khi không còn ai để trách nữa, tôi bắt đầu đổ lỗi cho những vật vô tri vô giác. Tôi đổ lỗi cho những bản fax, những cuộc hội thảo, những cú điện thoại, thư điện tử. Sau khi đổ lỗi chán chê tôi lên giường đi ngủ.

Khi thức dậy, thứ đầu tiên tôi nhìn thấy là cái bút và tờ giấy chết tiệt. Khi đang tắm, tôi nhìn thấy một chiếc bút đang nổi bồng bênh trước mặt tôi. Tôi mặc đồ vào và chuẩn bị mọi thứ nhưng quên không ăn sáng. Tôi đọc tất cả những gì ghi trên túi ngũ cốc. Phải làm gì đầu tiên? Rồi làm gì tiếp sau đó. Đó là một ngày thứ Bảy. Tôi có cả một ngày dài. Sau ngày thứ bảy là ngày Chủ nhật và tiếp đến là ngày nghỉ lễ vào thứ Hai. Thật đáng ghét. Những ngày cuối tuần như đang giễu cợt tôi, “Chỉ có mình mi thôi, chỉ có mình mi thôi!” Tôi chưa từng phải ở một mình trong một khoảng thời gian dài thế này bao giờ cả. Tôi luôn là người bận rộn và thường được vây quanh bởi những người bận rộn khác. Tôi học lớp Hướng dẫn bạn gái và tham gia câu lạc bộ trẻ khi còn nhỏ rồi khi lớn lên tôi thay chúng bằng việc đi mua sắm và những người bạn trai. Rồi tôi dành thời gian cho trình O, A và tấm bằng đại học. Sau đó tôi lại trở về với những người đàn ông và những thú vui liên quan: Giảm cân, quần áo, mỹ phẩm, tiệc tùng, những câu lạc bộ và những buổi hẹn hò. Rồi tôi gặp Luke. Trước đó tôi đã lên kế hoạch cho một đám cưới, chọn thảm và đồ thủy tinh. Giờ đây, tôi đang ở trong căn nhà đầy ắp đồ thủy tinh đẹp đẽ và chiếc giường bằng vải lanh được trang trí sặc sỡ nhưng *thiếu vắng* đi hình bóng người chồng.

Tôi có rất nhiều thời gian.

Tôi không có điều gì khiến mình bị sao lãng, không chuyện bên lề, không một trò giải trí, tiêu khiển. Có khi tôi nên gọi điện cho mẹ xem sao.

Đã lâu rồi tôi không nói chuyện với bà. Nhưng tôi sẽ nói gì bây giờ? Tôi không có chuyện gì hay ho để kể cả, không nghề nghiệp hay những chuyến đi chơi.

Không mục tiêu.

Không mục đích. Cái tủ lạnh kêu rền rĩ.

Ánh sáng chói lòa và bài thánh ca hiện lên trong tôi. Gọi điện cho mẹ tôi hay bất kì một ai đó cũng chỉ là một cách lảng tránh. Bằng việc gọi điện cho mẹ tôi để nói chuyện phiếm tôi sẽ tránh được cái hẹn với chính bản thân để suy nghĩ về tình cảnh hiện giờ. Tôi cẩn thận viết từ đầu tiên lên trang giấy trắng.

Lẩn tránh.

Lẩn tránh ư. Á à. Tôi đã nghĩ ra một điều gì đó. Tôi chợt nhận ra vì sao bạn bè tôi luôn muốn tôi suy nghĩ về mọi thứ. Vì thực ra tôi không giỏi lắm trong việc suy nghĩ. Thì đó không phải điểm mạnh của tôi mà. Nhưng tôi lại rất giỏi trong việc cảm nhận, trực giác của tôi luôn nhạy cảm và đi liền sau đó là một chuỗi những hành động. Và điều đó thật tuyệt. Nó thật say đắm, thú vị và kịch tính. Tôi nghĩ rằng mình đã bỏ qua nào là “hãy suy nghĩ kĩ đi”, “hãy chú ý đến hậu quả”, “suy xét những ảnh hưởng”. Đặc biệt là ảnh hưởng đối với người khác. Nhưng nói thật là những chuyện đó không thực sự khiến tôi phải suy nghĩ nhiều lắm. Có bao nhiêu bộ phim có tựa đề như: *Cuộc chạm trán vĩnh hằng, những cuộc tình vụng trộm yên lành hay một giấc ngủ yên bình ở Seattle?* Tôi không nghĩ vậy. Vấn đề liên quan đến nhiều mặt buồn tẻ của cuộc sống khiến nó trở nên càng buồn tẻ hơn.

Vĩnh hằng.

Yên lành.

Bình yên.

Tôi viết những từ đó lên mẫu giấy ghi chú. Tôi giật mình nhận thấy những từ này dùng để định nghĩa một cuộc hôn nhân hạnh phúc. Tôi giật mình nhận ra những tính từ đó thật khác xa những gì tôi đã phải qua trước khi kết hôn. Tôi lấy Luke vì anh là người bạn tốt nhất của tôi. Anh ấy thật tốt bụng, ân cần và đằm thắm. Tôi yêu anh ấy nhưng trước khi lễ cưới diễn ra thì mọi thứ với tôi thật nhanh chóng, mạo hiểm và thú vị.

Tôi không giống Sam. Tôi theo đuổi những cảm xúc mãnh liệt và chưa bao giờ nghĩ mình đã kết hôn. Chúa ơi, sẽ thật kinh khủng làm sao nếu chuyện đó xảy ra. Thật đáng thương làm sao. Tôi luôn rượt đuổi và phải thừa nhận rằng tôi luôn thích thú khi đàn ông say mê tôi. Nhưng đó không phải là tất cả.

Phải không?

Đúng là như vậy.

Tôi không hề hay biết rằng mình đã yêu thích những câu chuyện thần tiên, những bộ phim, những bản nhạc pop từ bao giờ nhưng tôi chỉ dừng ở đó. Hay có phải là do việc tôi làm theo những điều trong cuốn Kama Sutra và gặp gỡ những anh chàng có thể lấy làm chồng được ở Luân Đôn mà trong tiềm thức tôi khao khát được gặp, kết hôn và sống hạnh phúc mãi về sau? Nhưng những câu chuyện cổ tích đều kết thúc với cánh cửa nhà thờ đóng lại và tôi hiểu lý do của điều đó. Vì không có bất cứ điều gì thú vị trong một cuộc nói chuyện cả. John đã từng kể với tôi về những tên đàn độn. Thật sỗ sàng, khiếm nhã và khác biệt.

Và vô nghĩa.

Ý tôi là, trước kia tôi có thực sự muốn biết anh ta thủ dâm mấy ngày một lần không? Không. Nhưng lúc đó, thật sự chuyện đấy thật gợi cảm và rất chân thật. Chỉ là tôi thích để ý xem những anh chàng đó có dễ thương hay không và những lúc họ chú ý đến tôi. Tôi thích cân nhắc xem mình nên mặc gì. Tôi thích họ khám phá bản thân tôi, trò chuyện bàn tán về tôi.

Tôi muốn dừng mọi chuyện lại ở đó. Đứng dậy, pha một tách trà, đi dạo một vòng, sắp xếp lại các cuốn băng video theo trật tự abc. Tôi buồn chán nên muốn làm một điều gì đó mạo hiểm và John chính là người mang lại trò mạo hiểm ấy. Rồi tôi nghe thấy tiếng Lucy văng vẳng trong đầu, cô ấy nói gì nhỉ?... “John có một vị trí nào đó trong lòng cậu đấy.” Tôi băng quên đi cái tủ đựng băng video.

John là một tên khốn. Hừm. Vậy mà tôi đã rất khao khát hẳn. Tại sao lại như vậy? Tôi chắc chắn chúng tôi... là gì nhỉ? Xấu xa? Dính với nhau? Kết nối? Có vẻ đúng đấy.

Nghe rất quen. Nó gần giống như vậy.

Ve vãn. Tán tỉnh. Gợi tình. Đó là những điều mà tôi làm. Đã làm. Đã làm trước khi gặp Luke. Làm với Luke. Phải chăng định mệnh không khác so với những hành động của tôi là mấy? Khi đã lên giường với anh ta, tôi đã lún quá sâu nên không thể thừa nhận, đặc biệt với bản thân rằng tôi đã phạm sai lầm. Và khi càng hiểu John hơn, tôi càng nhận ra giữa chúng tôi không hề có một chút tình tế, thân mật, lòng tin, hay những lời nói ngọt ngào nào cả. Sao lại có thể thế được? Một trò chơi mới nhưng với những luật lệ cũ rích. Tôi đã kết hôn. Hắn lên giường với tôi chỉ vì tôi đã lập gia đình. Hắn ta không muốn gần gũi, không muốn câu chuyện đi đến đâu cả. Hắn ta nghĩ hắn đã an toàn vì tôi đã có người đó rồi hay ít nhất đã có một ai đấy. Thứ duy nhất hắn ta muốn ở tôi đó là sự cuồng loạn, dâm dục, gợi tình và bản thiêu. Tôi đã lầm tưởng tính kiêu ngạo của anh ta với cảm xúc. Tôi nhầm lẫn giữa nỗi khao khát và sự chờ mong. Tôi *quaaaaaaaaá* mê mẩn

hắn ta. Đó là một sự thật tàn nhẫn. Nếu đã có thể, tôi đã trói anh ta lại bên mình và thậm chí nếu tôi làm vậy cũng chưa chắc đã đủ gần. Tôi muốn hắn ta và tôi là một. Tôi muốn chặt hắn ra thành những mảnh nhỏ. Lần đầu tiên trong đời tôi tôi mới hiểu được ý nghĩa của từ ăn nằm với ai đó. Và tôi tồn tại trong một không gian khác trong một khoảng thời gian. Hãy đổi mặt đi, tôi thực sự thích thú khi ở đó.

Thật thích thú làm sao.

Nhưng tất cả chỉ là ảo ảnh.

Đó là câu chuyện của những bộ quần áo bó sát, chân tay gầy gò, dạ dày trống rỗng, âm nhạc, thuốc lá và rượu. Nói về đam mê và tình dục thì John không hề khiến người ta thất vọng, phải thất vọng. Thật đúng như lời lẽ của John, hắn ta đã lừa dối, bỏ rơi, làm khổ tôi. Hắn ta là một kẻ vô trách nhiệm và không biết lẽ độ.

Vậy là không phải chỉ có một lý do cho sự lừa dối của tôi: Đó là vì tôi bị thờ ơ, ngựa quen đường cũ, hay vì say mê John quá mức. Hay đó là do tất cả những nhân tố trên hợp thành. Tại sao không có một hồi chuông cảnh báo nào cho lần gặp gỡ đầu tiên ở Liverpool? Tôi đã trật đường ray. Lẽ ra tôi nên về nhà và đánh đuổi ý nghĩ đó ra khỏi đầu.

Nếu tôi có thể làm lại từ đầu, tôi vẫn lấy Luke.

Nếu có điều gì đó không dễ chịu cho lắm thì đó chính là những cô gái ngoan cũng đi ngoại tình. Đặc biệt là những cô gái ngoan cảm thấy trống rỗng và buồn chán. Những lúc như vậy họ có thể mắc lỗi lầm. Và còn nữa, nếu như họ là những con người vô cùng lãng mạn, luôn tin rằng tình cảm chính là định mệnh thì họ có thể vô cùng bối rối. Điểm khác biệt duy nhất giữa những cô gái ngoan và những cô gái khác đó là họ biết hối lỗi.

Và họ ước rằng chuyện đó chưa từng xảy ra.

Lúc đó là bốn giờ chiều thứ Bảy và tôi chìm trong khói thuốc. Tôi mở cánh cửa sổ, mong rằng hàng xóm tôi không nhìn thấy, tôi không cần họ gọi lính cứu hỏa lúc này. Tôi đi tìm hoa khô và đặt ấm đun nước lần thứ một triệu. Được rồi, nói tóm lại. Tôi đã hiểu và thú nhận với bản thân mình rằng: Tôi yêu Luke, và bằng việc lấy anh, tôi đã đạt được khát vọng của cuộc đời. Khi nhận ra cái khát vọng ấy, tôi vô cùng chán nản và sống không mục tiêu. John là một tên dâm đãng luôn đi quyến rũ đàn bà. Tôi đã làm tổn thương Luke và có thể sẽ chẳng thể nào chữa lành được. Tôi là một kẻ ích kỉ, hối lỗi, ngu xuẩn và không hề tử tế chút nào. Tôi nhận ra mình đang rất rối loạn nhưng chắc chắn rằng vẫn có một suy nghĩ đúng đắn ở đâu đó.

10

Vì quá vui mừng nên tôi tưởng nhầm rằng Luke cũng vui mừng như tôi. Sau khoảng gần một tháng không liên lạc, tôi đã chủ động gọi cho anh ấy. Chính bởi anh ấy không thèm bận tâm đến cái điện thoại nên tôi đã gọi đi gọi lại rất nhiều lần với những tâm trạng khác nhau: tỉnh táo, say mèm, cuồng loạn, tuyệt vọng, ê chề và thậm chí cả trong vô thức. Tôi để lại những tin nhắn cầu xin anh hãy lắng nghe tôi nói dù chỉ một lần. Và trong một lần tình cờ nhắc máy, anh đã nói “Connie, tôi không nghĩ là tôi sẽ muốn nghe bất cứ điều gì em nói. Tôi không muốn nghe giải thích, cảm ơn.” Những ngày sau đó trôi qua trong nỗi lo sợ, tôi như bị tê liệt trước nỗi sợ hãi ấy. Tôi sợ khi phải thừa nhận rằng anh ấy không còn muốn nói chuyện với tôi nữa.

Và tôi đã viết thư. Một ghi chú ngắn mong anh gọi lại cho tôi, một tấm bưu thiếp khá ngộ, lạ mắt và có phần ủy mị chỉ để giải thích cho việc làm đó và cả một lá thư dài kể chi tiết việc tôi cảm thấy hối hận như thế nào và mong muốn được anh ấy tha thứ ra sao. Tôi thậm chí cũng không biết liệu anh có mở lá thư đề tên tôi không nữa. Và khi nhận ra việc gọi điện hay thậm chí là viết thư cũng chỉ là những việc làm vô ích, tôi đã đến nhà của Simson.

Simon nói với tôi là anh ấy vừa đi khỏi. Tôi đến câu lạc bộ bóng đá và cả văn phòng của Luke. Tôi tìm mọi cố gắng để gặp được Luke nhưng dường như anh ấy có giác quan thứ sáu, cứ hễ tôi sắp sửa xuất hiện thì anh ấy lại vừa “đi khỏi”. Việc Luke xa lánh tôi mà không có lấy một chút bận tâm làm tôi thực sự buồn phiền. Tôi cố cho nó là một biểu hiện bình thường. Một biểu hiện khác của sự lãnh cảm, thiếu đam mê nhưng điều đó cũng chẳng

có tác dụng với tôi lúc này. Có phải tôi đã làm tổn thương Luke đến mức anh ấy không còn cách nào khác ngoài rời bỏ, xa lánh tôi? Tôi chìm trong nỗi mặc cảm và tự hỏi liệu có tác dụng gì nếu giải thích rằng tôi đã không hẹn hò với John khi tờ fax kia đến không nhỉ? Liệu có tác dụng gì khi tôi cố biện minh đã mắc phải một sai lầm ngu xuẩn và tôi đã hối lỗi lắm rồi không? Chính tôi cũng đang nghi ngờ điều đó. Tự bào chữa cho bản thân gần như là một hành động phi thường và để giải thích cho một ai đó, ngay cả khi “một ai đó” là một con người tuyệt vời như Luke thì đó cũng là điều không hề dễ dàng.

Tôi rất nhớ Luke. Tôi nhớ anh từng giây, từng phút, từng giờ, từng ngày.

Đúng ra thì cũng không hẳn là như vậy. Trong đó có một chút cường điệu nhưng tôi thực sự rất nhớ Luke. Đó không đơn thuần là nỗi nhớ ích kỉ khi tôi không-biết-cách-sửa-hộp-cầu-chì hoặc đơn giản là xem-cái-máy-rửa-bát-bị-rò-ri-hay-không. Mặc dù phải thừa nhận ban đầu tôi nhớ Luke vì những lý do đó. Tôi đã dành hàng tuần để tìm hiểu và làm quen với những công việc thường nhật mà Luke vẫn hay làm, dù có phải xoay xử thế nào đi chăng nữa. Tôi ngồi trước chiếc bàn ăn lớn đến trống trải và khóc trước một đồng giấy tờ và hóa đơn. Không phải vì số tiền phải trả quá lớn nhưng tôi vẫn ngồi hàng giờ ở đó và nhớ lại việc Luke vẫn ngồi đây mỗi tối thứ Ba, đều đặn như một cái đồng hồ cần mẫn, mải mê với hàng đồng hóa đơn, ước tính và cả đồng thư rác chỉ để đảm bảo rằng không có gì bị bỏ sót, tất cả đều diễn ra một cách liền mạch. Hàng tuần trôi qua và chỉ có một mình với công việc đó khiến tôi nhận ra nó thật lãng phí thời gian mà chẳng đem lại điều gì. Nhiệm vụ của tôi trong gia đình chỉ đơn giản là nhớ ngày sinh nhật của tất cả mọi người. Tôi mua những cái bưu thiếp, tem và gửi chúng đi. Lạy Chúa, giờ tôi mới cảm thấy thật xấu hổ khi nhận ra mình đã quen thuộc với những việc làm đó như thế nào. Thực sự mà nói, cũng khá thú vị khi chọn những tấm thiệp ngộ nghĩnh, tổ chức những bữa tiệc sinh nhật, mua bánh hay quà tặng. Việc đó thú vị hơn nhiều những khoản vay ngắn và những khoản chi trả nhỏ. Điều mà giờ đây đang khiến tôi phải đau đầu. Dĩ

nhiên là tôi cũng quen với những việc đó từ trước khi tôi gặp Luke. Nhưng lúc ấy, tôi luôn biết cách xoay xử để trả tiền đúng hạn, và chủ nhà không có bất kì cố gì để thay chiếc khóa mới cho căn hộ của tôi. Nhưng hồi đó, những hóa đơn mà tôi phải trả luôn là những hóa đơn quần áo. Những tờ hóa đơn lúc này quan trọng hơn nhiều: đó là các khoản thế chấp, tiền bảo hiểm, phí khám sức khỏe, và cả các khoản trợ cấp. Tuy vậy tiền không phải là tất cả vấn đề rắc rối. Tiền lương hàng tháng cũng đủ để tôi có thể tự lập trong tài chính và dù sao, theo một cách lịch sự, Luke vẫn đều đặn gửi tiền vào tài khoản chung của chúng tôi. Ngân sách vẫn như xưa, chỉ khác hơn khi giờ đây tất cả trách nhiệm đều được đặt lên một người.

Chỉ duy nhất một người.

Và người đó là tôi. Tuy vậy tôi cũng đang dần làm quen với điều đó và chỉ sau vài tuần tôi nhận ra rằng nó cũng không quá khó. Và tôi cũng không nhất thiết cần sự giải thích của Luke để phân biệt giữa thuế tài sản cá nhân và thuế phải nộp cho chính phủ. Nhưng điều đó không có nghĩa là tôi không còn nhớ Luke nhiều như trước. Thậm chí tôi còn nhớ anh nhiều hơn. Tôi đã hiểu là tôi không chỉ cần Luke mà tôi còn khao khát có anh ấy ở bên. Tôi muốn được thấy nụ cười của anh, mùi hương của anh và cả những lời khuyên nhủ của anh. Tôi muốn anh thấy được sự thay đổi và tiến bộ của tôi, người giờ có thể tự đem xe đi bảo trì và trả sách thư viện đúng hạn. Tôi muốn anh ấy sẽ tự hào về tôi, chúc mừng tôi và thậm chí sẽ la mắng tôi nếu tôi để khăn sũng nước ở trên nền nhà.

Tôi nhớ Luke ngay cả khi tôi có một ngày làm việc như mong muốn. Vì anh thường khích lệ tôi mỗi khi tôi hoàn thành suôn sẻ một dự án. Và cả khi tôi có một ngày tồi tệ ở cơ quan, tôi cũng nhớ tới anh. Vì khi ấy không có ai ngoài anh cầm lấy tay tôi và nói rằng họ không xứng đáng với tôi. Tôi không biết việc thiết kế lại nhà hàng này sẽ tiến triển đến đâu. Tôi nhớ mỗi khi anh ấy luôn thuyên đầy thích thú về nguồn gốc của đá cẩm thạch Italy, loại vừa đủ hoàn hảo hay tìm ra phương án giải quyết độc đáo cho một

chiếc cầu thang mà vẫn đảm bảo với những qui tắc phòng chống hỏa hoạn. Tôi còn muốn kể cho anh ấy nghe về những lớp học nhiếp ảnh của tôi. Ngạc nhiên là tất cả mọi việc đều diễn ra một cách suôn sẻ. Lúc đầu tôi rất lo lắng và suýt nữa rút ngay khỏi khóa đầu tiên nếu không có sự xuất hiện bất ngờ của Lucy. Lúc đó cô ấy đang chuẩn bị gặp ai đó ở quán bar ngay cạnh trung tâm giảng dạy cho người lớn và vì vậy cô ấy đã cho tôi đi nhờ.

Trung tâm này có vẻ khá thú vị. Một cảm giác khác lạ nhưng đặc trưng chỉ có thể tìm thấy ở những trung tâm giáo dục (tra tấn bằng phương pháp đọc). Đó là sự kết hợp của phấn, sàn nhà bóng loáng, bụi và cả những khuôn mặt lo lắng. Nhưng hóa ra chẳng có điều gì khiến tôi phải bận tâm hay lo lắng. Những chàng trai của khóa học này đều rất tuyệt. Một nhóm gồm cả những người đã có chút ít kinh nghiệm hoặc những người không biết cả sự khác nhau giữa các thấu kính với một các chân gác. Điều khiến tôi thờ phào là ở đây chỉ có vài người có râu quai nón và hầu như không có ai sẵn sàng hy sinh vì lý tưởng. Tôi nhanh chóng học được rất nhiều. Tôi có biết chút ít về thiết bị chẩn sáng, kết cấu, những bức ảnh động hay flash máy ảnh. Tôi đang cho vào đầu một loạt từ mới như: độ sáng của ảnh, rửa phim, kính hứng sáng... Tôi dường như dành mọi thời gian rảnh rỗi để tự kiểm chế cảm xúc, chụp và phát triển những bức hình của mình. Tôi gom nhặt từ những kiến thức về quần áo cho đến máy ảnh. Tôi yêu thích công việc này và điều đó đem lại cảm hứng cho tôi. Rất nhiều bạn bè của tôi lấy làm ngạc nhiên và ấn tượng về công việc của tôi. Thậm chí Lucy còn gợi ý rằng chúng tôi nên đầu tư cùng nhau.

“Nhưng để làm gì chứ? Điều đó không có nghĩa là tôi sẽ ngay lập tức từ bỏ công việc để trở thành một nhiếp ảnh gia”.

“Tại sao lại không nhỉ? Cậu đã chấm dứt vai trò của một người vợ và trở thành một người tình một cách dễ dàng. Tôi nghĩ điều đó cho thấy cậu cũng sẵn sàng cho một sự thay đổi lớn.”

Cô ấy hài hước thật. Tôi càu nhàu, “Ừ, hãy xem giờ cuộc sống của tớ ra sao. Dù vậy, tớ vẫn cần thêm bằng cấp chính thức. Có một vài thành công nho nhỏ trong lớp học đêm thì tớ khó lòng trở thành một Robert Mapplethorpe thứ hai được.”

“Thế nào cơ?”

“À, có lẽ tớ nên theo học ở trường mỹ thuật và ít nhất hoàn thành một khóa học cơ bản cái đã.”

“Vậy điều gì đang ngăn cản cậu chứ? Tớ nghĩ chắc phải có lý do chứ.”

Lucy đang nhìn vào bức ảnh chân dung của mình. Chắc đó là lý do tại sao lúc này cô ấy luôn sẵn sàng khen một ai đó. Nhưng tôi biết cô ấy không bao giờ nói điều gì khi trong đầu không nghĩ như vậy. Tôi không thực sự nghĩ rằng tôi có đủ tài năng để theo học tiếp những khóa học khác, nhưng ngoài sự tò mò, tôi có thể sẽ gửi cho một vài tờ báo. Lần đầu tiên trong tuần tôi nghĩ về tương lai. Nhưng điều đó không có nghĩa là tôi không còn nhớ nhiều về Luke như trước nữa. Tôi muốn được nói chuyện với anh ấy. Tôi muốn biết dạo này anh ấy thế nào và muốn xem liệu anh ấy có ổn không. Hy vọng anh ấy vẫn ổn. Tôi hy vọng anh ấy vẫn khỏe và không còn cảm thấy phải nén chịu bất cứ nỗi đau nào.

Không, tôi không nghĩ như vậy. Tôi muốn anh ấy sẽ trông giống như vừa trong địa ngục bước ra và không có vẻ gì hạnh phúc.

Tôi không thể không tự hỏi, liệu có khi nào anh nhớ đến tôi dù chỉ một chút thôi. Anh ấy luôn có khả năng tự kiềm chế. Anh có thể đỗ xe và rời đi trong im lặng. Trong khi anh tự mình đi mua CD hay quần áo thì tôi lại đang mải mê với công việc. Thỉnh thoảng, chỉ khi cần quá anh ấy mới gọi cho tôi nhưng rồi sau đó anh ấy vẫn là một người kiệm lời và sống thực tế.

Lạnh lùng.

Và xa cách.

Trong khi tôi đang lướt qua những bức ảnh cưới, chú ý một chút đến những nụ cười và những gương mặt rạng rỡ thì chuông điện thoại reo.

“Là anh, Luke đây.” Sao anh phải thêm từ Luke vào sau nữa chứ, tôi ghét điều đó. Rốt cuộc, tôi vẫn nhận ra giọng nói của anh dù anh đã không trả lời năm mươi ba trong tổng số năm mươi chín cuộc gọi của tôi trong suốt sáu tuần vừa rồi.

“Anh gọi điện để nói rằng em đã đúng, chúng ta nên gặp và nói chuyện với nhau”

Cảm ơn Chúa, Cảm ơn. *Cảm ơn Người!*

“Anh đã mời luật sư và anh nghĩ đã đến lúc em cũng nên làm vậy”

Chúa ơi? Chuyện quái gì đang diễn ra vậy? Luke? Luật sư? Chết tiệt!

“Anh sẽ gặp lại em vào ngày mười bảy tới được chứ.”

“Được thôi,” tôi nói khẽ.

Anh ấy đã dập máy.

Được thôi? Được thôi? Không, chẳng được gì cả. Hoàn toàn không được chút nào. Tôi sẽ không bao giờ để điều này xảy ra. Bụng tôi quặn lại. Và tôi nhận ra đó là sự thật. Khi bạn thực sự cảm thấy sợ hãi và khi hạnh phúc rời khỏi thế giới của bạn thì thế giới cũng đang rời bỏ bạn. Tôi chạy vào phòng tắm và ngồi bệt xuống. Không thể được. Đó là chồng *của tôi*. Anh ấy là

chồng tôi. Tôi không bao giờ muốn để mất anh. Tim tôi đập nhanh hơn đến nỗi tôi có cảm giác nó như đang làm tôi nghẹn lại. Tôi nghĩ tôi có thể vượt qua nó nhưng đã không còn thời hoàng kim nữa rồi.

Nó vẫn chưa kết thúc cho tới khi nó kết thúc.

Nó sẽ không bao giờ kết thúc cho đến khi tôi thừa nhận sự kết thúc của nó. Và tôi không muốn thừa nhận bất kì điều gì bây giờ.

Tôi cần phải giành anh lại. Và tôi nhìn đồng hồ. Tôi có chính xác là năm tiếng và nửa giờ nữa để chuẩn bị. Tôi sẽ mặc gì bây giờ, tôi sẽ mặc gì đây? Tôi mở toang tủ quần áo và gần như chui hẳn vào trong đó. Mọi thứ dường như đang rối tinh lên, tôi thử lần lượt từng cái. Không có cái nào phù hợp cả. Tôi thử kiểu truyền thống đen, trắng, những chiếc quần đen, nâu, xám hay kaki là phù hợp với chiếc áo trắng của tôi. Tôi thay đi thay lại rất nhiều bộ trong sự tức giận tột độ. Nhưng không có bộ nào đủ đặc biệt cả, tôi vội chộp lấy thẻ tín dụng và chìa khóa xe.

Tôi quay trở về nhà sau bốn giờ đồng hồ với hàng loạt những túi đã được lựa chọn cẩn thận trong các cửa hàng. Tôi đã hy vọng sẽ mua được thứ gì đó phù hợp và một chút gì đó may mắn nhưng tất cả các cửa hàng đều không có. Cuối cùng, tôi chọn một chiếc váy ngắn màu đỏ, với bờ vai trần và một đôi giày đế mỏng bằng da cùng tông. Cả tôi và Luke đều không phải là fan của Chris De Burgh nhưng đâu ai có thể từ chối sức quyến rũ của người phụ nữ trong trang phục đỏ. Tôi cầu nguyện rằng anh ấy có thể hiểu được thông điệp ngầm của chiếc váy này.

Tôi ngâm mình trong hương dầu tắm gợi cảm, tắm mình trong nước nhiều lần và thoa lên mình kem làm săn da và cả kem dưỡng ẩm. Tôi trang điểm rồi lại quyết định sẽ để mặt tự nhiên vì Luke vẫn thích vẻ ấy của tôi.

Điều này gợi cho tôi nhớ lại nhiều thứ nhưng tôi không còn nhiều thời gian để nghĩ về điều đó. Điều quan trọng là tôi phải trông thật tuyệt. Tôi phải khiến cho anh ấy yêu tôi một lần nữa. Tôi đang cân nhắc đồ lót. Nó có vẻ hơi táo bạo. Tôi không muốn mạo hiểm với đồ M&S màu trắng và ghi. Tôi dành một chút thời gian để thử mọi đồ mà tôi có và cuối cùng tôi quyết định không mặc gì cả. Đã lâu lắm rồi tôi không làm điều này với Luke nhưng tôi nhớ là anh ấy đã rất thích như thế. Cuối cùng, khoảng bảy giờ hai mươi phút mọi thứ đều đã sẵn sàng.

Tôi đã sẵn sàng.

Ngôi nhà và cả thức ăn đều được chuẩn bị kỹ càng. Tôi đứng trước gương và hình ảnh phản chiếu lại đã làm tôi phải ngạc nhiên. Tôi trông khá tuyệt và có một chút gì đó lo lắng. Tôi nhìn thấy hình ảnh của một người đàn bà, không phải là hình ảnh của một thiếu nữ nữa. Tôi trông khá đầy đặn và một vài nếp nhăn nhưng điều đó không làm tôi trông già đi. Tôi nghĩ có lẽ tôi đã nhầm lẫn với ai đó mà tôi đã ngưỡng mộ nhiều năm về trước, khi tôi từng tưởng tượng hình ảnh của người phụ nữ khi đã bước qua cái tuổi đẹp nhất của cuộc đời. Tôi cũng đang tự hỏi là vì sao tôi lại đang mặc một chiếc váy màu đỏ. Trông tôi thật lòe loẹt nhưng đã không còn kịp thời gian để thay đổi ý nghĩ đó nữa rồi, chuông cửa vừa báo có người tới.

“Xin chào, xin mời vào.”

Luck có vẻ râm nắng, và vẫn mang cái dáng vẻ cuốn hút ấy. Tôi đang phải cố bắt kịp theo nhịp thở của mình và bụng tôi khẽ nhói lên. Tôi nhìn anh gần hơn, anh trông có vẻ mệt mỏi nhưng vẫn rất lôi cuốn. Anh mặc một chiếc quần Jean và một chiếc áo phông, bên ngoài khoác thêm một chiếc áo khoác mỏng. Tôi nhận ra cái nhìn của anh đang lướt qua tôi. Đó có thể coi là một lời khen không nhỉ? Anh ngập ngừng trước bậc cửa, ôi bước chân của anh! Nếu đó là một ai đó không phải là Luke tôi có thể coi đó là điều dĩ nhiên. Nhưng còn hơn là một nỗi đau. Điều đó có nghĩa là “Tôi không còn

sống ở đây nữa, đây không còn là nhà của tôi. Tôi chỉ là khách của căn nhà này mà thôi.” Sự tự tin của tôi ngay lập tức bị đe dọa khi anh ấy chỉ dừng lại ở ngoài hành lang thay vì bước vào đó như vốn dĩ anh là chủ của nó. Tôi sẽ khiến cho anh ấy thay đổi ý nghĩ này. Tôi sẽ kéo anh ấy lại. Chúng tôi có thể bỏ lại quá khứ lại ở đằng sau.

“Để em cởi áo giùm anh.”

“Không cần đâu.”

Tôi vẫn cố nở nụ cười.

“Anh vào nhà đi, anh uống bia nhé hay rượu?” Trà, cà phê hay một chút nước uống nhẹ. Chuyện gì đang diễn ra ở đây vậy? Con người này là ai? Anh ta trông giống chồng tôi nhưng lại cư xử hoàn toàn khác. Chồng tôi đang ở đâu? Người vẫn thường xoa bụng tôi mỗi khi dạ dày tôi quặn lại, người tôi vẫn thường véo nhẹ vào cái nốt ruồi đáng yêu của anh, người vẫn ép tôi uống vitamin, người dạy tôi chơi gôn và người đàn ông mà tôi đã từng cùng khiêu vũ. Anh ấy đâu rồi? Tôi sẽ phải mang chúng tôi lại gần nhau trở lại như lúc đầu, tôi phải làm được điều đó.

Luke mở chai Budvar và bắt đầu dạo bước trong nhà. Khi anh ấy bước qua tôi, tôi đã kịp nhận ra mùi hương của anh. Mùi hương đó mới quen thuộc làm sao và anh ấy cũng vậy. Tôi đã phải cố giữ chặt những giọt nước mắt đang chực trào ra, phải nén lòng không cho cánh tay tôi quàng qua người anh ấy. Anh nhặt một món đồ lưu niệm, cố gắng để tìm lại cảm giác quen thuộc nhưng sau đó anh lại đặt nó xuống. Anh mở hòm thư và như mọi khi nhét phong bì có đề tên anh vào túi áo trước ngực. Anh trông thật đàn ông và đầy vẻ trách nhiệm. Làm thế nào và từ khi nào mà tôi đã ngừng việc ngưỡng mộ người đàn ông này nhỉ? Anh ngược nhìn về phía khu vườn. Tôi tự hỏi không biết anh ấy có nhớ nó không? Bất cứ cái gì trong đó, những luống cây, những bức ảnh hay là tôi?

“Em vừa làm mì ống, vừa hay đủ cho cả hai, anh sẽ ăn với em chứ?” Tôi đâu có thường xuyên làm bữa ăn nhẹ đâu chứ, tất nhiên, đó chỉ là một lời nói dối. Tôi đã lên kế hoạch cho từng chi tiết tối nay. Món mì vừa kịp hoàn thiện, đó là món yêu thích của anh và tôi còn chuẩn bị cả salat Caesar (không chỉ đơn thuần là món đồ đóng hộp, tôi đã tự tay nướng bánh mì). Tôi có cả một chai rượu vang đã ướp lạnh hiệu Robert Mondavi’s Napa Valley Fume Blanc. Tôi muốn mọi thứ sẽ gọi cho anh nhớ lại giây phút hạnh phúc mà chúng tôi đã có cùng nhau. Tôi dám chắc là tôi sẽ có cơ hội nếu tôi có thể làm anh thoải mái bằng rượu và một chút đồ ăn đã được chuẩn bị công phu.

“Anh không đói”. Anh nói mà không cần nhìn tôi. Kế hoạch thứ nhất đã thất bại, cay đắng thay là tôi không hề có kế hoạch nào thay thế cả. Tôi đang cân nhắc đến việc sẽ để một vài cuốn album ảnh cưới ở ngoài phòng khách hoặc nằm trên chiếc trường kỉ với duy nhất một bông hồng trên môi. Sôcôla, kim cương hay thậm chí là hoa đều không phù hợp trong trường hợp này. Không một cuốn sách nào có thể gợi ý cho tôi lúc này. Những người chồng không chung thủy đã có hàng ngàn năm kinh nghiệm lịch sử trong việc tìm cách hòa giải: Những lời xin lỗi, những món quà luôn sẵn sàng để đối phó với những lời buộc tội. Nhưng trường hợp của tôi lại khác xa so với những tình huống đó.

“Chúng ta có thể nói chuyện không anh?”

“Anh không nghĩ là những điều em định nói...”

“Khiến anh muốn nghe, phải không?” Tôi kết thúc câu nói hộ anh với một cái gạt nhẹ hết như quả bóng cao su ở phía sau xe. “Anh à, em đang xin anh một cơ hội để được nói đấy. Anh nghe em một lần được chứ.” Tôi năn nỉ. Tính ôn hòa của anh đã chấp nhận đề nghị của tôi và bằng lòng để cho tôi nói. Anh ngồi xuống chiếc tràng kỉ và ra hiệu rằng anh đang lắng

nghe tôi. Tôi chú ý tới cách mà anh khoanh tay trước ngực, những cơ bắp vạm vỡ của anh, nó quả là rất đẹp, trong bất kì thời gian nào.

“Điều gì nào?” Bây giờ đến lượt anh hỏi tôi.

Tôi không chắc về điều mình muốn nói. Tôi đã nói luôn điều mà tôi muốn nói nhất và đó thực sự là một sai lầm

Một sai lầm.

“Em yêu anh.”

“Ha.” Dường như anh đang cố nén giận. Điều này khiến tôi thấy lo lắng. Ai sẽ tin là tôi vô tội chứ.

“Đúng vậy, em vẫn yêu anh.” Tôi cương quyết.

“Em vẫn nói là em yêu tôi trong suốt năm năm qua, nhưng thực ra là em đang gán bó với một người khác trong suốt thời gian đó.”

“Không phải trong suốt thời gian đó đâu anh,” tôi sửa lại.

“Vậy thì là khi nào?” Cách anh hỏi tôi đầy nhạo báng.

Trong một giây phút thoáng qua, sự ngạc nhiên trong đôi mắt xanh biếc của anh bắt gặp ánh mắt của tôi. Tôi biết rồi sẽ có lúc anh hỏi tôi câu hỏi đó. Đó là điều đương nhiên thôi mà. Tôi muốn trả lời những câu hỏi đó của anh một cách bình tĩnh và trung thực nhất. Tôi nghĩ giờ là lúc anh xứng đáng nghe toàn bộ sự thực.

“Tháng Chín.”

“Tháng Chín.” Anh im lặng nhìn lên trần nhà. Tôi biết anh đang làm gì. Anh đang nhớ lại những gì đã qua, về khoảng thời gian của chúng tôi kể từ thời gian đó. Anh nhớ lại mọi sự kiện, thậm chí cả những cuộc tranh cãi không thể gọi tên và lần đầu tiên anh biết được lí do cho tất cả những điều đó. Anh nhớ lại cả quãng thời gian hạnh phúc và tự hỏi liệu nó có mang một ý nghĩa nào không. Cả những lần chúng tôi ân ái, liệu có khi nào là tôi giả tạo, rồi cả những lần lên đỉnh, những chiếc áo sơmi được là ủi gọn gàng, đều là giả tạo. Tôi có thể giải thích được tất cả điều đó không?

“Dường như lúc nào em cũng nói là em yêu tôi. Rõ ràng là em đã lừa dối tôi. Em bảo tôi phải tin em như thế nào đây?”

“Em chưa bao giờ ngừng yêu anh. Chỉ là đã có một thời gian em đã quên mất điều đó.” Những lời nói đau đớn ấy như nghẹn đắng trong tôi. Biểu hiện duy nhất của anh chỉ là âm thanh của sự khinh bỉ. Dù đang xáo trộn và đầy lo sợ nhưng tôi vẫn tiếp tục. “Và em đã nghĩ cũng có một khoảng thời gian anh đã ngừng yêu em. Chúng ta chỉ như những người bạn thân, như anh em mà thôi.”

“Em làm gì có anh trai.” Anh đã bỏ mất ý nghĩa quan trọng nhất trong lời nói của tôi chẳng? Anh ấy vốn là một người thông minh cơ mà. “Em luôn miệng nói với tôi là em đang rất hạnh phúc.” Trông anh thật hoang mang đến nỗi sự lúng túng đang chiếm hữu anh.

“Em đã rất hạnh phúc.”

“VẬY, em nói đi, từ khi nào mà từ hạnh phúc ấy trở thành cố lỗ sĩ thế? Từ khi nào nó trở thành điều thừa thãi? Hạnh phúc vẫn là chưa đủ với em sao?” Bây giờ anh ấy đã thực sự căm giận tôi. Nhưng lạ thay là điều ấy lại mang đến cho tôi cảm giác nhẹ nhõm. Điều đó tốt hơn nhiều so với sự im lặng đến bức bối, không gì có thể phá vỡ. Tôi không dám trả lời câu hỏi của

anh. Và tôi cũng không nhất thiết phải làm như vậy vì câu hỏi của anh cũng chính là câu trả lời của tôi.

“Rõ ràng là hạnh phúc ấy không đủ đối với em, phải không Connie. Em muốn nhiều hơn thế nữa, em còn muốn tất cả.” Câu trả lời của tôi giờ không còn hẳn là một cái gật đầu.

“Nhưng từ khi nào vậy hả em? Và như thế nào? Em nghĩ em có thể coi hạnh phúc hôn nhân giống cảm giác của mỗi tình vụng trộm của em ư?”

“Em không biết, em không biết phải giải thích như thế nào cho anh hiểu.” Câu trả lời của tôi thật nhẫn tâm. Chính tôi cũng không hiểu là vì sao tôi lại như vậy. Thay vì phải tỏ ra ăn năn, hối hận thì tôi lại nóng nảy, trả lời một cách giận dữ. Dường như Luke đang muốn cố chứng tỏ sự kịch cờm trong lời xin lỗi có vẻ rất hợp tình nhưng không hợp lý của tôi. Và anh ấy đã quên mất một điều rằng không có gì gọi là hợp lý ở đây cả.

“Điều đó giống như em muốn có cả con trai lẫn con gái nhưng lại chỉ muốn sinh một đứa con vậy. Đơn giản là không thể.”

“Anh muốn lời giải thích phải như thế nào?” Tôi hỏi anh trong khi cố che giấu sự phi lý đến buồn cười đó mà cũng chẳng hiểu vì sao mình lại làm như thế. Cuộc sống đã hóa thành những bi kịch, nhưng tôi lại chỉ ưa thích hài kịch và những gì lãng mạn.. Mọi việc dường như đang có chiều xấu đi khi Luke đứng dậy và đi về phía cửa.

“Anh đừng đi,” tôi năn nỉ. May mắn là anh đã dừng lại, nhưng thật tệ khi anh không đi đến bên tôi.

“Em nói tôi đã có lúc không yêu em, thực ra em muốn ám chỉ điều gì?” Anh hỏi tôi.

“Em nghĩ điều đó bắt đầu khi cả em và anh đều coi việc chúng ta ở cạnh nhau là điều đương nhiên,” tôi trả lời anh một cách cẩn trọng. Tôi không muốn anh nghĩ là tôi đang đổ lỗi cho anh vì thực ra tôi không hề có ý như vậy. “Chúng ta đã làm việc trong suốt một thời gian dài, và làm hài lòng bạn bè trước cả khi làm cho nhau thấy thỏa mãn. Chúng ta đã không còn tâm sự với nhau và giữa chúng ta đã không còn cả niềm đam mê.”

“Điều đó gọi là sự hài lòng.”

“Điều đó gọi là sự tự mãn.”

“Vậy đó là lí do em ngoại tình để làm cho mọi thứ rối tung lên hay sao?”

“Không, không, em không hề muốn vậy.” Ôi trời, tôi lại đang cao giọng với anh. Tôi đã cố gắng để kìm nén sự giận dữ trong tôi. “Không có đam mê, không niềm thích thú, không một ngọn sóng nào trong cuộc sống bình lặng của chúng ta.”

“Và em làm tất cả những việc đó chỉ vì em cảm thấy cuộc hôn nhân của chúng ta thật tẻ nhạt sao? Em đã chấp nhận đánh đổi mạo hiểm với cả hôn nhân, gia đình và tình yêu chỉ vì cảm giác chán chường của em ư?” Luke đang dần lấn át tôi bằng giọng nói đầy giận dữ của anh. Tôi biết anh đang rất giận, thậm chí đang dần trở nên mất kiểm soát và xấu xa.

“Hơi cô đơn nữa,” tôi nói thêm với một vẻ mặt đầy hối hận.

“Vậy tại sao em không nói với anh? Sao em không làm bất kì điều gì để cho anh biết cảm giác của em chứ?” Anh hét lên.

“Em đã làm như vậy,” tôi cũng đáp lại câu hỏi của anh bằng tất cả sự giận dữ trong tôi.

“Anh nghĩ thực ra em đã tìm đến một người khác trước khi em chia sẻ điều đó với anh.” Câu nói đó của anh có vẻ như rất khó chấp nhận nhưng lại hoàn toàn đúng nên tôi không thể nói thêm điều gì. Hai chúng tôi đứng đó, trong sự im lặng. Chỉ có tiếng quay của chiếc máy giặt là âm thanh duy nhất. Anh dựa vào tường như cố tìm lấy một điểm tựa rồi bắt đầu khụy xuống, một tiếng huych vang lên.

“Có điều gì ở gã kia mà anh không có ư?”

Tôi nhìn anh và nhận ra vẻ thất thần trên gương mặt anh, anh đang đợi một câu trả lời. Trông anh vẫn vậy. Anh vẫn chu đáo, nổi bật dù thiếu một chút sự đồng cảm, những điều đó vẫn khiến anh trở thành niềm mơ ước của biết bao người. Thật cay đắng khi tôi nhận ra anh đáng giá gấp mười lần gã khốn kiếp mà tôi đã ngủ cùng. Nhưng sự thức tỉnh muộn màng ấy cũng không làm cho nỗi đau trong tôi vơi bớt. Tôi đang dần mất đi cảm giác của sự ngu ngốc và đau đớn. Tôi vẫn tiếp tục liêu lĩnh.

“Chẳng qua anh ta đã xuất hiện đúng thời điểm. Anh ta là người khá thú vị.”

“Thật vậy sao? Nhìn bản fax thì hẳn ta có vẻ là một gã ngu ngốc thì đúng hơn.”

“Đúng vậy, anh ta cũng vừa là một thằng ngu nữa.”

“Anh vẫn không thể hiểu nổi tại sao.” Luke nói với đầy vẻ hoang mang và lúng túng.

“Thời nào cũng vậy, người phụ nữ luôn khao khát được người đàn ông của mình tôn vinh, ca ngợi. Nhưng cùng lúc người đàn ông đó có thể khiến cho nhiều người phụ nữ cảm thấy vậy.”

“Lạy Chúa, chỉ có phụ nữ là luôn coi đàn ông là những đứa trẻ. Em đã hoàn toàn sai rồi, Connie à. Không phải bất kì người phụ nào cũng đều mong muốn điều đó. Điều đó chỉ là mong muốn của mình em thôi.”

“Chỉ mình em ư?” tôi lặp lại với một giọng dường như đã mất hết cả sinh khí.

“Cũng tốt thôi, ít nhất là bi kịch đó chỉ bị giới hạn trong cuộc hôn nhân của chúng ta.” Tôi không thấy điều đó có gì an ủi cả.

“Anh ta đã lắng nghe những tâm sự của em. Anh ta trò chuyện với em và anh ta còn cảm thấy bị cuốn hút bởi em.”

“Nhưng em đã luôn nói với anh là sự ủy mị đó làm em thấy ghê tởm.”

“Em đã nói dối, em đã dối anh và cả em nữa.”

Tất cả lại rơi vào im lặng.

“VẬY em đã tâm sự những chuyện gì chứ?”

“Về những giấc mơ, ý nghĩ, phim ảnh và cả những cuốn sách.”

“Ừ, Connie, anh biết bộ phim em thích nhất là *Mối nguy hiểm của những cuộc tình vụng trộm*,” anh nhấn mạnh.

Chưa lần nào tôi cảm thấy tủi hổ và ê chề như lần này.

“Connie à, tất cả những gì mà chúng ta có không phải được gây dựng trong một sớm một chiều.” Anh ấy vội sửa lại. “Chúng ta đã có những điều bền vững hơn nhiều.” Anh ấy hoàn toàn đúng. Chúng tôi có tài sản chung, lời thề trước Chúa trong lễ thành hôn, gia đình, và những kỉ niệm ngọt

ngào. Thêm nữa, chúng tôi đã có với nhau tương lai. Câu hỏi là tại sao mọi việc giữa chúng tôi lại vẫn diễn ra như vậy. Tôi là một người sống theo đam mê. Tôi đã muốn có sự bù đắp thay thế. Đó là một sai lầm. Một hành động chết tiệt.

“Có lẽ em chỉ muốn hồi tưởng lại một vài điều.”

“Hồi tưởng lại điều gì chứ?”

“Rằng tất cả những điều mà chúng ta có đều là sự thực. Và sự thực là không có bất kì điều gì không tốt trong cuộc sống của chúng ta.” Anh không nói gì, chỉ tiếp tục quan sát tôi. Tôi có thể làm bất kì điều gì khiến anh ấy nói thậm chí chỉ đơn giản là khiến anh ấy lắc hay gật đầu. Hiển nhiên tôi không có đủ khả năng để làm được điều đó. Tôi vội vàng tìm cách lấp đầy khoảng trống của sự im lặng. “Anh không bao giờ ở bên em khi em cần anh. Anh biết không, chưa bao giờ em phải lừa dối anh khi em đến gặp anh ta. Bởi vì chưa bao giờ anh hỏi em là em đã ở đâu và làm gì.” Giờ tôi đang chỉ trích anh sao? Tôi phải dừng ngay việc đó lại. “Mỗi khi em thấy cô đơn và cần biết bao sự quan tâm thì anh, chồng em, dù vẫn đang ở đây nhưng chưa bao giờ cho em cơ hội để tìm thấy điều đó.” Tôi ngừng lại. “Em xin lỗi, Luke. Em vẫn rất yêu anh và em luôn chắc chắn về điều đó.”

Anh vẫn im lặng và không nói bất kì điều gì. Anh nhìn tôi bằng đôi mắt trống rỗng và vô hồn. Tôi không thể đọc được biểu hiện đó của anh. Phải chăng anh đã tìm thấy một thứ giúp anh khóa chặt mọi cảm xúc - một sự may mắn chết tiệt. Tôi có cảm giác mình đang giống như một con bò ngu ngốc. Tôi quyết định sẽ làm cho bức rào cản cảm xúc kia phải hạ xuống.

“Ôi Luke, anh chưa từng phạm phải bất kì một sai lầm nào sao?”

Anh vẫn không trả lời, vẫn trong trạng thái ấy, không có lấy một chút cảm xúc. Sau đó, anh đứng dậy. Anh sẽ hôn tôi chẳng? Liệu anh ấy có tha

thứ cho tôi? Tôi nhắm chặt mắt lại và ước. Sau đó tôi nghe thấy tiếng sập cửa.

Hình như tôi còn nghe thấy một bà béo đang hát nữa thì phải.

11

“Cậu sẵn sàng chưa?” Daisy thét vào điện thoại.

“Sắp rồi,” tôi trả cố nói dối theo hướng tích cực. Tóc tôi vẫn ướt sũng với chiếc khăn tắm quấn quanh người.

“Tốt rồi, vì tớ cần cậu ở đây, NGAY BÂY GIỜ!” Cô ấy nói giọng bấn loạn.

“Có chuyện gì vậy? Bình tĩnh nào, Daisy.” Tôi nói giọng đầy uy quyền, dù biết tim mình đang lạng xuống. Điều gì có thể xảy ra với lễ cưới vào lúc nay chứ? Daisy sẽ làm đám cưới vào thứ Bảy cuối tháng Bảy này, cũng là lễ kỉ niệm đám cưới lần thứ hai của chúng tôi. Khi nhận ra điều đó, cô ấy tỏ rõ sự lo lắng.

“Tớ có nên thay đổi ngày cưới không, Connie?”

Daisy quay về phía tôi với khuôn mặt xinh đẹp đầy ắp lo lắng.

“Mình nghĩ là đến lúc này thì sẽ chẳng thể thay đổi gì đâu.” Tôi nói với cô ấy, cảm nhận được nỗi băn khoăn cô ấy dành cho mình. “Giấy mời đã được gửi rồi. Cậu thật tốt khi nghĩ chu đáo như vậy, nhưng Luke và mình sẽ ổn thôi.”

Khuôn mặt cô ấy trông giống như một thửa ruộng vừa bị xới tung. Cau có và lo lắng.

”Nhưng cậu có cho rằng nó là một ngày đen đui không, Connie? Tớ không thể chịu được nếu có chuyện gì không ổn xảy ra với tớ và anh Simon.”

Duyên chưa kìa! Cô ta vừa tuôn ra những lời nói đó bằng sự thật thà giản đơn của mình. Và dù muốn tát cô ta một cái, tôi đã cố gắng kiềm chế. Thay vào đó tôi trả lời, cố gắng tỏ ra lạc quan hết sức có thể.

“May mắn là ở bản thân cậu tạo ra mà, Daisy. Cậu và Simon sẽ ổn thôi”

Ổn, bên cạnh sự thật rằng phù rể và vợ anh ta vừa chia tay, vậy nên cô vợ không thể làm phù dâu. Ổn, trừ cô phù dâu thứ hai tồi tệ vì cô ta đã chạy theo một trong số những người dẫn khách trong buổi lễ, đồng thời là đức ông chồng của phù dâu thứ ba. May thay, những khủng hoảng gần đây của Daisy chỉ là những vấn đề bình thường và giản đơn ngày cưới, những tháng ngày cuối trước khi cuộc sống có sự thay đổi lớn. Cô bán hoa vừa gọi điện thông báo không thể mang hoa tới nhà Daisy, xe cô ta bị nổ lốp.

“Đừng lo nhé, Daisy, mình sẽ đi lấy chúng cho cậu. Mình sẽ khởi hành trong năm phút nữa đây. Đi kiểm viên thuốc an thần và uống thêm một chút champagne đi”.

Tôi sẽ thật chín chu, trau chuốt trong ngày cưới của Daisy như tôi đã làm trong lễ cưới của chính mình, bởi vì Luke sẽ có mặt ở đó. Ban đầu, tôi muốn mình trông phải đẹp tới mức “chim sa cá lặn”, để cho anh thấy rằng tôi vẫn rất mạnh khỏe. Nhưng, tôi đã từ bỏ ý tưởng đó, làm sao có thể đẹp đến thế khi mà bản thân bạn không thích chính mình? Tôi cũng không hề mạnh khỏe và điều đó hiện ra quá rõ.

Không có tình yêu của Luke, và thực tế hơn là tài nấu nướng của anh, người tôi như héo rũ. Tôi đã đạt đến cái tình trạng mà cho đến giờ tôi vẫn không thể tin nổi. Đó là khi mọi người nói với bạn rằng bạn trông thật sầu

não và mệt mỏi. Và rồi bạn trông sẽ đẹp hơn nhiều nếu bạn béo thêm chút nữa. Tôi giống một bộ xương. Không phải vì tôi không thể nấu nướng. Tôi không thể, nhưng tôi có thể đặt niềm tin vào chiếc tủ lạnh và khẩu phần ăn của M&S. Vấn đề là ở chỗ ăn mà không có anh thì thật chán ngắt, không hề có một chút hứng thú ăn uống nào cả. Tôi không thể tận hưởng một phần bánh pudding hay món cà chua phomat một mình.

Sau đó tôi cân nhắc việc trông mình sẽ thật thoải mái, tự tin và hơi sửa sang một chút. Thật không may, để có được cái vẻ đó cũng không hề dễ, khi tôi miêu tả nó với người phụ nữ trong khu bán mũ của John Lewis, cô ta đã nói rằng đó không phải là phong cách năm nay. Quái quỷ! Mình chẳng còn biết thế nào là thời trang nữa rồi! Cô nhân viên cửa hàng gợi ý cho tôi nên tìm kiếm những thứ với những bông hồng trên nền màu đỏ hồng như hoa Anh Đào. Cô ta nói rằng mẫu cô gái bé bỏng đang là mốt. Tôi nghe một cách lịch sự sau đó phớt lờ cô ta. Tôi đã từng như vậy, cái thời thiếu nữ đó qua rồi... Tôi chọn một bộ vest nữ màu be, đi kèm phụ kiện là đôi giày màu nâu socola, mũ và túi.

Giờ thì tình thế khẩn cấp rồi, thời gian chuẩn bị của tôi bị rút ngắn bởi “tín hiệu cấp cứu” của Daisy. Tôi cũng chẳng còn cơ hội để mà xót xa cho bề ngoài của mình, cũng chẳng để tâm xem nên đeo bông tai nào và trang điểm ra sao. Tóc tôi vẫn trong tình trạng ẩm ướt, và nó đang được sấy thành những lọn tóc xoắn ngoãn ngược, trông như thể tôi đang trưng cả một bát mì ống lên đầu. Quyến rũ ư, không hề. Tôi cố gắng bôi thêm một chút son môi và mascara lên mắt, nhưng không dùng nước hoa. Tôi vẫn chưa thử chiếc mũ và cũng không còn thời gian để chọn một bộ đồ lót đẹp. Không phải vì ai đó sẽ thấy bộ đồ lót của tôi những ngày này mà đơn giản là khi mọi thứ đẹp đẽ thì bạn sẽ thấy thoải mái hơn. Cuối cùng tôi quay lại với sở thích quen thuộc, một chiếc quần đùi cotton trắng bó sát và tất. Chẳng bận tâm. Đấy đâu phải ngày của mình chứ, đó là ngày của Daisy và cô ấy cần bó hoa cưới của mình. Sam cũng thế. Sam cần phải bắt được nó.

Năm phút sau, tôi nhảy vào chiếc Golf và quay ngoắt ra đường. Trời không nắng lắm nhưng chúng tôi là người Anh và chúng tôi không thực sự mong chờ nắng; Trời khô ráo và quang đãng, thế là đủ. Tôi thấy hài lòng khi được giao nhiệm vụ này. Cảm giác mình là người trong cuộc và có tầm quan trọng hơn. Tôi hiểu vì sao mình không thể làm phù dâu. Bởi như vậy chuyện của tôi và Luke sẽ không gây thêm những căng thẳng không cần thiết, nhưng điều đó lại khiến tôi cảm thấy khá cô đơn. Tôi đã dành cả buổi sáng để nghĩ lại những đám cưới mà tôi từng tham dự. Đặc biệt là của tôi và của cả một số người bạn nữa. Thường thì tôi hào hứng, lo lắng và mong chờ. Thường thì Luke và Lucy vẫn tranh giành nhau phòng tắm, và rót champagne. Thường thì không khí sẽ thật sôi nổi và hân hoan. Mà tại sao lúc nào Lucy cũng khăng khăng muốn mặc đồ từ nhà tôi nhỉ. Thật là chán khi tự chuẩn bị cho đám cưới một mình. Lẽ ra cô ấy phải lường trước tâm trạng khi gọi cho mình lúc sáng chứ.

“Cậu đang mặc gì đấy?” Tôi kể chi tiết những gì mình mặc. Chắc cô ấy không lấy gì làm ấn tượng. “Mẫu mới là màu đen và màu nâu” cô ấy nói.

“Ồ, Mình không thể mặc đồ đen đến đám cưới, cho dù đó là màu thời trang đúng không?”

“Sao lại không chứ? Tớ nghĩ là nó sẽ hợp” Nhưng cô ấy cười lớn và chắc chắn cô ấy chẳng hề nghĩ như thế. Lucy không còn kinh tởm với việc cưới xin nữa vì giờ đây cô ấy và Peter đang yêu nhau say đắm. Chỉ vừa tuần trước, tôi bắt gặp cô ấy lảng vảng ở cửa hàng váy cưới Amadam Wakely.

“Tớ đang băn khoăn về việc có nên gửi quà không” Lucy nói thêm. Cô ấy có vẻ ngại ngùng và không chắc chắn.

“Tớ nghĩ là không nên.”

Cô ấy lập tức quay trở lại với vẻ tự tin.

“Cậu nói đúng. Ý tưởng ngu ngốc. Mà này cưng, mình sẽ làm tới. Mình và Peter sẽ đi Brighton vào ngày đó.”

“Brighton?” Tôi kinh ngạc. Lucy không phải là kiểu con gái với mũ phớt và vận đồ rock.

“Chúng tớ thèm được bước đi trên cát quá,” cô ấy cười rúc rích.

Chúng tớ ở đây là Lucy và Pete. Tôi lánh tránh một cách vụng về, không biết nói gì cả. Tôi cũng không nói ra rằng đó là một bãi biển với những viên đá cuội. Tôi thấy hạnh phúc thay cho Lucy, nhưng cảm xúc đó lại gắn với nỗi xót xa mà tôi dành cho Rose. Quá nhiều cảm xúc xáo trộn, đan xen vào với nhau. Lucy và Pete, những từ này nhanh chóng thay thế cho Rose và Peter. Cái tốc độ nhanh chóng đó làm tôi hoảng sợ. Giờ đây, Connie và Luke cũng ít được nhắc đến trong cùng một câu rồi.

Luke và tôi đã ly thân mười bốn tuần rồi. Anh ấy có luật sư. Tôi thì không. Anh ấy muốn li dị. Tôi thì không. Nỗ lực kéo anh đẩy lại của tôi thật thảm hại. Sẽ chẳng bao giờ tôi không có đồ lót trên người hay những thông điệp của kí ức từ những bài hát nhạc nhẹ. Tôi đã bị bỏ lại, không còn sự lựa chọn nào ngoài việc tin vào câu “Thời gian sẽ chữa lành tất cả” mà Sam đã khuyên tôi. Tôi cũng biết tình cảnh này nghiêm trọng tới mức dường như tôi có thể nghe cô ấy nói “Ngoài kia còn đầy cá mà” hay “bờ biển vẫn còn nhiều đá cuội lắm”. Tôi biết tâm hồn mình đã theo Luke mãi mãi rồi. Tôi biết chắc chắn điều đó là vĩnh cửu, là thảm khốc nhưng tôi vẫn muốn nhìn thấy anh. Chỉ để đôi mắt tôi được ngắm nhìn anh. Chỉ cần có anh trong cùng một căn phòng cũng khiến tôi rùng mình xúc động.

Tôi chọn những bông hoa đẹp nhất và mang nó đến nhà Daisy. Một khung cảnh hỗn loạn, ồn ào. Tôi ngó qua những đôi giày balê và những bông hoa, sau đó tôi rút lui, vội vàng một chút, để Sam và Rose sắp xếp

những cô phù dâu bé bỏng. Họ đã rất cố gắng nhưng vẫn không thể chia bọn nhóc thành hai nhóm đồng đều nhau. Tôi vẫy tay vui vẻ.

Tôi lái xe đến nhà thờ, vẫn với cái cảm giác thừa thãi cố hữu trong tôi. Tôi bỏ ra cả bốn mươi phút để chụp hình các vị khách tới dự lễ cưới.

“Tarn!” Tôi gọi lớn qua chỗ đám đông. Anh ta đang linh sau tấm bia, với điều thuốc hút vôi.

“Bạn yêu!” Chúng tôi hôn gió. “Thật đột ngột khi từ chối mặc váy phù dâu” anh ta nói, rướn đôi mắt lên. “Connie, bạn yêu, mình biết là cậu rất thích những bộ trang phục tao nhã. Nhưng cậu có thấy hành động của mình hơi quyết liệt không? Ngay cả với bản thân cậu.”

“Vào trong đi và tìm chỗ nào đó ngồi. Cậu hãy ngừng ngay việc châm chọc tớ đi nếu không tớ sẽ nói với mẹ Daisy là cậu và Liz là đồng tính đấy. Bác ấy chưa hiểu tại sao cả hai người đều độc thân đâu.”

Hoảng hồn, Tarn bước vào trong nhà thờ và bỏ lại tôi một mình. Hàng trăm đứa trẻ ở trường Daisy đã đến. Chúng mới đáng yêu làm sao. Cô ấy sẽ tiếc lắm đây, tất nhiên rồi. Trong bộ ảnh “cô dâu và việc xây dựng một mái ấm”, một loạt những bức ảnh cảnh bọn trẻ vui cười, trông thật đáng yêu và ngọt ngào làm sao. Tuy nhiên trên thực tế, hình ảnh tĩnh lặng là thế nhưng bọn trẻ thì không hề. Và cũng chẳng có đứa trẻ nào mang theo một món quà thơm tất cả. Một cô gái thì cần bao nhiêu sô-cô-la cam nhỉ? Những khách mời vừa lướt qua trông thật tuyệt, phụ nữ với những chiếc mũ và đàn ông mặc vét đuôi tôm. Thật kỳ lạ là sau tất cả những gì diễn ra trong suốt năm qua, mọi người vẫn muốn ăn mừng cùng Simon và Daisy. Sam, Rose, và sáu cô phù dâu bé nhỏ đã tới. Sam nháy mắt với tôi, còn Rose lóe lên một nụ cười. Tôi thấy mừng là cô ấy không mặc chiếc áo captan vải tuyn hồng, chứng tỏ chị ấy đã biến thành một Rose hoàn toàn tươi trẻ. Cha sứ

muốn tôi vào trong cùng mọi người, nhưng tôi khẳng khẳng muốn chờ Daisy.

Và đúng là xứng công chờ đợi.

Cô ấy bước ra khỏi xe, chiếc váy và cái mạng che bao bọc lấy cô.

“Cậu thật đẹp!” Tôi thầm thì. Thực sự là như vậy. Cô ấy trông đầy phần chấn hoan hỉ, không hề lo lắng một chút nào. Tôi bắt đầu nháy máy thật nhanh, cố gắng cao độ chụp lại những phút giây tuyệt vời này. Tôi hôn cô ấy và bước vào trong nhà thờ. Một cảm xúc hạnh phúc dâng trào mãnh liệt, một sự si mê ngây ngất dành cho cô ấy. Cho họ.

Đôi giày cao gót gõ mạnh lên những viên gạch men vuông cũ kỹ. Mọi người trong nhà thờ quay lại nhìn sự chậm trễ của tôi. Tất cả mọi người, đúng thế, trừ Luke. Anh ấy đứng ngay phía trước cùng với Simon. Tôi nhìn anh, ai đó đã huých vào bụng tôi. Niềm hồ hởi trong tôi dường như tan biến. Simon nhìn xung quanh rồi gật đầu với tôi, anh ta đã thầm thì điều gì đó với Luke. Tôi thôi băn khoăn việc liệu anh ấy có quay ra chào tôi không. Anh ấy không làm thế. Thật đau đớn vô cùng. Anh ấy không hề bị xáo trộn, vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm vào bệ thờ. Tôi thả mình xuống một chiếc ghế tựa ngay cạnh Tarn. Tarn cười với tôi và thì thào, “Đừng nản, bạn yêu”.

Tôi đã không thể rời mắt khỏi Luke. Ngay cả khi đó là phía sau lưng anh. Cái nhìn của tôi như thiêu cháy khung người lực lưỡng của anh. Anh trông thật tuyệt trong bộ lễ phục. Tất cả đàn ông đều mặc lễ phục, nhưng ở anh vẫn có sự khác biệt. Mái tóc vàng, khuôn mặt điển trai và vóc người thể thao rắn rỏi tạo nên một nét đối lập đáng yêu. Dù biết rằng anh lúc nào cũng rất tuyệt trong bộ lễ phục nhưng tôi không thể ngờ rằng mình lại xúc động mạnh đến thế khi ở gần anh. Tôi mong chờ điều gì chứ? Tôi tưởng tượng những gì chứ? Rằng anh sẽ quay sang, nhìn tôi, chạy dọc xuống hành

lang và nói rằng anh tha thứ cho em ư? Rằng đó là một sai lầm khủng khiếp ư?

Không, chắc chắn là không.

Có, chắc chắn rồi.

Trong sâu thẳm tâm hồn, nơi sâu nhất và tăm tối nhất, tôi vẫn có một tia hy vọng mong manh. Nỗi thất vọng thật kinh khủng. Cảm giác có cái gì đó như đang đổ ập xuống, tiếng ù ù trong vòm miệng và trong cả mũi nữa. Nước mắt chỉ chực tuôn trào. Tôi rất hối hận. May thay, tiếng nhạc Organ đã bắt đầu nổi lên và mọi người đều cho rằng đôi mắt ngấn lệ của tôi là vì Daisy đang bước vào.

Buổi lễ diễn ra thật tuyệt. Simon và Daisy đã đọc lời hứa tôn trọng và yêu thương nhau trọn đời với sự cẩn trọng và hân hoan. Tôi muốn gào, muốn hét lên thật to. Tôi vẫn khóc nhưng chỉ một chút thôi. Lúc đó, tôi bỏ ra phía ngoài nhà thờ, giống như Henry. Nhưng nó chỉ là thằng bé mười chín tháng tuổi. Nó còn có lý do chính đáng. Mọi người đều khóc ở lễ cưới (Lucy thường cho rằng chẳng có lý do gì để làm thế) nhưng với tôi, nó không đơn thuần là cảm xúc trong một ngày quan trọng. Đã hai năm rồi kể từ khi tôi bước từ lối đi trong nhà thờ tới “điểm đến của nữ hoàng Sheba”. Tôi biết rằng mình đã mất anh và đó là điều khó khăn nhất trong cuộc đời tôi.

Ngay sau đó là tiếng kèn trumpet sôi động. Tôi cố gắng tìm kiếm ánh mắt của Luke khi anh dẫn Rose quay lại lối đi chính, nhưng anh lại lánh tránh tôi. Rose cười cảm thông với tôi. Chị ấy thật tốt nhưng nó giống như đặt một chiếc băng keo cứu thương lên trên một chi đã bị cắt bỏ. Sam đang buôn chuyện rất hăng hái với một người gác cửa. Tôi lê bước ngay phía sau họ, nắm lấy bàn tay nhớp nháp của Sebastian.

Việc tiếp khách rất đơn giản. Chúng tôi uống champagne trên sân cỏ, phơi mình dưới cái nắng nóng đang chiếu đổ lên những chiếc mũ mới và nghe bộ tứ đàn dây. Những nghệ sỹ xiếc tung hứng và những kẻ vẽ tranh biếm họa kiếm tiền tạo ra một bầu không khí thật vui vẻ. Daisy đã suy nghĩ thấu đáo mọi chuyện, ngay cả khi Sam cũng bị bí không biết làm sao để hoàn thiện ngày này. Điều đáng chú ý là cô ấy đã tự thiết kế đám cưới cho riêng mình. Tôi nghe được một cuộc trò chuyện đáng yêu của mấy vị khách.

“Cô ấy đáng yêu chứ?”

“Đúng là một ngày dài.”

“Tôi nghiệp cô ấy, phải chịu đựng điều đó.”

“Tôi đã mong mọi điều đó nhiều năm nay rồi.”

“Thật hoàn hảo đúng không?” Rose tới bên tôi hỏi. Chị ấy đang nhâm nhi ngụm champagne.

“Đúng thế.” Nhưng tôi chưa bao giờ cảm thấy tồi tệ hơn thế. Tình cờ, tôi liếc mắt về phía thảm cỏ nơi Luke đang đứng chụp hình.

“Anh ấy trông tuyệt đấy chứ, phải không?” Rose nhận xét.

Tôi gật đầu. Bởi vì sự thật đúng là như vậy. Anh ấy nhìn rất tuyệt. Thật khó tin. Tôi thấy buồn vì rõ ràng anh không hề nhớ đến tôi.

“Em nhớ lần đầu gặp anh ấy. Anh ấy cũng đang mặc lễ phục như thế này...”

“Ở đám cưới của chị” Rose thêm vào.

“Em rất tiếc” Tôi nói lắp, mặt ửng đỏ. Nhưng Rose đáp trả bằng nụ cười rạng rỡ. Tôi nghĩ chị ấy biết mình hạnh phúc hơn khi không có Peter. Rose xiết chặt lấy tay tôi. Chúng tôi đều biết tôi sẽ hạnh phúc hơn khi có Luke ở bên. Đột nhiên, Sam xuất hiện, cắt ngang dòng cảm xúc.

“Connie, mình có vài lời muốn nói.” Tôi gật đầu, không động đậy.

“Khẩn cấp!” cô ấy quang quác, miệng vẫn mím chặt “và riêng tư.”

Tôi xin phép tách ra khỏi đám đông.

“Có chuyện gì vậy ? Có vấn đề gì với nhà cung cấp thực phẩm à?”

Dù đó là chuyện gì đi nữa thì nó cũng rất nghiêm trọng. Sam đang thờ gập, ngực cậu ta phồng lên xẹp xuống như những phu nhân trong các vở kịch câm.

“Anh ta đang ở đây.” cô ấy hôn hển.

“Jason, tớ biết mà. Tớ vừa mới nói chuyện với anh đấy.”

Sam thực sự hành động rất kì quặc. Đúng thế, cậu ấy thường không hẹn hò ở đám cưới. Nếu mối quan hệ không hứa hẹn thì người ta thường không xuất hiện ở đám cưới, nhưng điều đó cũng không có gì lạ lùng *lắm*.

“Không phải Jason,” Sam giơ tay lên bác bỏ. “John”. Khuôn mặt tôi như cùng đồng thanh hỏi là ai? “John Harding!”

“Cậu nhầm rồi,”

Sam nhìn tôi thương hại.

“Làm sao mình có thể nhầm được trong thời điểm như thế này?”

Hay rồi, cậu ta đúng là nữ hoàng của những vụ bê bối đặc biệt. Đã có lần Sam nhận ra một bạn trai cũ khi cậu ta đang đến một trung tâm khám chữa bệnh lây nhiễm qua đường tình dục, và thậm hại hơn nữa là anh ta đi cùng mẹ. Một lần khác, khi đang đi mua sắm trên đường Bond, Sam bắt gặp một bạn trai cũ đi ra từ cửa hàng trang sức. Cậu ấy hiểu lầm rằng anh ta đang mua cho mình một tín vật tình yêu và ra sức vẫy gọi. Đến lúc đó hẳn mới giới thiệu Sam với cô vợ chưa cưới. Tôi nghi ngờ đây là vụ đính hôn nhanh nhất trong lịch sử. Sam thường hay đụng mặt với bạn trai cũ ở bệnh viện, đám ma, đám cưới của họ, quán bar của dân gay hay tu viện.

“Anh ta ở đâu ?”

“Ở chỗ quày bar.”

Ah, tất nhiên.

“Nhưng tớ đã chụp hình các vị khách khi họ đến mà. Sao tớ không thấy hẳn nhỉ?”

“Hẳn đến muộn. Bạn gái hẳn đến nhà thờ một mình.”

“Hẳn ở đây với ai nhỉ?” Sam chắc rằng đã tìm hiểu hết những điều cần thiết.

“Hình như là hẳn đến cùng với một người chị em họ với Simon. Hẳn đến đây với cô ta.”

“Andrea là chị họ của Simon.”

“Không, không phải cái tên đó. Daisy nói là Bella, hay Belinda hoặc đại loại thế”

Chúng tôi nhìn nhau chăm chăm. Sam đang cố đoán phản ứng của tôi. Và tôi cũng vậy.

“Đồ chết tiệt,” tôi chửi.

“Chính xác.” Sam đồng tình. “Nghe này Connie, còn điều này nữa tốt hơn mình nên cho cậu biết. Luke đã nghe mình làm cuộc điều tra. Anh ấy biết John là ai rồi.”

“Chết tiệt.” Tôi lại chửi “Chết tiệt, chết tiệt.”

“Bình tĩnh nào” Sam khuyên bảo. Nhưng cô ấy thì lúc nào cũng như tờ giấy trắng, và ăn nói thì không khác Basil Fawcety[25] là mấy.

Daisy đã mong có một lễ cưới thân mật với bạn bè thân thiết, gia đình, cả năm triệu người. Bây giờ thì tôi rất biết ơn điều đó.

“Con số an toàn,” Sam quả quyết. “John có thể không hề nghĩ là cậu ở đám cưới. Cậu có thể tránh hẳn mà.”

Tôi cũng vậy. Tôi chẳng hề có ý tưởng thôi thúc nào rằng phải tìm ra hắn ta. Tôi không hề muốn gặp hắn. Tôi hết sức kinh ngạc về sự đối lập giữa các tháng ngày khi tôi sống chỉ hy vọng được nhìn thấy anh ta. Nhưng rất nhanh sau đó, John đã không còn trong tâm trí tôi mà thay vào đó là đầy ắp những hình ảnh của Luke.

Sau cuộc nói chuyện, và trước khi mọi người phát biểu, tôi thấy Luke đi vào nhà vệ sinh. Và tôi quyết định sẽ cho chúng tôi một cơ hội “tình cờ gặp nhau”. Tôi sẽ có đóng kịch một chút, lấy cái son môi ra khi tôi vừa bước ra

khỏi nhà vệ sinh nữ (chỉ trong đám cưới thì cách gọi này mới được chấp nhận sử dụng). Khi đang chúm đầu vào cái túi xách, tôi dự tính sẽ “tình cờ gặp anh”. Khi tôi chạm vào anh, làn da tôi nóng bỏng.

“Chào anh, Luke.” Tôi cố cười gượng. Cái điệu cười mà tôi biết chắc trông sẽ giống với nét nhăn nhó đau đớn.

“Connie,” anh đáp lại lịch sự. Anh đã không hôn tôi, dù là một cái hôn lên má. Anh đã không ôm tôi, hay là chạm vào tôi. Thay vào đó anh gật đầu cứng nhắc, trịnh trọng. Anh đang ở rất gần để tôi có thể chạm vào anh. Anh chưa bao giờ ở xa tôi đến thế. Anh đứng đó vài giây trong im lặng. Không nói gì hết. Không thể nói được gì khi tôi có quá nhiều thứ cần nói với anh. Ngày trước chúng tôi chia sẻ với nhau từng ý nghĩ trong đầu. Nhưng cái thời đó đã qua lâu rồi.

“Cô ấy trông thật tuyệt phải không em?” Luke cười hướng về phía Daisy. Tôi lấy làm cảm ơn phe trung lập.

“Sao lại không chứ?” Tôi đồng ý nhiệt tình. Sau đó tôi cố tìm từ để nói. Nhưng đã quá muộn. Tôi lại đứng im lặng.

“Trông em cũng rất tuyệt.” Luke nói giọng khàn khàn.

“Cảm ơn anh.” Tôi tươi cười hàm ơn anh đã lấp đầy khoảng trống trong cuộc trò chuyện. Tôi vuốt mái tóc xoăn. Đầu óc tôi trống rỗng.

“Tạm biệt em nhé!” Anh nhún vai, và bắt đầu bước đi. Khốn nạn. Khốn nạn. Ngớ ngẩn. Ngớ ngẩn. Ngu ngốc. Khốn nạn. Sao mình không giữ anh lại nói chuyện? Mình đã chờ đợi giây phút này lâu lắm rồi mà. Anh ấy, vẫn cái cách ấy. Không phải là một Luke lạnh lùng, mà là anh Luke ấm áp, hiểu biết và thông minh. Chồng của tôi, Luke. Tôi dõi theo bước chân anh qua đám đông. Một phụ nữ với chiếc mũ màu chanh chặn anh lại nói chuyện.

Tôi thấy cô ta nhặt một sợi tóc (có thể nó chẳng tồn tại) từ ngực áo anh. Đồ phù thủy. Tôi thấy anh cười nhiệt tình với cô ta. Anh vẫn thật ấm áp, hiểu biết và thông minh, nhưng anh đã không còn là của tôi nữa rồi.

“Luke.” Tôi gọi lớn, lách qua đám đông ồn ào, gần như dẫm vào mũi giày của ả mũ vàng chanh. Thật đáng xấu hổ. Anh ấy hơi giật mình.

“Em có một vài tin đây.” Tôi cố thở đều. Tôi cười với anh, bất lực nhưng đầy hy vọng.

“Có tin gì vậy, Connie?”

“Em mới đổi nghề,” tôi nói. Tôi nói nghe thật lâm ly vào tai mình. “Dạo này em đang học nhiếp ảnh. À, thực tế là cũng khá nhiều và em xếp chúng lại với nhau trong kẹp giấy. Sau đó em sẽ đăng kí một khóa học nghệ thuật căn bản. Em chỉ nghĩ là mình nên thử sức một lần. Em không thực sự cho là mình sẽ có một vị trí nào đó. Không nghĩ là em có cơ hội, nhưng em đã được phỏng vấn. Và hôm nay, em nhận được bức thư nói là họ đã cho em một vị trí. Em sẽ phải nghỉ việc. Về tài chính có lẽ sẽ không được dư giả nhưng em biết là mình đang làm đúng.”

Ồ tuyệt thật, tự nhiên tôi lại có thể nói ra hết bằng lời những gì trong lòng mình nghĩ.

Luke mỉm cười. Khuôn mặt anh như giãn ra với một nụ cười thân mật, cởi mở và thoải mái. Nụ cười mà tôi nhớ rất rõ nó thuộc về Luke của tôi.

“Đó đúng là một tin tuyệt diệu, Connie.” Anh gật đầu, và cười lớn “Thực sự xuất sắc.”

“Thật hả anh?” Tôi đỏ mặt vì lời tán dương của anh như một đứa trẻ đứng đầu lớp.

“Anh rất mừng cho em. Và anh tự hào vì em. Đây đúng là một bước tiến dũng cảm.”

“Anh tự hào về em à?” Tôi hỏi lại đầy bất ngờ. Anh lại gật đầu chậm chậm. Tôi cười lại. “Em chưa nói với ai tin này đâu, em muốn anh là người đầu tiên được biết.”

Chúng tôi đứng đó, gật đầu và cười với nhau, thấy ấm áp vì sự ủng hộ của anh. Tôi đã không nhận ra rằng sự ủng hộ đấy quan trọng với tôi như thế nào và tôi rất nhớ nó nhiều ra sao. Anh sẽ tiến đến và ôm mình chứ? Hay anh sẽ hôn vào má mình nhỉ? Tôi hy vọng thế, tôi muốn cảm nhận làn da anh chạm vào da thịt của mình. Anh thận trọng nhẹ nhàng đặt tay lên người tôi.

“Greenie.” John hét lên, không chần chừ, đôi môi anh ta lao nhanh về phía tôi. Anh ta đang hôn tôi. Tôi điên tiết đẩy anh ta ra nhưng đã quá muộn. Tôi thấy Luke biến mất vào đám đông. Tôi có thể thấy sự căm phẫn của anh đang tràn ngập trong tôi, hơn cả những tiếng ồn ào của đám đông kia.

“Chết tiệt, em thế nào rồi? Anh không thể tin được khi anh thấy em ngồi ở cái bàn đó. Sau đó anh nghe nói là em đã chia tay chồng. Cái gì cũng có thể phải không em? Anh đã nghĩ là sẽ qua để chào em.”

Tôi nhìn anh ta chăm chăm đầy sát khí.

“Quái quỷ, Greenie. Đây không phải là anh ta chứ?” Anh ta xấu hổ trong giây lát “Lạy Chúa, con không muốn bị nêu tên trước tòa hay gì gì đó tương tự.”

Tôi thoáng nghĩ không biết có thể bào chữa thế nào nếu mình đánh hấn ta liên tục cho tới chết với chiếc túi Prada này. John đẹp trai. Ngay cả khi tôi đang trong cơn giận sôi người chưa từng có này, tôi vẫn nhận ra điều đó. Đôi mắt mạnh mẽ đầy tinh tế, nụ cười quyến rũ đầy cám dỗ. Tôi nhìn anh ta. Vẫn cái cảm giác giống như khi tôi từ bỏ lòng si mê với David Soul. Thật xấu hổ. Tôi đưa tầm mắt ra xa và bắt gặp một người phụ nữ xinh đẹp đang lo lắng, băn khoăn quanh quẩn trên sân. Bella, tôi quả quyết. Tội nghiệp Bella, chắc cô ấy đang không biết tôi là Andrea hay Carolyn, hoặc Diane hay cả tá các cô ở bên Zoe. Tôi đẩy John ra và chạy theo Luke. Không thể để phí thêm giây phút nào nữa.

“Luke,” Tôi gào lên, nhưng anh phớt lờ và tiếp tục bước đi. “Luke!”

Rất nhiều những cái đầu, những chiếc mũ quay lại phía tôi. Nhưng không ai trong đó là anh cả. Tôi bắt đầu chạy. Lần này tôi phải giải thích. Tôi không thể anh nghĩ rằng giữa tôi và John có chuyện gì hết. Tôi biết mình không thể hàn gắn mọi chuyện. Và anh sẽ chẳng bao giờ có thể tha thứ cho tôi, nhưng tôi không muốn làm tổn thương lòng tự trọng của anh thêm một lần nữa. Tôi kéo tay anh lại. Anh hất tay tôi ra. Chúng tôi đang đứng ở chỗ chiếc bàn trên cùng. Tôi có thể thấy ít nhất hai mươi cặp mắt đang nhìn mình. Mọi người từ cha xứ cho đến phù dâu. Tôi không bận tâm. Tôi để sự xấu hổ sang một bên. Tôi vứt bỏ cả lòng tự trọng trong mình. Anh ngồi xuống. Tôi cúi xuống, gần như quỳ gối, mắt tôi nhìn thẳng vào mắt anh, và anh không thể đẩy tôi ra.

“Không phải như những gì anh đã thấy đâu.” Tôi khẳng định chắc nịch.

“Ồ không,” anh đả kích, “và đó không phải là cái gã tình nhân của cô phải không?”

Bà Kirk suýt nữa mắc nghẹn chiếc bánh phồng.

“Phải.” Tôi nói rít lên. “Nhưng giờ em không ở với anh ta.”

“Anh ta đá cô rồi hả? Đừng lo, tôi biết chắc chẳng mấy mà cô lại tìm được một thằng khác cũng nhanh như khi cô nói ‘không để gã nào chia cắt chúng ta’.” Luke thốt ra cay đắng.

“Luke, em xin lỗi. Em rất xin lỗi khi anh ta lại ở đây. Em lấy làm hổ thẹn vì anh ta đã từng ở bên em.” Tôi khóc thét lên. Nước mắt tôi tuôn trào. “Em đã sai. Em sẵn sàng làm bất cứ thứ gì để có thể làm lại nhưng em không thể. Tất cả những gì em có thể làm lúc này là nói câu ‘Em xin lỗi.’”

Tôi nói từng từ một, chậm rãi và thận trọng.

“Em không hề có ý làm tổn thương anh.”

Bực mình làm sao khi mà những từ quan trọng nhất lại là những từ có sẵn trong bài hát. Anh quắc mắt nhìn. Đôi mắt xanh lạnh giá.

“Em đã không còn nguyên vẹn nữa. Em biết mình không xứng với anh. Em đã khiến anh thất vọng. Em là kẻ gây ra sự chán ngán và thất vọng. Em là kẻ phản bội. Em có thể làm gì đây, Luke? Em có thể nói gì đây? Em đã phạm một sai lầm, Luke. Rất lớn.”

Anh vẫn không hề bị lung lay.

“Một lỗi lầm vô cùng to lớn.” Tôi gào lên.

Nó đã kéo sự chú ý của anh lại. Và thực tế thì là của tất cả mọi người.

“Ước gì có một từ nào đó lớn hơn từ ‘xin lỗi’. Em sẽ nói nó. Nhưng đâu có từ nào khác đâu anh.”

Tôi đã thua cuộc, nước mắt cứ tràn trề. Chúng lăn mãi, chảy ràn rụa trên bờ má.

“Em xin lỗi. Em xin lỗi.” Tôi lẩm bẩm lặp đi lặp lại một cách vô định. “Anh có bao giờ mắc sai lầm không?”

Hoàn toàn dừng dưng. Anh không thềm để ý đến tôi.

“Luke, em ổn hơn rồi. Em vẫn như những gì anh nghĩ về em. Em không cần anh nữa đâu, nhưng em muốn có anh hơn bao giờ hết.”

Anh vẫn chăm chăm nhìn vào ly champagne của mình và mặc kệ tôi. Đó là nỗ lực lớn nhất của tôi rồi, nhưng vẫn không thành công. Tôi thở dài thất bại.

“Tất cả những gì em có thể nói lúc này là, Luke, em hy vọng anh sẽ không bao giờ mắc sai lầm như em. Và anh sẽ không phải hối hận như em lúc này. Em không muốn ai phải chịu như vậy nữa.”

Tôi dợm chân và bước đi. Mắt như nhòe đi vì nước mắt, nước mũi, mascara, tôi vấp phải dây micrô, gót giày tôi bật ra. Tôi khập khiễng đi về chỗ của mình.

“Rất đặc sắc,” Tarn nhận xét. Tôi hăm hè với hắn. May thay lúc đó bố Daisy đứng dậy phát biểu. Điều đó đã hướng được sự chú ý của mọi người khỏi phần thổ lộ vụng về của tôi. Sau đó đến lượt Simon, nhưng tôi chẳng để vào đầu từ nào. Trong đầu tôi đầy những suy nghĩ vẩn vơ. Giá mà John không có ở đó. Giá mà John chưa bao giờ tồn tại. Nhưng tôi không thể đổ lỗi cho John. Sai lầm là ở tôi. Chỉ riêng tôi thôi. Tôi yêu Luke rất nhiều, thật đau đớn. Tôi biết rằng Luke đã không còn là của tôi nữa. Và tôi phải tự khích lệ bản thân mình phải đối mặt với luật sư và chia đồ đạc. Nhưng nếu tôi có một cơ hội để bày tỏ, bày tỏ thực sự rằng tôi đã ân hận thế nào, rằng

những ngày này tôi đang cố gắng để... để khác đi. Tôi bừng tỉnh khỏi dòng suy tư khi người dẫn chương trình tuyên bố... “và đây là phù rể.”

Luke đứng dậy một cách chuyên nghiệp. Phải chăng lúc nào anh cũng cao như vậy? Nụ cười của anh làm rạn rở cả căn phòng. Đối lập với bộ dạng chán nản và nhếch nhác của tôi, anh trông thật bình tĩnh, tự tin và quả quyết. Rất gợi tình. Thật khó chịu. Tôi nghĩ là bất cứ người phụ nữ nào trong căn phòng này đều nghĩ như thế. Phù rể nổi tiếng là chiếc nam châm với những phụ nữ săn đuổi tình dục ở các lễ cưới. Anh ấy chinh giọng và nói.

“Theo truyền thống thì phù rể sẽ cảm ơn những phù dâu vì sự xinh đẹp của họ. Thông thường thì phù rể ít khi biết phù dâu dù anh ta có thể lịch sự, thậm chí là ga lăng. Tôi là người rất may mắn khi biết rõ phù dâu, thực tế là khá thân thiết.”

Có tiếng cười. Đương nhiên. Luke rướn mày. Tôi yêu cái hành động ấy của anh, nhưng nó khiến tôi khó chịu vì cái ý nghĩ rằng anh đang tán tỉnh mọi người trong phòng. Anh hơi kích động một chút. Anh không thân thiết với những người phù dâu. Đúng hơn là không thân thiết như mọi người nghĩ lúc này.

“Vì những phù dâu!”

“Aghhh” Tiếng phụ nữ reo hò.

“Những phù dâu,” cánh đàn ông hò hét. Chúng tôi nâng cốc và nhâm nhi ngụm champagne. Căn phòng lại trở nên im ắng và Luke gợi ý.

“Tôi cũng có nhiệm vụ làm bê mặt chú rể theo truyền thống lễ nghi. Một lần nữa, tôi rất vinh dự được đóng góp tiết mục.”

Sau đó Luke tiếp lời bằng một vài câu chuyện đã được lựa chọn kỹ càng. Những câu chuyện để nhấn mạnh rằng Simon không phải là duy nhất, nhưng không có gì khiến ông Kirk có thể cho rằng mình mắc sai lầm trầm trọng khi cho phép Daisy kết hôn với Simon. Dù tôi cười như nắc nẻ trước bài diễn thuyết duyên dáng của Luke, tôi cảm giác sẵn sàng cười giống như một người sợ độ cao sẵn sàng nhảy dù để cứu loài chim cừu (nay đã tuyệt chủng). Nhưng anh thật hài hước. Và tôi không thể kiểm soát nổi bản thân.

“Tôi đã đọc rất kỹ quyển *Oxford-sách chuẩn bị cho đám cưới* để chuẩn bị cho bài phát biểu hôm nay. Nếu có ai đó trong các bạn phải vật lộn với những từ dài thì hãy hỏi Daisy nhé, vì cô ấy là một giáo viên mà.”

Thêm nhiều những tiếng cười nữa.

“Tôi không rõ có bao nhiêu người trong các bạn quen với OBM. Nó là một tập sách nặng kị với nhiều đoạn trích văn chương, của hàng chục tác giả, những người đã có những trải nghiệm bản thân và miêu tả rất nhiều khía cạnh của hôn nhân. Nó được chia ra làm nhiều chương sống động và thú vị như ‘Những quyết định’, ‘Những lựa chọn’, ‘Nhận ra’, hay là ‘Từ bỏ’?”

Luke liếc nhìn tờ giấy mà anh viết bài phát biểu. Cả căn phòng cười ồ lên. Tôi biết cuốn sách mà anh đang nói đến. Ai đó đã mua tặng chúng tôi khi chúng tôi đính hôn. Trong những ngày tháng tươi đẹp đó chúng tôi đã cùng nhau mài mê nghiên cứu quyển sách, đọc từng đoạn mà chúng tôi thích. Tôi vẫn còn giữ cuốn đó ở nhà. Luke chắc hẳn đã mua một quyển sách khác. Nghĩ đến cảnh anh đang đọc quyển sách đó một mình, tôi thấy thật khủng khiếp.

“Phần tiếp theo của quyển sách có tên là ‘Cầu hôn’. Lời cầu hôn huyền thoại của Simon vẫn chưa được viết lên đó. Bài viết sẽ có mặt trong lần xuất bản tới.”

Tiếng cười ha hả.

“Tớ chỉ có thể nói, Simon,” - Luke nhìn về phía anh ấy với nụ cười chân thật - “một lời cầu hôn lỗi lạc, bạn thân mến ạ. Nhưng cậu đang làm khó những gã trai khác theo sau cậu đấy. Ý tớ là làm sao Jason có thể vượt lên trên được đây?”

Luke nhìn Sam đầy ranh mãnh. Cô nàng đang cười. Jason thì trông như vừa ăn phải ớt.

Luke nói tiếp. “Tuy nhiên, Daisy và bác Kirk rất thư thái hôm nay vì đã quyết định để bộ trang phục ông già Noel ở nhà.”

“Đây, đây,” thêm nhiều tiếng cười hô hô.

“Quyển sách dành cho ngày cưới, và ‘Với tấm thân này, tôi người tôn thờ’ - ban đầu là giai đoạn bông đùa.”

Có vài tiếng huýt sáo.

“Sau đó mọi việc trở nên nghiêm túc hơn, và nó đóng góp tám chương cho phần ‘Kể từ tháng ngày đó’. Luke thở một hơi và nhìn Simon thêm lần nữa. “Nếu cậu cho là tất cả kế hoạch và sự chuẩn bị này đã là tất cả thì để mình nói cho cậu biết nhé, đó mới chỉ bắt đầu thôi.”

Những khuôn mặt thắm men say và hạnh phúc nhìn về phía Luke. Đột nhiên anh đặt tờ giấy mà anh chuẩn bị bài phát biểu xuống. Những ngón tay vuốt nhẹ lên làn tóc. Trong chốc lát, trông anh có vẻ lo lắng, băn khoăn, nhưng ngay sau đó anh lại quay lại là mình. Giọng anh thay đổi ngữ điệu. Anh ấy đang thiếu tự tin, không chắc chắn.

“Nó là một quyển sách lớn, Simon, Daisy ạ. Tớ muốn tìm một đoạn mà tớ có thể đọc lớn để kết luận, để tóm lại sự bắt đầu của một đám cưới. Nhưng tớ không thể. Có quá nhiều tác giả tài năng, tất cả họ đều viết rất hay về những điều thiêng liêng. Nói cho chúng ta biết cảm nhận của họ khi họ đang yêu và điều đó có ý nghĩa như thế nào với họ. Nhưng trong tất cả những lời nói lỗi lạc nhất của Chaucer, Shakespeare, John Donne và H.G. Wells, ví dụ một số nhà văn, lời kết luận của tôi là...” Anh lưỡng lự. Những từ ngữ bị nén lại. Anh lấy một cốc nước, nhấp một ngụm. Mọi người trong phòng hiểu ý anh. Tôi cũng hiểu ý anh. Chúng tôi đang chờ nghe từng lời của Luke. Nó không được nhắc lại nhiều lần. Anh cũng không hề cố trêu chọc chúng tôi. Anh có điều khó nói. Anh đặt tờ giấy xuống. Anh đang nói từ sâu trong tâm hồn. Thế nên tôi, hơn ai hết, muốn nghe những điều mà anh nói. Anh nhìn lên, lần này tôi chắc chắn rằng anh chỉ đang nhìn tôi thôi.

“Lời kết của tôi là: những lời đẹp đẽ nhất mà mọi người viết về đám cưới đều được đọc cả rồi: ‘Con có chấp nhận lấy người phụ nữ này làm vợ? Để sống cùng nhau, sau những nghi thức thiêng liêng của Chúa, làm vợ chồng trong suốt cuộc đời này?’”

Anh nợ công chúng để bước vào một bục giảng kinh thánh. Anh đang nghĩ đến nó, có thể không, anh có vẻ quá gợi cảm để làm một cha xứ. Có thể là một diễn viên. Căn phòng im bật bỗng cuộn lên làn sóng tôn sùng. Anh tiếp tục.

“Ta đến đây với người vợ của ta, để có nhau và để bên nhau từ nay trở đi, dù tốt đẹp hay tồi tệ, dù giàu có hay đói nghèo, khi ốm đau hay khỏe mạnh, để yêu thương và ấp ủ, cho tới khi cái chết chia lìa chúng ta. Theo nghi lễ thiêng liêng của Thiên Chúa: và thêm vào đó, ta nguyện thề với danh dự của chính mình.”

Thật quá khó chịu. Quá đau đớn. Tôi há hốc miệng để thở. Nhưng tôi lại không thể thở được. Ai đó đang xé nhỏ tôi ra. Không ai động đậy. Căn phòng như đóng băng lại. Không có tiếng leng keng của dao kéo, không có tiếng khóc trẻ con.

“Vậy nên tôi tuyên bố nâng cốc chúc mừng cho Daisy và Simon”

Tôi sẩy chân và bật khóc. Tôi nâng cốc chúc mừng và lẩm bẩm “Chúc mừng Daisy và Simon”. Cả căn phòng rộ lên “ô” và “aa”. Chúng tôi ngồi nghỉ chờ điện báo. Nhưng Luke vẫn đứng đó, chưa hoàn thành phần nói của mình. Anh nhìn Daisy và Simon.

“Tôi hy vọng Daisy và Simon có thể tha lỗi cho tôi phá vỡ nghi thứ và tiếp tục nói dù chúng ta đã nâng cốc chúc mừng các bạn.”

Daisy và Simon vui vẻ gật đầu, quá say sưa với champagne và cũng mong muốn quan tâm xem người khác làm gì.

“Chỉ là tôi muốn nhân cơ hội này...”

Luke lại quay lại với cách dùng từ thận trọng và lịch sự.

“... để nhấn mạnh rằng tôi rất tin những lời nguyện thề đấy. Tôi đã tin nó khi tôi nói với vợ tôi hai năm trước và đến lúc này đây, tôi vẫn tin nó.”

Những người không biết chúng tôi vỗ tay và reo hò. Những người biết chúng tôi thì ngồi lặng yên như đá. Không có nhiều người có bằng chứng về những gì anh vừa nói.

Có chẳng là Daisy, Simon, Rose, Sam và Tarn. Và cả tôi nữa. Hay ít nhất, tôi nghĩ là có tôi. Có phải chồng tôi vừa nói rằng anh sẽ cho tôi thêm

cơ hội khác? Có phải anh vừa nói rằng đó là sai lầm khi chia tay, để trở thành anh và tôi thay vì là chúng ta?

Anh đã làm thế.

Anh len qua đám đông, lịch sự đón nhận những lời khen ngợi cho bài phát biểu, nhưng không để ai làm chệch hướng đi. Anh đang ở ngay trước tôi. Ngay cạnh bên tôi. Không phải vì tôi đã thiết kế ra cuộc gặp gỡ bên ngoài nhà vệ sinh mà anh ấy muốn được bên tôi. Đôi mắt anh soi thẳng vào tôi. Đầu óc tôi như căng lên. Anh đưa tay vuốt tóc và nuốt nước miếng.

“Anh vẫn rất yêu em.”

“Em yêu anh.” Tôi nói nhưng không chắc là anh đã nghe thấy vì tôi dường như lạc giọng. Giống như thanh sắt dính chặt vào nam châm. Chúng tôi quấn lấy nhau không rời. Mọi thứ đang trở lại với tôi. Tôi muốn có anh biết nhường nào. Sự dịu dàng ngọt ngào của anh. Sự đúng đắn hoàn toàn của anh. Tôi có thể ngửi thấy mùi da anh, mùi tóc anh. Anh hôn tôi. Tôi cảm nhận vị champagne trên lưỡi anh. Tôi có thể cảm nhận thấy anh. Bàn tay lạnh buốt của anh chạm vào khuôn mặt nóng bỏng đầy nước mắt của tôi. Bờ môi nóng của chúng tôi chạm vào nhau. Bàn tay lạnh giá và cơ thể ấm áp của anh. Tôi lại được chạm vào nó, nắm lấy nó, ôm ghì nó, chơi đùa với nó. Một lần nữa. Cơ thể ấm áp của anh.

Cảm ơn

Cảm ơn mẹ vì đã dạy con về tình yêu, lòng quyết tâm và những ước mơ. Cảm ơn Joanna James, Tracy Murray, Nick Williams, Peggy Dalton, những người bạn kiên nhẫn, trung thành, vui vẻ không mệt mỏi, dũ dội, hiền lành và thông thái của tôi.

HẾT

tve-4U
CÙNG ĐỌC, CÙNG CHIA SẺ

[1] Tên hai thành phố cổ trong kinh Thánh, Thiên Chúa có thời muốn diệt thành Sodom và Gomorrah vì cơ tội ác của dân trong thành.

[2] Tạp chí phục vụ giải trí, phát hành ở Luân Đôn.

[3] Body Painting: là loại hình nghệ thuật tạo hình trên cơ thể nude của người mẫu.

[4] Câu lạc bộ dành cho những người có chỉ số thông minh (IQ) cao nhất thế giới.

[5] Có nghĩa là “giòn rụm trong miệng”, được xem là bánh cưới kiểu Pháp, Croquembouche là một “tháp bánh” làm bằng những chiếc bánh su không nhân vì chỉ dùng để trưng bày là chính, sau đó được dính với nhau bằng đường chảy hoặc sô-cô-la, bên ngoài phủ một lớp đường kéo sợi. Croquembouche thường được trưng bày nhiều trong các buổi tiệc, nhất là tiệc cưới.

[6] MIS là khái niệm chung dành cho tất cả ứng dụng của con người, của công nghệ hỗ trợ việc giải quyết các vấn đề trong quản lý và điều hành trong tất cả các lĩnh vực của doanh nghiệp. MIS hướng tới hầu hết các vị trí trong doanh nghiệp, từ người công nhân phân xưởng, đến người quản lý cấp cao với mục đích hỗ trợ họ giúp đơn giản hóa công việc, nâng cao năng suất lao động và nâng cao hiệu quả quản lý.

[7] Là một cỗ máy thời gian và cũng là tàu vũ trụ được biết đến trong bộ phim khoa học viễn tưởng Anh, Doctor Who.

[8] Xuất phát từ tên đường dây liên lạc bí mật giữa ngài cố vấn Gordon với người Doi trong chương trình truyền hình người Doi vào những năm 1960.

[9] Monopoly: Trò chơi cờ tỉ phú, trong đó Người chơi đấu với nhau để giành tài sản thông qua những hoạt động kinh tế được cách điệu.

[10] Cầu thủ bóng đá nổi tiếng người Bắc Ireland.

[11] MENSA: là Câu lạc bộ dành cho những người có chỉ số thông minh (IQ) cao nhất thế giới. Mensa được 2 luật sư người Anh thành lập năm 1946 với mục tiêu tạo ra một tổ chức cho những người có IQ nằm trong “top” 2% dân số. Ngày nay, Mensa có hơn 100.000 thành viên thuộc 100 quốc gia trên khắp thế giới.

[12] Rocky Horror Show: phim hài nhạc kịch Anh từ thập niên 70.

[13] Chỉ người đàn ông có thân hình chuẩn với sáu múi cơ ở bụng

[14] Nơi chuyên sản xuất và cung cấp các dụng cụ điện cầm tay, đồ gia dụng.

[15] Marco Pierre White là đầu bếp tài năng nhất của Anh, có công biến các món ăn của nước này thành nghệ thuật ẩm thực cao cấp. Trước khi rút khỏi nghề năm 1999, ông đã phục vụ cho rất nhiều người nổi tiếng như Robbie Williams, Johnny Depp, Thái tử Charles.

[16] Trong tiếng Anh “húng quế” nghĩa là “basil”.

[17] Cây hoặc cột gỗ cao được dựng lên để tổ chức ngày lễ Độc lập, được trang trí bằng những dải ruy băng rực rỡ kéo dài từ đỉnh cột xuống và có kết đèn, hoa để mọi người nhảy múa xung quanh.

[18] Nhân vật nữ béo và xấu trong show truyền hình sitcom cùng tên ăn khách tại Mỹ từ năm 1988 đến năm 1997.

[19] Siêu mẫu người Úc.

[20] Annie Leibovitz, sinh năm 1949 tại Waterbury, Connecticut (Mỹ), là nữ nhiếp ảnh gia lừng danh với nhiều bức ảnh chân dung về các nhân vật nổi tiếng. Bà thường gây sốc với những bức ảnh bìa báo của mình, trong đó đáng kể có tấm ảnh cuối cùng chụp John Lennon với Yoko Ono, chỉ vài giờ trước khi cựu thành viên của nhóm The Beatles bị ám sát. Năm 1970, Leibovitz bắt đầu sự nghiệp nhiếp ảnh gia của mình với tạp chí Rolling Stone. Năm 1983, bà đến làm việc ở tạp chí Vanity Fair, chụp ảnh cho rất nhiều diễn viên, ca sĩ, nhà văn và những người nổi tiếng khác.

[21] Tạp chí hàng tháng dành cho phụ nữ.

[22] Nhân vật biểu trưng cho công ty bánh xe Michelin, để miêu tả người mập hoặc người mặc quần áo to lớn kỳ cục

[23] Một lễ hội để thể hiện lòng yêu nước và tưởng nhớ ngày sinh của nhà thơ người Scotland, Robert Burns (1759-1796), được tổ chức vào ngày 25/1. Vào ngày đó người Scotland tập hợp lại với nhau khắp mọi nơi.

[24] Diễn viên điện ảnh huyền thoại của những thập niên 1950, 1960. Qua các cuộc bầu chọn, bà thường được xem là một trong những phụ nữ đẹp nhất thế kỷ 20.

[25] Một nhân vật trong show truyền hình dài kỳ của Anh. Là một kẻ bài ngoại và luôn mong được ở trong tầng lớp quý tộc.

Table of Contents

Mở đầu

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

Cảm ơn

[1]

[2]

[3]

[4]

[5]

[6]

[7]

[8]

[9]

[10]

[11]

[12]

[13]

[14]

[15]

[16]

[17]

[18]

[19]

[20]

[21]

[22]

[23]

[24]

[25]